

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CAMILLA KLUVER

ALERA

PRENSİN İHANETİ

DÜŞMANINA ÂŞIK BİR PRENSES YTKIMLARIN VE BÜYÜK KAYIPLARIN YAŞANDIĞI BİR SAVAŞ DÖNÜŞÜ OLMAYAN YOLLARIN VE BİR İHANETİN HİKÂYESİ...

Âşık olmaması gereken birine bağlanan Hytanica Kraliçesi Alera, kalbini ele geçiren Narian'ı unutmak zorundadır. Çünkü Narian'ın kaderinde, güçlü büyü ustası Ulubey'in emriyle Hytanica'yı ele geçirmek vardır. Alera onun Hytanica'yı fethedeceğine hiçbir zaman inanmamıştır, ta ki Narian'ın komutasındaki Cokyria birliklerinin saldırısına kadar...

Bir kalbin uğrayabileceği en büyük ihaneti tadan Alera, duygularını bir kenara bırakıp krallığına bu karanlık zamanlarda önderlik etmek zorundadır. Tüm umutların, iradenin ve cesaretin tükendiği bir anda gücünü toplamalı, en karanlık gecenin bile ardında şafağın olduğunu hatırlamalıdır.

"Gençlik edebiyatı, tarihsel kurgu ve fantazy türlerinin hayranları bu muhteşem dünyada geçen hikâyenin devamı için sabırsızlanacaklar."

RT Book Reviews

Pegasus Yayınları: 1044

Gençlik: 180

Alera 2 - Prensın İhaneti

Cayla Kluver

Özgün Adı: Allegiance

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Sibel Yıldız

Düzeltili: Pervin Salman

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2015

ISBN: 978-605-343-518-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © Cayla Kluver, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti.
aracılığıyla Taryn Fagerness Agency LLC'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

CAYLA KLUVER

ALERA

PRENSİN İHANETİ

İngilizceden Çeviren:

Burcu Bingöl

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ÖNSÖZ

Siyah mermerden platformun üzerine eğilmiş hiç kıpırdamadan duran harmanili bir figür dışında salonda kimse yoktu. Zümrüt gibi parlayan gözleri, fırtına kopmadan önce insanın üzerine çökecekmiş gibi gökte asılı duran kurşuni bulutları andıran bakışlarla odanın ucundaki çift kanatlı kapılara bakarak bekliyordu. Yüzü har har içten içe yanmakta olan közler gibi kıpkızıl saçlarla çevriliydi. Meşe büken gövdesinin kalan kısmı gölgelerin arasından seçilemiyordu, öyle ki duvarlara dizilmiş meşalelerden yansıyan ışık bile ona yaklaşmaya çekiniyordu sanki.

Kapının kanatları içeri doğru açılınca huzuruna çağırdığı genç adam ve onu kollarından zapt eden iki gardiyan görüldü. Gardiyanlardan bu genci buraya getirmelerinin istenmesinin sebebi başına buyruk davranışlarının güven uyandırmamasıydı.

On yedi yaşındaki genç eşlikçilerine aldırmandan başını dimdik tutarak korkusuzca içeri girdi. Tamamen savunmasızdı, üzerinde hiçbir silah olmamasına rağmen adımlarında tereddütten eser yoktu. En ufak bir saygı gösterisinde bulunmadan platformun önünde durup azametli figüre gözlerini dikti ama adam bu küstahlığı görmezden gelip gardiyanlara seslendi.

“Çekilebilirsiniz,” dedi gür ve tehditkâr bir sesle. “Bizi yalnız bırakın.”

Gardiyanlar telaş içinde emre itaat ederken adam dikkatini vesayeti altındaki baş belasına verdi.

“Herhalde dinlenebilmişsinizdir?” diye sordu sahte bir samimiyetle.

“Yeterince dinlendim.”

Adam başıyla hafifçe onayladı, normalde duygularını pek yansıtmadığı belli olan yüzünde sinirli bir ifade vardı. “Narian, artık aramıza döndüğüne ve eski gücünü toplamana yetecek zaman sana tanındığına göre, eğitimine tekrar başlamalıyız. Aptalca bir sanrıya kapılıp kaçmış olman bizi Hytanica’ya savaş açmak zorunda bıraktı. Seni er meydanına çıkacağın günlere hazırlamam gerekiyor. Hytanica’yı helak edenlerden biri de sen olacaksın.”

“Ana vatanıma yapılacak bir saldırıda lejyonlara kumandanlık edemem,” dedi Narian.

Bu şatonun efendisi olan adam iç geçirdikten sonra sol tarafa ilerleyip platformdaki merdivenlerden aşağıya indi.

Kendisinden birkaç santim daha uzun olan genç adamın karşısına dikilirken, “Bunu söylemeden korkuyordum,” dedi adam buruk bir ifadeyle. “Kime sadakat yemini ettiğini unuttun mu yoksa? Hytanica’lılar Cokyri’lilerin can düşmanıdır. Onlar *senin de* düşmanın.”

“Düşman bana gayet iyi davrandı,” dedi Narian dişlerini sıkarak.

Adam büyüttüğü çocuğun etrafında ağır adamlarla yürüyüp onu inceleyerek bir zayıflık aradı. Hareket ederken konuşuyordu, sesinde insanın kanını donduran bir resmiyet vardı.

“Bugün karşıma cezalandırılması gereken bir Cokyri’li getirdiler. Ona saatler süren işkenceler çektirirken acı içinde kıvranıp benden merhamet dilendi, ta ki ben kılıcımı çekip kafasını gövdesinden ayırana dek. Kellesi tam da şu anda durmakta olduğun yere yuvarlandı. O bir hırsızdı, Narian. Ama bana saygısızlık etmek çok daha büyük bir suçtur. *Cezanın* ne olacağını tahmin edebiliyor musun?”

“Beni ne ölüm ne de işkence korkutamaz. Bu konuda bana çok iyi bir eğitim verdin. Elinden geleni ardına koyma.”

“Bu kadar hassas birinden böyle cesur sözler duymak ne garip,” diyerek Ulubey vesayeti altındaki kişiyle alay eder gibi durumunu başına kaktı ve gelip tam önünde durdu. “Yakında ne kadar farklı işkence yöntemleri olduğunu öğreneceksin, hele ki birine tahammül etmeye hiç de hazırlıklı değilsin.”

Narian gerildi, kendini karşılaşılabileceği herhangi bir acıya hazırlı-yordu ancak Savaş Beyi dudaklarının kenarlarını yukarı doğru bükerek hain bir sırıtışla ona bakmakla yetindi.

“Sanırım bu senin itaat etmeni sağlayacaktır.” Savaş Beyi hemen arkasındaki bir kapıya doğru döndü ve sunağın olduğu yerden ayrıldı. “Mahkûmu getirin,” diye seslenirken fazla bağırınmamıştı; içindeki kötülük, sesinin yüksek titreşimlerle yankılanmasına neden oluyordu.

Kapılar bir hışımla ardına kadar açılıp da içeriye yüzünü gayet iyi tanıdığı genç kadın sürüklenince, Narian’ın beti benzi attı. Ona bir gar-diyan eşlik ediyordu, ellerini vücudunun ön tarafında birbirine bağlayan prangaları sıkı sıkıya kavramıştı.

Savaş Beyi ağır adımlarla kıza doğru ilerledi ve birbirine dolanmış dağınık saçlarını canını acıtacak şekilde avcunun içine aldı. Kızı Narian’ın bulunduğu yere doğru savurup geri çekerken, kız tiz bir çığlık attı ve yanağından bir damla yaş süzüldü.

“Onu incitme,” dedi Narian, başını gördüklerine inanamıyormuş gibi iki yana sallarken ilk kez sesi hafifçe titredi. “Lütfen, onu incitme.”

“Gerçekten mi, Narian?” diye sordu Savaş Beyi dudak büküp alay ederek. “Yalvarmak sana hiç yakışmıyor.”

Kızın saçlarını bıraktıktan sonra yüzüne kızın yere kapaklanmasına neden olacak bir tokat attı. Kız yere yığıldı, ağlayarak elini kan sızmaya başlayan yarılmış dudağına götürdü.

“Hayır!” diye haykırdı Narian. “Sana onu incitme dedim!” Aklın-dan bu işin içinden nasıl çıkabileceğinin yollarını geçirirken gözleri bir efendisine bir kıza kayıyordu, böyle bir şeyi aslında hiç beklemiyordu. “Bazı şartlar üzerinde anlaşmaya varabiliriz,” diye devam etti eskisinden daha soğukkanlı bir şekilde, duygularını bastırmayı başarmıştı ve artık sesi titremiyordu. “Sadece ona zarar verme.”

“Şartlar mı?” diye gürlledi Savaş Beyi. “Onun hayatıyla kumar mı oynayacaksın?”

“Hayır, senin zaferini kumara yatıracağım. Onun kılına zarar ge-irirse ya da ölürse, seni yerde de, yerin yedi kat dibinde de olsan bulur, canını kendi ellerimle alırım,” diyen Narian bir an durdu, bir misilleme bekliyordu ama böyle bir şeyle karşılaşmayınca devam etti. “Taleplerim

basit. Ona bir zarar gelmeyeceği konusunda bana teminat vermeni ve Hytanica'lıların keyfi bir şekilde katledilmeyeceğine dair garanti etmeni istiyorum."

Bir an düşündükten sonra Ulubey başıyla onayladı. "Her ne kadar pazarlık edecek durumda olmasan da senin otoritemi kendi isteğinle tanıman karşılığında bu şartları kabul edeceğim." Tutsağa şöyle bir baktıktan sonra gardiyana gelip kızı almasını işaret etti. "Sonunda olayları benim bakış açımdan görmeye başlayacağını biliyordum."

Gardiyan telaşla kapaklandığı yerde ağlayan kızın yanına ilerledi, onu ayağa kaldırmaya çalıştı ama kız hıçkırarak hıçkırarak adamın kavradığı kolunu geri çekti. Narian'a doğru ilerlemeye çalıştı; bir yandan ağlıyor bir yandan da ondan yardım isteyerek adını mırıldanıyordu ama Narian'ın tek yapabildiği sessiz bir şekilde özür dileyerek başını iki yana sallamak oldu. Gardiyan, Efendisi'nin sert bir bakışıyla kızı omuzlarından tuttuğu gibi kaba kuvvetle sürükleyip götürmeye başladı. Ulubey dikkatini bir kez daha vesayeti altındaki kişiye yönlendirdi.

"Birçok kabahatin için cezalandırılman gerekir... Küstahlık, itaatsizlik, kaçmak... Fakat bütün bunları göz ardı etmeye razıyım. Ancak korkarım ki gücümü unutmuşsun, sırf bu nedenle, bir hatırlatmaya ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

Ağzından çıkan sözler kaygı verici bir şekilde havada asılı kahrken Ulubey kolunu Narian'a uzattı ve genç adam dizlerinin üzerine çöküp elleri üzerine yere kapandı, acı içinde kıvranmaya başladı. Çığlık atmamak için kendini tutmaya çalıştıysa da sonunda bütün çabaları boşa çıktı ve Ulubey insafa gelip de elini indirene kadar acı haykırımları ortalığı inletti.

"Çığlıklarını duymayı özlemişim," dedi Ulubey eğlenerek. "Ancak şunu unutma ki eğitimin bittikten sonra sana verdiğim görevi yerine getiremezsen kızın da senin de akıbetin bu olacak."

1. BÖLÜM

VÂRİS

Saray Muhafızları Taht Odası'nın iki yanına dizilmiş, ortasında altın rengi desenler olan soylu mavi tunikleri içerisinde hazırolda bekliyorlardı; her biri sol elinde, aynı renk ipekli kumaştan bir flama tutuyordu. Salonun ön tarafındaki mermer sunağın üzerinde, Kral'ın Özel Birliği lacivert askerî cepkenlerini giymiş, tahtın her iki tarafında hilal şeklinde iki küme halinde dizilmişlerdi, bu gruplardan sağdakinin başında Cannan, Muhafızların Kumandanı olduğunu belirten siyah kısa bir cepkenle Kral'ın tahtının sağ tarafına en yakın yerde duruyordu. Aralarında bir koridor bırakılarak dizilmiş sıraların üzerinde rengârenk ve ihtişamlı kıyafetleriyle Hytanica'nın soyluları oturuyordu. Akşamüstü güneşi kuzeydeki duvarlara yerleştirilen yüksek pencerelerden içeri sızıyor, salonun ön tarafını sanki bir davetiye çıkarırmışçasına ışık gölü içinde bırakıyordu. Her zamanki gibi birinin yerinde kıpırdanması ya da taş zemini çizen bir sıranın çıkardığı ses dışında herkesin taç giyme töreninin başlamasını beklediği salonda çıt çıkmıyordu.

Steldor da ben de, Kraliyet ailesinin diğer üyeleri gibi sessizdik. Bekleme salonunda herkesin oturabileceği kadar yer vardıysa da hepimiz heyecanla ayakta bekledik. Taht odasına açılan kapılardan birinin önünde aynı anda Kraliyet habercisi ve babamın sekreteri Lanek'in salona girmesini bekliyorduk.

Bize, "Rahip başlamaya hazır," diye bildirdi.

Bir anlığına Steldor'la göz göze geldik ama onun hiç de benim kadar gergin olmadığını fark ettim. Bu kadar sakin olması beni şaşırtmıştı

ama bu törenin yarattığı stresin, orduların başında Komutan olarak er meydanına çıktığında hissettiğinden çok daha az olacağını idrak ettim.

Kral'ın başıyla onaylamasıyla, Saray Muhafızları kapının iki ağır kanadını yavaş yavaş açarak annemin ve babamın eşikte yan yana durmalarını sağladılar. Onların hemen önünde biri Krallık'ın bayrağını, diğeriye Kraliyet ailesinin hanedan armasını taşıyan bir flama tutan iki saray elçisi ilerleyecekti.

Babam altınlara bürünmüştü ve Hükümdar'ın Giysisi olan lacivert kadifeden kürk yakalı harmaniyi omuzlarında taşıyordu. Yer yer aklar düşmüş olan saçlarını, üzerinde altına montürlenmiş bir elmasın etrafına, yine değerli taşlarla eşit aralıklarla dizilmiş dört tane hacın yerleştirildiği bir taç çevreliyordu. Sağ eline taktığı Kraliyet yüzüğünün üzerindeyse, birbirine kenetlenmiş iki kılıçtan oluşan bir mühürün etrafını bezeyen değerli taşlar vardı. Sol elinde Kraliyet asasını taşıyordu; Kraliyet kılıcı ise sol sağırsında, kınında asılı duruyordu.

Annemin üzerindeyse altın rengi brokar kumaştan bir kaftan, omuzlarındaysa lacivert kadifeden bir pelerin vardı. Bal rengi saçlarının tepesinde yine altından, Kral'ın tacına çok benzeyen ancak ön kısmında değerli taşların kakılmış olduğu tek bir haç olan Kraliçe tacını taşıyordu.

Bir araya gelen aristokratlar trompetlerin çaldığını duyunca ayağa kalktılar; Lanek, Kral ve Kraliçe'nin teşrif ettiklerini duyurmak için bir adım öne çıktı. Kısa ve tıknaz olduğu için kalabalığın arasında onu seçmek zor olsa da, dağ gibi inleyen sesini duymamak imkânsızdı.

"Kral Adrik ve Kraliçesi Leydi Elissia için selama durun!"

Babamın munis bakışlı, kahverengi gözleri annemin her daim ciddi bakan mavi gözlerine kenetlendi ve birlikte yürümeden önce annemin elini şefkatle sıkıp onu teskin ettikten sonra koluna girmesine yardım ettiğini gördüm. Sonra da Hytanica'nın hükümdarı olarak yanında eşiyile birlikte son kez Taht Odası'na girdi. Kral halefine yemin ettirmek için sabırsızlıkla sunağın önünde bekleyen yaşlı rahip kendisine yaklaşan bu çiftin geçebilmesi için sağa doğru çekilirken, babam ile annem tahtları önünde duracakları yere ilerleyerek merdivenleri bir bir indiler ve yüzlerini tebaalarından yana çevirdiler.

Sonra da kız kardeşim, Prenses Miranna, üzerinde yine altın sarısı bir kaftan ve çilek kızılı saçlarının çevrelediği başında inciler ve pırlantalarla benzenmiş altından zarif bir taçla, mavi gözlerinden parıltılar saçarak onlara doğru ilerledi. Hükümdara reverans yapıp tıpkı o ve eşi gibi merdivenleri çıkıp Kraliçe'nin tahtının sol tarafına yerleştirilen üç Kraliyet koltuğundan en uçtakine oturdu.

Kız kardeşim yerini aldıktan sonra yavaş adımlarla koridorda yürümeye başladım. Her ne kadar kendime hâkim olmaya çalışsam da ellerim titriyordu çünkü az sonra taç giyecek olan Steldor'un kral olduğunda nüfusunu nasıl kullanabileceğini düşündükçe korkuyordum. Benim üzerimde de sadece bir hafta önce, mayısın onunda giydiğim krem ve altın rengi kaftan vardı fakat bu sefer omuzlarımdan sarkarak yerleri süpüren kıpkırmızı bir pelerin de giyiyordum. Tıpkı Miranna gibi benim de omuzlarıma dökülen koyu kahverengi saçlarımin çevrelediği başında inciler ve pırlantalarla bezeli altından zarif bir taç vardı.

Ben suratımda gayet ciddi bir ifadeyle tahtlara yaklaşıırken, bir an Özel Muhafızlar'ın arasında London da olsaydı nasıl görünürdü diye düşününce yüzüme bir gülümseme yayıldı. Benim eski korumam Narian'ı aramak için dağlara çıktığı seferden henüz dönmemişti ancak burada olsa zorunlu üniformasını giyerdi. Onu bu ciddi topluluğun arasında deri cepkeniyle hayal etmek bana bir an komik gelmişti. Platforma yaklaşıarak ebeveynlerimi selamladıktan sonra Kraliçe'nin hemen solundaki Kraliyet koltuğuna oturdum.

Ben adaleli vücudunu ve insanı delip geçen kuzgun karası saçlarıyla gözlerini vurgulayacak şekilde siyah kaftanın üzerine geçirdiği altın rengi cepkeniyle bütün azametiyle karşımda duran Steldor'a bakarken salon-dakiler sabırsızlanmaya başlamıştı. Sol sağrısından sarkan kın boştu ama üç ay önce yirmi birinci yaş gününde ona armağan ettiğim hançer sağ tarafında, kınında duruyordu. Omuzlarına altın broşlarla tutturulmuş kırmızı bir pelerin ayaklarının dibinde kat kat olmuştu.

Trompetlerin sesiyle, Steldor uzun ince koridorda ilerlemeye başladı, çizimleri ağır ama tutarlı bir tempo tutturmuştu. Etrafındaki kalabalık hiç umurunda değilmiş gibi dümdüz ileri bakıyordu, yüzündeki ifade iki taraftaki duvarları süsleyen kendisinden önceki kralların portrelerindeki

gibi kendinden emindi. Etrafına nasıl bir izlenim bırakırsa bıraksın, başını hafifçe dikleştirmesi nedeniyle o ağırbaşlı görünüşünün altında aslında bu anın tadını çıkarmakta olduğunu biliyordum.

Steldor tahtlara yaklaşıırken, Rahip koridora yöneldi ve eşim ona on adım kadar yaklaşıana kadar hiçbir şey demedi.

“Hytanica’nın lordları ve leydileri,” derken genizden gelen titrek sesini söylediklerini herkesin duyabilmesi için biraz yükseltmişti. “Sizlere Lord Steldor’u takdim ediyorum: Baron Cannan’ın oğlu ve tahtın vârisi Prens Alera’nın eşi, huzurlarınıza Hytanica topraklarının ve tebaasının kralı olarak taç giymek üzere çıkıyor. Bugün burada hepiniz kendisini kralınız olarak tanımak için mi toplandınız?”

Taht odasında yankılanan bir “Evet” sesi işitildi.

“Ve siz, Lord Steldor, taç giymek için Kraliyet yeminini etmeye hazır mısınız?”

“Hazırım,” dedi Steldor güçlü ve kararlı bir sesle.

Rahip asilzadelere baktı ve herkesin dinlediğinden emin olduktan sonra başıyla verdiği işaretle Steldor bir dizinin üzerine çöktü.

“Hytanica Krallığı tebaasını adalet, merhamet ve bilgelikle yöneteceğine şerefine üzerine ant içer misiniz?” diye sordu Rahip.

“Şerefim üzerine ant içerim.”

“Tanrı’nın yasalarını uygulamaya ve korumaya söz veriyor musunuz?”

“Veriyorum.”

“Bozulması halinde düzeni sağlayacağınıza, yoldan çıkanları cezalandırıp ıslah edeceğinize ve düzeni koruyacağınıza yemin ediyor musunuz?”

“Bütün bunları yerine getireceğime yemin ederim.”

“O zaman ayağa kalkın ve tahta yaklaşın.”

Rahip önünden çekilirken Steldor olduğu yerde durdu. Kralına ve Kraliçesine son bir kez selam verdikten sonra, platforma çıkan basamakları birer birer tırmandı ve Cannan oğlunun tahtın vârisi olduğunu belirten kırmızı pelerini üzerinden almak için Steldor’a yaklaştı. Annem hükümdar pelerini Kral’ın omuzlarından aldı. Steldor asilzadelere dönerken bekledi, sonra da onun o heybetli omuzlarına yerleştirdi. Ebeveynlerim Muhafız Kumandanı’nın olduğu yere geçerlerken, Cannan kırmızı harmanıyi babamın omuzlarına yerleştirmesi için anneme takdim etti.

Steldor asilzadelere baktı, son yeminini etmek için hazırlandı.

“Burada, huzurunuzda söz verdiğim şeylerin gerçekleşmesini sağlayacağım, Tanrı yardımcım olsun,” dedi tutkusunu yitirmiş bir sesle.

Bana elini uzatınca yanma gittim. Kızıl kaftanı üzerimden alıp Kraliçe’nin lacivert pelerinini almak için anneme uzattı. Sonra da pelerini omuzlarıma yerleştirdi ve tahtlarımıza ilk kez oturduk.

Rahip elinde küçük bir yağ şişesiyle takdis için yanımıza yaklaştı.

“Sizi Hytanica halkının kutsanmış kralı olarak takdis ediyorum,” derken parmağını yağa batırıp Steldor’un elleri ve alnının hemen önünde haç çıkardı. “Bizi varlık ve huzurla yönetip koruyun, bilge, adil ve merhametli bir hükümdar olun.”

Bana döndükten sonra yine parmağını yağa batırdı.

“Sizi vesayetindeki sorumlulukları yerine getirmesinde kralımıza destek ve yardımcı olmanız için kraliçe olarak takdis ediyorum,” dedikten sonra benim de karşımda haç çıkardı.

Bizi kutsadıktan sonra, tahtların en sağına geçerek kendisine ayrılan yere oturdu.

Şimdi de babam Kral olarak vesayeti selefine devredecekti. Babam öne doğru bir adım attı ve Steldor da monarşinin sembollerini kabul etmek üzere ayağa kalktı.

“Bilgelik esasını al,” dedi babam buyurgan bir sesle, Kraliyet esasını Steldor’un sol eline bastırırken. “Sadık olanları onurlandır, güçsüzlere yardım et, adalet yolun olsun ve insanlara doğru yolu göster.”

Sonra da Kraliyet kılıcını kınından çekti. “Bu kılıcı boşa sallama, şeytana uyanlara dehşet saçıp onları cezalandırmak ve iyi ameller işleyen insanları koruyup yüreklendirmek için kullan.”

Steldor kılıcı kabul etti, kendi belindeki kına yerleştirmeden önce bir süre iki eliyle havada tuttu.

Kraliyet yüzüğünü çıkaran Kral, yüzüğü Steldor’un sağ elinin orta parmağına taktı.

“Kral’ın vakarı yüzüğünü al ki hükmetmenin ne olduğunu bil ve bugün burada ettiğin yeminleri hiç unutma.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Törenin son anına gelinmişti ve babamın tacı başından çıkarıp herkesin görebileceği yükseklikte tutmasını izledim. Sonra da son sözlerini tutkuyla söyledi.

“Hytanica’nın meşru hükümdarı olarak bu tacı Kraliyet’in haşmeti için tak.”

Tacı Steldor’un başına yerleştirmesiyle kalabalık tebaadan coşkulu sesler yükseldi.

“Kral’ın önünde eğilin! Kral Steldor’u selamlayın!”

Artık Hytanica’nın hükümdarı olmayan babam tezahüratın dinmesini bekledikten sonra ona sadakatini göstermek için tevazu içinde Kral’ın önünde eğildi.

“Hytanica’nın Kralı size ve vârislerinize sadık ve bağlı olacağım.”

Kraliyet yüzüğünü öptükten sonra babam ayağa kalktı ve başta benim için yerleştirilen koltuğun önüne geldi. Ayağa kalktım, başımdaki taşlarla bezeli tacı çıkarıp, başındaki Kraliçe tacını çıkarması için Steldor’un önüne gelen anneme verdim. Annem, Steldor’un önünde reverans yaptı, sonra da platformu boydan boya geçerek kız kardeşim ve babamın arasında yerini aldı.

Steldor altın tacı başıma takarken, “Artık Hytanica’nın meşru kraliçesisin!” diye ilan etmesiyle tezahüratlar bir kez daha taş duvarlarda ve ahşap kirişli tavanda yankılandı.

Sanki tacı takınca üzerime yüklenen sorumluluğun ağırlığını idrak ettim ve on sekiz yaşın böyle bir rolü üstlenmek için fazla küçük olduğunu hissettim. Birden panik olmuş bir şekilde anneme baktım, beni elinden gelen tek şekilde avutmaya çalıştı: Teskin edici bir tebessümle. Steldor ve ben bir kez daha tahta otururken, Kraliyet ailesinin kalan kısmı ve Hytanica’nın soyluları yerlerini aldılar. Cannan emirlerine amade olduğunu bildirmek adına önünde diz çökmek için oğluna doğru ilerledi.

“Ben, Baron Cannan, Muhafızlar Alayının Kumandanı ve Hytanica’nın Başkomutanı olarak, hayatımı yolunuza adayacağıma, size daima sadık ve bağlı kalacağıma, her türlü tehlike karşısında sizi canım pahasına koruyacağıma ant içerim.”

Kraliyet yüzüğünü öptükten sonra, Kumandan tekrar Kral'ın sağındaki yerini aldı. Şu anda neler hissettiğini merak ederek gözlerimle onu izledim ama her zamanki gibi hislerini yüzüne yansıtmıyordu.

Sonra sadakat yeminleri devam etti, soylu ailelerden birer erkek öne çıkararak diz çöküp yerlerine geçmeden önce Kral'a sadık ve bağlı kalacaklarına ant içtiler. Son kişi yaklaştığında, Steldor ve ben ayağa kalkınca odadaki diğer herkes de kalktı. Sağ elinde Kraliyet asası, sol elinde benim elim varken Steldor başıyla Lanek'e işaret verince Lanek de Hytanica'nın yeni kralını ilan etti.

"Herkes Majesteleri Kral Steldor ve Kraliçesi Leydi Alera'yı selamlasın."

Trompetlerin çalınmasıyla Kraliyet ailesinin ve krallığın flama ve bayraklarını taşıyan teşrifatçılar Krallar Salonu'ndan çıkmamız için bizi koridordan geçirdiler; Cannan ve Saray Muhafızları, ebeveynlerim ve Miranna da bizi takip ediyordu. Birlikte kabul odasına girerken bir an Steldor'la göz göze geldik ve onun gözlerinde gördüğüm alev beni şaşkına çevirdi. Bu taç giyme törenini biz on yıl önce resmen tanıştırlımadan bile hayal etmiş olduğundan emindim ama onun için bu kadar değerli bir ödülü kazanmış olmanın onda nasıl haklı bir gurur yarattığını tahmin bile edemezdim. Oyalanmadan, muhafızlar eşliğinde teşrifatçıların hemen ardından büyük salona geçip ardından büyük merdivenlerin sağ kanadından yukarı çıkarak ebeveynlerim ile kız kardeşimi aşağıda bıraktık. Balo salonunu boydan boya geçtikten sonra balkona çıktığımızda saray duvarlarının dışında bizleri bekleyen binlerce kişinin dikkatini üzerimize çekmek için tekrar trompetler çalındı.

Lanek bir kez daha, "Herkes Kral Steldor ve eşi Leydi Alera'yı selamlasın," diye haykırırken bu sözleri burçlarda bekleyen saray muhafızları tarafından tekrarlanınca yankılandı. Hemen ardından gökgürültüsünü andıran bir alkış ve birbiri ardına tekrarlanan, "Yaşasın Kral!" seslerini duyduk ve Steldor gayet kendinden emin bir şekilde halkını selamladı.

Balkonda öylece ne kadar durduk bilemiyorum ama taç giyme töreninin ne kadar uzun sürdüğünü, sinirlerimin hat safhada gerildiğini ve son öğünümünden önce bayağı bir süre geçmiş olduğunu düşünürsem epey yorulmuştum. Steldor'sa halinden çok memnun görünüyordu ve sanki insanların kendisine yaptıkları tezahüratı sonsuza dek dinleyebilirmiş

gibi bir hali vardı. Artık Hytanica'nın Kralı'yla evli olduğum gibi baş döndürücü bir gerçeği yavaş yavaş idrak etmeye başlayınca ona yaslanma ihtiyacı hissettim ve elimle omzunu tuttum. Bana baktı, şaşırmıştı, sonra beni birden kucağına aldı ve başım göğsüne düştü.

"Bu kadar heyecan sana fazla gelmiş gibi görünüyor," dedi usulca, sonra da beni kollarında tekrar balo salonundan geçirerek dairemize götürürken babasını da muhafızları da elinin bir işaretiyle gönderdi. Beni odaya kucağında taşıdıktan sonra yatağa usulca yatırdı, başımdan tacımı omuzlarımdan pelerini aldı, sonra da elbisemin bağcıklarını gevşetti, kolunu vücudumun altından geçirerek beni hafifçe kaldırıp üzerimdekileri çıkarmama yardımcı oldu. İç giysilerimle yastığa başımı yanlamasına koyarken ona karşı koyamayacak kadar yorgun hissediyordum. Sonra bacaklarımı da kaldırıp yatağın üzerine yerleştirdi ve üzerime bir battaniye örttü. Şaşırdım çünkü ardından da beni alnımdan öptü.

"Dinlen ve uyu. Daha sonra eski gücüne kavuşman için sana yemek getireceğim." Usulca yanağıma dokundu, sonra da arkasını dönüp dışarı çıktı ve göz kapaklarını ağır perdeler gibi kapandı.

Yine Narian'la ilgili kâbuslar görüyordum. Babamın arazisindeki ormanda yer alan bir açıklık alanda yan yana duruyorduk, güneş sırtıma vuruyor, kuşlar ağaçlarda neşeyle şakıyordu.

"*Bak!*" diyerek incelemesi için pantolonumu Narian'a gösteriyordum. "*Artık bana savunma sanatını öğretmemen için hiçbir sebep kalmadı.*"

"*Pantolonu giymemiş olman dışında.*" Sesi titremiyordu, hafif ama insanın hoşuna giden bir aksanı vardı ve altın sarısı saçları rüzgârda savruluyordu.

Sonra görüntü değişti ve üzerimde beyaz bir gömlek ve dizliklerle hadım edilmiş doru bir aygırın yanında ayakta dururken kendimi karşısında buldum.

"*Herhalde Cokyri'li kadınların at bindiğini söylemeyeceksin!*" dedim.

Atın hemen başının önünde duran Narian, *Beni yetiştiren kadın, tüm krallıktaki en iyi binicilerden biriydi,*" dedi ve onun o insanın içini delip geçen masmavi gözlerine bakarken iradem eriyip gitti, ona karşı koymaya takatim kalmadı.

Yanıma gelip dizini büküp atın üzerine çıkmama yardımcı olmak için bacağına bir basamak gibi kullanmamı sağladı. Onun isteklerine uyarken ben de zarafetten eser kalmıyordu, o da bana gülümsüyor, mutluluktan yanakları hafifçe kızarıyor, yanımda hep kendisi gibi davranıyordu. Arından da benim hemen arkama yerleşecek şekilde atın üzerine atladı.

Sonra karanlık şehrin içinde at sürdük, atın nalları parke taşları dövüyordu, pis bir sokaktan geçtiğimizdeyse nal sesleri duyulmuyordu, ay ve yıldızların ışığı yerdeki karlardan yansıyor. Sırtımı ona yasladım, vücudu bedenimi ısıtıyordu, soluklarımı onun nefes alıp verişiyile aynı ritme getirmiş, onunla yekvücut olmuştum ve tüm dünyayla barış halindeydim. Yavaş yavaş bir daire çizerek saray ahırlarına dönmeye kalktık, burada attan inip bir şeyler bekleyen gözlerle bana baktı. Attan inerken beni kollarının arasına alıp kucakladığında, gözlerindeki sevgiyi görebiliyordum; sonra dudakları dudaklarıma değince kollarında eriyip gittim, bütün bedenim titriyordu.

Sonra sahne bir kez daha değişti. Bu kez odamdaydık, şöminedeki kor alevlerin karşısında oturuyorduk. Ona yaslanmıştım, kollarında güvendeydim, bana büyüdüğü toprakların, Cokyri'nin vahşi güzelliğini ninni gibi bir sesle anlatırken onu dinliyordum.

Sonra London çıkageldi, Narian'ı benden koparıp aldı.

Alera'dan uzak durmazsan karşında beni bulacaksın, diye gürlerken gözlerini benden bir an olsun ayırmıyordu. Kalbimizi kontrol edemeyiz. Alera. Ama aklımızı ve bedenimizi edebiliriz. Onunla evlenmen mümkün değil. Ondan uzak kalmaya ve duygularının yavaş yavaş sönmesini beklemeye mecbursun. London'a öylece bakakaldım, benliğimin her zerresi sızlıyordu, gözyaşlarım boşanıyor, dinmek bilmiyordu.

Uyandığımda dışarısı karanlıktı, uykumu görüşme salonundan gelen sesler bölmüştü, yastığım ve yanaklarım hafifçe ıslanmıştı. Aralık kapıdan sızan ışığın kaynağının ne olabileceğini düşündükten sonra kalkıp araştırmaya karar verdim ve iç giysilerimin üzerine elbisemi geçirdim.

Görüşme salonu ebeveynlerimin burada yaşadığı zamanlardan çok da farklı durmuyordu ancak Steldor'un burayı kendinden izler taşıyacak bir hale getirdiği görülebiliyordu. Annemin sevdiği krem rengi, brokar kaplı koltuklar hâlâ bahçeye ve ardında, kuzeydeki Niñeyre Sıradağları'na

doğru uzanan Kilvin Ormanı'na bakan pencerelerin önündeki yerlerini koruyordu.

Ancak kanepenin yerini Steldor'un zevkini yansıtacak şekilde kahverengi deri bir başkası almıştı. Doğu tarafındaki duvarda yer alan şöminenin etrafındaki kütüphane ve hemen önündeki koltuk artık deri koltuklarla bir oyun masasının arka fonunu teşkil ediyordu. Babamın nadiren kullandığı ancak eşimin üzerini tüy kalemler, mürekkep hokkaları, parşömenler ve hesap defterleriyle doldurduğu masa, odanın güney kısmında yer alıyordu ama onların yanına zarif ahşap işlemeli koltuklarla bir büfe eklenmişti. Yine halılar duvarlardan yerlere kadar sarkıyordu, yağ kandilleri ortama loş bir ışık veriyordu. Bu odada benim dokunuşumdan eser yoktu ve benim evimde benden bir iz dahi olmaması kendimi garip hissetmeme neden oluyordu.

Steldor beni fark ettiğinde kanepenin önündeki sehpayı bir tepsi bırakmakla meşguldü.

Kendisine bir kadeh şarap doldururken, “Daha iyi misin?” diye sordu içtenlikle.

Başımın onaylarken içimde ona katılıp katılmamayı muhakeme ediyordum.

“Haydi öyleyse, buraya gel, sana yiyecek bir şeyler getirdim.”

Davetine rağmen o benim için ikinci bir kadehi doldurmaya başladığında dahi yerimden kıvıldamadım. Başını kaldırıp bana baktıktan sonra kaftanını, pantolonunu ve silahlarını üzerine attığı şöminenin önündeki ahşap koltuğa yöneldi.

“Yemek yerken sana dokunmayacağım, söz,” derken kıkırdadı, sonra da hafifçe eğilerek beni hazırladığı sofraya eliyle buyur etti.

Yanaklarımın al al olduğunu hissettim ama yine de ayağa kalkıp ilerledim, yemeklerin yaydığı koku iştah kabartıcıydı. Steldor elinde kadehi ve yanında bir testi şarapla bir koltuğa kurulmuştu, ben de kanepeye yerleşip kıtlıktan çıkmış gibi önüme konan eti, ekmeği ve meyveleri yemeye başladım. Sonunda karnım doyduğunda kafamı kaldırıp kocamın yüzüne baktım, suratındaki ifade halinden memnun olduğunu söylüyordu, bir kez daha yüzüm kızardı.

“Bana aldırma,” dedi beni incitmiş olabileceğini fark ederek. “Ben de bir saat kadar önce en az senin kadar iştahla yedim yemeğimi.”

Bu sefer daha hanımefendi görünmeye çalışarak birkaç lokma daha aldım, sonra da tabağı elimden bıraktım.

“Ne kadar uyudum?” diye sordum.

“Sonunda o tatlı sesini duyabildim,” diye iğneledi Steldor, durumun kendisini ne kadar eğlendirdiği belli oluyordu. Sorumu yanıtlamadan önce kendine bir kadeh daha şarap doldurdu. “Neredeyse üç saattir, rüyalara dalmıştın.”

Ona öylece bakakaldım, cevabı beni şaşırtmış ve Hytanica’nın Kraliçesi olarak görevlerimi yerine getirmemiş olma ihtimalim beni dehşete düşürmüştü.

“Kutlamalar bitti mi yani?”

“Evet, tabii biz aramızda özel bir kutlama yapmak istemezsek.” Suratında çapkın bir sırıtişla bir kez daha şarapla ilgilendi. “Ama kendini suçlu hissetme. Sanırım bu kutlamanın tadını senden çok ben çıkardım.”

Sonra kendi kadehini aldı ve tepsinin üzerinde şarap testisi bulunan masaya yöneldi, kadehimi alıp bana uzattı. Gergin bir şekilde birkaç yudum aldım, gözlerini üzerimde hissedebiliyor ama aklından neler geçtiğini tahmin edemiyordum. Aramızda garip bir sessizlik oldu, sonra masanın etrafından dolandı ve yanıma oturdu. Sanki o oturunca vücut ağırlığı beni havaya fırlatmış gibi hemen ayağa kalktım.

“Sanırım artık istirahat etsem iyi olur. Beni bağışlayın, Lordum.”

Manidar bir şekilde güldü. “Uyudun... Yemek yedin... Susuzluğunu giderdin... Sanırım bana kısa bir süre de olsa yarenlik edecek kadar toparlanmışsındır.”

“Öyle istiyorsanız.”

Sopa yutmuş gibi kanepenin ucuna iliştim, kadehime iki elimle sarılmıştım. Tek kelime etmeden kadehi elimden aldı ve tepsiye koydu, sonra da topuzumdaki tel tokaları çıkarıp saçlarımı bir nehir gibi omuzlarıma dökülmeleri için açık bıraktı.

“Bir hafta önce, ağırdan almamızı istemiştin, ben de mesafemi ko-
rumuştum,” dedi yüzümü süzerken serzenişte bulunarak. “Hatta misafir
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

odasında geçirdiğimiz gecelerin son birkaçında emir erimin döşeginde uyumak zorunda kaldım.”

Bir an durup ipek gibi saçlarımın bir tutamını parmağına doladı.

“Bırak sana dokunmama, öpmeme bile izin vermezken nasıl olup da birbirimizin yanında fiziksel anlamda kendimizi rahat hissedebileceğimizi anlayamıyorum.” Hisleri sesine yansımıyordu ama gözlerinde arzu ateşinin yandığını görebiliyordum.

Daha fazlasını istemeye hakkı olduğunu bilerek başımı öne eğdim, ona ileri sürecek gerçek bir mazeretim yoktu. Yanıma yaklaşip çenemi avucuna aldı, büyük bir şefkatle üzerime eğilip dudaklarını usulca dudaklarıma değdirdi. Her ne kadar ondan kaçıp kurtulmak istesem de bana böyle derin bir şefkatle yaklaşması beni şaşırtarak gönlümü çelmişti ve her zamanki gibi tahrik edici kokusu beni esir almıştı. Tepkimin ne olduğunu görmek için geri çekildi, sonra da elbisemin ön tarafındaki bağları çözdü. Tekrar gözlerimin içine bakarak sağ elinin parmaklarını boğazıma hafifçe dayadıktan sonra köprücük kemiklerimde parmağını gezdirdi, sonra ellerini yavaş yavaş dolgun memelerime doğru kaydırmaya başladı.

“Lütfen yapma,” derken nefes nefeseydim, ne yüzümün kızardığını ne de kalbimin deliler gibi çarpmaya başladığını saklayabilecek durumdaydım.

“Sana dokunmama izin vermelisin,” diye mırıldandıktan sonra parmaklarının izlediği rotayı dudaklarıyla takip etti.

“Dur,” diyerek tekrar denedim ama ağzı ağzımı buldu ve kelimelerimi ağzıma tıkarırken elleri bedenimin kıvrımlarında dolaşüyor, vücuduma ateşler salıyordu. İradem dışında beni bu şekilde etkileyebilmesinden nefret ederek onu göğsüne bastırarak ittim. Bir anlığına beni bırakmayacak sandım ama dikleşti, elleri belimi kavradı, o yakışıklı yüzünü bıkkınlıkla buruşturdu.

“Dudakların dudaklarıma hayır demiyor ama belki de beni istemeyen kalbin,” dedi çok ama çok yavaş bir şekilde beni kendine doğru çekerken. “Kocan olarak bedenine sahip olmaya hakkım var, kalbini bana versen de vermesen de.”

Ona karşı ne kadar savunmasız kalacağımı bile bile, “Beni biraz olsun seviyorsan, bir gün gelip de seni sevebileceğimi umut ediyorsan bunu yapmazsın.”

Beni bir an koyu kahverengi gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan kollarında tuttuktan sonra birden bırakıp şömineye yöneldi. Kalbim hâlâ küt küt atıyor olsa da şöminenin önündeki koltuğa bıraktığı cepkenini alıp üzerine geçirirken başımı döndüren bir huzur dalgası bedenimi sardı. Silahlarını da alıp gelişigüzel kuşanınca, tek bir kelime dahi etmeden, bana yan gözle bile bakmadan kapıya yöneldi.

Böyle beklenmeyen bir durum karşısında, “Nereye gidiyorsun?” diye haykırdım.

“Dışarı,” diye çıktı. Bana son bir kez insanı solduran bir bakış attıktan sonra koridorun ucunda gözden kayboldu ve onun fevri tavırlarıyla, bedenim ile kalbimin birbirleriyle çelişen tepkileri üzerinde düşünmem için beni bırakıp gitti.

Ertesi gün, Steldor’un benimle ilgili hayal kırıklığını henüz üzerinden atamadığını daha onu görmeden anladım. Normalde dairemizden beni uyandırmadan sessizce çıkıp gittiği halde, o sabah beni uyandırmak için elinden geleni ardına koymadı, hatta dışarı çıkarken görüşme salonun kapısını bile çarptı. İç geçirerek giyindim, kahvaltımı ettim ve meşru kraliçe olarak ilk günüme başlamak üzere odamdan çıktım.

Merdivenlerin bulunduğu büyük sahanlığa yöneldiğimde, yanımda özel korumam olmadan kendimi biraz eksik hissettim. Babamın hüküm sürdüğü dönemlerde, annem, küçük kız kardeşim ve benim devamlı muhafızların gözetiminde olmamız emrini vermişti, muhtemelen Cokyri’yle savaştığımız için böyle bir tedbir öngörmüştü. Steldor, bu kadar sıkı korunan bir sarayda böyle tedbirlere gerek olmadığına karar vermişti ve Cannan bu görevi yerine getiren adamların sayısını artırmıştı. Ancak Steldor, sırf babamın gönlü olsun diye, doğumundan beri Miranna’nın koruması olan saray muhafızı Halias’ı görevinden almamıştı.

İlk işim sarayın doğu kanadının ilk katında yer alan Kraliçe’nin oturma odasında hane halkının idaresinden sorumlu kişilerle görüşmekti. Önümüzdeki günlerde menüde neler olacağını aşçıyla görüştükten ve o

hafta sarayın hangi odalarının temizleneceğine karar verdikten sonra, başkâhya hizmetçilerin ikisinin yerine başkalarının bulunması gerektiğini ve kendisinin birkaç aday tavsiye edebileceğini bildirdi. Daha önce kimseyi işe almam gerekmediğinden ve annem böyle bir karar alırken neleri göz önüne almam gerektiğini bana hiç öğretmediğinden dehşet içinde ona bakakaldım.

En sonunda, “Bu hizmetçiler ne iş yapacaklar?” diye sormayı başardım.

“Biri genel temizlik işlerine bakacak, Majesteleri,” dedi kâhya kadın gavet kısa ve öz bir şekilde. “Diğeryse Prenses Miranna’ya hizmet edecek, bildiğiniz gibi Ailith evlenmek üzere saraydan ayrıldı.”

“Pekâlâ, bu hanımlar şu an buradalar mı?”

“Evet, Leydim, koridordalar.”

“Sanırım, onlarla konuşsam iyi olur.”

“Elbette, Leydim.”

Kâhya kadının başvuru bulananları içeri getirmesini beklerken yıllarca anneme hizmet etmiş olan masanın ardında huzursuzlukla kıpırdandım. Farklı yaşlar, boyutlar ve fiziklerdeki dört kadın odaya girip önüme dizildiler, ben de onlara aklıma gelen ilk soruyu yönelttim.

“Daha önce hizmetçilik yaptınız mı?”

Ne yazık ki hepsi de sanki ağız birliği etmişler gibi yapmadıklarını söylediler. Ben onlara soracak başka bir şeyler bulmaya çalışırken bir anlığına bir gerginlik oldu, sonra da dördünün arasında kılığı kıyafeti en yerinde, temiz ve genç olana hitap etmeye karar verdim.

“Adın ne?”

“Ryla, Majesteleri,” derken yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümseme vardı ve içgüdülerim kız kardeşimin onun karakterinde biriyle iyi anlaşabileceğini söylüyordu.

“Bir oda hizmetçisinin görevlerini layıkıyla yerine getirebileceğine inanıyor musun?”

“Evet, Majesteleri. Çabuk öğrenirim ve böyle bir göreve seçilmek benim için onurdur.”

“Pekâlâ, o zaman, Prenses Miranna’ya hizmet edeceksin.”

Geriye kalan üç adayın arasından birini nasıl seçeceğimi bilemediğimden çaresizlik içinde gözlerimi kâhyaya çevirdim.

“Son kararı sizlere bırakacağım,” dedim hissettiğimden daha fazla kendimden emin göründüğümü umarak. “Bu kadınların becerilerini benden daha iyi muhakeme edeceğinizden hiç şüphem yok.”

Kâhya ciddi bir şekilde başıyla onayladıktan sonra dördünü de odadan çıkardı. Çalışanların geri kalanlarını görevlerini yerine getirmeleri için gönderdikten sonra öğle yemeğinin servis edilmesini beklemek üzere cumbalı pencerenin yanındaki gül rengi kadife koltuklara geçtim. Ben yemek yerken, Kraliçe olarak planlayacağım ilk resmî daveti düşünmeye başladım: Miranna’nın on yedinci yaş günü için ayın on dokuzunda küçük bir kutlama.

Başasçı akşamüzeri yanında bir saray kâtibiyle geri geldi ve ben akşam verilecek ziyafet için kafamda oluşan düşünceleri onunla paylaşmaya başladım. Ondan sonraki birkaç saat boyunca, menü ve davetli listesi üzerinde karar kılarak, kâtibi davetiyeleri hazırlamakla görevlendirdim. Ebeveynlerim de misafirler arasında bulunacaktı; kız kardeşimin hoşlandığı genç adam, Lord Temerson ve ailesi; Miranna’nın en yakın arkadaşı, Leydi Semari ve ailesi; Cannan ve eşi, Barones Faramay; Steldor’un en iyi dostu Lord Galen ve Galen yanında her kimi getirmek isterse o; ayrıca eşi ve iki kızıyla birlikte Cannan’ın küçük kardeşi, Lord Baelic; ne de olsa kızları kız kardeşimin arkadaşlarıydı.

Akşam yemeğinde aileme katıldığında, günün stresinden o kadar yorulmuştum ki bir an önce kendi daireme dönmek istiyordum ancak Steldor’un sabah sergilediği tutum nedeniyle biraz tereddütlüydüm. Akşam yemeğinde de bize katılmadığına göre keyfi yerine gelmemiş olmalıydı, görüşme salonumuzda onunla yüz yüze gelmekten korkuyordum. Bu yüzden de kütüphaneye gitmeyi tercih ettim. Bir saat kadar sonra, elimde kitabımla oradan ayrılırken kocamdan ve onun düşmanca tavrından kaçınmak için doğrudan yatağa girip uyumayı planlıyordum.

Ne yazık ki görüşme salonuna girdiğimde Galen ve Steldor’u karşılıklı koltuklarda oturur buldum, oyun sehпасı da aralarında ve ikisi de bir satranç maçına dalıp gitmişlerdi. Galen kısa bir süre önce saray muhafızları komutanı görevine getirilmişti. Kade kısa bir süre önce tüm saray muhafızlarının komutasını kendi isteğiyle bu genç adama devretmişti. Galen’in kısa bir süre önce idrak etmeye başladığı gibi, bu aynı zamanda

onun resmen Cannan'ın sağ kolu olması anlamına da geliyordu; böylece günlerinin ve gecelerinin çoğunu sarayda geçirmek zorunda kalıyordu.

İki arkadaşına şöyle bir kez daha göz atarken birbirlerine ne kadar benzediklerini fark ettim. Steldor'dan sadece bir yaş genç olan Galen onunla aşağı yukarı aynı boydaydı, giyim konusunda da benzer zevklere sahiplerdi. Karakterlerinin de daima benzer olduğunu düşünmüşümdür ancak kısa bir süre önce, kahverengi saçları ile gözlerine uygun olarak Galen'in doğasının Steldor kadar karanlık olmadığını fark etmeye başlamıştım.

Galen benden tarafa baktı, kapının kapanışıyla dikkati dağılmıştı, sonra da hemen ayağa fırladı.

Galen, "Kraliçem," diyerek başını hafifçe eğip beni selamladığında Steldor da geldiğimi fark ettiğini belli etti ama ayağa kalkmadı. Ben de başımla Saray Muhafızları Komutanı'nı selamlarken bir yandan da göz ucuyla kocama bakarak beni görmekten hoşnut olup olmadığını anlamaya çalıştım.

"Belki de gitsem iyi olur," dedi Galen odaya yayılmaya başlayan gerginliği hissederek. "Satranç maçımızı başka bir zaman bitiririz."

"Otur," diye emreden Steldor'un sesi gayet soğuktu. "Alera aldırılmaz. Aramıza *birilerinin* ya da bir *şeylerin* girmesi hoşuna gidiyor."

Kralın imalı laflarını duymazdan gelerek elimdeki kitabı göğsüme bastırıp gayet tatlı bir şekilde Galen'la konuşmaya başladım.

"Lütfen, kal. Zaten ben de kitap okuyacaktım."

"İnan bana," diye söze giren Steldor satranç tahtasını işaret ederek, "gecemin geri kalan kısmının en iyi yanı *bu* olacak," dedi.

Her ne kadar aslında görüşme salonunda kalma niyetinde olmasam da kalmayı tercih ettim, orada bulunmamın Steldor'un canını sıkacağını ve o nezaketsiz yaklaşımını biraz olsun ona ödetiyor olacağımı biliyordum. Her ne kadar çapraz ateş altında kalmaktan hoşnutsuz olduğu belli olsa da Galen tekrar yerine oturdu ve ikisi tekrardan satranç oynamaya başladılar. Bense kanepenin önünde, üzerinde her zamanki gibi kadehler ile bir testi şarap duran sehpanın etrafından dolanıp kanepeye geçtim. Terliklerimi çıkardım, ayaklarımı altına kıvrıp deri kanepeye oturarak

kitabımı okumaya başladım ama yirmi dakika kadar sonra Steldor'un sesiyle okumayı bırakmak zorunda kaldım.

"Alera, bize biraz daha şarap getir," diye seslendi, boş bir ifadeyle.

Beni bölmesinin yarattığı kızgınlıkla tüylerim diken diken oldu ve gidip şarabı neden kendisinin alamadığım ya da neden rica etmek yerine emrettiğini merak ettim. Ben bunu düşünürken, Galen ayağa kalktı ve ikimize de tek kelime dahi etmeden masaya yöneldi. Bir kadehi şarapla doldurup bana uzattı.

"Teşekkürler, nazik beyefendi," dedim bu jesti karşısında gülümseyerek; kocamın yüzünde beliren huzursuz ifadenin keyfini çıkardım.

"Ne demek," diyen Galen bana yüzünde muzip bir sırıtsıyla karşılık verdi.

İki kadeh daha doldurup testiyi koltuğunun altına sıkıştırdıktan sonra Steldor'a doğru ilerledi. Yüzünde yapmacık bir özür ifadesiyle kadehi en yakın arkadaşına uzattı.

Sanki öylesine dermiş gibi, "Sıkıntıdaki bir hanımın imdadına koşma ihtiyacı hissettim," dedikten sonra yerine oturdu. Ne gariptir ki Steldor bir kahkaha attı, Galen da oyunlarına devam etmeleri için testiyi yere bıraktı.

Birkaç dakika sonra nispeten dolu olan kadehimi orta sehpaye bıraktım, içki içmeye alışamamıştım, sonra da ayağa kalktım ve iki arkadaşına doğru ilerledim.

İğneleyici bir şekilde, "İyi geceler, *beyefendi*," derken önce Galen'a sonra da Steldor'a baktım. "İyi geceler, kocacığım. Sanırım ben artık yatacağım." İkisi de başlarını bana çevirip bakarlarken, misafirimize içten bir nezaketle hitap ettim. "Seni tekrar görmek çok güzeldi. Ziyaretin kuşkusuz benim için de gecenin en güzel kısmıydı..."

Steldor'a son bir kez baktıktan sonra yatak odama geçtiğimde yüzündeki afallamayı görmekten memnundum.

Ben kapıyı ardından kaparken Galen'ın neredeyse sergilediğim tavrı onaylar bir şekilde, "Biraz iddialı biri, değil mi?" dediğini duydum. Kocamın buna vereceği cevabı duyabilmek için kapının yanından ayrılmadım.

"Evet, gerçekten de insanı zorluyor. Ben ona cüretini bildiririm ama sanırım bu en iyi özelliği."

İki adam kıkırdarken, kapıya yaslanıp beni en yakın arkadaşının yanında küçük düşürdüğü için Steldor'a ve buna içerlediğim için de kendime kızıyordum.

Yatmak için hazırlanırken kendimi içinde bulduğum durumu kafamın içinde evirip çeviriyordum. Babamın bencilce planları olmasa ve benim erkeklerin planları için kullanılabilecek bir şey olduğumu düşünmese Steldor'la evli olmazdım. Kral selefi, vârisi olacak bir erkek evladı olmadığından, benim mutluluğumu ya da kalbini başkasına kaptırmış olup olmadığını hiç sorgulamadan Muhafız Kumandanı'nın oğlunu çok önceden vârisi olarak belirlemişti.

İçimdeki derin boşluk hissiyle yatağın üzerinde oturdum ve hiç de akılcı olmasa da Baron Koranis ve Barones Alatonya'nın oğlu Narian'ı düşünmeye başladım. Babam bu genç adam ve onun sadakatine ilişkin soru işaretlerinden korkuyordu, Narian çocukken bir asırdır düşmanımız olan Cokyri adındaki acımasız bir dağ Krallığı tarafından kaçırılmış ve onlar tarafından büyütülmüştü. On ay kadar önce Hytanica'lı ailesinin yanına döndüğünde, gözleri nefret ve yobazlıkla perdelenmiş tek kişinin ben olmadığını anlamıştım. Narian'ı gerçekte olduğu kişi olarak görebilmiştım: Kontrolü dışındaki pek çok şey konusunda bedel ödemek zorunda kalmış, cesur ve özgür fikirli genç bir adamdı. Ne geçmişini değiştirebilecek ne de o masmavi gözlerinin beni delip geçmesini ve esir etmesini engelleyemeyecek kadar çaresizdi. Ona güveniyordum, o da bana saygı duyuyor ve güveniyordu. Derinden iç geçirerek ve kalbim sancıyarak yatağa girdiğimde, başka hatıraların gözümde canlanmasına mani olmak için biraz daha kitap okumaya karar verdim. Lambanın içindeki mum yavaş yavaş yanarken göz kapaklarım kapanmaya başladı ve elimde kitabımla uyuya kaldım.

2. BÖLÜM

ÖDEŞME

“**L**eydim? Leydim.”
Bu ses uykumu bölerken yavaş yavaş gözlerimi açtım, sırtüstü yatıp konuşanın kim olduğunu görmeye çalıştım.

“Affedersiniz, Majesteleri,” diye mırıldandı yatak odamın kapısında dikilmekte olan altın sarısı saçlı, oval yüzlü oda hizmetçim, Sahdienne.

Gün ışığının odama girmesine mani olan kalın perdelere bakarak, “Saat kaç?” diye sordum.

“Dokuz buçuk, Leydim.”

“Dokuz buçuk mu?” diye sorarken çoktan yataktan fırlamış ayaklarımı yere basmıştım. “Uyuyakalmışım. Çabuk ol, giyinmeme yardım et.”

Sahdienne telaşla pencereye yöneldi, o perdeleri açıp parlak güneş ışığının odaya dolmasına izin verirken gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

“Size mesaj getiren bir muhafız var, Majesteleri,” dedi tedirgin bir şekilde, sanki ne kadar çok uyursa uyusun bir Kraliçe’yi uyandırmak büyük bir saygısızlıkmuş gibi hâlâ özür dilemeye çalışıyordu.

“Ne mesajı?”

“En kısa sürede Muhafız Alayı Kumandanı’nı ziyaret etmeniz bekleniyor.”

Suratım asıldı, aklım karışmıştı, Sahdienne kıyafet seçiminde bana yardımcı olmak için giysi dolabıma ilerledi.

“Ulak bir neden verdi mi?”

“Hayır, Leydim.”

İşaret ettiğim kaftanı giymeme yardım ettikten sonra ben tuvalet masamın üzerindeki aynanın karşısına geçince koyu kahverengi saçlarımı taradı. Saçlarıma şekil verirken oradan buradan sarkan birkaç tutamı toparlamaya çalıştığı sırada daha fazla dayanamayıp onu gönderdim.

“Daha fazla oyalanma. Cannan’ı bekletmemeliyim.”

Kahvaltı etmeden, telaşla koridorda ilerledim ve çifte merdivenlerin olduğu sahanlığa gelene kadar da yavaşlamadım. Eteklerimi düzelttikten sonra daha sakin bir şekilde sol taraftaki merdivenlerden aşağı indim, bekleme odasından geçerek taht odasına ilerlemek üzere merdivenlerin altından yürüdüm. Muhafız alayının kumandanının odası doğu kanadındaki duvarlara açılıyordu ve bir saray muhafızı benim geldiğimi bildirmek için kapıyı tıklattı. Cevabı beklemeden kapıyı açınca odaya şöyle bir anlığına da olsa bakma fırsatı buldum. Komutanın sohbet ettiği adamları gördüğümde eşikte öylece kalakaldım.

Cannan’ın benimle yalnız görüşmek isteyeceğini düşünmüştüm, tabii ne hakkında görüşmek istediğinden tamamen bihaberdim ama Steldor, Galen, Destari ve babam da oradaydı. Bu, muhafız alayının kumandanı, Kral, Saray Muhafızları Komutanı ve Saray Muhafızları Komutanı Vekili gibi yalnızca nüfuzlu değil, aynı zamanda da koyu renk giysili adamların arasında kaldığım anlamına geliyordu. Hepsinin de yüzü asıktı, bu fırtına bulutlarıyla dolu bir odaya adım atmaya benziyordu.

Görüşmeyi ayarlayan kişi olarak Cannan masasının ardında oturuyordu. sol tarafında yer alan Steldor’sa tıpkı Cannan gibi diğerlerinin yüzüne bakacak şekilde duruyordu. Herkes saygı ifadesi olarak ayağa kalktı ama ben hâlâ adım atmaya korkuyordum, neden buraya çağrıldığımı bilmeden bu kadar önemli şahsiyetlerin arasında bulunmak beni germişti.

“İçeri buyurun. Majesteleri. Oturun lütfen.”

Cannan hemen masasının önündeki boş bir ahşap sandalyeyi işaret etti. sandalye insanın rahat etmesi için tasarlanmadığından bana daha çok bir sorgu sandalyesi izlenimi verdi. Galen ve babam (artık hükümdar olmasa da kendisine hâlâ Kral Adrik diye hitap ediliyordu), benim hemen sol tarafımdaki benzer biçimli sandalyelere geçtiler. Bir zamanlar dönem dönem London’ın yerine korumam olarak çalışmış olan iri yarı Destari sağ tarafımda duruyordu, sanırım başkomutanın

otisinde olduğunda herhangi bir şekilde rahat etmesi imkânsızdı. Baba oğul deri koltuklara geçmişlerdi, bense beni neden çağırmış olabileceğini tahmin edemediğimden gözlerimi dikmiş, Cannan'a bakıyordum; Kraliçe de dâhil olmak üzere Hytanica'daki kadınlara finansal, politik ve askeri konularda fikir danışılmazdı.

"Steldor'a Cokyri'lileri nehrin öbür tarafında tutmaya çalıştığımızdan bahsediyordum," dedi gayet net bir tavırla. "Narian'ın düşman için ne ifade ettiğini kendisine anlatmak gerekiyordu."

Bir an boğazım düğümlendi ve sadece henüz uykudan tam aylanmamış olduğumu ve bunun bir kâbus olduğunu umdum. Bu adamların hiçbirinin önünde Narian hakkında konuşmak istemiyordum; hele ki babam ve Steldor'un önünde hiç.

"London, Hytanica'ya henüz dönmedi," diye devam etti Cannan iş konuşuyormuş gibi ciddi bir edayla. "Bu durumda Destari'yle birlikte bize elinizden geldiğince bu Kanayan Ay Efsanesi'nin ne olduğunu anlatmakla yükümlüsünüz."

"O zaman Destari anlatsın," deyiverdim. "Bu efsanenin ne olduğunu en az benim kadar, hatta belki de benden daha çok o biliyor."

Cannan'ın ne yapmaya çalıştığını bildiğine emindim ama bu konuda tek bir söz söylemeden bütün gözlerin üzerine çevrildiği komutan vekiline döndü.

"Rahat olun ve bize ne biliyorsanız anlatın lütfen."

"Evet efendim. Geçen ekim ayında, turnuvanın olduğu gün, London, ben ve Alera'yla acil bir konuyu görüşmek istediğini bildirdi. Narian'dan şüphelenmeye başladığını ve soyu sopu hakkında bilgi toplamak için Cokyri'ye gideceğini söyledi."

Babam bu haber karşısında şoke olmuştu, hatta askerler bile London'ın bu cesaret gerektiren ama tehlikeli maceraya atılmayı istemesi karşısında dehşete düşmüştü, bu da bende düşmanın kalesine başka kimsenin girmek istemeyeceği fikrini uyandırmıştı.

Destari, "London oradayken," diyerek o tok sesiyle konuşmaya devam etti, "eski bir efsaneden bahsedildiğini duymuş, Kanayan Ay Efsanesi, bu bizim krallığımızın sonunu anlatıyormuş. Bu efsanede de tıpkı bizim destanlarımızda olduğu gibi ilk kralımızın krallığı düşmanlardan korumak

için ilk erkek evladını kurban ettiği anlatılıyormuş. Ancak efsaneye göre, kanayan ayın çıktığı bir gece doğacak Hytanica'lı bir erkek çocuk ayın işaretini taşıyacak ve ona krallığını yıkma gücü bahşedilmiş olacaktı.

“On yedi yıl önce yaşanan savaşın son aylarında, geceleri gökte kan kırmızısı bir ay oluyormuş ve Cokyri'liler küçük erkek çocuklarını evlerinden kaçııyorlarmış. Bütün o çocukların hepsini öldürmüşler, biri hariç, bizim Narian ismiyle tanıdığımız o genç adam. Eminim hepiniz üzerindeki o hilal şeklindeki doğum lekesini biliyorsunuzdur çünkü Baron Koranis'in oğlu olduğunu bu doğum lekesinden anlamıştık. London efsanede bahsi geçen kişinin Narian olduğunu düşünüyor; Narian'ın Ulubey tarafından Hytanica'yı yok etmek için eğitildiğini sanıyor.”

Destari'nin bu açıklamalarından sonra odaya uzun bir sessizlik hâkim oldu ve ben diğer herkesin bu bilgiyi yalnızca alnında bir kırıksıklıkla algılamaya çalışan Kral'a odaklanmış olduğunu görmekten memnundum.

London, Destari ve benim böyle bir bilgiyi uzun süre saklamış olduğumuzu ima edercesine, Steldor babasına, “Peki ya, Kral Adrik ve sen, bunu ne zaman öğrendiniz?” diye sordu.

“Üç ay sonra Narian'ın Hytanica'dan ayrıldığı gün,” diye cevapladı Cannan bu kadar uzun süre kendisinden böyle bir bilginin saklandığını önemsemiyormuş ve bundan rahatsız olmamış gibi rahat bir tavırla. “London bizimle buluştuktan kısa bir süre sonra onu çağırttık, tabii o sırada kaçmış.”

Steldor bana kafası karışmış gibi baktı ama Destari'ye bir soru yöneltti. “London bu bilgiyi neden Alera'yla paylaşmış?”

“Görevinden el çektirildiği için başkomutanın da kralın da kendisine güvenmeyeceğini düşünmüş. Ayrıca bu genç adamla arkadaşlık etmemesi için de onu uyarmak istemiş.”

Steldor sanki kendisine verilecek cevabı biliyormuşçasına gözlerini kısarak, “Peki, Alera arkadaşlığını kesmiş mi?” diye sordu kelimeyi vurgulayarak.

Destari bir anlığına tereddütte kaldı, Steldor'un yüzünde beliren ifadeden çekinmiş olmalıydı ama sonra gayet açık ve net bir şekilde yanıt verdi.

“Hayır, Majesteleri, kesmedi.”

Odadaki erkeklerden hiçbirisiyle göz göze gelmek istemediğimden, nereye koyacağımı bilemediğim, hafifçe titreyen ellerimi sakinleştirmeye odaklandım çünkü ne kadar huzursuz olduğum da endişemin panik haline gelmeye başladığı da açıkça belli oluyordu. Daha önce bir durumdan bu kadar çaresizlik içinde kurtulmayı istediğim bir anı hatırlayamıyordum ancak Kumandan'ın beni rahatlatmaya niyeti yok gibi görünüyordu.

“Narian'ın kime sadık olduğunu bilmemiz şart. Alera, sen onun arkadaşısındır. Bu konuda bize ne söyleyebilirsiniz?”

Hiç düşünmeden aklımdan geçenler bir bir ağızımdan dökülürken Cannan'a odaklandım. Bu konuşmayı en kısa sürede bitirme arzusunda olduğumdan, ona elimden geldiğince hızlı bir şekilde bildiklerimi anlatmaya çalışırken, ne acıdır ki Steldor'un bana dik dik baktığının farkındaydım.

“Cokyrı'deki hayatından pek bahsetmezdi ve ben hep orada çok zor bir hayatı olduğunu düşünmüşümdür; her neyse, oraya dönmek istemediğini biliyorum. Bir keresinde bana hayatının ona sorulmadan yönlendirilmesinden nefret ettiğini ama olur da Cokyrı'ye dönmek zorunda kalırsa Ulubey'e itaat etmek zorunda kalabileceğini söylemişti. Bence yine de elinde olsa efsanede bahsedildiği şekilde davran...”

“Sana Ulubey'den bahsetti mi yani?”

Başkomutan kaşlarından birini havaya dikerek konuşmamı bölmüştü, temkinli adamın yüzündeki tek şaşkınlık belirtisi de buydu.

“Evet, ama Ulubey'den *konuşmazdık*. Sadece bir kez bahsi geçti.”

“Anlıyorum.”

Cannan bir an bana öyle bir bakış attı ki zaten boş olan midemin büzüştüğünü hissettim. Hiç de akılcı olmayan bir şekilde durumumu daha da zora sokmuştum çünkü Narian benden başka hiç kimseye Cokyrı'nın güçlü Ulubey'yle arasındaki ilişkiden bahsetmemiştir. Narian'ın güvendiği tek kişi bendim; Ulubey'in onun hocası olduğunu bilen tek kişi de bendim.

“Sanırım ikiniz bayağı yakınlaşmıştınız,” diye sözünü bitirdi Cannan.

Başkomutanın Koranis'in oğluyla ilişkimin arkadaşlıktan çok daha öteye geçtiğini söylemesinden korkarak panik içinde Destari'ye çaresiz, kaçamak bir bakış attım. Cannan'ın bir şekilde askerî komutanına konuyu daha fazla kurcalamamasını söylemesini az da olsa umuyordum ama

Cannan'ın şahin gibi gözlerinden bakışım kaçmadı ve özel muhafızına döndü.

“Sen o sırada koruma olarak görev yapıyordun. Aralarındaki ilişki için ne diyebilirsin?”

Destari huzursuz bir şekilde oturduğu yerde kıpırdandı, kalın kara kaşları kara gözlerini perdeliyordu, bu hali benim bir sırrımı saklamaya çalıştığını ele veriyordu.

“Alera onunla... yakın arkadaştı.”

Makam odasında gerginlik doruğa tırmanmıştı, sanki odanın içindeki hava dışarıdan emilmiş ve herkes nefes alabilmek için birbirini boğmaya hazırmış gibiydi. Steldor oturduğu koltukta taş kesilmiş gibi duruyordu. Çenesini sıkmıştı, gözlerinde yanan har har alevlerin odayı yangın yerine çevirebileceğini düşündüm. Galen büyük bir dikkatle Kral'ı izliyordu, belli ki arkadaşının aklından neler geçtiğini kestiremiyor ve olur da kendini tutamayıp bir öfke patlaması yaşarsa onu nasıl zapt edebileceğini düşünüyordu. Babamın genelde şefkatle bakan gözleri odayı tarıyor, belli ki aklından geçenlerin doğru olup olamayacağını tartmaya çalışıyordu.

“Ah...” Cannan'ın tek heceli yorumu durumu idrak ettiğini anlamama yetti ancak konuyu burada bırakmayacağını anlayınca iyice moralim bozuldu. “Peki, bu yakınlık arkadaşlığın ötesine geçti mi?”

Yanaklarımın kızardığının farkındaydım çünkü Cannan dışındaki herkes bana bakıyordu. Başkomutan, Destari'nin vereceği cevabı beklemeye devam etti ama o bir şey söylemeyince suratındaki ifade ciddileşti. Beni korumaya çalışan Destari için kendimi öne atmak zorunda kaldım.

“Narian bana âşık olmuştu,” dedim gözlerimi yerden ayırmadan.

Ayağa kalkan Steldor'un sandalyesi yeri çizerek tiz bir ses çıkarırken, onun benim yanımdan geçip gittiğini ve beni görmeye bile tahammül edemediğini anladım. Bir anlığına odadan çıkıp gidecek sandım ama bunun yerine cam pencereli bir silah dolabının yaslanmış olduğu duvara sırtını dayayıp kara kara düşünerek kollarını göğsünde kavuşturdu. Galen itirafım karşısında hiç tepki göstermemişti ama gözleriyle Steldor'u kesip duruyordu. Cannan yerinden kıpırdamamıştı, babasının asabi tepkisine rağmen beni yukarıdan aşağı süzmekle yetiniyordu. Babamsa boş boş, ağzı öyle bir karış açık şoke olmuş halde bakakalmıştı. Ona Narian'la

sadece arkadaş olduğumuzu söylediğim bir konuşmamızı hatırladığından kendini feci şekilde kandırılmış hissettiğini tahmin ediyordum.

Artık gerçek ortaya çıktığına göre Cannan asıl konuya geri döndü. “Gitmeden önceki birkaç hafta Narian’ın davranışları nasıldı?”

Cevap vermek üzere ağzımı açtım ama sonra London ve Destari’nin o sıralarda beni Narian’dan uzak tuttuğunu hatırladım. Steldor’la nişanlı olduğumu bildiği halde, babamın ne bilgisi ne izni ne de yanına katılmış bir eşlikçi olmadan, genç adamın geceleri beni gizlice Saray’dan kaçırdığını fark etmişlerdi ve bu yasak kaçamaklarımıza bir son vermişlerdi. Bu detayların ortaya dökülmesini istemediğimden, yine tereddüt içinde özel muhafıza bakarken, bu dörtlünün sergilediği korumacı tavrın, bu tür oyunlar karşısında fazla sabır gösterme huyu olmayan Cannan’ın sinirine dokunmaya başladığını fark ettim.

Kumandan Destari’yi, “Bu şartlar altında sır saklanamaz,” diyerek sert bir şekilde uyardı. “Alera’nın içine düşeceği durumu düşünmeden ne biliyorsan bana *anlatacaksın*.”

Destari, omuzlarını hafifçe silkip benden belli belirsiz özür dileyerek, “Evet, efendim,” diyerek boyun eğdi. “Narian ortadan kaybolmadan önceki son iki hafta London ve ben görüşmemelerini sağladık. Aralarındaki ilişkinin bitmesinin en iyisi olacağını düşündük. Alera konuyu kendi başına halledemeyince müdahale etmeye karar verdik.”

“Yani Alera’yla ilişkileri nedeniyle Narian, Cokyri’ye dönmeyebilir,” diyen Cannan ustalıkla bu mevzuya son noktayı koymuş oldu. Bir sonraki sorusunu bana yöneltmişti. “Niyetini anlayabilmek için bilmemiz gereken başka bir şey var mı?”

Özel hayatımın gözler önüne serilmesi yüzünden kendimi aşağılanmış hissettiğim için başımı öne eğmiştim, birazdan ağzımdan çıkacakların, durumun daha da kötüye gitmesine neden olacağını biliyordum.

“Bana asla zarar vermeyeceğine söz verdi, bu konuda sözünden döneneğini sanmıyorum.” Sesim çok cılızdı, Steldor’un duymayabileceğini umarak Kumandan’m işitebileceğinden daha yüksek bir sesle konuşmak istememişim.

Cannan moralimi yerle yeksan edecek şekilde bana bakmaya devam ediyordu ama aklımdan neler geçtiğini tahmin edemiyordum. Sonunda yavaş yavaş ayağa kalktı ve kapıyı gösterdi.

“Sizinle işimiz bitti. Majesteleri. Gitmekte serbestsiniz.”

Artık kimin yüzüne bakabileceğimi bilmeden ayağa kalktım. Babam hayal kırıklığını saklayamadan somurtuyordu, Galen’in bakışlarıysa ben ve Kral arasında gidip geliyordu. Destari gözlerini duvarda bir noktaya dikmişti ve odadaki başka hiçbir şeye bakmamaya çalışıyordu. Artık benimle işi biten Cannan gözlerini Steldor’a dikmişti, belli ki o da oğlunun sinirlerine hâkim olamayacağını düşünüyordu.

Ben kapıya yönelirken erkekler ayağa kalktılar, bana hâlâ saygı duyup duymadıklarından emin değildim ama yine de protokole uygun davranıyorlardı. Tam ben eşikten geçip taht odasına girecekken kocama baktım ve gözlerindeki her an elini kana bulayabilirmiş gibi bakış, bu konuda nasıl bir kaniya vardığını bana anlatmaya yetti.

Kumandanın makam odasının kapıları hemen arkamdan kapanırken tereddüt içinde olduğum yerde bir an öylece kaldım çünkü bundan sonra nereye gideceğimi bilmiyordum. Ama iki şeyden kesinlikle emindim: Steldor peşime düşecekti ve ondan kaçmamın bir yolu yoktu. Derinden bir iç geçirdikten sonra, Kral’ın oturma odasından geçerek kralların salonundan çıkıp istemeye istemeye de olsa Kraliyet ailesinin yaşam alanının ikinci katında yer alan daireme giden merdivenleri tırmanmaya başladım. Sonunda günahlarımı ödemenin vakti gelmişti.

Steldor’un yaşam alanımıza gelmesi saatler aldı. Bense vaktimi oturma odasında kitap okuyarak geçirmeye çalıştım ama sonunda gidip yatağa uzandım, bu gerilim yüzünden başım çatlayacakmışçasına ağrıyordu.

Bir zamanlar annemin olan oda artık benimdi ancak çocukluk odamdaki kuş tüyü yastıklar ile krem rengi koltuk şalını yanımda getirmiştim. Her ne kadar eski odamdan buraya giysilerimden başka bir şey getirmemiş olsam da sırf bu eşyaların bende yarattığı his ve aşinalık beni biraz olsun rahatlatıyordu. Keşke Narian’la ilgili hatıralarımı da geçmişte bırakmak bu kadar kolay olsaydı. Her ne kadar bu odanın bir önceki odamda olduğu gibi her gece beni gizlice ziyaret etmeye geldiğini

bana her gün anımsatacak bir balkonu yoktuysa da onunla ilgili anılar, yaşanmamış düşler, bana zalimce işkence ediyordu. Ona en derin korkularımı açmama sebep olan içime işleyen o masmavi gözlerini; altın renginin binlerce tonunu yansıtan gür, dağınık saçlarını; ruhuma değen o tatlı kahkahasını; kendi halinde o mütevazı halini; beni kendi kararlarımı verebileceğim konusunda yüreklendiren o kendinden emin tavrını. Steldor'un bana karşı tavrını düşününce üzerime bir ürperti geldi, ne de olsa o beni sadece hane halkının idaresinden, sosyal etkinliklerin planlanmasından ve hayata geçirilmesinden ve çocukların büyütülmesinden sorumlu bir kadın olarak görüyordu. O beni sadece yatağında istiyordu, işte bu yüzden bir türlü ona ısınamamıştım. Steldor'un bakışları beni huzursuz etmişti, büyüklük taslayan kahkahası tüylerimi diken diken ediyordu, onun lütufları kendimi aşağılanmış hissetmeme neden oluyordu. Narian'ın kollarında inanılmaz bir mutluluk hissederken, Steldor'un kinde tuzağa düşmüş gibi hissediyordum.

Hâlâ endişe içinde olduğumdan, oturma odasına geçip bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım, sonunda Steldor'un yatak odasına açılan kapalı kapıların önünde durdum. Yatak odasına daha önce hiç girmemiştım, bunun esas nedeni beni yatak odasına sokma çabalarına karşı koymamdı. Bir elimi kapıya koydum, merakım kapıyı açmamı söylüyordu ama deli gibi çarpmakta olan yüreğim beni duraksattı. Beni içine çekmeye çalıştığı odada yakalarsa neler olabileceğini bilmiyordum.

Bir kez daha görüşme salonuna geçip yavaşça kanepeye oturdum, hayatımın gerçeğinin ağırlığı yavaş yavaş omuzlarıma çökmeye başlamıştı. Steldor'la oturduğumuz bu hanede onun yatak odasına girmekten korkuyordum ve ikimiz görüşme salonunda yalnız kaldığımızda da sinirlerim geriliyordu. Kendimi güvende hissettiğim tek yer kendi yatak odamdı ve o anlarda bile bazen Steldor'un benim arkamdan odama dalacağından korkuyordum.

Akşamüstü geçip giderken karnım acıkmaya başladı ve aileme katılmak üzere sarayımızdaki özel akşam yemeği odasına gittim. Babam oradaydı ama her zamanki gibi keyifli halinden eser yoktu. Doğallıktan yoksun akşam yemeği sohbetimiz boyunca bir kez olsun gözlerimin içine bakmadı ve ben kendimi utanç denizinde yüzer buldum. Tam biz yemeği

bitirmek üzereyken Steldor kapının eşiğinde belirdi, gözleri hemen beni buldu, kaskatı gözüktüyordu ve bakışları da taş gibiydi.

“Buyurun.” dedi annem çekingen bir gülümsemeyle. “Hizmetkârlara tabakları tekrar doldurmalarını söyleyecektim.”

Steldor gözlerini benden ayırmadan, “Hayır, teşekkürler,” diye yanıtladı. “Ben Alera için gelmiştim.”

“Elbette,” dedi annem usulca ama yüzündeki ifadeden Kral’ın etrafına yaydığı nefret dalgalarını hissedebildiğini anlamıştım.

Ayağa kalktıktan sonra kocamın yanından geçip koridora çıktım, midem ağrıyordu. Biz kendi hanemize doğru ilerlerken Steldor hiç konuşmadan arkamdan yürüyordu. Görüşme salonuna ilk giren ben oldum, tam kapının eşiğindeyken kolumu yakalayıp, ona bakmam için beni kendine döndürüp kapıyı arkamızdan kapadı.

“Sanırım Narian’la ilişkinin ne kadar ileri gittiğini bilmeye hakkım var,” dedi, gözlerindeki çılgın pırıltıya rağmen sesi buz gibi soğuk ama sakindi.

Ashında Narian’la fiziksel ilişkimin nereye kadar gittiğini bilmek istediğinden emin olduğum halde, “Ne demek istiyorsun?” diye temkinli bir şekilde sordum.

“Kastettiğim,” diye homurdandı, “ben bir fahişeyle mi evlendim?”

Ağzından çıkanlar beni öyle incitmişti ki bir an yüzüne öylece bakakaldım, sonra aklım başıma geldi ve yüzüne bir tokat yapıştırdım. Ona vurduğum için elim acıyordu, sendeleyerek bir iki adım geri attım, buna ne karşılık vereceğini düşünürken sanki kefene sarılmışım gibi korkudan bedenim buz kesmişti.

Yanağını ovalarken bir an bakışlarından ne kadar şaşırdığını anladım ama sonra hemen koluma yapıştı.

“Soruma yanıt vermedin,” dedi beni aşağılayarak.

Kaçma şansımın olmadığını ve ondan kurtulmaya çalışmanın onu sadece daha fazla öfkeli edeceğini bildiğimden ona cesaret edebileceğim kadar belirsiz bir cevap verdim.

“Biz... öpüştük. Hepsî bu.”

“Öpüştünüz?” Bir elini sırtıma koyup beni kendine doğru çekti, sonra da diğer eli vücudumda gezinmeye başladı. “Yoksa birbirinizi mi okşadınız?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bazılarının aksine, Narian her zaman bir beyefendi gibi davranırdı.” dedim onu bilerek kırmaya çalışarak ve elimi kash göğsüne bastırıp onu kendimden uzaklaştırmayı denedim. “Şimdi bırak beni.”

Yine de beni olduğum yerde tutuyordu ve aslında yakarışıma kulak asmazsa ona karşı koyma çabalarımın ne kadar yersiz kalacağını farkındaydım. İçinde bulunduğum durumun vahameti nedeniyle yürek-lendiğimden, beni bırakması için onu utandırmayı denedim.

“Narian bana ona vermek istemediğim hiçbir şey için baskı yapmadı!”

“O zaman sorun senin ona ne vermek istediğinde?”

İma ettiği şey yüzünden sırtımdan soğuk terler boşanıyordu. Yata-ğına isteyerek girip girmeyeceğimi artık umursamadığından bana zarar vereceğinden emin olduğum halde yüzümdeki ifadedeki bir şey onu durdurdu ve beni itip kendinden uzaklaştırdı. Korku yerini incinmişliğe bırakırken öfkeye kapıldım ve ağzımdan çıkanlara engel olamadım.

“Sen de benden başka kadınları öpmüşsündür kesin.”

“Elbette,” dedi mutluluktan eser olmayan bir gülüşle. “Ama biz nişanlandıktan sonra hiçkimse-*nin* peşinden koşmadım.”

Yine hiddetlenmişti, üzerime yürüdü ve ben o anda onu tekrar öf-kelendirmiş olmanın ne kadar aptalca olduğunu anladım. Sırtımı duvara verinceye kadar geri geri adımlar attım.

“Senin problemin ne biliyor musun, Alera,” dedi harareti bir şe-kilde, iki elini de beni hapsedecek gibi duvara yaslayarak, “yanlış adamı kendinden uzak tutuyor olman.”

Onun suçlayıcı gözlerine daha fazla tahammül edecek halim kalma-mıştı, başımı yana çevirdim. Bir ömürmüş gibi gelen birkaç dakikadan sonra kendini geri itti, bekleme salonunu geçti ve son bir kez dönüp bana baktı.

“Asla Narian’la birlikte olmayacaksın. Benimsin ve daima da benim olacaksın.”

O koridora çıkıp gözden kaybolurken kendimi o kadar güçsüz hisse-diyor ve öyle tir tir titriyordum ki bir an bayılacağımı sandım. Yalpalaya yalpalaya kanepeye gidip yığıldım ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. Bir keresinde Narian’ın beni Steldor’un bir beyefendiye hiç yakışmayan tavrından nasıl koruduğu geldi aklıma; Steldor bana böyle davranırken

hiçbir zaman sesini çıkarmadan öylece orada durmazdı. Narian'ı düşünmek her zaman acı veriyordu; hele ki kocamın böyle gaddar davrandığı bir durumda bu acı ikiye katlanıyordu.

Ayağa kalktım, bu odada böyle yapayalnız ve harap bir halde kalmak istemiyordum. Odalarımızın olduğu yerden ayrılıp merdiven boyunca kendimi bilmez bir halde ilerlerken şişmiş gözlerimi karşılaşılabileceğim muhafızlardan ve hizmetkârlardan saklamak için başımı önüme eğmiştim. Kız kardeşimin kapısının önünde durup kapıyı tıklattım, koruması Halias'a bakmamaya çalışıyor, gözyaşlarını zor zapt ediyordum.

Bir dakika sonra Miranna kapıyı açtı, beni rahatlatan kollarının arasına alarak kucaklayıp, içeri alıp hemen kapıyı ardından kapadı. Eliyle omzumu tutarak beni kanepeye götürdü ve gözyaşlarım sel gibi boşanırken birbirimize sarıldık.

“Ne oldu?” diye sordu usulca hıçkırıkları yavaş yavaş dinerken.

“Öyle öfkeliydi ki, Mira,” dedim hıçkırarak ve soğuktan değil ama stresten titremeye başladım.

“Steldor mu?” diye tahminde bulundu ve ben üzüntüyle başımla onaylarken daha dik oturdum.

“Bana... fahişe dedi.”

Kelimeyi söylemekte bile zorlanıyor, bunu nasıl olup da kullanmış olabileceğini anlayamıyordum ama Cannan'ın makamındaki itirafımın böyle düşünmesine neden olmuş olduğunu biliyordum.

“Ne?” derken Miranna'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı çünkü o da bırakın bu şekilde tanımlanmasını, bir leydinin bulunduğu yerde bu kelimenin sarf edilebileceğini hayal dahi edemiyordu.

Toplantıda yer alan diğer herkesin de aynı sonucu çıkarmış olması gibi tahammül edilemez bu düşünceyle, Miranna'ya Kumandan'ın makamındaki sorgumdan başlayarak bütün hikâyeyi anlattım.

“Miranna, herkes benim hakkımda ne düşünüyor, kimbilir. Cannan, Galen, Destari? Ve babam, akşam yemeğinde yüzüme bile bakmadı. Belki o da benim bir...” Lafımı tamamlayamadan yüzümü ellerimin arasına gömdüm. “Çok utanıyorum.”

“Steldor öyle demek istememiştir, Alera. Böyle düşünüyor olamaz. Herhalde, öfkesine hâkim olamadı. Bir süre sonra kızgınlığı geçer ve her

şey yoluna girer.” Ses tonu beni rahatlatıyordu ve yavaş yavaş omzuma düşen saçlarımı okşuyordu. “Diğerlerini düşünme bile, içlerinden hiçbiri böyle düşünmemiştir.”

“Ama onu aldattım. Şimdiye dek Narian’la bir ilişkim olduğunu bilmiyordu. Beni bağışlayacağını hiç sanmıyorum.” İçten, mavi gözlerine baktım, ona anlatmaya çalıştığım şeyi tam olarak anlaması imkânsızdı. Steldor’la yatmayı reddettiğimi, aslında isteksizliğimin asıl nedeninin kalbimi başkasına kaptırmam olduğu halde onunla henüz fiziksel bir yakınlığa hazır olmadığımı inandırmaya çalıştığımı bilmiyordu. İhanetimi gün gelip unutabileceğinden şüpheliydim.

“Sanırım aldattın, evet ve geçen seneki turnuvada Steldor’u yendiğinden beri Narian’ın konusu açıldı mı Steldor’un tüyleri diken diken oluyor.” Sol elinin parmağına dalgın dalgın çilek sarısı saçlarını dolarken birden, “Ama eminim özür dilersen fikrini değiştirecektir. Ne de olsa Narian gitti; Steldor artık onu bir tehdit olarak görmez.”

“Beni korkutuyor,” diye cılız bir sesle itiraf ettiğimde kollarını tekrar bana sardı.

“Ama sana vurmadı, Alera; ne kadar kızmış olursa olsun sana vurmadı. Ondan korkman gerektiğini sanmıyorum, onu en kötü haliyle gördün ve yine de sana el kaldırmadı.”

Söyledikleri biraz olsun içime su serpti, Miranna haklıydı. Bana el kaldırmamıştı, onun yerinde başka bir erkek olsa muhtemelen vururdu, belki de daha kötüsü olurdu.

Onun yanında olabildiğince uzun kaldım, dairemize dönmem gerektiğini biliyordum ama istemiyordum. Sonunda yorgunluktan bitap düştüğümde dairemize doğru ilerledim, Steldor’la karşılaşmamayı ümit ediyordum. Sözlü ya da fiziksel bir saldırıyı daha kaldıramayacağını düşünüyordum. İçeri girdiğimde silahlarının şöminenin yanındaki askılarda durmadığını görünce rahatladım. Bir an nerede olduğunu ve ne zaman döneceğini düşündüm ama onu beklemek arzusunda olmadığımдан yorgun bedenimi ve ruhumu yatağa sürükledim.

3. BÖLÜM

KRALİYET SANCILARI

Bir sonraki gün endişeli ve huzursuz bir şekilde uyandım ve içimden bir ses saraydan ve şehirden uzaklaşmamı söylüyordu. Hizmetkârlarla yapılan günlük toplantılardan oluşan sabah faaliyetlerim de ruh halimi değiştirmemişti. Akşamüzeri ise daha da az şey vadediyordu ve ben görüşmelerimin kalamını iptal etmeyi düşünürken birden oturma odamın kapısı tıklatılınca düşüncelerimden sıyrıldım. Suratımı astım, öğle yemeğine kadar başka bir görüşmem olmadığından emindim. Yine de misafirime içeri girmesini söyledim. Şaşırdım çünkü kapıyı açıp içeri girdikten sonra çalışma masamın arkasına geçip duran Cannan'dı. Gergin bir şekilde ayağa fırladığımda başını hafifçe eğerek bana saygı göstermek için belli belirsiz beni selamladı. Gözlerinin içine bakamadığımdan önümdeki sehpa saçılmış kâğıtları düzenlemekle uğraşıyor gibi göründüm, önceki günün utancı yakamı bırakmıyordu.

Cannan, “İyi misin, Alera?” diye sordu, her zamanki gibi dobraydı, kara gözlerini gittikçe kızaran yüzümden ayırmıyordu.

Başımla onaylayıp kendimi toparlamaya çalıştım.

“Oturmalıyız,” dedi odanın diğer tarafında güneş ışığının aydınlattığı görkemli ancak kadın eli değdiği belli olan mobilyaları özellikle işaret ederek. Cannan çalışma masamın etrafından dolanmam için yer açmak üzere bir adım geri çekildi ve ben çiçekler ile ağaçların beni kaçmam için uyardığından emin bir şekilde cumbalı pencereden doğudaki avluya baktım. Böyle bir şansım olmadığı için, başkomutanın bana söylemeye

geldiği şeyden çekinerek gülkurusu renginde kadife koltuklardan birinin ucuna iliştim.

O da krem rengi brokardan kanepeye oturdu, esmer hatları ve ciddi yüz ifadesi aklıma bir kez daha sorgulanıp sorgulanmayacağım sorusunu getirmişti. Bu düşüncemin ardındansa biraz daha umut verir bir fikir geldi aklıma: Eğer beni paylamak isteseydi daireme gelmek yerine beni kendi makamına davet ederdi.

Saniyeler geçerken söyleyecek uygun bir şeyler bulmaya çalışıyordum. İşlediğini suçlar için pişman olduğumu söylememi mi isteyecekti? Kendimi savunmamı mı bekliyordu? Buraya babamın adına mı gelmişti? Her ne kadar çabaladıysam da çalışma odamdaki varlığını dün yapılan o felaket toplantıdan başka bir şeye bağlayamıyordum.

Sonunda sohbeti başlatan Cannan oldu.

“Dün senin için zorlu bir gündü biliyorum,” dedi ve bir an sözlerinin ardında beni anladığını sezdim. Buna rağmen elbisemin kumaşının katmanlarını düzeltmeye çalışıyordum.

“Toplantıya katılanların tepkisinin ne olduğu hakkında endişeleniyorsundur. Bu konuda kaygılanmana gerek yok.”

Onun söyledikleri karşısında şaşkına dönmüş, öylece kalakalmıştım, her ne kadar beni kınamasını ya da suçlamasını beklemediysem de en azından eleştirmesini bekliyordum.

Kulaklarımın beni yanıltmadığını umarak, “Anlamadım,” demeyi başarabildim.

“Sen kraliçesin. Cevap vermek zorunda olduğun tek kişi kraldır.”

Bunun anlamını hâlâ idrak edememiş olduğum halde, gözümün önüne toplantıdan beri benimle konuşmayan babam geldi. Gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığı aklıma gelince içimde pişmanlık kabardı.

“Ama babam...” derken aklıma gelen bu korkunç fikri kafamın içinden çıkaramıyordum.

“Beni dinle,” dedi Cannan daha kati bir sesle. “Artık babana hesap vermiyorsun. Sen *kraliçesin* bu da Steldor’dan başka kimsenin senin aybını yüzüne vuramayacağı anlamına gelir. Baban artık tebaandan biri ve o da diğer tüm Hytanica’lılar gibi sana saygı göstermek zorunda.” Sözlerine devam etmeden önce söylediklerini iyice kavramamı bekledi.

“Herkesin pişmanlıkları vardır, köylülerin de soyluların da, askerlerin de hatta kralların da. Doğum hakkıyla bundan muaf olmuyorsun. Başını dik tut, utanmanı gerektirecek bir şey yok.”

Bir süre sessizlik oldu. Cannan'ın söyledikleri mantıklıydı ancak benim babamdan daha yüksek bir mevkide olduğumu düşünmek garip geliyordu ve bu yine de içime su serpmeye yetmemişti. Bazı endişelerimden Miranna'ya bahsetmiştim ama o bana tavsiyede bulunacak kadar donanımlı değildi çünkü Steldor'u o kadar da iyi tanımıyordu. Cannan'sa oğlunun fikirleri konusunda detaylı bilgi verebilirdi. Başkomutan sabırla bana bakıyordu, sanki onunla başka bir konu hakkında konuşmak istediğimi biliyordu ve ben sonunda onu hoşnutsuz edebileceğini bile bile konuyu açma riskini göze aldım.

“Dün akşam, Steldor öyle öfkeliydi ki bunu nasıl tarif edebileceğimi bilemiyorum,” dedim çekinerek ama bir yandan da oğlula çatışmamızın detaylarına girmek de istiyordum. “Bana... nefret gibi geldi. Yoğunluğu korkutucuydu.”

Cannan başıyla onayladı, aramızda neler geçtiği konusunda meraklı davranıp beni sorulara boğmadığı için ona kendimi daha yakın hissettim.

“Ne yazık ki Steldor'un öfkesini herkes bilir. Galen ve ben, seni aramaya çıkmadan önce uzun bir süre onu sakinleştirmeye çalıştık.”

Söylediklerini düşünürken dalgın bir şekilde parmaklarımla oynuyordum. Bana benim maruz kaldığım öfke nöbetinin aslında olabileceklerin çok daha hafif bir hali olduğunu mu ima etmeye çalışıyordu?

“Steldor senden nefret etmiyor, Alera,” diye bir kez daha denedi, sanki manzarayla büyülenmiş gibi pencereden dışarı bakıyordu, tavrından bundan sonra sarf edeceği sözlerin daha kapsamlı olacağı anlaşılıyordu. “Oğlum birçok şey konusunda çok tutkulu biridir, onun gibi tutkulu biri incindiğinde sevgi kendini öfke olarak ifade edebilir.”

Kumandanın kullandığı ifade dikkatimi çekmişti, burada sadece Steldor'dan değil de kendinden de bahsediyor olabileceğini düşünmeme neden olmuştu. Bir keresinde bana gençken kendisinin de oğlu gibi olduğunu söylemişti. Cannan'ı kocam gibi öfkeli, inatçı ve bencil biri olarak hayal etmeye çalışmış ancak bunda Steldor'u babasının niteliklerini taşıyor biri olarak hayal etmekte zorlandığımı kadar zorlanmıştım.

“Bunları seninle onu daha iyi anlayabilmen adına paylaşıyorum, onun adına özür dilemek için değil. Ancak sana el kaldırmadığından, seni sadece kelimelerle incitmiş olduğundan da eminim.”

Başınla onaylarken oğlunu ne kadar iyi tanıdığına şaşıyordum. İçime su serpilmişti ancak başkomutanın cevaplayabileceğinden emin olduğum son bir soru daha kalmıştı çünkü ne de olsa Steldor’la birlikte Galen’a da babalık etmişti. İki genç adamın ne kadar yakın olduklarını bildiğimden, Galen’la aramızda filizlenen muhabbetin de zedeleneceğinden korkuyordum.

“Peki ya, Galen? Steldor bana kasten sarf etmediğini umduğum bazı şeyler söyledi; Galen’ın da onunla hem fikir olabileceğinden korkuyorum.”

“Genel kanının aksine, Galen ve Steldor aynı kişi değiller,” dedi Cannan kaşlarından birini hafifçe havaya kaldırarak. “Steldor öfkelenildiğinde, hemen en kötü sonuca varır. Galen’m yapısı ise onunla aynı değildir, insanların iyi niteliklerine odaklanır.”

Sonunda kayınpederime içten bir gülümsemeyle karşılık verebildim.

“Teşekkür ederim,” dedim beni ziyarete geldiği için ifade edebildiğimden çok daha fazla minnetle.

Oturduğu yerden kalktı, beni nazik bir şekilde selamladı.

“Seni bırakayım da gününe devam et.” Kapıya doğru birkaç adım attıktan sonra, bana son bir yüreklendirici fikir daha verdi. “Sana güveniyorum, Alera. Oğluma iyi geleceksin. Onun her istediğine boyun eğmemeye devam edersen belki biraz olsun alçakgönüllü olmayı öğrenir.”

Daha ben cevap veremeden, Cannan son söyledikleriyle yüzümde oluşan tebessümle beni kendi halime bırakıp koridorda gözden kayboldu.

Ailemle birlikte ikinci kattaki yemek salonundaki yemek davetini geri çevirdiğimden, kendi dairemde hızlı bir şekilde sebze çorbası ve ekmeğimi yedim. Her ne kadar başkomutanla konuşmamızın ardından morali biraz yerine gelmiş olsa da halen babamın, Steldor’un ve Galen’ın yüzüne bakmaya hazır değildim. Ayrıca kendi görüşme salonumda kalmamın Kral ve Kraliçe’nin birbirleriyle konuşmadığını kulaktan kulağa fısıldayan insanların meraklı gözlerinden kaçmamı sağlayarak bana huzur vereceğini düşündüm.

Yemek yedikten sonra hanemden ayrılıp akşamüstünü uyuyarak geçirmek üzere çalışma odama döndüm. Sessizce koridorda ilerleyerek helezon merdivenlere yöneldim, öğle yemeğinde etrafta dolanan kimse-
nin dikkatini çekmek istemiyordum ama yine de saray muhafızlarından biri karşıma çıktı.

“Majesteleri, Kral Adrik sizinle görüşmek istiyor. Sizi üçüncü kattaki görüşme salonuna bekliyorlar.” Cannan tarafından perçinlenmiş özgü-
venim birden yerle bir oldu. Babamın benimle konuşmak isteyeceğini biliyordum ancak tam olarak neyle karşılaşacağımdan emin değildim. Kafamı toplayabilmek için daha fazla zamana ihtiyacım vardı; bir ma-
zeret bulmalıyım.

“Lütfen babama günün geri kalan kısmında yapmam gereken işler olduğunu iletin. Kendisiyle yarın sabah görüşeceğim.”

Muhafız başıyla onaylayıp mesajımı iletmek üzere yola koyuldu. Babamın cevabımdan hoşnutsuz olup beni aramaya çıkacağını bile bile, kafamda yavaş yavaş bir kaçış planı oluşurken dairemize yöneldim. Karşıma çıkan ilk saray muhafızına Kral'ın şahsi sekreteri Lanek'e başım ağrıdığından bu akşamüstü bütün görüşmelerimi iptal etmesini istediğimi bildirmesini söyledim. Lanek'in aynı zamanda Steldor'u da durumumdan haberdar edeceğini biliyordum, bu da beni görmeye kalkışmamasını sağlardı ancak içinde bulunduğu ruh hali göz önüne alındığında, böyle bir önlem almanın gerekli olup olmadığından emin değildim. Günümün geri kalanını değerlendirmek için, başka bir hizmetkârı sarayın ahırlarına, babamın en sevdiği, iyi eğitilmiş ve munis süvari atının binmem için hazırlanıp avluya çıkarılması için sarayın ahırlarına gönderdim. Her ne kadar emri veren ben olsam da ata binecek kişinin babam olmayacağı kimsenin aklına gelmezdi ve ben sıradışı davranışlarım konusunda kimse birilerine haber uçurmadan önce şehri terk etmiş olabileceğimi umuyordum.

Gezim için hazırlanmaya başladım, üzerime uzun bir etek, beyaz bir gömlek geçirip saçlarımı Miranna'nın uyumlu koruması, Halias'ın yaptığı gibi atkuyruğu bağladım. Dışarıda ata binerken fazla dikkat çek-
memek adına elimden geldiğince kılık kıyafetimi bir erkek kostümüne benzetmeye çalıştım. Ancak bir problem vardı çünkü hiçbir erkek etek

giymezdi, bu nedenle de bol bir pantolona ihtiyacım vardı. Ne yazık ki Hytanica'lı bir kadına hiç de yakışık almayacak şekilde Narian bana gizli gizli at binmeyi öğretirken giydiğim pantolon artık bende değildi. Eşyalarım yeni haneme gönderilirken bulunmasından korkarak onları hizmetkârların çamaşırlarının içine atmıştım çünkü böyle bir durumda saray dedikodularını besleyerek bir sürü soruya neden olacaktı. Bu can sıkıcı sorunla karşılaştığım için alınımı karıştırdım, bu kadar kısa zamanda bir pantolon bulmam zordu. Steldor'u daha fazla üzemeyeceğimi düşünerek, ihtiyacımı karşılamak için onun pantolonlarından birini ödünç almaya karar verdim. Derin bir nefes aldıktan sonra, yatak odasına gidip kapısını açtım ve ilk kez içerisine göz atmış oldum.

Ne bulmayı bekliyordum, bilemiyorum ama bazı eşyalar karakterine çok uygunken bazıları orada bulmayı hiç ummadığım şeylerdi ve çok şaşırtıcı bir karışımdı. Odada alışlagelmiş mobilyalar vardı ancak erkeksi bir havadaydılar: Kocaman sayvanlı bir yatak, şöminenin yanına yerleştirilmiş ağır, deri kaplı koltuklar; büyük bir sandık ve giysi dolabı; iki büyük kütüphane; birbiriyle takım olsa gerek içi bira ve şarap dolu sürahilerle, kupa ve kadehlerin yerleştirilmiş olduğu bir raf. Kocamın aşına kokusunu alıyordum, bugün bu odanın dışında ne kadar vakit geçirmiş olması gerektiği düşünüldüğünde oldukça keskindi. Etrafıma bakındım ve şöminenin üzerinde yer alan rafa yerleştirilmiş bir çanak gördüm, koku oradan geliyordu ve her zaman taktığı kurt başı tılsımının da aynı kokuyu taşıyacağını düşündüm.

Beni asıl şaşırtan odanın şahsına münhasır özellikleriydi. Benim tanıdığım karakteri ile karşılaştırıldığında eşyalar inanılmaz derecede sadeydi, o her zamanki gösterişli ahşap oymacılığından yoksundu ve odada ağırlıklı olarak kullanılan renk şarap rengiydi, tam burgonya gibi, güçlü bir kırmızı değil de daha sıcak ve daha davetkârdı. Kâh hahılar zemini kaplıyor ve duvarlardan sarkıyordu. Şöminenin üzerine farklı türlerde ve boylarda bir sürü silah asılmıştı, aralarında bir hançer koleksiyonu da vardı. Düzgün bir şekilde yerleştirilen kitaplar tahmin edilebilecek konulardaydı: Silahlar, şahin yetiştiriciliği, askerî tarih ve askerî strateji. Her şey yerli yerindeydi ve oda gayet huzur verici ve konforluydu.

Etrafıma bakıp gördüklerimi askerî eğitimle yetişmiş bir insan olarak bildiğim Steldor'la bağdaştırmaya çalışırken cevabını birden buldum. Oda elbette bir erkek için uygundu ama bir kadını kollarına alması için mükemmel zemini hazırlayacak şekilde zarif ve romantik bir şekilde dekore edilmişti.

Giysi dolabına ilerledim, kocamın bol pantolonlarını bulmak için bayağı bir karıştırmam gerekti ama sonunda buldum. Birini çekip çıkararak eteğimin altına giydim, kemerlerinden birini de pantolonun ayak bileklerime düşmesini engelleyeceğini umarak belime geçirdim. Düzenli odasına son bir kez göz attıktan sonra, boş mataralardan birini elime alıp masasının yanındaki sehpa da duran sürahid en su doldurdum ve onu ödünç aldığım kemere il iştirdim. Yatak odasından ayrılırken karnımdaki bu garip çıkıntıyı saklamak için biraz öne eğildim. Bu şekilde kuşanmış olarak cesaretimi topladım ve saraydan, babamdan ve küçük düşmekten sakınarak koridorda hızlı adımlarla ilerlemeye başladım.

Ben avluya varınca davranışım kaşların havaya kalkmasına neden oldu. Babamın doru atını tutan seyis, atın dizginlerini elinden alıp şehrin merkezinden geçen parke taşlı caddede ilerlemeye başlamamla beraber hafiften şoke olmuştu. Elbette ne onun ne de nöbetteki saray muhafızlarının bana sorular yöneltecek halleri yoktu ancak davranışımın bir noktada babamın, Cannan'ın, Steldor'un ya da Galen'in kulağına gideceğini sanıyordum. Atı pazar yerine yakın bir ara sokağa götürüp eteğimi çarçabuk çıkardım ve iki dükkânın arasında bıraktım.

Kocaman ama sakın hayvanın sırtına binip işlek yolda ilerlemeye başladım. Son kez at binmemin üzerinden üç ay geçtiyse de eyerin üzerinde durmaya alışmam fazla zamanımı almadı. Arkama dönüp bakmadan, atı tırısı kaldırdım, takip edilebileceğimden korktuğumdan sarayla arama en kısa sürede bir mesafe koymak istiyordum.

Ben atımla tırıs giderken şehirde canlı bir kalabalık vardı ve ben kısa sürmeyeceğini ümit ettiğim bu kaçamak özgürlüğümün tadını çıkarmaya başlamıştım. Mayıs güneşi sayesinde hava ılıktı, tabii akşam bastırıldığında serinleyecekti ve gün bitmeden önce saraya geri dönmüş olmam gerekiyordu.

Yetersiz kılık değiştirme çabam fazla ikna edici değildi, bu nedenle de insanlar bana gördüklerine inanamıyormuş gibi bakıyordu, hatta bazıları kafalarını çevirip bir kez daha bakıyordu, bazılarıysa şaşkınlık içerisinde reverans yaparak kraliçelerini selamlıyorlardı. Ben şehrin surlarındaki kapıya yaklaştığımda, nöbetçilerin dikkatli bir şekilde bana baktıklarının farkındaydım ama elbette yine hiçbiri bana sorgu sual etmeye cesaret edemedi ve engellenmeden havada asılı duran demir parmaklıklı kapının ardına geçerek yoluma devam ettim. Muhafızların tepkileri umurumda değildi ancak Kral'a haber verme ihtimallerine karşılık atımı eşkin sürmeye başladım; sanırım yıllardır atımdan böyle bir tempoda gitmesi beklenmemiştir.

Bu zamana kadar nereye gideceğime dair kafamda bir fikir oluşmuştu. Atımı caddenin doğusunda kalan daha dar bir sokağa yönlendirdim, Baron Koranis'in malikânesine gidecektim, hızlı bir tırıs ya da rahat bir eşkinle yaklaşık yarım saatlik bir yolculuktu. London Narian'ı aramaya gideli on gün olmuş olsa da, gidip bizzat malikânenin haline bakmak ve her ne kadar çok düşük bir ihtimal de olsa ailesinin evine dönmüş mü, görmek istiyordum. Koranis, Cokyri'liler hudutlarımızı tehdit etmeye başladığında şehirdeki konağına geçmek üzere malikânesini boşaltmıştı ve Narian'ın babasının mülkiyetindeki topraklarda devriye gezen birlikler görüp fark etmeden istediği gibi dolaşabileceğini biliyordum.

Gideceğim yere varmak için acele etmem gerektiğini hissetsem de babamın atı belli ki benimle hemfikir değildi, benim istediğim tempoda ilerlemeyi reddediyordu, devamlı beni zıplatan ve yorucu tırıs geçiyordu. Bu inatçı hayvanla baş etmekle ilgili yaşadığım sıkıntının yanında, arkamdan yaklaşmakta olan nal seslerini de fark etmiştim. Bir süvarinin bana yetiştiğini anlamamsa birkaç dakikamı aldı. Başımı çevirip arkama baktığımda, beni takip eden gri aygırı hemen tanıyıp homurdandım çünkü bana yetişmeye çalışan kişi Steldor'dan başkası değildi, öfkeden çıldırmış olmalıydı. Onunla hiçbir şekilde yüzleşmek istemediğimden azimle ilerlemeye devam ettim, bana bu kadar çabuk yetişmiş olması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Saraydan çıkalı daha bir saat olmuştu ve çoktan bana yetişmişti.

Steldor yanımdan geçerek atının dizginlerini hızla çekip benim ufak tefek atımmı tam önünde durdu, aygırı durumu protesto etmek için neredeyse şaha kalkmıştı. Koşu hoşuna gitmiş olmalıydı çünkü başını iki yana sallayarak burun deliklerinden hızla soluyor, devam etmek istediğini belli ediyordu. Panik olup hemen babamın atını ondan uzaklaştırmaya çalıştım ama Steldor uzanıp dizginlerimi kaptı.

“Atımı bırak!” diye emrettim, ona çok kızmıştım, iri ve hareketli hayvandan ve süvarisinden korkmuştum.

“Hayır,” diye haykırdı Steldor. “Benimle geliyorsun.”

Bir yandan dizginlerimi çekiştirip diğer yandan aygırımı şehre yöneltti ve benim atım da hemen onun arkasına koyuldu. Ona boyun eğmeyi redderek atımın sırtından aşağı atladım.

“Henüz dönmüyorum, Majesteleri,” diye ilan ettim cesaretle.

Bezmiş bir iç geçirmeyle Steldor da atından aşağı atlayıp beni takip etmeye başladı. Tabii bu sırada kılık kıyafetimin de farkına varmış oldu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu ve olduğu yerde donakaldı. “Kendi başına erkek kılığında babanın atına binerek hiç kimsenin olmadığı böyle bir yerdesin! Sen *deli* misin, kadın?!” Beni aşağılamaya devam etti ve gördüklerine inanamıyormuş gibi bakan yüzüne bir somurtma hâkim oldu. “O bol pantolon ve kemerleri nereden buldun?” Nereden bulduğumu idrak ettiğinde iğneleyerek ekledi: “Ben bunu görüp eğlenemeyeceğim bir zamanda pantolonlarımı giymeye karar vermiş olman da benim şansım olsa gerek.”

Bu kaba yorumu karşısında yanaklarım alev alev yanmaya başladı, biraz daha yakınımda olsa ona ikinci tokadı atardım. Aynı zamanda değerlendirmesinin çok da haksız olmadığını farkındaydım.

“At binmeye çıktım; temiz hava almak benim de hakkım,” dedim ellerim belimde meydan okuyarak.

Steldor alay ederek kıs kıs gülmeye başladı. “Hayır, bu şekilde değil. Şimdi atına bin.”

Buyurgan tonu karşısında öfkeden köpürüp nasıl bir tepki vereceğini hiç düşünmeden arkamı döndüm ve ulaşım aracımı ardımda bırakmayı hiç umursamadan orijinal rotamda ilerlemeye başladım. Kısa bir süre sonra yoldaki taşlara sürtünen botlarının sesini işittim ve ensemdeki

tüyler diken diken oldu. Onunla nasıl başa çıkacağımı düşünürken önüme çıkıp yolumu kesti.

“Benimle geri *dön*ceksin,” diye gürledi çenesini sıkarak.

“Hayır, *dön*meyeceğim!”

Elini koyu kahverengi saçlarının arasından geçirdiğinde bunalmış bir şekilde haykıracakımı düşündüm. Sonra öne doğru bir adım attı, kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Bana dik dik baktıktan sonra beni omzuna attı ve atlara doğru yürümeye başladı.

“Beni indir!” diye çığlıklar atsam da nafileydi, umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Ondan kurtulamayacağımı bildiğim halde bağırıp çağırıp bacaklarımla tekmeler savurmaya devam ettim, sonra sırtına yumruk atmaya başladım. amacımı onu elimden geldiğince rahatsız etmekti.

Atların yanına vardığımızda beni fırlatır gibi eyerine oturttu, sonra da kendisi de binmek için beni bıraktı. Bu zaman aralığından istifade ederek diğer taraftan inmek üzere sol bacağımı atın sağ sağırsına geçirdim. Ne yazık ki Steldor hemen atının sırtına atladı ve göğsümü koluyla sardı. Ondan kurtulmaya çalışarak başımı eğip kolunu feci şekilde ısırdım.

Acı bir çığlık atıp beni hemen bıraktı. Ben de vakur olmayan bir şekilde kendimi yerde buldum, sonra zafer kazanmışım gibi ayağa kalkıp gördüklerine inanamıyormuş gibi yarasını inceleyen kocama baktım. Nutku tutulmuş gibiydi ve son bir buçuk gündür ona iki kere zarar verdiğimi fark ettim. Kolundan yavaş yavaş kan sızarken bana ateş saçan gözlerle baktı, öfkeden titriyordu, sonunda sesini ve tonunu bulabildi.

“Pekâlâ!” diye haykırdı, öyle yüksek sesle söyledi ki babamın sakın atı bile olduğu yerde zıplayıp birkaç adım geri attı. “O halde burada kal! Ama ben atları alıyorum, bu yüzden ya şimdi o kahrolası atına binersin ya da yürüyerek dönersin!”

“Dışarıda gezinmek için harika bir gün!” Sert bir yanıt verirken her ne kadar akılcı olmasa da seçimimi yapmış oluyordum. Bana yanıt vermesini beklemedim ve Koranis’lerin malikânesinin olduğu yöne ilerlemeye başladım. Arkamı dönüp bakmadım ama Steldor’un atının tekrardan koşmaktan zevk alarak kişnediğini ve babamın atınınsa tık nefes arkasından gitmeye çalıştığını duydum.

Varış yerim hatırladığımdan daha uzakmış, daha önceki ziyaretleri faytonla gerçekleştirdiğimden fiziksel güç sarf etmem gerekmemiştir. Bugünse babamın atı beni Koranis'lerin malikânesine olan yolun yarısından az bir yere kadar getirmeyi başarabilmişti ve yürüyerek geldiğim için bütün bu yolculuğu aşağı yukarı üç saatte tamamlayabileceğimi hesaplıyordum. Tabii aynı hızla yürüyüp dinlemeye ihtiyaç duymayacağımı düşünmemiş olmak saçmalıktı. Yine de kararımı vermiştim, bu nedenle azimle ilerlemeye devam ettim. Dışarıda gezinme planlarımı mahvettiğini bilerek Steldor'un bundan zevk almasını istemiyordum, hem saraya da yüz kızartıcı bir yenilgiyle dönmeye niyetim yoktu.

Ben yürürken zemin gittikçe daha sert gelmeye ve yürümek zorlaşmaya başladı, bacaklarım bu egzersizin ağırlığını hissetmeye başlamıştı. Keyifsiz bir kahkahayla deriden ayakkabılarımın ve vücudumun böyle bir aktiviteye hiç de hazır olmadığını anlamıştım. Bir saat geçmişti ve ben gerçekten de yolun ortasına, yere uzanıp bir köylünün beni bulup şehre bırakmasını bekleyecek hale gelmiştim. Ama Hytanica'nın bu kısmında kimsenin olmayacağından emindim; Cokyri'lilerin hudutlarımızı tehdit etmesiyle sadece şehre yakın araziler ekilip biçiliyordu. Sağım solum yolda sonuncusunu görelî epey bir zaman geçmiş olan köylülerin kendi haline terk ettiği tarlalarla doluydu. Tek umudum, Steldor'un peşime birini takması olurdu ama bu çok zayıf bir ihtimaldi. Onu öfkeden köpürür bir şekilde kan revan içinde bırakmıştım ve beni kurtarması için bir muhafız gönderecek kadar bağışlayıcı olacağını düşünmek komikti.

Dakikalar geçtikçe kollarım bacaklarım iyice ağırlaştığı halde yürümeye devam ettim, birkaç defa durup susuzluğumu dindirmem gerekti. Yanıma bir su matarası almayı akıl ettiğim için kendimi kutluyordum ama şimdi keşke biraz da yiyecek bir şeyler alabilseydim diye düşünüyordum. Arada bir midem gurulduyordu ama ona kulak asmamam gerekiyordu.

Şükürler olsun ki çok sıcak bir gün değildi, bahar aylarında güneş haziran ve temmuzda olduğu kadar yakıcı değildi; ama aynı zamanda gün geceye karışırken iyice soğumaya başlayacaktı. İşte o zaman ne olacaktı, bilemiyordum, üzerime bir pelerin bile almamıştım. Koranis'lerin malikânesinde battaniye ve yiyecek erzakları bulunacağı aklıma gelince rahat bir nefes aldım.

Yol kenarındaki kocaman, gölgesi geniş bir ağaca sırtımı dayayıp oturup dinlenmeden önce bir saat daha yürümeye devam ettim. Gözlerimi kapayıp elimi terden sıırıslıklam olmuş alnına götürdüm; daha önce en son ne zaman bu kadar terlediğimi hatırlayamadım. Bacaklarım ağrıyordu ve biraz iyi gelebileceğini düşünerek fazla bastırmadan bacaklarını ovuşturdum ama pek fayda etmedi.

On beş dakika kadar sonra, inleye inleye tekrar ayağa kalkıp yola koyuldum. Karanlık bastırmadan Koranis'lerin malikânesine ulaşabileceğimi sanıyordum ancak hâlâ ne kadar yürümem gerektiğini tam kestiremediğimden vakit de kaybetmek istemiyordum. Gölgelelerin uzamasıyla endişem de giderek artmaya başlamıştı, ne de olsa artık güvenli ve dost canlısı şehre dönmek için vakit çok geçti. Bunları düşünmemeye çalışarak üzerinde ilerlediğim zemine odaklanmaya çalıştım.

Başımı kaldırıp da Koranis'lerin iki katlı malikânesini karşımda görünce çok rahatladım. Terk edilmiş olduğundan hayat belirtisinden yoksundu, bakımsız arazi viraneye dönmüştü ama konfor ve güven vadeliyordu. Bitap düşmüştüm ve ayakkabılarım parçalanmıştı, her adımmda midem feci şekilde guruldayarak itiraz ediyordu, mataramdaki su da yaklaşık bir yarım saat kadar önce bitmişti.

Tahminimden bir saat daha fazla yürümem gerekmişti, evin ön kapısına giden patikada sendeleye sendeleye perişan bir halde yürüdüm. Kapının kulpunu tutup açmaya çalıştım ama kilitliydi ve umutsuzluk içinde bir çığlık attım. O anda orada yere yığılmamaya çalışarak, topallaya topallaya arka kapıya ilerledim, sonuçta o kapı da sıkı sıkıya kapalıydı. Kapıyı omuzlayarak açmaya çalıştım ama yerinden kıpırdamadı, sonunda kapıya sırtımı yaslayıp ağlamaya başladım. Hedefime vardığımda sınavlarımın bitmiş olacağını sanmıştım. Feci şekilde kaybolmuş ve yalnız hissederek arka kapının oradaki merdivenlere yığılıp yüzümü kollarıma gömerek ağladım, ağlamamın umutsuzluğumu dışa vurmaktan başka bir işe yaramayacağını biliyordum çünkü burada beni duyacak ya da bana yardım edecek hiç kimse yoktu.

Ne kadar zaman geçti, bilemiyorum ama boğazım kuruduğu için sonunda başımı kaldırdığımda gökyüzünde mor mavi karışımı gün batımını gördüm. Birazdan karanlık bastıracaktı ve dereden matarama su

doldurmak için bir an önce yola koyulmam gerekiyordu. Sonra da eve dönmem ve Steldor'un beni bütün gece burada kendi halime bırakacak kadar intikamcı biri olmadığına güvenmem gerekecekti.

Ayaklarım ve bacaklarımı artık neredeyse hissedemez olduğum halde, ormanın hemen kenarındaki evden aşağı doğru eğimli tepeden inerken birçok kez Semari, Miranna ve bazen de Narian'la birlikte yürüdüğümüz patikayı seçmek fazla vakit almadı. Kıvrıla kıvrıla aşağı inen patikayı takip ederken bazen gölgelerin gizlediği dışarıda kalmış bir ağaç köküne takılsam da Recorah'ın kıyısındaki dar açık alana çıkmayı başardım. Hemen gidip dere kıyısına eğildim, insanı tazeleyen bu sıvıyı ağzıma doldurdum ve yüzümü yıkayıp ter ve çamurdan arındırdım, son olarak da avuçlarımı doldurup doldurup kana kana içtim. Su soğuktu ve mataramı tekrar doldurduktan sonra, oturup şişmiş ayaklarımı, parçalanmış ayakkabılarım hâlâ ayağımda olduğu halde kenarlarda oluşan küçük anaforların içine soktum. Akıntı ayaklarımı hemen çekmeye başladı. Recorah'ın kıyısında bile bu kadar güçlü bir akıntı beklemiyordum ama soğuk su acımı biraz olsun dindirdi.

Artık güneş battığından hava soğumaya başlamıştı, sanki sırtıma kar yağıyordu. Eve dönmem gerektiğini biliyordum ama kendimde o takati bir türlü bulamıyordum, buradaki anılarım, öyle şeyler hiç yaşanmamış gibi davranamayacağım kadar güçlüydü. Nehrin aşağısına baktım ve geçen yaz ben gürül gürül akan suya düştüğümde Narian'ın beni kurtardığı yeri gördüm, beni ilk kez orada kollarına almıştı. Boğazıma bir taş oturdu sanki, içimde kabarmakta olan duyguları bastırabilmek için dudağımı ısırđım. Ayağı kalkıp yavaş yavaş büyük kayalara yaklaştım. pürüzlü yüzeylerinin üzerine çıktığımda suyla arama mesafe koymaya çalıştım. Yine düşersem Narian beni kurtarmak için burada olmayacaktı.

Recorah Nehri'ne baktım, kayaların ve kırılmış ağaç dallarının arasından gürül gürül, şarıl şarıl akıp giden debili nehrin çıkardığı uğultu kulaklarına doldu. Işık kaybolmaya başladığından, nehrin karşı kıyısındaki incecik ağaçlar nöbetçi askerleri andırmaya başlamışlardı. onların ardındaysa bayağı bir uzakta Cokyri'lilerin kamp ateşlerinin yandığını görebiliyordum. Hytanica'nın düşmanlarının yemek yiyip, uyuyup saldırmak için doğru anı saptamak amacıyla bizi gözlediği

yere bu kadar yakın olmak garip bir duyguydu. Bir an aklıma düşman saflarına bu kadar yakın olmamın benim için tehlikeli olabileceği geldi ama gece o kadar huzurluydu ki görünüşe göre Cokyrililer de huzurun tadını çıkarıyorlardı.

Ormandan gelen bir ses ürperip arkama dönüp bakmama neden oldu ve güvende olduğum hissi uçup gitti. *Eminim bir hayvandır*, diye kendimi teskin etmeye çalışırken vahşi hayvanların yeterince tehlike sayılabileceğini düşündüm. Ormanda çok fazla vakit geçirmemiş olsam da yaban domuzları ve boz ayılar barındırdığını biliyordum. Peki ya bir hayvan bana saldırmaya kalkarsa ne olacaktı? İçgüdülerim kayanın daha da ötesine tırmanmamı söylüyordu ama nehre düşmekten korkuyordum, nehir ağaçların arasındaki düşmandan daha tehlikeli olabilirdi. Ses tekrarlanmayınca rahatlamaya başladım ama sonra aklıma Baron'un malikânesine dönmek için ormandan geçmem gerektiği geldi.

4. BÖLÜM

MUHAFİZSİZ

Hızla kayalıkların üzerinden aşağı inip ormanda yürümeye başladım, loş ışıktaki patikayı takip etmek çok daha zordu. İnsanın üzerinde canavar gibi yükselen ağaçların arasında yürümeye çok da istekli değildim; gövdeleri benden kalın ve benim boyumu kat kat aşan yüksekliklerdi ama yine de geceyi Recorah'ın kenarında başımı sokabileceğim bir yer ve yanımda kendimi savunabileceğim hiçbir şey olmadan geçiremezdim. Başka bir şansım yoktu, elimde bir fenerim olmadığı için Baron'un malikânesine ilerlemeye devam ettim, sanki orman üzerime kapıyor, etrafıma karanlık bir ağ atıyordu.

Artık tabanlarımın sızısını hissetmeden ilerlerken duyduğum her ses, ağaç dallarının hışırdaması, bir baykuşun sesi tehlike arz ediyormuşçasına kalbim küt küt çarpmaya başlıyordu. Yine de yoluma devam ettim, korkum gecenin seslerini sanki birkaç kat artırıyordu ancak her ne kadar yanlış bir yere basıp düşerim diye korktuğumdan temkinli hareket etsem de epey ilerleme kaydetmiştim. Tam da ağaçların seyrekleştiğini belirtir şekilde dallarının arasından loş ortama daha fazla ay ışığı düşmeye başladığında bir adam eliyle ağzımı sıkıca kapadı. Nefes alamadığımdan ve çığlık atamadığımdan, korkudan buz gibi donakalmıştım, damarlarımdaki kan donmuştu sanki ve kaslı bir göğse gerisin geri yaslanmak zorunda kaldım. Sonra soğuk metal boynumun yumuşak derisine dayandı.

“Bana burada ne aradığını söylemek için sadece on saniyen var,” dedi adam kulağımın dibinde, kolumu sıkıca kavrayarak.

Ölüm bir bıçağın ucundaydı ve o an aklıma gelen ilk görüntü kanının göğsümden aşağı oluk oluk akmasıydı, bu nedenle sıkılmaktan büzişmiş gırtlığımdan kelimeleri zar zor çıkarabildim.

“Ka... kayboldum,” dedim nefessiz kalarak. “Lütfen, lütfen bana zarar verme!”

Bir korkunç an boyunca her şey durdu. Sonra bıçağın boynumdan çekildiğini hissettim.

“Alera?”

Adamın sesinde karşılaştığı şeye inanmadığını anlatan bir ton vardı ama o kadar korkmuştum ki bu umurumda değildi. Umarsızca elinden kurtulmaya çalıştım, adımı bildiğini henüz idrak edememiştim. Diğer eliyle beni tutup kendine çevirdi.

“Lütfen, sana yalvarıyorum, bırak beni,” diye yakarmaya başladım artık yalnızca hayatımdan endişe etmiyordum. Deli gibi çırpınarak elinden kurtulmaya çalışıyordum, beni yakalayan kişinin yüzünü bile görmek istemiyordum.

“Alera, bana bak.”

Bu kez adımı söylediğinde, debelenmeyi bıraktım. Cesaretimi toplayıp başımı kaldırdım ve o aşına olduğum karanlıkta bile çivit mavisi rengi olduğunu bildiğim gözleri çevreleyen gümüş rengi perçemleri gördüm ve içime bir huzur dalgası yayılırken eriyip başımı omzuna yasladım.

Hayatımın büyük bir kısmı boyunca koruyucum olan adam beni kucağına aldı ve ağaçların arasından geçirip tepeyi tırmandı. Yorgun, üşümüş ve açtım, başımı omzuna yasladım, yanında olduğum için o kadar memnundum ki onunlayken güvende olduğumu biliyordum. Eve vardığımızda beni yere bıraktı ve sırtımı duvarlardan birine yasladı, karşısında tir tir titredığım gözünden kaçmamıştı.

“Bunu üzerinize al,” diyerek deri cepkenini çıkarıp omzuma koydu. O her zamanki beyaz gömleğinin üzerine geçirdiği giysisi vücudunun sıcaklığını almıştı ve şükran duyarak cepkeni bürünürken hem vücudumda yarattığı his hem de kokusu beni rahatlatmıştı. Deri, orman ve kamp ateşi kokuyordu, yani kısacası tıpkı London gibi kokuyordu.

“Bunu ye,” derken beni paylar gibiydi, elime belindeki keseden çıkardığı bir şeyi tutuşturmuştu.

Midem dilimin üzerinde yiyecek hayal ederek guruldadı ve ben bana verdiğini anında ağzıma attım. Ktır ktır, zor çiğnenen bir şeydi, herhalde asker tayınıydı ama bu umurumda değildi.

“Burada beklemeni istiyorum,” derken London kısık sesle ama sert konuşmuştu. “Birkaç dakikaya döneceğim.”

Başımınla onayladım, ona cevap veremeyecek ve soru yöneltemeyecek kadar yorgundum. Bir an dikkatle bana baktı, normalde olduğundan tedirgin görünüyordu, sonra benim önümde bir dizinin üzerine çöktü. Botundan bir kama çıkardı ve elime tutuşturdu. Yanığıma hafifçe ama teskin edici bir şekilde dokunduktan sonra, sağ tarafıma doğru benden uzaklaşarak evin etrafını dolaşıp yapıyı incelemeye koyuldu. Belinde taşıdığı çift bıçaklı kamanın kabzasıyla bir pencereye vurduğunu ve camın kırılma sesini duydum, sonra da gözden kayboldu.

Saray muhafızının dönmesini beklerken korku tekrar iliklerime işlemeye başladı. London neden bana bir silah vermişti? Burada tek başıma olmam gerçekten de bu kadar tehlikeli miydi? Dikkatimi dağıtacak bir şey bulma umuduyla, karanlıkta gözlerimi kısarak ayaklarımın durumuna baktım. Ayakkabılarım paramparça olmuştu ve dışarıya çıkmış etlerim kıpkırmızıydı ve yer yer su toplamıştı, üstelik buz gibiydi. Başımı evin duvarına yasladım, aptallığım beni hasta ediyordu, London’ın en kısa sürede dönmesini umuyordum. Eli omzuma dokunduğunda neredeyse fırlayıp kaçacaktım, yorgunluğumdan mı yoksa izcilik eğitiminden mi, geldiğini fark etmemiştim.

“Kendi başına yürüyebilir misin, yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu bir kez daha önümde diz çöküp ayağımdaki pabuçların halini gözden geçirerek.

“Nereye gidiyoruz?” dedim, dilimin hafifçe sürçmesine engel olamıyordum.

Benimle daha fazla sohbet etmeye tenezzül etmeden beni kucağına aldı, ağzımdan kelimelerin zar zor çıkmasını yorgunluğuma bağlamış olmalıydı, sonra da evin ön kapısına yöneldi.

Ön kapıyı açtı, belli ki kilidi içeriden açmıştı ve beni görüşme odasındaki rahat koltuklardan birine taşıdı. Etraftaki mobilyalara şöyle bir baktım, karanlık olduğu halde bu oda bana aşinaydı. Bu duvarların

arasında çok sık çay servisi yapılırdı, bu yüzden de keşke burada bana çay getirecek bir hizmetkâr olsa diye düşündüm. London beni bir kez daha yalnız bıraktıktan kısa bir süre sonra yatak odalarından birinden aldığı bir battaniyeyle döndü.

“Burada dışarıda olduğundan daha fazla güvende olursun,” derken battaniyeyi üzerime örttü. “Ben atımı almak için ormana dönüyorum.”

Görüşme odasını holden ayıran kemerli kapıya gitti sonra dönüp bana baktı.

“Kama yanında kalsın, ne olur ne olmaz...”

Biraz dinlenebilmek için gözlerimi kapadım ama London’ın beni hafifçe sarsmasıyla uyandım. Ben ayılıp ne olduğunu anlamaya çalışırken kamayı elimden alıp botuna soktu, sonra beni kollarına alıp ön kapıdan çıkarıp atına doğru götürdü. Beni eyere battaniyeye sarılı bir şekilde bindirdikten sonra, tıpkı sanki uzunca bir süre önce Steldor’un yapmış olacağı gibi hemen arkama atladı.

Dizginleri tutarken mırıldandı. “Buradan çıkar çıkmaz bana bir açıklama yapacaksın.” Topuklarını kısırağın sağırsına geçirmesiyle hızlı bir eşkinle gitmeye başlarken gerisin geri onun göğsüne kaykıldım.

Yollara girmekten kaçındık, şehre varmak için ormanın kıyısından tur atarak ilerledik. London atı ormana, oradan da oldukça dik bir yokuşa doğru sürdüğünde bile tek bir kelime etmedim, atletik hayvan karanlıkta önüne çıkan ağaçların arasında usta manevralarla ilerliyordu. Zemin düzleşmeye başladığında, önümüzdeki kayalıkta mağarayı andırır bir oyuk olduğunu gördüm. Birden bir irkilmeye Niñeyre Sıradağları’nın eteklerinde olduğumuzu anladım, buraya daha önce gelmeme izin verilmemişti, bunun nedeniyse kadın olmamın yanı sıra düşmanın hudutlarımızın kuzeyinde ve doğusunda kalan bu yüksek rakımlı çölün kendi toprakları olarak ilan etmesiydi. Arazinin kayalık olmasına ve Recorah Nehri bizi Cokyri’lilerden ayırmasına rağmen, çok temkinli bir insan olan babam krallığımızın bu kısmında keşif gezilerine çıkmamıza izin vermezdi.

London atından yavaşça aşağı kaydı, hiç ses çıkarmadan orman zeminine indi, sonra da bana elini uzattı. Kendi başımın çaresine bakmadığım düşünölsün istemediğimden başımı iki yana salladım ve

kendi başıma atın üzerinden indim. Hemen o anda buna pişman oldum, mahvolmuş ayaklarım toprağa değdiği anda yüzümü ekşittim ve çılgılık atmamak için dişlerimi sıkarak zorunda kaldım.

Bana o oyuğu işaret edip atını bu mağara gibi yerin ağzına yakın bir yere bağladı, sonra bir an ortalıktan kaybolup elinde kuru ağaç dallarıyla tekrar belirdi. Onları sığınağımızın orta yerine getirerek, elindeki çakmak taşı ve çelikle insanın içini ısıtan bir ateş yaktı. Sığındığımız yer fazla geniş değildi, sadece iki kişilik yer vardı ama sorun değildi çünkü ateşten gelen ışık ve o mayıştırmacı sıcaklık bu samimi köşede hapsolüyordu.

Eski korumamla karşılıklı oturuyorduk, dans eden alevler onun dikkatli gözlerinden yansıyor, sanki bana yönelteceğinden emin olduğum sorulardan kaçınır gibi battaniyeyi omuzlarımin etrafına sıkı sıkı sardım.

“Bana burada ne aradığımı söyleyecek misin?” diye sordu sonunda, sesi nazikti, sanki beni korkutabileceğinden endişe ediyordu.

“Yürüdüm,” derken sesim kurumuş boğazımda çatlıyordu.

Ayağa kalkarak eyerinden bir matara çıkarıp bana doğru fırlattı. Takdir ederek yakaladım ve içmeye başladım, sonra da sıvının tadı yüzünden yüzümü buruşturdum.

“Şarap,” diye açıkladı yüzümdeki ifadeyi görünce. “Seni canlandırır ve canının acısını alır.”

Başımınla onaylayıp ateşin başına, karşıma geçerken bir yudum daha aldım. Ben biraz daha içene kadar bekledikten sonra tekrar sorular yöneltmeye başladı.

“Yürüdünüz mü? Nereden?”

“Steldor’un atımı aldığı yerden,” diye cevapladım açık açık.

Koranis’lerin evinde biraz kestirebilmiş ve yol boyunca bir uyuyup bir uyanmış olsam da hâlâ konuşma yapacak kadar gücüm yoktu. London’ın kafası karışmıştı, suratını astı.

“Muhafızlarınız nerede?”

“Muhafızım yoktu.”

“Steldor’la birlikte mi ata biniyordunuz?” diye ısrarla sordu, sesinden memnun olmadığı anlaşılıyordu.

“Hayır.” diye mırıldanarak cevapladım, başıma gelenlerin tek sorumlusunun Steldor olmadığını idrak etmeye başlamıştım. “Kendi başıma dışarı çıktım, o da arkamdan geldi.”

“Ve atınızı aldı.”

“Ben geri dönmek istemeyince öfkелendi,” dedim kederle, saray muhafızının bana acımasını sağlayarak suçu Steldor’a yıkmaya çalışıyordum. Ancak bu numaramı yutmadı.

“Peki, saraydan niye ayrıldınız ki?”

Başımı önüme eğdim. London’ın gözlerinin içine bakamıyordum, bu sorunun cevabını kendi kendine bulmayacağını umuyordum. Sessizlik oldu, gözlerini bana diktiğinin farkındaydım.

“Meselenin ne olduğunu anladım,” dedi sanki alay edilmiş gibi incinmiş bir sesle.

Başımı kaldırdığımda ayağa kalktığını gördüm, yerinde duramayacak kadar sinirlenmişti.

“Yani saraydan Narian’ın komik bir sanrıyla, bir şekilde babasının topraklarında olabileceğini düşündüğünüz için ayrıldınız, öyle mi?”

Gözlerimi ondan kaçırdım, söylediklerini yalanlamaya kalkışmadım, bunalmış bir şekilde başımı iki yana salladı.

“İlk buraya bakmış olabileceğim aklına gelmedi mi? Ona kavuşma arzun ölümüne neden olabilirdi! Böyle bir şeye nasıl kalkışırsın, Alera. Bütün hayatın boyunca korumayla gezdin. Yanınıza birini almadan saraydan nasıl ayrılırsın?”

Parmaklarını dalgın bir şekilde kır saçlarının arasından geçirdi ve bir sonraki sorusunu bana yönelttiğinden o kadar da emin değildim.

“Kraliçe’nin tek başına ormanda üşümüş, aç bilaç, tamamen savunmasız ve Cokyri’lilerle arasında sadece bir nehir olduğu bir duruma nasıl gelebildik?”

Bir kahkaha attı ama neşeden eser yoktu ve tüylerim ürperdi. Steldor’u sorumlu tutuyordum ama olan biteni tekrar düşündüğümde ben de onun kadar fevri davranmıştım. Kendimi aptal gibi hissediyordum ve bana zarar gelmeyeceğini düşündüğüm için çok utanmıştım. Bu kadar da saf mıydım gerçekten? Yoksa London bile bile, beni korkutmak için mi içinde bulunduğum tehlikeyi abartıyordu?

London ateşten altı adım kadar uzaklaşıp kollarını göğsünde kavuşturdu, durumdan hiç hoşnut olmadığı belliydi. Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi sorularımı cevaplamaya başladı.

“Seni bulan *ben* olduğum için ne kadar şanslı olduğuna dair bir fikrin var mı? Birçok asker sana on saniye bile vermezdi, hiç tereddüt etmeden gırtlakını kesiverirlerdi. Hem orada o taşların üzerine durmuş düşmana bakarken gerçekten de seni görmediklerini mi sanıyorsun? Orada, oturduğun yerde okçulardan birinin fırlatacağı okla kalbin parçalanabilirdi. Ya da Cokyri’lilerin seni bulması için birini gönderebilirdi, bu durumda da kraliçemiz düşmanın eline düşmüş olurdu.”

İki eliyle konakladığımız yeri göstererek devam etti. “Seni görmediklerinden emin olamadığım için seni buraya getirdim. Düşmanın dikkatini çekmediysen de orada başını sokabileceğin bir yer olmadan ve tamamen savunmasız bir şekilde çok feci bir gece geçirebilirdin. Sana bir hayvan saldıracabilirdi, daha önce olduğu gibi nehre düşebilir, kaybolabilirdin!”

Bana bu kadar sinirlenmesini kaldıramıyordum ama meraktan aklı başından çıkmış bir ebeveyn gibi davrandığını da görebiliyordum. Bu düşünceyle dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı ama hemen dudağımı ısırđım, gülmemin bu duruma hiç de uygun kaçmayacağını biliyordum. London beni paylamakla hıncını almış gibiydi ama alnındaki kırısklıktan bana söyleyeceğı bir şey daha olduğunu anlamıştım. Bekledim, ateşin ışığında vücuduna gölgeler vuruyor, ona insanın tüylerini ürpertecek bir görünüm veriyorlardı.

“Beni dinle, Alera,” dedi sonunda yanımda bir dizinin üzerine çökerek, “Narian’la ilgili nasıl romantik fantezilerin var bilemiyorum ama onların gerçek olması imkânsız. Sen evli bir kadınsın, Narian’sa düşman.”

Son sözleri içime oturdu. Bunun bu kadar kolay söylendiğini duymak göğsüme yumruk yemişim gibi hissetmeme neden oluyordu. *Narian’sa düşman* sözleri kulaklarımda uğulduyordu ve Narian’ın yanıma dönmesini, onun düşmana katılmasıyla krallığımızın sonunu getireceğinden değil de arkadaşlığını özlediğinden isteyen tek kişinin ben olduğumu fark ettim.

“Onu bulamadım,” dedi London beni gerçekliğe döndürerek. “Ama Cokyri’liler bulurlar muhtemelen.”

London bir yarım saat sonra ateşi harlamaya çalışırken bahsi geçen konudaki uğursuz kehaneti hâlâ kulaklarımda çınliyordu, benim ısındığımdan ve yeterince kuvvet topladığımdan emin olmak istiyordu. Şehre geri dönmek için günün ışımasını beklemedi, Steldor olan biteni anlatmış olsa da olmasa da birilerinin yokluğunu fark edeceklerinden emindi.

Her ne kadar hızlı seyahat etsek de şehre dönmemiz iki saat sürdü çünkü London şehrin ana caddesinden uzak yollardan gitmeyi tercih etti. Ben yine kurtarıcımın kollarında sürekli uyuyup uyandım. London şehrin kapısının önünde atını tırısı geçirirken tekrar uyandım. Gündüzleri insanların girip çıkmasını sağlamak için açık tutulan devasa bariyer kapatılmıştı ve Cannan'ın emirlerine göre sabaha kadar kaldırılmayacaktı.

"Durun ve kendinizi tanıtın!" Nöbetçilerden biri bizi elini kılıcına atıp karşıladı ancak kuledeki bir başka muhafız refakatçimi tanıdı.

"London!" diye bağırdı ve başkomutan vekilinin döndüğü haberi nöbetteki askerler arasında hemen yayıldı. Beni görünce, kuledeki muhafız bir kez daha haykırdı. "Kraliçe Alera!"

Şaşkınlığından sıyrılıp hemen demir parmaklıkların kaldırılmasını emretti. Cannan'ın emirlerine karşı gelse bile kraliçeyi ve başkomutanın vekili olan saray muhafızını içeri almazlık edemezdi. Bariyer altından geçebileceğimiz kadar açıldıktan sonra, London böyle kalabalık bir caddede hiç de güvenli sayılmayacak bir hız olduğu halde hemen atını sakın bir şekilde sürdü. Fakat o esnada şehrin ana caddesinde kimsecikler yoktu.

"London, saat kaç?" diye sordum zaman mefhumumu tamamen kaybetmiştim.

"Geceyarısını biraz geçiyor."

Doğudaki ticaret merkezinin bulunduğu yerden geçerken bir bira-neden gelen haykırışları ve kahkahaları işittik ya da sarhoş bir şekilde eve dönen bir müdavimle karşılaştık. Saraya yaklaştıkça sesler kesilmeye ve gecenin sessizliğinde atın nallarının parke taşlarında çıkardığı ses dışında başka bir ses duyulmamaya başladı.

Saray muhafızına yaslandım, gözlerimi kapayıp kendimi Narian'lay-mışım gibi hayal ettim, beni saraydan kaçırmak için ilk kez balkonuma geldiği anı hatırladım. O güzel kış gecesinde sessiz sokaklarda birlikte ata binmiş, sonra da sarayın ahırlarında sabaha kadar konuşmuştuk ve

daha önce hayatımda hiç kimsenin yanında kendimi bu kadar mutlu ve güvende hissetmemiştim.

Bu hayale kendimi öyle bir kaptırıp dalıp gitmişim ki London atını birden durdurduğunda ve attan inmeme yardım ettiğinde bayağı zorlandım. Sarayda değildik, ahırlar biraz ötemizdeydi. İlk önce bu bana garip geldi, sonra bu saatte avlunun girişinde atı teslim edebileceğimiz bir seyis bulunmayacağını hatırladım. London atının eyerini çıkarırken bekledim, sonra da beni taşımamı istemediğimden, zonklayan ayaklarıma aldırmamaya çalışarak sarayın girişine kadar onunla yürüdüm. Avlunun çitle çevrili girişine yaklaşırken nöbet tutan saray muhafızları bizi durdurmak istedi ama onlardan önce şehrin girişindeki muhafızların yaptığı gibi bizi tanıyıp içeri alma telaşına düştüler.

“Kral Steldor güvende olduğunuzu bilince rahatlayacak, Majesteleri,” dedi adamlardan biri. “Sizi bulmaları için dışarıya devriyeler saldı.”

London önden gidiyordu, meşalelerin ışığında alaycı bir şekilde kaşlarından birini havaya diktiğini fark ettim. Hâlâ ona tepki veremeyecek kadar yorgundum ama aslında içimde cayır cayır yanan bir öfke vardı.

Beyaz taşlı yoldan sarayın ortasındaki avluya çıktık ve ben iki yanımdaki leylakların hiç bu kadar güzel koktuğunu düşünmediğimi fark ettim. Ön kapıda nöbet tutan saray muhafızları, kapıları bizim için açtılar ve sonunda ana girişin yaydığı ışığa ve sıcaklığa adım attığımda evde olduğum için o kadar mutlu oldum ki...

Galen ve iki adamı bekleme salonunun en arkasında duruyorlardı, birbirleriyle telaşlı bir şekilde konuştular. Bu saatte sarayda fazla bir hareket olmadığından söylediklerini duymak zor olmamıştı.

“Başkomutana haber vermek gerekmez mi, efendim? Elbette, kendisi...”

“Kral’ın emirlerine karşı gelmemiz gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Hayır, efendim.”

“Güzel. Hem eminim başkomutan çoktan evine dönmüştür.”

Galen’in söylediklerinden Steldor’un babasına benim değil şehrin, sarayın dahi dışına çıktığımdan da tam olarak nerede olduğumun bilinmediğinden de hiç bahsetmediğini anladım.

“Kraliçe Alera!”

Konuşmakta olduğu muhafızlardan biri adımı anınca Galen'in başı birden bizden yana döndü. Galen'in yüzünden endişe akıyordu ve benim eve döndüğümü anlayınca bütün o gerilimi üzerinden atmıştı.

"Şükürler olsun, Tanrım." Galen bu sözleri rahat bir nefes alarak söylemişti, rahatlamadan kaynaklanan hızlı bir dua. Kafasında düşüncelerle bana yaklaştı ama sonra adamlarına bir emir haykırmak üzere durdu.

"Kralı derhal haberdar edin, sonra da görev yerlerinize dönün."

Dikkatini tekrar bana verince per perişan bir vaziyette olduğumu fark etmekte gecikmemişti.

"İyi misin?"

Beni de Galen'i daha dumur eden bir şekilde London ikimizin arasına girip genç komutanı feci şekilde azarlamaya başladı.

"İyiymiş? Bir düşünelim. Saatler boyunca kırsalda aç bilaç, susuz, üşüyerek, yalnız başına dolaşmış, eve bir daha dönemeyeceğinden ya da nehrin hemen öte yakasındaki Cokyri'lilerin hoş sohbet fırsatını kaçırmamak için yanına geleceğinden korkmuş ama evet, bence çok iyi, sence?"

Galen söyleyecek söz bulamıyordu ama onu kekelemekten kurtaran kendi makamına açılan muhafızların ocağının kapısından dışarı çıkan Cannan oldu, belli ki gürültü patırtıdan rahatsız olmuştu.

"Burada neler oluyor?" diye sordu başkomutan ve her ne kadar Galen'in amirinin sarayda olduğunu görünce irkilmesiyle ne kadar şaşırdığı belli olsa da yine de ona doğru bir adım attı, sanki London'ın gazabından kendini koruyacak birini arıyordu.

İşte o anda bekleme odasının kapıları açıldı ve Steldor ortaya çıktı.

London başını Kral'dan yana çevirerek Cannan'ın sorusunu her zamanki gibi protokolü de emir komuta zincirini de hiçe sayarak ağzından tükürükler saçarak, "Oğlunuza sorun," diye cevapladı.

Cannan hemen Steldor'a döndü. "Neler oluyor?"

Kral olduğu yerde öylece kalmıştı ama onun dışında başkomutanla girişte karşılaşmasına büyük bir tepki göstermemiş ama soruya da cevap vermemişti.

"Ah, baba!" dedi yapmacık bir kıkırdamayla. "Burada olduğunu bilmiyordum."

"Tabur komutanlarından bazılarıyla istişare ediyordum," diye açıkladı Cannan anlayışlı bir şekilde, şimdilik oğlunun baştan savma cevabını duymazdan gelerek.

Steldor bana doğru yönelirken, "Neler olduğunu araştırmak için gelmene neden yoktu," diye devam etti gayet rahat bir şekilde. "Her şey kontrol altında. Toplantını bölmene gerek yoktu."

Cannan yanından geçmekte olan Steldor'un koluna yapıştı.

"Adamlarım ben soruma bir cevap bulana kadar bekleyebilirler."

"Soru neydi?" diye sordu Steldor, yüzündeki küstah sırtışa tezat, baldan tatlı masum bir sesle.

İki adam birbirlerine dik dik bakarlarken bir sessizlik oldu, saçları ve gözleri siyah denebilecek kadar koyu kahverengi olan bir çift gibiydiler ama aslında Steldor'un yüz hatları daha çok güzel annesininkini andırıyordu. Galen diken üstündeyken, kollarını göğsünde kavuşturarak sırtını duvara yaslayan London bu sessiz irade düellosunun tadını çıkarıyordu. Nöbet tutmakta olan Saray Muhafızları Krallarına ve Kumandanlarına bakmaktan kaçınmaya çalışıyorlardı, daha önce baba oğlu birbirlerine düşmüşken hiç görmemişlerdi ama ben bakışlarımı başka bir tarafa çeviremiyordum, gözlerimin önünde cereyan eden bu yüzleşmeye kendimi kaptırmıştım.

Steldor'un sinsi gülümsemesi yüzünden silinince Cannan oğlunu yanına çekip fısıldayarak ve daha kaygı verici bir şekilde konuşmaya başladı.

"Benimle oyun oynamayın, Majesteleri."

Steldor o ana kadar Cannan'la eş değer bir şekilde dik dik bakıştıkları halde artık gözlerini kaçırıyordu, belli ki babasından çekiniyordu.

"Güzel," diye mırıldandı, hoşnutsuzluğunu belli eden ama söz dinler bir şekilde, "beni bırakacak mısın?"

"Pekâlâ," dedi kumandan oğlunu bırakarak, "şimdi bana cevap ver."

Steldor'un bu kadar durgun olması karakterine pek uygun değildi ama babasının onun otoritesini çiğnemesini takdir etmediğini görebiliyordum. Boynu hafifçe kızarmaya başlamıştı ama bu utanç nu öfke belirtisi miydi, bundan emin olamıyordum.

"Alera şehirden ayrıldı. Ben peşinden gittim ama benimle geri dönmeyi reddetti. Ben de onu bulmaları için adamlarımı gönderdim ama biraz önce London'la döndü."

"Peki, yayan olarak mı ayrıldı?" diye sordu acı bir alaycılıkla, üzerimdeki kıyafete ve ayağımdaki ayakkabılardan geri kalanlara bakarak oğlunun ne haltlar karıştırdığını çoktan anladığını fark ettim.

"Hayır, efendim," diye mırıldandı Steldor.

"Peki, binek aracına ne oldu?" Cannan'ın ses tonu son derece kontrollüydü, her heceyi üstüne basa basa telaffuz ediyordu.

"Kral Adrik'in atını almıştı ve ben... Atı yanımda geri getirdim."

Kelimeler Steldor'un ağzından o kadar yavaş döküldü ki sanki bunları zikreden kişiyi kınamak istemiyor gibiydiler ve Cannan hemen nöbet tutan saray muhafızlarına döndü.

"Ben sizi çağırana kadar avluda bekleyin."

Muhafızlar muhtemel tartışmaya tanıklık etmek istemek ile ondan kaçınmak arasında kaldıkları halde emre uyup gittiler ama her halükârda başka seçenekleri yoktu. Kapı adamların arkasından kapandıktan sonra, Cannan oğluna aralarında bir adım mesafe kalacak kadar yaklaştı ve işte o anda Steldor'un kaçıp saklanmamak için tüm iradesini kullanmakta olduğunu sezinledim. Komutan her zamanki gibi heybetliydi, sinirden kasılmakta olan çenesinden hiddeti belli oluyordu. Dakikalar geçtikçe daha da karanlık bir çehreye kavuşup boyu uzuyormuş gibi geliyordu. Daha önce onu sadece bir kez böyle görmüştüm, Narian'ın babası olan Baron Koranis'in benim ziyaret ettiğim kırsaldaki malikânesinden uzaklaştırılmasını istediği zaman.

"Bütün bu anlatılanlardan şu sonucu mu çıkarmam gerekiyor," dedi Cannan, fırtınanın kopmak üzere olduğunu anlatan ve iliklerinizi donduran gökgürültüsünü andırır bir sesle. "Kraliçe şehirden, *yanında koruma olmadan* ayrıldı. Kral onu *yanında muhafız olmadan* takip etti ve hem Kral'ın hem de Kraliçe'nin can güvenliğinden sorumlu olan komutana haber verilme ihtiyacı hissedilmedi, öyle mi?"

"Evet, efendim," diye tereddütlü bir dürüstlikle yanıtladı Steldor.

"Hem kendini hem de Alera'yı *nasil bir* tehlikeye attığının farkında mısın? Cokyrililer sınırlarımızda cirit atıyor..."

Steldor babasının sözünü kibirli bir kahkahayla keserken küstahlığı beni şaşırtmıştı. “Herhalde kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyordur. Ben hiçbir zaman tehlikede olmadım.”

Cannan yanıtını acımasızca hemen yapıştırdı. “Sana kendi başlarının çaresine *pekâlâ* bakabilecek olan yüzlerce Hytanica’lı askerin mezar taşlarını göstermeme gerek var mı? Sen *Tanrı* değilsin, Steldor. Seni hayatım pahasına korumaya yemin ettim ve senin küstahlığını savunarak ölmeyeceğim!”

Komutanın sözleri devasa giriş salonunda yankılanırken Steldor başını hafifçe eğerek karşılık vermeye kalkışmadı.

“Kendi hayatını tehlikeye atman bir şey,” diye devam etti Cannan, sesinin tonunu biraz kısmıştı fakat yine de hâlâ aynı sertlikteydi ve ben oğlunu babası olarak değil de Kral’ın ve Kraliçe’nin savunmasından sorumlu bir Komutan olarak azarladığını anladım. “Kraliçe’yi akla hayale gelmeyecek tehlikelere maruz bırakıyorsun, buna Cokyri’liler de dâhil üstelik! Kendisi şehirden ayrılmasının ne gibi sonuçlar doğuracağını idrak edemeyebilir ancak senin, bunu onu orada kendi haline terk etmeyecek kadar iyi bilmen gerekirdi.”

Bir anlığına savaş kazanılmış gibi geldi ve Cannan geriye doğru bir adım attı, belli ki makam ofisine dönme niyetindeydi. Ama öyle yapmadı, bir an oğlunun söylediklerine bir cevap vermesini mi bekliyor diye düşündüm.

“Peki, ne yapmam gerekiyordu?” diye bağırdı Steldor birden, ellerini feci şekilde bunalmış bir halde havaya savurarak ve ben Komutan’ın bir darbe almamak için hareket ettiğini fark ettim. “Sözlerin benimle geri gelmek *istemediği* gerçeğini *değiştirmiyor*! Onu bayıltmalı ya da ata mı bağlamalıydım? Hayatımda gördüğüm en inatçı, en saldırgan ve *bunaltıcı* kadın o!”

“Bunun konumuzla alakası yok,” diye çekişmeye başladı bir anda Cannan. “Onu dönmeye ikna edemediysen korunması için muhafızlar gönderecektin. Bunu *hemen* yapacaktın, saatler sonra değil. Ayrıca başta yanında muhafızlar olmadan peşine düşmeyecektin.”

Cannan bu söylediklerinin oğlu tarafından idrak edilmesini bekledi ve Steldor daha fazla bir savunma yapmaya kalkışmayınca toplantısına dönmeye hazırlandı.

“Tabur komutanlarımı yeterince beklettim. London, benimle geliyorsun.” Özel muhafıza işaret etmesiyle London yaslandığı duvardan ayrıldı ve bir kez olsun emirlere uyarak muhafız odasına ilerledi. Sonra Cannan, Saray Muhafızları Komutanı'na döndü.

“Galen, muhafızlarımı görev yerlerine gönder. Adamlarından birini de Kraliyet ailesinin doktoruna. Kraliçe'nin muayene edilmesi gerektiğini bildirsin.”

Galen başıyla onayladı, ön kapıya doğru ilerledi ve Cannan oğluna son kez hitap ederken dışarı çıktı.

“Steldor, bu konuyu Alera'yla görüşmen gerekiyor.”

Komutan makam odasına dönerken girişte durmakta olan kocamın yüzündeki ifadeyi inceledim ama herkes ve her şey onu çıldırttığı için öfkeden deliye dönmüş olduğundan bilhassa bana bakmaktan imtina ettiğini düşündüm. Suçluluk duygusu içimi kemirmeye başlamıştı, aslında Steldor'un böyle paylandığını görmenin hoşuma gideceğini zannetmiştim. London bana, benim de bu konuda ne kadar kabahatli olduğumu belli etmişti ancak Komutan bu konuda herhangi bir şey yapmamıştı. *Şehirden ayrılmasının ne gibi sonuçlar doğuracağını idrak edemeyebilir ancak senin, bunu onu orada kendi haline terk etmeyecek kadar iyi bilmen gerekirdi.* Ben kendimi Cannan kadar eksik bilgilendirilmiş bulmuyordum ve Steldor'un beni orada kendi kaderime terk etmesinin ne kadar yanlış olduğunun farkındaydım, benim şehre yürüyerek geri dönmeye çalışacağımı düşünmüştü. Koranis'lerin malikânesine ve neredeyse düşman saflarının ortasına yürüyerek gitmek benim asiliğimdi. Steldor'dan benim de meydana gelmesine katkıda bulunduğum tehlikeli bir durumun tüm sorumluluğunu alması bekleniyordu.

Galen peşinde saray muhafızlarıyla geri geldi ve çift kanatlı geniş kapının iki yanında nöbet yerlerine geçtiler. Sonra da Komutan, saray hekimine haber salmak için muhafızlar odasına geldi.

Steldor'un karşısına geçtim, öfkesini alevlendirmek istemediğimden konuşup konuşmama konusunda bir karar veremiyordum, nöbetçilerin

bakışlarını da sırtımda hissedebiliyordum. Ancak sanki ben konuşmazsam başka kimse konuşmayacaktı. Doğru kelimeleri bulmak için uğraşırken Galen yanıma geldi, oldukça gergindi. Girişten geçip muhtemelen evine gitmek üzere dışarı çıktı.

“Bekle,” dedi Steldor arkadaşını durdurmak için. “Seninle geliyorum.”

Galen başıyla onaylayıp kapının yanında beklerken bir yandan da bana sanki yardıma ihtiyacım olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibi bakıyordu. Sonunda olmadığına karar vermiş olmalı ki iki arkadaş beni saray muhafızlarının meraklı bakışlarıyla rezil rüsva bir halde baş başa bırakarak oradan ayrıldılar. London’ın bana verdiği battaniyeyi sürükleyerek büyük merdivenlerden elimden geldiğince ağırbaşlı görünmeye çalışarak hopleya hopleya çıktım, doktorun yaralarımı tedavi etmek için şaraptan daha iyi deva bulacağını umuyordum.

5. BÖLÜM

KRALİÇE

Sonraki gün kendimi yataktan kaldırmayı başarabildiğimde neredeyse öğlen olmak üzereydi. Sahdienne banyomu hazırlamıştı, onca maceranın ardından o kadar yorgun düşmüştüm ki sadece üstünlükörü yıkanmayı başarabilmiştim. Ilık suyun içine adımımı attım, aklımdan dün olup bitenler geçiyordu. Verdiğim sınavlar artık gözüme gerçekmiş gibi görünmüyorlardı ancak kaslarımdaki ağrılar ve ayaklarımda hassasiyeti, bütün bunların bir rüya olmadığını hatırlatıyordu. Bedenimi suyun içine daldırınca rahatlardım, ta ki düşüncelerim bu sabaha odaklanıp da kaçırmış olduğum görüşmeler aklıma gelene dek.

Sahdienne bir saat içerisinde yemeğimin çay salonuna getirilmesini rica etmek için muhafızların değişken nöbet çizelgelerine göre her zaman yemeğin hazır bulundurulduğu birinci kattaki arı kovanını andıran mutfaklara gitmişti. Geriye döndüğünde giyinmeme yardım edip su toplamış ayaklarıma doktorun verdiği merhemi sürdü ve ayaklarıma yumuşacık terlikler giydirdi. Ne de olsa dünden beri şöyle güzel bir yemek yemediğimden midem neredeyse utanç verici bir şekilde guruldarken saçlarımda tek bir saç örgüsü haline getirdi. Beni son bir kez inceledikten sonra bana bir mesaj iletmesi gerektiğini hatırladı.

“Leydim, daha siz uyanmadan sabah erken bir saatte Kumandan geldi. Sizi uyandırmamamı ama kalktığınızda size sabahki görüşmelerinizin hepsini iptal ettiğini söylememi istedi.”

Şaşkınlık içerisinde, “Teşekkürler,” derken krallıktaki en meşgul insanlardan biri olan Cannan’ın, hele ki biz savaştayken, Kraliçe’nin

programında değişiklikler yapacak zamanı nasıl bulabildiğini merak ettim. Bunu düşünmüş olması beni derinden etkilemişti ve bir kez daha onun oğluyla ne kadar farklı olduklarını düşündüm. Güçlü, zeki ve kararlı askeri kumandan herkesin saygı duyduğu ve çoğunun çekindiğı bir insandı ancak pek çok kez babamdan, hatta hayatımdaki diğer tüm erkeklerden bile daha fazla üstüme titreyen ve beni düşünen tavırlar sergilemişti. Şimdi bir zamanlar benim de ondan çekindiğimi düşünmek çok garip geliyordu.

Güne hazır bir şekilde, döner merdivenlerden birinci kata indim, sonra da sağa dönüp koridor boyunca ilerledim, kafam yerleri süsleyen farklı renkli karoları da, duvarlarda asılı ince bir işçilikle dokunmuş duvar halılarını da fark etmeyecek kadar meşguldü. Çay salonuna girip cumbalı pencereye en yakın masaya oturdum, pencereden içeri sızan güneş ışıklarının bedenimi ısıtmasına izin verdim. Bir hizmetkârın elinde bir tepsi yemekle içeri girmesini fazla beklemem gerekmedi, leziz kokular midemin tekrardan guruldamasına neden olmuştu. Kendime zar zor hâkim olup önüme bıraktığı etli ekmeğe saldırmadan önce odadan ayrılmasını bekledim. Kapı tekrar açıldığında ve ben dalgın bir şekilde bana katılmak için kimin içeri girdiğini görmek için kafamı kaldırdığımda tabağımda sadece bir iki lokma kalmıştı. Babamı görünce birden dikleşip elimdeki çatal bıçağı bıraktım, sanki idam edilecektim de son yemeğimi yemişim gibi hissettim.

Ellerini arkasında birleştirmiş kapının sağ tarafında duruyordu, gözlerinin içi her zaman olduğu gibi parlamıyordu. Sanki onunla salona girerken bir kış rüzgârı ardından esmiş de ensemeye vurmakta olan güneş ısını yitirmiş gibiydi. Onu bu sabah göreceğimi unutmuşum, sırf bu bile hoşnutsuzluğunun nedenini açıklayabilirdi ancak bu düşüncesizlik diğer kabahatlerimin yanında hafif kalıyordu. Dün nelerle kalkıştığımı bilmemesinin imkânı yoktu çünkü dün akşam herkesin gözleri önünde cereyan eden bir olayın ardından insanların ağzı büzülemezdi. Sarayda dedikodular almış yürümüş olmalıydı. Ayağa kalkıp masanın etrafından dolandım, saldırıya karşı saflarımı güçlendirmeliydim.

“Alera,” dedi babam sesinden ne kadar hoşnutsuz olduğu anlaşılıyordu, “beni korkunç derecede utandırdın.”

Gözlerinin içine bakamadığımdan olduğum yerde huzursuzlukla kıpırdandım. Halinden tavrından, daha genç ve bekâr olsam böyle bir suçun cezasının kamçılanmak olacağını çıkarıyordum.

“Seninle, Koranis’in oğluyla ilişkin konusunda konuşmak istiyordum ancak görünen o ki artık buna ek olarak daha ciddi mevzular söz konusu.”

Salonun ön tarafında bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı ve sol elinin parmakları hemen alışkanlığı olduğu üzere sağ elinin üçüncü parmağındaki kraliyet yüzüğünü çevirmeye uzandı ancak yüzük artık Steldor’a aitti.

“Bir keresinde bana Narian’a beslediğin hislerin sadece bir arkadaşla beslenen hislerden öteye geçmediğini söylemiştim ama artık bana yalan söylediğini görebiliyorum. Bana dürüst davranmaman beni yaraladı, Alera, çocukça davranışların da krallığa zarar veriyor. Steldor’un küplere binmesi çok normal, özellikle de çünkü *sorumsuz davranışlarının* ardından. Ben bir kraliçe olarak kocanın aklını başından alarak görevlerini yerine getirmesine engel olduğundan korkmuştum ve sen şimdiye dek bunu pek çok kez başardın. Onu da beni de aldattın ve yaptıklarıyla utandırdın.”

Sözleri iğneymişçesine tenime batıyordu ve hemen özür dilemek için atıldım.

“Ne diyeceğimi...”

Sert bir şekilde bana dönüp elini havaya kaldırarak, “Sözümü kesmeyecek kadar düşünceli davranacağını umarım,” dedi. “Benim ne mazeretlerine ne de yalanlarına ayıracak vaktim var.”

Çenemi hemen kapadım ve içimde küstahlık ettiğimi ima eden bu sözlerle karşı bir kırgınlık hâsıl oldu. Ben konuşmaya başladığımda onun sözünü kestiğimi düşünmemiştim.

“Bütün bunlar nasıl olabildi anlayamıyorum,” dedi babam ısrarla, tekrar bir aşağı bir yukarı yürümeye başlarken elleriyle yaptığı jestlerle ağzından çıkanları daha da vurguluyor, kendini konuşmasına iyice kaptırıyordu. “Sen düzgün bir şekilde belli bir amaç doğrultusunda yetiştirildin ancak bu davranışlar bir köylüden bile umulmaz. Sen mevkiine uygun bir eğitim aldın ama gereklerini yerine getirmiyorsun. Bir kraliçe olarak riayet etmen gereken kuralları biliyorsun ama bunlara uymayı

reldediyorsun.” Birden durup gözlerini bana dikti. “Cokyri’li çocukla bir ilişki yaşamış olman beni *dehşete düşürdü*.”

Babamın Narian’a, “Cokyri’li çocuk” demesi içimdeki kırgınlığı kızgınlığa dönüştürmüştü. Yine de hislerimi belli etmedim.

“Onunla iznim olmaksızın ve yanında bir eşlikçi olmadan gizlice buluşmuşsunuz ki bütün bunların hepsi kim olursa olsun soylu bir kadın, hele ki bir Kraliyet mensubu söz konusu olduğunda kabul edilemeyecek davranışlar. Kraliçe olarak tac giydiğinde artık sorumluluklarını üstlenebilecek kadar olgunlaşmış olacağını umuyordum ancak bir *Kraliçe*, erkek kıyafetleri giyip, babasının atını çalıp kocasına itaatsizlik etmez.

“Bu böyle devam edemez, Alera. Yaptıkların beni utanca boğdu, kocanın haysiyetini zedeledi ve krallık için bir yüz karası oldu. Kral’ın karısına yakışır davranışlar sergilemek üzere Steldor’un seni vesayeti altına almasına da, bir yere kapatmasına da itiraz etmem, bunu bil.”

Son cümlelerini sarf ederken babama gözlerimden okunan bir husumetle köpürerek baktım. İçimde kabaran öfke zincirlerinden boşanmak üzereydi; sanki bir ölü dirilmiş de bedenimin her zerresini zonklatarak gözeneklerimden dışarı fırlamak ister gibiydi. Babamın kötücül sözleri kafamın içinde yankılanırken Cannan’ın, “Sen Kraliçesin, Alera. Artık bana hesap vermek zorunda değilsin,” sözleriyle bir nebze sakinleşmiştim.

Birbirinin aynısı gözlerimiz birbirlerine kilitlenince sırtımı dikleştirdim ve bir kez olsun içinde bulunduğumuz duruma en uygun kelimeler ağızımdan döküldü.

“Utanç hissediyorsan belki de bunun sorumlusu benim değil de senin gözükaralığındır.”

Babamın kaşları hayretle kalktı.

“Babanla bu şekilde konuşmazsın!”

“*Kraliçe*’yle bu şekilde konuşamazsın!”

Kral selefi, karşısında bulmayı hiç beklemediği ve çarparak acı içinde kaldığı duvar gibi iradem karşısında afallamıştı.

“Aslında bana tacı giymeden önce yeterli zaman tanımayacak kadar bencil olan, benim sevdiğim herhangi bir adamın kral olamayacağını söyleyen, hazır olmadığını bir evliliği yapmam için beni zorlayan siz olduğunuz halde, buraya gelip bana toy olduğumu, sizi hayal kırıklığına

uğrattığımı ve yeteneksiz olduğumu söyleme *cüretini* gösteriyorsunuz. Beni şu anda ağır bir şekilde suçladığınız her şey sizin eseriniz. Kendisini onaylayacağınızı bilsem Narian'la gizli gizli görüşmezdim. Tahtı bana devretmemiş olsanız acemi bir kraliçe olmazdım. Ayrıca beni karısı olmak için tuzağa düşürmeseydiniz Steldor'un dikkatini görevlerini ifa edemeyeceği şekilde dağıtmazdım."

Sanki benimle tartışmak, kendisini savunmak ister gibi ağzı bir karış açık kalan babamın karşısına dikilmiştim ama bana söyleyecek kelime bulamıyordu.

"Bu nedenle belki de sizden çok ben, bu kararları alırken daha fazla düşünmenizi isterdim," dedim dokunaklı ama alaycı bir şekilde. "Ama artık kraliçenizim, siz de *bana* hak ettiğim saygıyı göstereceksiniz. Bir daha bana asla bu şekilde hitap etmeyin."

Şaşkın ve hafif buğulanmış gözleri gözlerimle buluştu ve babam anlaşılmayan heceler gevelerken birkaç dakika bekledim. Sonra da yanından geçip salondan çıktım.

O akşam Steldor'u elimde bir şiir kitabıyla deri koltuklardan birine kıvrılmış bir halde ortak görüşme odamızda bekledim. Kocam akşam yemeğine gelmemişti (ne gariptir ki babam da yemekte yoktu) ve saat onun için bile oldukça geç olduğu halde henüz odamıza da gelmemişti. Sarayda olduğunu biliyordum çünkü yüzü oldukça solgun olan Galen'ı gün içerisinde birkaç kez ortalıklarda dolaşırken görmüştü ve kral görevlerini ihmal ediyor olsaydı, hizmetkârların fısıldaşmaları alır başını giderdi. Bunun yerine saray muhafızları komutanının kendi kendine zarar vermekten kaynaklanan bir rahatsızlığı olduğu konuşuluyordu ama bununla ne kastedildiğinden emin değildim.

Kısa bir süre sonra kendimi okuduklarıma hiçbir şekilde odaklanamazken yakaladım, gözlerim sayfanın üzerinde gezinse de aklımda tamamen başka şeyler vardı. Babamla yaşadığım tartışmadan sonra garip bir şekilde özgürleşmiş hissediyordum çünkü artık ne onun yargılanmalarını duymak ne de beklentilerini karşılamak zorunda değildim. Bu delice fikir özgüvenimi öyle bir güçlendirmişti ki aramızdaki gerginliğe bir son verme umuduyla Steldor'la yüzleşmeyi de göze almıştım.

Ancak aşağı yukarı son bir saattir bu fikrimden şüphe etmeye başlamıştım. Babam beni görmekten kaçınıyordu ama sarayda yaşadığına göre onunla her gün yüz yüze gelecektim. Bundan sonra ilişkimiz nasıl bir hal alacaktı? Medeni tutumlar sergiliyor olacaktık; bundan şüphe duymuyordum. Ancak bir daha eskisi gibi birbirimize *dostça* yaklaşılabilecek miydik? Söylediklerimle artık geri dönüşü olmayan bir yola mı girmiştik? Pekâlâ, hal böyleyken bunun için karalar bağlamam ve inlemem mi gerekiyordu?

Kitabımı yanımda açık bıraktım, zihnimden geçenlere odaklanmaya çalışıyor, Steldor'a, şayet dairemize gelirse neyi ne zaman söylemem gerektiğini kafamda tartıyordum. İki gece üst üste Galen'la dışarı çıkmış ya da dairemize dönmek için benim uyumamı bekliyor olabilirdi. Her halükârda benimle konuşmak istemediği belliydi. Son günlerdeki öfke patlamaları göz önüne alındığında belki de karşısına çıkmamak daha akılcıydı.

O anda sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi Steldor sessizce içeri girdi, öyle ki öksürene kadar geldiğini fark etmedim. Birden daldığım düşüncelerden sıyrılarak irkildim ve bana yapmacık bir şekilde sırtarak durmakta olduğu kapı eşiğine baktım ve kendimi ödevlerini yapmak yerine hülyalara dalıp gitmişken yakalanmış bir çocuk gibi hissettim. Ancak gölgelerin arasından sıyrılıp lambanın ışığına adım attığında, benzinin sanki hastaymış gibi kül rengi olduğunu gördüm. Ona yakışmayan bir şekilde yorgun görünüyordu, kendini kanepeye atıp uzandı, ellerini başının altında birleştirdi. Aklımdan neler geçtiğini tahmin edemiyordum ama bana pek de iyi hissediyormuş gibi gelmemişi.

"İyi misin?" diye sordum çekinerek.

"Daha iyi olmuştum."

"Akşam yemeğine gelmedin. Belki de sana bir şeyler..."

"Aç değilim."

Ne diyeceğimi bilemediğimden sustum, gözlerim kanepenin önündeki orta sehpa da yer alan bira kupasına kaydı.

"Belki biraz bira iyi gelir," diye önerdim, bana manidar bir yanıt verip sorunun ne olduğunu ima edeceğini umarak.

“Şu anda bira en son ihtiyacım olan şey,” dedi. Ben bu söylediklerinin sırrına vakıf olmaya çalışırken, “Neden yatmayıp beni bekledin?” diye sordu bitkinlikle.

“Seninle konuşmak için,” diye yanıtladım, dürüst olmak en doğrusu gibi gelmişti.

“Ah.”

Bu sohbetin daha çok tek taraflı olacağını anlamaya başlamıştım.

“Özür dilemek istiyorum,” diye devam ettim boğazımdaki düğümü zar zor yutkunarak, “birçok şey için.”

“Özrün kabul edildi. Bağışlandın.”

Suratım asıldı, ellerimi kucağımda ovuşturmaya başladım, işler pek de iyiye gidiyor gibi görünmüyordu.

“Daha ne için özür dilediğimi bile söylemedim!” diye itiraz ettim.

Bir an kasıldı, sesimi yükseltmem karşısında tepki olarak elini alınaya götürdü. Tam da bunu yaparken gömleğinin sağ kolunun yeni dirseğine indi ve kolunun ön kısmında bir sargı olduğunu fark ettim.

“Seni dinliyorum,” diye homurdandı, koluyla beni buyur edercesine bir hareket yaparak. “Tiz seslere çıkmaya gerek yok. Buyurun, özür dileyin.”

Hissettiğimden daha özgüvenli görüneceğimi umarak baştan başlamaya karar verdim.

“Narian’la ilgili hislerimi sana açmadığım için üzgünüm. Bunu senden saklamam yanlış.”

En önemlisi olduğunu bilsem de bu konuya girip girmeme konusunda tereddütlüydüm ama Steldor tepki göstermedi; sanki sadece dinliyor olmaktan memnundu. Cesaretim yerine geldi, devam ettim.

“Sarayı kimseye haber vermeden ve yanıma muhafız almadan terk ettiğim için üzgünüm. Mantıksız davranıp seninle geri dönmeyi reddettiğim için de üzgünüm ve...” Pişmanlık içinde kıvrınarak dudaklarımı gerdim. “Seni ısırdığım için üzgünüm.”

Steldor’un hâlâ sesi çıkmıyordu ve bunun beni yüreklendirmek yerine daha da fazla gerdiğini fark ettim. Yine de pes etmedim.

“Ve yine benim asiliğim yüzünden...” diye başladığımda babası tarafından paylanmış olmasını vurgulamamaya özen göstererek sonunda şu cümlede karar kıldım: “Babanla tartıştığınız için çok üzgünüm.”

Yine bir şey demedi ve ben uyuyakalmış olabileceğini düşündüm. İç geçirdikten sonra ayağa kalkıp yatak odama yöneldim ama usulca konuştuğunu duyunca olduğum yerde kalakaldım.

“Bağışlandın,” dedi daha önce sarfettiği kelimeleri kullanarak ama bu sefer daha inandırıcıydı.”

Tebessüm ettim, sonra da odama doğru ilerledim, ondan karşılık olarak bir özür bekleyecek kadar saf degildim.

“Alera,” demesiyle arkamı döndüğümde yattığı yerde doğrulmuş olduğunu fark ettim, kahverengi gözlerinde belirgin bir samimiyet vardı. “Gelecekte, bana gitmeden önce haber verersen...”

Garip bir şekilde duraksadı ve ben kadınlarla muhatap olurken onları genellikle baştan çıkarmaya, onlara emretmeye ya da hepten yok saymaya alışık olduğunu fark ettim. Daha önce hemcinslerimden biriyle konuşurken bu kadar saygılı bir şekilde hitap ettiğinden şüpheliydim. Aslında bildiğim kadarıyla, Steldor şimdiye kadar ömrü hayatında bir kez olsun bile söyleyecek söz bulamamış değildi. Onun bu beklenmedik kırılganlığı kalbimi eritmişti, gencecik, yakışıklı yüz hatları kibirli ve mağrur bakmadığından bu his daha da perçinlenmişti.

“Söz veriyorum,” dedim usulca, cümlesinin tamamlanmasına izin vermayerek. Kendini tekrardan kanepeye attı, ben yatak odama girdim, bir kez olsun kocama şefkatli duygular besliyordum.

Miranna'nın doğum günü kutlamalarına ev sahipliği yapmamıza üç hafta kalmıştı ve bu zaman zarfı boyunca hayatımız bir rutine bağlanmıştı. Ben uyandığımda, kendi dairemde kahvaltı ediyor, sabah ayini için şapele gidiyor, oturma odasında hane halkıyla toplanıyordum. Gerektiğinde saray kâtipleriyle görüşerek mektupların, davetiyelerin ve duyuruların hazırlanıp dağıtılmasını sağlıyordum. Akşamüzerleri ziyaretçileri kabul ediyor ya da küçük çaplı bir balo tertip ediyor, çay partileri veriyordum, sonra da canım ne isterse onu yapıyordum, alışverişe gidiyor, bahçede yürüyüşe çıkıyor, okuyor, iğne oyası yapıyor ya da kız kardeşimle ve-yahut annemle vakit geçiriyordum. Akşam yemeklerini ailemle yemeği tercih ediyordum, babamın kırılgan gururu benimle tekrar aynı masaya oturacak kadar toparlanmıştı ancak Steldor hep bize katılamayacak

kadar meşgul oluyordu, ailem de bunu çok garip karşılıyordu. Anlaşılan o ki babamın hükümdarlığı sırasında Kral hiç bu kadar meşgul değildi. Bunun Steldor'un benden kaçınmak için yarattığı bir mazeret mi yoksa daha yapılı bir adam olan babamın yemek yemeğe daha fazla vakit ayırmasından mı kaynaklandığını bilemiyordum. Yemeğin ardından daireme çekiliyordum ve ertesi gün yine aynı rutin başlıyordu.

Steldor'un günlük aktiviteleri konusunda fazla malumat sahibi değildim, tek bildiğim çok düzensiz bir hayatı olduğuydu. Bazen akşama doğru kıyafetlerini değiştirmek için dairemize geliyor, tek kelime dahi etmeden çekip gidiyor ve ben yatağa girmeden geri dönmüyordu, sabahlarıysa ben kalkmadan önce gitmiş oluyordu. Başka günlerse, gün bittiğinde bile dairemize hiç uğramamış oluyordu, sabaha karşı kıyafetlerini değiştirmek üzere odasına girdiğini duyuyordum, sonra da vazifelerini yerine getirmek üzere hemen çıkıyor, sanki gecelerce uyumamak dünyadaki en doğal şeymiş gibi davranıyordu. Onu çok az görüyordum ve ancak karşılaşsaksak iki çift laf ediyorduk.

Birbirimizle çok sınırlı irtibat kursak da benim özüründen sonra bana gözle görülür bir şekilde daha aksi davranmaya başlamıştı. Öyle ki sanki bana karşı gösterdiği her nazik ve düşünceli davranışa karşılık hain bir şey yapmak zorundaymış gibi hissediyordu. Halden anlaşılacağı üzere, böyle dengesiz davranışlar sergilemesi benim onunla daha da az vakit geçirmeyi istememe neden oluyordu, zaten görünüşe göre o da en azından şimdilik benimle aynı hisleri paylaşıyordu. Herkese karşı böyle değişken mi davranıyor yoksa bu tavrı sadece bana mı, merak ediyordum.

Miranna'nın doğum gününden birkaç gün önce, en sevdiğim kaçış noktama, sarayın arkasından surlarla çevirili şehrin kuzeyine uzanan bahçeye gittim. Yılın bu zamanlarında, çiçekler havayı mis gibi kokularla doldururken karaağaçlar, meşe, kestane ve dut ağaçları insanın sığınabileceği gölgeler sunarlardı. Bahçeyi dört kısma ayıran patikalardan birinden ilerlerken kuşların cıvıltılarını dinleyerek hülyalara dalmıştım. Çift katlı dört mermer çeşmeden birinin önünde durup fışkıran suyun yansıttığı güneş ışıklarına bakarak sesler ve hareketlerle hipnotize olmuş-tum. Öyle kendimden geçmiştim ki biri beni sesiyle kendime getirmeden önce etrafımdakilerin bile farkında değildim.

"Demek buradaydın!" diye bağırdı Miranna, patikadan bana doğru koşar adım ilerlerken içi içine sığmıyordu. Yanıma geldiğinde kolumdan tutup beni saraya sürüklemeye başladı, öyle hızlı konuşuyordu ki ne söylediğini anlayamıyordum.

"Her yerde seni arıyordum, Alera! Az önce babamla konuştum, doğum gününü için bir duyuru yapacağını söyledi. Sanırım ne söyleyecek. biliyorum ama düşündüğüm şeyse bu doğum günüm gerçekten de unutulmaz olacak!"

Bana aklımdan geçenleri söylemesi için ona baskı yapmaya yeltenmedim, ne de olsa bilmemi istese söylerdi. Ancak böyle coşkuyla dolup taşığına göre konunun bir yıldır hoşlanmakta olduğu Temerson'la alakalı olacağına şüphe yoktu.

Beni kendi dairesine götürürken, en güzel kıyafetini giymesi gerektiğini, saçına nasıl şekil verilirse kusursuz gözükeceğini sordu ve tacını başına takmadan önce bu konulara en kısa sürede karar vermesi gerektiğini söyledi. Yanakları al al olmuştu ve endişelerini bana bir bir savarken mavi gözleri neşeyle dans ediyordu. O sevinç içinde odasında bir o yana bir bu yana giderken ve çilek kızılı bukleleri etrafta dalgalanırken benim de içimi bir mutluluk kaplamıştı. Herhalde bütün krallıkta kendini güzel bulmama ihtimali olmayan tek kişi oydu.

Giysi dolabını üç kez gözden geçirdikten sonra en çok hangi elbisesinin ona yakışacağı konusunda onu ikna etmeyi başardım ve seçtiğim elbisenin taçlarından sadece birisiyle uyumlu olması da şans eseri değildi tabii. Saçının nasıl taranması gerektiğı meselesi kalmıştı, ne de olsa kız kardeşim için kısa bir süre önce seçtiğim oda hizmetçisi Ryla hazırlıklarının bu kısmında kendisine yardım edecekti.

Her ne kadar Miranna seçimleri konusunda hâlâ birazcık tereddütlü olsa da önceki haline göre daha tatminkâr görünüyordu ve benim görüşme salonunda üzerinde oturduğum kanepenin hemen yanındaki bir koltuğına yerleşti.

"Partiye kadar nasıl dayanacağım bilmiyorum," dedi yerinde duramayarak bir parmağını buklelerinden birine öyle bir doladı ki o tutamı yolacağından endişelendi. "Temerson'ı beş haftadır görmedim! Buna inanabiliyor musun? Bana beş yıl gibi geliyor!"

"Demek askerî akademi bayağı bir vaktini alıyor, öyle mi?" diye sordum sohbet açmak için ama asıl engelin ne olduğunu biliyordum elbette. Akademik sene kasımda başlayıp hazirana kadar sürüyordu ve Miranna'nın Temerson'ı beş hafta önce görebilmesinin tek sebebi benim düğünümüydü. Benim tahttan feragat edip Steldor'la evlenmeyi reddetmiş olmam halinde bu düğünün Miranna'nın düğünü olmuş olabileceğini ve böyle bir şeyin Temerson'da nasıl bir yıkıma sebebiyet verebileceğini düşünmek ilginçti. Bir kenara çekilerek rüyalarının kadını kendisinden rütbece çok üstün, tehdit teşkil eden ve ona kafa tutabilecek, hem de Miranna'nın yanına kendisinden çok daha fazla yakıştığını düşündüğü bir adamla evlenmesini sineye çekmek zorunda kalacaktı.

Narian, şu anda her neredeyse, Steldor'la evlendiğini biliyor mudur. merak ediyordum. Biliyorsa, kimbilir hakkımda neler düşünüyordu? Kalbimi Narian'a vermiş ama sonra ondan kaçıp kurtulmak isteyeceğimi söylediği halde beni tiksindiren bir adamla evlenmişim. Çekip giden Narian olduğu halde, bunun için iyi bir nedeni olduğuna ve mümkün olduğunda Hytanica'ya döneceğine inanıyordum. Onu neden bekiememiştim? En azından onun için büyük bir hayal kırıklığı olacaktım; hatta belki daha da kötüsü, ihanetime dayanamayıp asla geri dönmek istemeyecekti. Sonuçta Narian gün gelip de geri dönerse hakkımda ne düşündüğünün bir önemi olmayacaktı. Onunla asla birlikte olamayacaktım ve evlilik yeminim sonsuza dek yollarımızı ayırmış olacaktı.

Miranna "biriciği" hakkında konuşmaya devam ederken, Temerson'a böyle diyordu, benim dalıp gittiğimi fark etmemişti. İçinde bulunduğum ruh halinin kız kardeşini etkilemesini istemediğimden, bu hiç de iç açıcı olmayan düşünceleri aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım.

"Ama akademik yıl haziranın otuzunda bitiyor," diye neşeyle konuşmaya devam etti Miranna. "Böylece bütün yazı birlikte geçirebiliriz!" Birden saçıyla onamayı bıraktı, sesi biraz endişeli bir hal aldı. "Yazı benimle geçirmek ister, değil mi?"

"Elinde olsa her anımı seninle geçirmek isteyeceğinden şüphem yok."

"Elbette, haklısın," diyerek bana katılırken yüzü tatlı bir ehna gibi kızarmaya başladı. "Bana deliler gibi âşık."

"Birinin deliler gibi âşık olduğu belli ama kim, bilemem," diyerek güldüm.

Tekrar sırtını koltuğa yaslariken mutluluktan yüzü ışıldıyor, hayallerini dile getiriyordu.

"Harika olmaz mıydı? Yani muhteşem bir düğünle Temerson'la evlensem, seninki kadar muhteşem bir düğünle! Sonra da çocuklarımız olurdu, bir sürü, onlar da güzel olurlardı, tıpkı ona benzeyen çocuklar." Bir an duraksadı, suratı biraz asılmıştı. "Biri hariç. O bana benzesin. Biri bana benzeyebilir. öyle değil mi?"

"Evet, biri sana benzeyebilir."

"Ah, Alera," diye haykırdı bana doğru atılarak. "Peki ya, sizin çocuklarınız nasıl olacak, kimbilir... Sen çok güzelsin, babaları da Steldor olunca..."

Gelecekte doğuracağım çocukları düşünerek yüzünde hülyalı bir bakışla benden uzaklaştı ama ben işlerin gidişatına baktığımda tahta daha uzun bir süre vâris vermiyor olacağımı düşündüğümünden yanaklarıma albastı.

Mira yüzümdeki ifadenin değiştiğini fark etmişti ve gözlerini iri iri açarak hiç beklemediğim bir sonuca vardı.

"Alera, yoksa sen... Hamile misin?"

"Kesinlikle değilim!" diye çıktım, belki de bu fikri ne kadar korkunç bulduğumu belli edecek kadar fazla tepki vermiştim.

Miranna tepkime biraz şaşırınca daha kabul edilebilir bir cevapla geçiştirmeye çalıştım.

"Hamile değilim, hayır... Henüz değilim."

"Bir sorun mu var, Alera? Sana iyi davranmıyor mu?"

"Hayır, öyle bir şey yok. Her şey yolunda, gerçekten de," derken daha rahat bir tavır takınmaya çalıştım ama yanaklarımdaki yanma hissi bir türlü geçmek bilmiyordu.

"Konu Narian'la mı ilgili?" diye sordu kanepeye gelip yanıma oturarak, gözlerinde gördüğüm endişe pişmanlıkla kıvrınmama neden oldu.

"Steldor artık o konuda üzgün değil," dedim gözlerimi ondan kaçırarak çünkü problem kocamda değil bendeydi. "Sanırım hayal ettiği gibi bir eş çıkmadım."

“Ama sen onun hayal ettiği eşsin,” diye ısrar etti Miranna, sesinden kafasının karıştığı belli oluyordu. Bir süre hiç çıtını çıkarmadan oturdu, beni süzdü, sonra onun yanakları da benimki gibi kızardı. “Ona eş görevlerini yerine getiriyorsun, yani her anlamda eş gibi davranıyorsun, değil mi?”

Bu kadar açık sözlü olması canımı sıkımişti ama bu konuda ona bir cevap vermemem sorusunu yanıtlamış oldu.

“Getirmiyorsun! Aman Tanrım, getirmiyorsun!”

Parmağımı dudaklarına götürüp kapıya baktım, böyle bir bilginin sarayın dedikodu çarklarına düşmesini istemiyordum, hemen sesini alçalttı.

“Alera, aklından neler geçiyor? Bu onun hakkı ve evli bir kadın olarak senin yükümlülüğün!”

Gözlerimi yere indirip halıya bakarken alışık olmadığım kadar huzursuzdum ancak verebileceğim herhangi bir cevabın onu neden reddettiğimi açıklayamayacağını da biliyordum.

“Seni buna henüz... zorlamadı mı?”

“Hayır,” dedim sesim titreyerek, en büyük korkularımdan birini dile getirmişti. Sonra ağzımdan çıkanları onun davranışını açıklamaktan çok kendimi dediklerime inandırmak için söyledim sanki. “Beni seviyor. Kendi irademle onunla birlikte olmamı istiyor ve... Bana hiç el kaldırmadı.”

“Ama o böyle...” Kız kardeşim cümlesini tamamlamakta zorlanıyordu, ikimizin de yanaklarından yayılan ateş odayı ısıtmaya başlamıştı sanki. “Ama o böyle... Yapmadan *duramaz*! Bir erkeğin... ihtiyaçları vardır.” Yüzündeki ifadeden aklına şoke edici başka bir fikir geldiğini anlamıştım. “Peki ya, başka bir kadın varsa!”

“Mira, sus!” diye onu ihtar ederken, dışarıda koridorda meraklı muhafızların ya da hizmetkârların olmaması için dua ediyordum. “Başka bir kadın yok, komik olma! Böyle bir şeye kalkış...”

Ama kardeşimin söyledikleri yavaş yavaş kafama dank ederken kelimelerim yitti gitti. Kalkışmaz mıydı?

Uzun bir süredir Steldor’un hanemize aklına estiği gibi girip çıktığı geldi aklıma. Böyle bir ihtimalin olduğu yadsınamazdı ve bunu durdurmanın tek yolu benimle yatmasına izin vermektir. Yani önümde iki seçenek vardı: Onu reddetmeye devam ederek metresinin kollarına

itmek ve kendimi önü alınamayacak dedikodular karşısında küçük düşürmek ya da benimle yatmasına, bana *dokunmasına* ve bana *sahip olduğunu* düşünmesine izin vermek, bu fikir öyle tiksindiriciydi ki midemi bulandırıyordu.

Durumumun vahametini düşünürken, “Belki... Belki de ben gitsem iyi olur,” diye bir şeyler geveledim. Ayağa kalktık ve Miranna elime yapıştı.

“Alera, ne olursa olsun ben hep yanındayım, bunu bil.” Bir an tereddüt etti, sonra da, “Ama artık hayatını Steldor’la geçireceksin ve bu değişmeyecek. Bence o sana iyi bir koca olabilir ama sen... Ona izin vermelisin,” diye bitirdi.

Yüzü yine kızarmıştı, beni kapıya kadar geçirdi. Duygusal açıdan tükenmiş hissediyordum, daireme dönmek için koridora adım attığımda Miranna’nın gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Konuştuklarımızın beni sarmadığı izlenimini vermek için adımlarımı sıklaştırdım ve sadece kapının arkamdan kapandığını işittiğimde kendimi bırakıp kalbim ile ayaklarımın hissettiğim kadar kederli hareket etmesine izin verdim. Kimseyle konuşmak istemedim gözlerimi yere eğerek koridorda ilerledim ve kütüphanenin önünden geçtim. Kendimi bedbahtlığıma öyle kaptırmıştım ki benden birkaç adım ileriden gelen bir erkek sesini duyunca birden irkildim.

“Ayakların gerçekten de büyüleyici olduğunu biliyorum, Alera ama nereye gittiğine bakmak daha akılcı olur.”

Steldor dairemizin görüşme salonun eşiğinde yüzünde insanın asabını bozan kibirli bir sırtışla dikiliyordu ve o gün belki de bininci kez, yanaklarımın kızardığını hissettim. Ona verecek güzel bir cevap ararken yüzüne öylece bakakaldım ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

“Bir şey mi istemiştiniz, Lordum?” diye sordum sonunda gülümsemeye çalışarak ama suratımı daha çok ekşittiğimi hissettim.

“Sadece güzel karımı görmek istemiştim,” dedi hâlâ kendinden emin bir sırtışla ama gözlerindeki ifade bu iltifatında samimi olduğunu düşünmeme neden olacak şekilde yumuşamıştı. “Üç gün sonra kız kardeşinizin doğum gününü kutlayacağımız için size özel bir kıyafet hazırlattım. İncilerle bezeli altın tacımızla saçlarınızı açık bırakıp takar-

sanız, biliyorsunuz bunu tercih ederim. Terzi bu akşam son prova için elbiseyi getirecek. Bu durumda sizin de burada bulunmanız gerekecek."

Danışmadan benim için bir kıyafet sipariş etmiş olmasına inanamayarak ağzım açık bakakaldım. Aklımda o gün giymek isteyebileceğim bir şey olduğunu hiç düşünmüş müydü? Hayır. Kıyafetin nasıl olması gerektiği hakkında fikrini almış mıydı? Hayır. Öfkemin kabarmakta olduğunu biliyordum ama ben ona bir şey diyemeden yanımdan geçip giderek hiç istifini bozmadan koridorda ilerlemeye devam etti.

O akşam terzi yatak odama geldiğinde, elindeki elbise daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Hayatım boyunca hep paranın alabileceği en iyi kumaşları giymiş ve en güzel kıyafetleri taşımıştım ama kocamın benim için hazırlattığı bu elbiseyi giyene dek kendimi hiç bu kadar zengin ve güzel hissetmemiştim.

Kadının ellerinin parmak uçlarını sinirli bir şekilde birbirine değdirip durduğuna bakılırsa Steldor bu elbisenin tasarlanmasında önemli bir rol almıştı, bu da inanılmaz derecede harika bir zevki olduğunu gösteriyordu. Etek ve korse için fildişi rengi ipekli kumaş kullanılarak sırmalarla süslenip dirsekte çan gibi bollaşarak bileğimi saran kollar yapılmasını o istemiş olmalıydı. Kumaş omuzlarımı neredeyse açıkta bırakıyordu, göğüs kısmında skandala yol açacak kadar dekoltesi vardı ama bu yakışsız kaçamak yerine, bana cüretkâr ve alışılmadık ancak bir yandan da zarif bir hava katıyordu. Üzerime tam oturuyor, bedenimin kıvrımlarını hafifçe ortaya çıkardıktan sonra yere kadar uzanıyordu. Tek eksiği bir gerdanlıktı. Sahdienne'e bundan bahsettiğimde hemen koşa koşa görüşme odasına gidip elinde, içinde tam gerdanımın bittiği yerden başlayarak köprücük kemiğime tam oturan sıra sıra aralıklı dizilmiş incilerle bezeli eşsiz bir altın zincir olan bir kutuyla çıkageldi.

Sahdienne, "Majesteleri, bunu sizin için bıraktı. Lâydim," diye açıklarken gözlerinden kocamı ne kadar beğendiğini okuyabiliyordum. İncili altın tacımı başıma takarak son dokunuşu yapması için makyaj masamın karşısında geçtim.

"Majesteleri..." diye iç geçirdi Sahdienne görünüşüme büyülenmiş gibiydi. "Sanırım hayatım boyunca hiç bu kadar güzel bir elbise görmemişim. Kralımız gerçekten de inanılmaz bir erkek."

ERKEK ÇOCUKLARI VE ADAMLAR

Miranna'nın doğum günü partisinin olduğu akşam, üzerime ön tarafı dantelli bir korsenin içine beyaz, uzun bir gömlek, altına da gök mavisi bir elbise giydim. Steldor'un benim için hazırlattığı kıyafet kadar resmî değildi ama yine de çekiciydi. Daha da önemlisi, elimden geldiğince fildişi ve altın renklerinden oldukça ayrı bir ton seçmeyi başarmıştım, böylece Steldor ne giyerse giysin ondan farklı görünmeyi başaracaktım. Aynadaki aksime çekinerek bakarken sadece kıyafetlimle değil başımın arkasında bir bukle demeti olarak taranmış saçlarımın üzerine yerleştirilmiş incilerle bezeli gümüş tacımla da kendimi çok hoş hissediyordum.

Kendimle gurur duyarak yatak odamdan çıkıp görüşme odasına geçtiğimde, ayağında parl parl parlayan siyah çizmelerini masaya uzatarak kanepede oturan Steldor'u karşımda buldum. Kaşlarını kaldırıp bana baktı ama ona seçimlerim hakkında yorumda bulunsun diye meydan okuyan inatçı gözlerle baktım.

"Tatlım," dedi baldan tatlı bir sesle. "Kız kardeşinin partisi için hazırlanmıyorduysan bunca zamandır içeride ne yapıyordun?"

"Sen ne zaman istersen misafirlerimizi karşılayabiliriz," diye yanıtladım samimi ama kati bir şekilde. Odada ilerleyerek kapının yanında durduğumda Steldor ayağa kalktı, kafası karışmıştı.

"*Bunu* giymiyorsun," diye beni bilgilendirdi sakın bir şekilde.

"Evet, giyeceğim."

"Hayır, giymeyeceksin."

"Evet, giyeceğim."

"Komik görüneceksin."

"Affedersin?" dedim söyledikleri karşısında hakarete uğramış gibi hissederek.

"Kıyafetinde ve üzerinde duruşunda hiçbir sorun yok," diye açıkladı gözlerini devirerek, sanki bariz olan şeyi bir aptala anlatmaya çalışıyordu.

"Ama bu olmaz."

"Peki neden?"

"Kıyafetin benimkiyle uyumlu değil."

Bu kesinlikle doğrudu ve beni çok memnun etmişti. Siyah tayt ve fildişi rengi bir gömleğin üzerine tam oturan altın sarısı ve zümrüt yeşili bir cepken giymişti ve bu haliyle insanı sinir edecek derecede bir tanrıyı andırıyordu ve gök mavisinin yanında berbat görünüyordu.

"O zaman kıyafetlerimiz şahsiyetlerimize iltifat edecek," diye cevabı yapıştırdım.

İç çekip parmaklarını koyu renk saçlarını yolarcasına arasından geçirdi. "Git üzerini değiştir."

"Değiştirmeyeceğim," dedim ellerimi belime dayayıp dişlerimi sıkarak.

"Şöyle düşün, Alera," diye başladı ve gözlerindeki pırıltıdan beni yönlendirmeye çalışacağını anlıyordum. "Herkes bu gece için kıyafetlerimizi senin seçtiğini ve ikimizin birlikte iyi görünmesini sağlamaya çalıştığını düşünecek. Bu şekilde gidersek, moda kurallarını acımasızca hiçe saydığından hakkımızda bir sürü dedikodu çıkacak. Öte yandan, senin için hazırlattığım kıyafeti giyersen, ben bunun senin seçimin olduğunu söyleyeceğim ve herkes böyle harika bir zevkin olduğu için sana bayılacak. Seçim senin. Her halükârda, benim bir kusurum olmayacak. Bu yüzden lütfen kendine şunu sor, herkesin göz zevkini bozduğunun mu yoksa bir sanat şaheseri yarattığının mı söylenmesini istersin?"

Söyleyecek başka bir sözü olmadığıı ifade edercesine uyusuk bir şekilde kanepeye yerleşip kolları kartal kanadıymışçasına yüzünde kendinden emin, küstah bir sırtışla kanepenin kenarlarını kavradı. Bunu hiç düşünmemiştim, bu konuda haklıydı, yine de ona meydan okuduktan sonra pes edemezdim.

"Sen de üzerini değiştirebilirsin. Hatta benden daha çabuk."

“Doğru,” dedi kıkırdayıp kabul ederek. “Ama ben mükemmel gözüküyorum.”

“Şey, eminim başka bir şeyle de mükemmel gözükebilirsin.”

“Ah, buna şüphe yok ama bir şey mükemmel değilken mükemmel olanı bir başkasıyla değiştirmek niye?”

Onu öldürmek istiyordum. İnsanı çileden çıkaran o çenesini sonsuza dek kapama arzusundaydım ve hayatına son vermek bunu sağlayacaksa bu adımı atmaya hazırdım. Bunun yerine derin bir nefes alıp tekrar denedim.

“Kıyafetimi değiştirirsem saçım mahvolur.”

“Biliyor musun, tatlım, zaten o saçına her halükârda bir müdahale lazım. Sana açık bırakmanı söylemiştim. Ayrıca tacını da değiştirmen gerekecek.”

“Zaten geç kaldık,” küstahça sözünü keserken ses tonumu medeni sınırlar içerisinde tutmaya çalışıyordum ama içten içe sinirden yanıyordum. “Sen üstünü benden daha çabuk değiştirebilirsin.”

“Buna gerek yok. Sen hangi kıyafeti giymen gerektiğini biliyorsun. Senin üzerindeki elbiseye uyum sağlaması için bunun kadar zarif durmayacak ama yine de davetin resmiyetine uygun kaçacak bir şey bulmam gerekir. Ve açıkçası, beni daha önce üzerimde *gök mavisi* rengiyle uyumlu bir şeyle gördün mü?”

Susup düşünmeye başladım, her ne kadar itiraf etmekten nefret etsem de geçerli bir savı vardı. Genelde koyu renk kıyafetleri tercih ediyordu, benim kıyafetime uygun renkte hiçbir şeyi yoktu. Birazdan yapacağım şey için kendimden nefret ediyordum.

“Bekliyorum,” dedi Steldor yüzümdeki ifadeyi doğru yorumlayarak.

Bir hışımla odama gidip altın ve fildişi renklerindeki elbiseyi giydim, eşsiz güzelliğine rağmen ondan nefret etmeye kararlıyım. İncili altın gerdanlığı boynuma takıp saçlarımı neredeyse yolarak açtım ve Steldor’un seçimi olan tacı başıma geçirdim. Sonra da görüşme odasından geçip onu beklemeden kapıdan dışarı çıktım.

Koridorda hızlı adımlarla ilerleyerek Steldor’dan önce büyük merdivenlere ulaştım. Kraliçe’nin bir kraliyet davetine Kral olmadan teşrif etmeyeceğini bildiğimden (her ne kadar bu hiç hoşuma gitmese de) sinirli bir şekilde onu bekledim. Ardımdan yayvan adımlarla geldi,

bu gereksiz tartışmanın kazananı olmaktan çok hoşnut olduğu belliydi. Ancak bana yaklaştığında tavrı değişti, kalpleri fetheden o gülümsemeyle bana kolunu uzattı, üzerine bir pelerin geçirir gibi o karakteristik çekiciliğini kuşanmıştı.

Karşılığında kollarımı çatarak koluna girdim ve beni merdivenlerden birinci katta misafirlerimizin bizi beklediği balo salonuna götürmesine izin verdim. Lanek bizi bekliyordu ve Steldor'un başıyla işaret vermesiyle salona girip teşrif ettiğimizi ilan etti.

"Herkes Kral Steldor ve Kraliçesi Leydi Alera'nın önünde eğilsin."

Önümüzde eğilen ve reverans yapan az sayıdaki misafir topluluğuna baktım. Her ne kadar bu saygı gösterisine alışık olsam da ebeveynlerimin ve kız kardeşimin kalabalığın arasında olması tuhaf gelmişti. Steldor benim gibi huzursuz görünmüyordu, bu pozisyonun kendisine sağladığı ihtişama çabuk uyum sağlamıştı.

Lanek geri çekildi ve eşimle birlikte salonda ilerledik. Bizim biraz önce içeri girdiğimiz kapının hemen yanında London'la birlikte duran Tadark hemen Steldor'un peşine takılırken London kollarını göğsünde kavuşturarak sırtını duvara yasladı. Bu tür davetlerde alışlageldiği üzere neredeyse hiçbir tehlike olmadığı halde Kraliyet ailesinin her bir mensubuna bir özel muhafız eşlik ediyordu. Elbette beni London koruyordu ve Cannan'ın Tadark'ı Steldor'un başına sarmış olması da bana biraz olsun ondan öç alma isteği uyandırmıştı. Bebek suratlı koruma her ne kadar görevine ne kadar bağlı olduğunu anlatan tıratlar atsa da çok yapışkan, geveze ve yerinde zor duran bir tipti. Kısacası herhangi bir tehlike anında, büyük ihtimalle Tadark, Steldor'u koruyacakken aksine bir durum söz konusu olacaktı, her şey yolunda gitse bile can sıkıcı koruma Steldor'u deli etmeyi başarırdı. Kraliyet ailesinin diğer mensuplarını da özel muhafızlar koruyordu. Destari ve bir zamanlar Miranna'nın ikinci koruması olan Orsiett, annem ve babamı korurken, Halias her zamanki gibi kız kardeşimi gölgesi gibi takip ediyordu.

Beyler salondaki çifte mermerden şöminelerin bir yanındayken, hanımlar onlardan birkaç adım ötede birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Kız kardeşim ve genç misafirlerimiz batı kanadındaki avluya bakan cumbalı pencerenin önüne toplanmışlardı.

Yanımıza gelip bizi ilk karşılayanlar ebeveynlerim oldu, babam Steldor'u gayet sıcak bir şekilde karşılayıp beni yalnızca başını hafifçe eğerek selamlarken, annem her ikimize de aynı şekilde yaklaşmıştı. Steldor'un selefi geri çekilirken bana soru soran gözlerle baktı ama ben onu görmezden gelip annemin şakıyan sesine odaklandım.

"Yeni rolüne uyum sağladığını görmek beni çok gururlandırıyor, hayatım," dedi, belli ki son dönemlerde saçların havaya kalkmasına neden olan faaliyetlerimden haberdar değildi. Başımı okşamak için elini uzattı ancak bunu bana şefkat göstermekten çok, beni utandırmadan zapt edilememiş bir saç tutamını düzeltmek için yaptığına emindim, ne de olsa saçlarımı şekillendirirken aynada kendime bakmamıştım.

"Ve kıyafet seçimi konusunda sana iltifat etmeden geçemeyeceğim. Modayla fazla ilgilenmezdin ama bu gece Steldor'la ikiniz harika görünüyorsunuz ve bu elbise gerçekten muhteşem. Harika bir çift olmuştunuz."

Annem Steldor'un söyleyeceğini bildiği şeyleri dile getirmişti ancak bir türlü bu iltifatı kabul etmeyi kendime yakıştıramıyordum. Bana soru soran gözlerle baktı ama Steldor benim yerime söze girdi.

"Alera'nın gerçekten de enfes bir zevki var," diye inanılmaz bir zarafetle annemi onaylarken dudaklarında nedenini sadece benim anlayabileceğim alaycı bir tebessüm vardı.

Annem yanımdan ayrıldı ve biz de sırayla diğer misafirlerimizin yanına giderek onlarla sohbet etmeye başladık. Erkekler Steldor'la konuşurken, kadınlar bana iltifatlar yağırdıyordu. Her ne kadar itiraf etmek istemesem de Steldor'un kıyafetimi değiştirmem konusunda baskı yapmakta haklı olduğunu biliyordum ve iltifatları kabul etmemi sağlayarak centilmence bir tavır sergiliyordu.

Etrafımızdakiler dağılmaya başlayınca, Barones Faramay oğluna doğru koşturup normal bir tempoda yürüyen Cannan'ı ardında bıraktı.

"Ah, Steldor, meleğim, şu haline bir bak," diye ünlerken hiç gerek olmadığı halde eğilip gömleğinin yakasını düzeltti. Çikolata kahvesi, kalın telli saçları insanı bir daha kendine baktıran güzel yüz hatlarını çevreleyerek omuzlarına dökülüyordu ve ılık saçan gülümsemesi oğluyla ortak yanlarıydı.

“Merhaba, anne,” diye cevapladı Steldor, sesinde belli belirsiz bir teslimiyet vardı. Steldor kollarını göğsünde kavuşturup iki eliyle pazılarını tuttu.

“Seni taç giyme töreninden beri görmedim,” diye devam etti Faramay, gözlerinin içi parlıyor, oğluna ne kadar taptığı belli oluyordu. “Hem seni çok özledim. Keşke bizi ziyaret etmeye vakit ayırabilsen; eminim bütün dikkatini eşin hak etmiyordur.”

Benden yana hırçın bir bakış attı, bense bu tavrını hakaret olarak mı algılamalıyım yoksa komik mi bulmalıyım, bilemedim. Steldor’la görüşmemesinin sebebinin ben olduğumu mu düşünüyordu gerçekten de? Beni kıskanıyor muydu? Ne saçma bir fikirdi bu.

“Aslında, beni asıl meşgul eden, anne, *bir krallık yönetiyor olmam*,” dedi Steldor ve bu sefer sesindeki alaycı iğnelemeyi duymamak imkânsızdı.

Ellerinden birini uzatıp Steldor’un alnına düşen bir perçemi kenara çekerken dudağı bükülmüştü, Steldor geriye bir adım attı.

“Yapma,” deyiverdi.

Cannan tam o sırada Faramay’ın yanına geldi, hafifçe başını eğerek selam verdikten sonra kolunu karısının beline doladı.

“Faramay, sanırım oğlunla yeterince görüştün,” dedi onu başka bir tarafa yönlendirmeye çalışarak ama Barones onu duymazdan gelip bir kez daha Steldor’a döndü.

“Haydi ama tatlım, bana kızma,” diye özür diledi elini zarif bir şekilde oğlunun göğsüne koyarak. “Biliyorsun, ben politikadan anlamam.”

“Evet, elbette,” dedi Steldor sabrı tükenmeye başlayarak. “Seni bağışlıyorum. Şimdi gidebilirsin.”

“Ama kedicik ...”

“Anne, herkes iyi ama Alera’yla başka misafirlerimizle de sohbet etmemiz gerekiyor. Belki seninle sonra görüşme şansımız olur.”

Faramay herkesin duyabileceği şekilde iç çektikten sonra Cannan’ın koluna girdi. Yanımızdan ayrılmadan önce Steldor babasına hoşnutsuz bir bakış attı, sanki Kumandan annesinin yanına gelmesine izin vererek bir tür anlaşmayı bozmuş gibiydi. Cannan belli belirsiz omuz silkerek yanıt verdi ve ben Faramay’ın Steldor’a neden bu kadar düşkün olduğunu merak etmeye başladım. Sonra birden Steldor’un küçük kardeşinin

beşiğinden kaçırılarak Cokyri'liler tarafından öldürüldüğünü anımsadım, bu da her anneyi korumacı yapardı. Yine de fazla üzerine titriyormuş gibi gelmişti, ne de olsa sağ kalan oğlu artık bakımına muhtaç küçük bir bebek değildi.

Galen dostu, Leydi Tiersia'yla birlikte salonun ortasında yer alan büyük masanın etrafından dolanıp bize doğru gelmeye başladığında Steldor'un karizmatik tavrı geri gelmişti. Cannan'ın kardeşi Lord Baelic ve eşi Leydi Lania, kızları, Steldor'un kuzenleri, Leydi Dahnath ve Leydi Shaselle'in hemen arkasından bize yaklaşıyorlardı. Biz onları beklerken bu küçük molayı ağzımdan çıkarmaması için kendimi zor zapt ettiğim şeyi söylemek için kullandım.

"Kedicik mi?"

Steldor gözlerini bize yaklaşmakta olan gruptan hiç ayırmadan bana doğru eğilirken her zamanki gibi bir şövalye gibi davranıyordu.

"Doğru kaşırsan mırıldanırım," diye espri yaptı.

Nutkum tutulmuştu, onu her ne kadar iyi tanıdığımı düşünürsem düşüneyim, saygın bir asilzadenin böyle yaramaz bir sapkınlık sergilemesini beklemiyordum. Duyduklarına inanamayarak hafif bir kahkaha attım ve Galen ile genç hanımlar hemen yanımda bitmeseydi Steldor'un buna hain bir misilleme yapacağından emindim.

Galen beni elime bir öpücük kondurarak selamladı, sonra Steldor'la her zamanki gibi iki sıkı dost gibi konuşmaya daldıklarında, genç kızlar krallıkta olan son olaylar hakkında dedikodu yapmaya başlamışlardı bile. Ela gözleri ve kalın telli, kahverengi saçlarıyla annesine çok benzeyen Shaselle, genç adamların yanına sokulup duruyordu, belli ki kuzeniyle onun en yakın arkadaşının sohbetini bizimkinden daha ilgi çekici buluyordu. Tiersia'nın munis bakışlı, yeşil gözleri ise sık sık aynı yöne kayıyordu ama nedeni başkaydı; küllü kahverengi, dalgalı saçları ve sıcacık bakan kahverengi gözleriyle Galen amber rengi cepkeninin içinde çok yakışıklı görünüyordu. Shaselle'in dirayetli, kızıl saçlı ablası olan Dahnath'ın erkeklerle benim gibi fazla ilgilenmediğini görünce şükretmiştim, ikimiz birkaç dakika birlikte sohbet ettik.

Miranna'nın gelişiyle salona bir anlığına sessizlik hâkim oldu. Temerson, Semari'yle salona kol kola. üzerinde parıldaayan uçuk mavi,

hareket ettikçe etrafında uçuşan bir elbiseyle girdi, sanki havada süzülerek ilerliyordu ancak korsesi ondan bekleneceği gibi oldukça cüretkârdı, bu da hâlâ büyümekte olduğunu hatırlatıyordu. Akşam bu davet için güzelce şekillendirilmiş olan saçları dağılmıştı, şuradan buradan fırlayan tutamları o kibar güzelliğini çevreliyordu ancak nasılsa parıldayan opallerle bezenmiş altın tacı yerinde kalmayı başarmıştı. Miranna'yla en yakın arkadaşını yanaklarına birer öpücük kondurarak karşılarken, Steldor, Temerson'ın sırtına öyle candan bir şekilde vurdu ki çocuk neredeyse öne kapaklanıyordu. İnanılmayacak kadar heyecanlı olan kız kardeşim hemen ilgi odağı olmayı başardı ve yemekler servis edilene kadar insanlarla sohbet edip durdu.

Keten bir örtüyle kaplı kırk beş kişinin rahatlıkla sığabileceği kadar büyük ancak samimi sohbetlere de müsaade edecek kadar küçük masaya geçtiğimizde Steldor, kral olarak masanın başına geçerken ben solunda, Galen'sa sağında yerlerimizi aldık. Benim sol tarafımda sırasıyla Shaselle, Semari, Miranna ve Temerson oturuyordu. Amcamın hoş sohbetiyle delikanlının gergin sinirlerini biraz olsun yatıştıracığını umarak Baelic'i Temerson'm yanına oturtmuştum. Baelic'in eşi Lania, hemen sağında yer alıyordu, onları Semari'nin ebeveynleri, Barones Alantonya ve Baron Koranis takip ediyordu. Masanın sağ kanadında Tiersia, Galen'in yanında oturuyordu; onların hemen yanında Tiersia ile önceden tanışıklığı olan Dahnath oturuyordu; Dahnath'ın sağındaysa Leydi Tanda ve iri kalıplı görünümü Temerson'da yansımaları bulan Teğmen Garrek vardı ancak Garrek'in yüzündeki ifade oğlununkinden daha ciddiydi. Bir askerî görevlinin bir komutanla konuşacak ortak konuları olacağını düşünerek Cannan'ı Garrek'in yanına oturtmuştum ve Faramay'i de kocası ile annemin yanına yerleştirmiştım. Annemin yanında, en iyi arkadaşı Baron Koranis'in karşısına denk gelecek şekilde babam yer alıyordu, bu oturma düzeni hoşuma gitmişti çünkü böylece babamı benden mümkün oldukça uzak tutuyordum.

Yemekte kadeh kadeh şarabın yanında beş farklı lezzet altın tabaklarda servis edildi ve ellerimizi temizlememiz için gül suyu damlatılmış su dolu çanaklar vardı. İlk tabakta fazla koyu olmayan bir çorbanın ardından koyu bir yahni ile ekmek servis edildi, füme balık ve kuşkonmazla, pancar,

turp, bezelye ve diğer sebzelerle birlikte domuz ve kuzu çevirme ikramı da oldu. Son tabakta peynir, meyve ve tatlılar yer alıyordu.

Yemek boyunca Steldor tam bir centilmen gibi davrandı, keskin zekâsıyla misafirlerimizi eğlendirdi. Ben çok az konuşarak kibar ama ketum bir kraliçe ve içimden alaycı bir şekilde düşündüğümde itaatkâr bir eş izlenimi verdim. Annem bana sık sık tebessüm ediyordu, *kaderime teslim olınam* konusunda bana verdiği tavsiyeyi dinlediğimi sandığından emindim, bu nedenle de mutlu olmasam bile ortaya koyduğum performanstan memnundum. Yemek biterken, babam Steldor'la göz göze geldi, sonra da Kral'ın başıyla onay vermesiyle duyuru yapmak için ayağa kalktı.

“Sevgili dostlarım,” diyerek masanın etrafında toplanmış insanlara bakarken gözlerinin içi ısl ısl parlıyordu. “Birçoğunuzla ya kan bağımlıyız ya da evlilik yoluyla akrabayız. Diğerlerinizi ise o kadar uzun zamandan beri tanıyorum ki sizler de aileden sayılırsınız.”

Bunu duyan Koranis sanki ailesiyle birlikte birden statüleri yükselmiş gibi oturduğu yerde gururla göğsünü gerdi.

“Sizlere haziranın on dokuzunda ailemize yeni katılacak misafirlerimizi takdim etmekten onur duyuyorum. Lord Garrek ile aramızda görüştük ve genç Lord Temerson'm kızım Prenses Miranna'yla nişanlanmasına izin verdim.”

Miranna bu kadar resmî bir ortamda bulunmasak onu iğnelemek için taklit edeceğim, bir leydiye hiç yakışmayacak şekilde ciyakladı. Hemen ağzını eliyle kapadı yanakları kızarmıştı ama geri kalanlarımız gözlerindeki sevinç pırıltıları karşısında muaşeret kurallarına uymayan bu davranışını affettik. Temerson'a döndü, onun mahcup bakışlarına ısl ısl bir gülümsemeyle karşılık verirken, Temerson'm yüzünde sanki öncesinde Miranna'nın nasıl bir tepki vereceğini bilmiyormuş da şimdi rahatlamış gibi bir ifade belirdi.

Bu tatlı çift adına çok mutluydum ancak bu duygularımın altında yatan hisleri tanımlamam sadece bir dakikamı aldı, onlara gıpta ediyordum. London bir kez bana Narian'la yanyana durduğumuzda aramızda bir sevgi bağının olduğunun gözlerden kaçmadığını söylemişti ve ne demek istediğini şimdi anlıyordum.

“Bahçeye çıkalım mı?” diye sordu Steldor ayağa kalkarak.

Bir haziran akşamüstü olduğundan hava ılıktı ancak sadece bizi serinletmeyecek. aynı zamanda sinekleri de bizden uzak tutarak rahat bir nefes almamızı sağlayacak serin bir meltem de esiyordu. Steldor bana eşlik etmek üzere kolunu uzattı ancak bunu sadece nezaket kuralları öyle gerektirdiği için değil de daha önceki tartışmamızın artık üzerinde durmadığını belirtmek için yaptığını hissettim. Ancak ben onun koluna giremeden Faramay gelip benimkine girdi.

“Birlikte yürüyüş yapabiliriz, diye düşündüm, tatlım,” dedi neşeyle. “Elbette, şayet Kraliçe buna aldırmasa.”

Oğluna karasevdalı annesini onunla yalnız bırakmazsam ortaya çıkabilecek sonuçları düşünerek, Steldor’a özür diler gibi bir bakışla baktım. Alaycı bir şekilde gülümseyerek kendini kaçınılmazın kollarına bıraktı.

Salona şöyle bir göz gezdirdim, Kral yanımda olmayınca kendimi bir garip hissetmişim ve Cannan ile Baelic’in sohbete daldıklarını gördüm. Gözüm bir an onlara takıldı çünkü genelde gayet sert bir mizacı olan Kumandan kendinden daha genç olan kardeşiyle gülüp şakalaşıyordu. Cannan bir an başını kaldırıp etrafına bakındı, herhalde karısını arıyordu, sonra onun Steldor’un yanında olduğunu görünce yüzünü eksitti. Durumu, olan biteni gördükten sonra omzuna dostane bir şekilde vurarak içten bir kahkaha patlatan Baelic’e işaret etti ve o akşam kardeşinin ikinci kez gözlerini devirmesine neden olan bir şey mırıldandı. Ne yazık ki ikisi de onları izlemekte olduğumu fark etmişti, başımı çevirip başka bir tarafa bakmak zorunda kaldım.

Birinin bana yaklaştığını işitinceye kadar birkaç dakika geçti ve başımı kaldırdığımda ailesindeki diğer erkekler gibi esmer olan Baelic’in yüzünde dostane bir tebessümle bana kolunu uzattığını gördüm.

“Diğerlerimizin aksine, Steldor’un annesi oğlundan bir türlü vazgeçemiyor,” dedi alaycı bir edayla. “Onun yerine size ben eşlik edebilir miyim?”

“Evet, teşekkürler,” diye yanıtlarken şaşkındım ama hayal kırıklığına uğramış değildim. Bu centilmen kardeşlerden birinin bana eşlik etmek üzere yanıma geleceğini biliyordum ama bunu Cannan’ın yapacağını sanmışım. Bunun yerine Cannan kendisiyle sohbet etmekten gayet hoşnut görünen Baelic’in eşi Lania’ya eşlik ediyordu.

Baelic'in koluna girdim ve birlikte sarayla bahçenin en uç tarafına doğru diğerlerinin peşi sıra ilerlemeye başladık. Biz yürürken cici amcam bana doğru eğildi.

"Çok güvenilir bir kaynaktan zaman zaman ata binmekten hoşlandığınızı işittim," dedi kulağıma bir sır paylaşır gibi.

Sıkıntılı bir şekilde gülümsemeye çalıştım, bu söylediklerinin ardından neler geleceğini merak ediyordum.

"Lütfen hemen bazı sonuçlara varmayınız, Majesteleri," diye beni payladı. "Ben süvari birliğindenim, hatırladınız mı? Arzu ettiğiniz takdirde Cannan'ın da Steldor'un da ruhu duymadan size bir at sürüsü temin edebilirim."

"Ne öneriyorsunuz?" diye sordum kuşkuyu elden bırakamasam da sevinçle.

"Yalnızca şunu bilmenizi istedim, her ne kadar bir tanecik yeğenim ve sevgili ağabeyim geleneksel sınırlar içerisinde düşünüyor olsalar da ben sık sık Shaselle ve oğlum, Celdrid'le at binmeye çıkarım. Bir gün Kraliçe'nin bize eşlik etmesi bizim için büyük onur olacaktır."

"Shaselle ata mı biniyor?" diye sordum, yasak meyvenin tadına bakmanın nasıl bir şey olduğunu başkalarının da bilmesine şaşırarak ve kızı merakımı cezbediği için sordum.

"Evet, Lania ve ben bazen belki de erkek olarak doğmalıydı, diye düşünüyoruz." Baelic beni arka girişin yanında bir yere çekerek biz saraydan çıkmadan önce mevzuyu kapatmak istedi. "Lania onu ata bindirmeme kızıyor ama biri ata binmemi engellese aklımı kaçırdım, bu yüzden kızımdan bunu esirgeyemem."

"Size tapıyordur," dedim onun bu cömert ve pek de pervasız teklifi karşısında içim içime sığmıyordu. Erkeklerin birçoğu, Baelic'in sanki sıradan bir şey yapıyormuşçasına Shaselle'e tanıdığı bu imkânı kızlarına sağlayacak hoşgörüyü de ilgiliyi de sergilemezlerdi.

"Annesinden çok bana yakındır," diye bana bir sır verdikten sonra hınzır bir sırıtışla başlangıçtaki konuya geri döndü. "Tek yapmanız gereken bana haber etmek, hemen kendinizi bir eyerde bulursunuz, hem yeğenim sizi takip de edemez."

Bana göz kırptı, ben de kardeşi ile iyi bir sırdaş olduğu belli olan Cannan'ın geçenlerde atıldığını at binme macerasını Baelic'e anlatmış olduğunu sezdim. Sonuçta kayınpederimin bu bilgiyi aıcamla paylaşmasından hoşnutsuz olmadım. Ayrıca o anda Baelic'in düğün günümüzde bana verdiği hediyeı, Steldor hakkında Cannan'ın bile bilmediğı şeyleri anlatmaya hazır olduğunu söylediğini aklıma getirdi ve bu şansı iyi değerlendirmem gerektiğine karar verdim.

"Teşekkür ederim. Size haber vereceğimden emin olabilirsiniz."

"Sizden haber almayı nefesimi tutarak bekleyeceğim," dedi beni iğneleyerek eşikten geçirip bahçeye çıkarırken. Başını hafifçe eğerek beni selamlarken son sözlerini söyledi: "Bana müsaade ederseniz gidip ağabeyini sinir etmeye devam edeceğim."

"Elbette," dedim ufak bir kahkaha atarak ve Baelic yanımdan ayrılarak benim sağ tarafımdaki patikada bir araya toplanmış, ikram edilen baharatlı şarabın tadını çıkarmakta olan Cannan, babam, Koranis ve Garrek'e katılmak üzerine yanlarına gitti.

Yaşlı kadınlar tekrar bir araya gelmişlerdi ve şarap eşliğinde sohbeti koyulaştırmışlardı. Hemen önümde uzanan patikadaysa Galen, Steldor, Temerson ve genç kızlar bir araya toplanmışlardı. Steldor'un bu gece korumalık görevini üstlenen Tadark, onun dirseğinin dibinde dururken Halias kız kardeşimden nezaket kurallarına uygun bir mesafe uzaklıktaydı. Temerson oldukça sıkkın görünüyordu; Miranna'yla nişanı ilan edildikten sonra Steldor'un ona kur yapmaktan vazgeçeceğini sanmış olmalıydı ama durum hiç de böyle değildi. Galen da gayet utanmaz bir şekilde flört ediyordu, bütün genç kızlar emirlerine amadeydi. Temerson'ın kız kardeşimin kalbini kazandığını bildiğim halde, kocalık görevlerini layıkıyla yerine getirebileceğinden şüpheliydim, zira böyle bir topluluğun arasında kaldığında kendine güvenini kaybediyormuş gibi görünüyordu.

Kocamın bu kadar popüler bir kişi olmasının yarattığı bu sahneyi izlemeye daha fazla tahammül edemediğimden, annem, Faramay, Alantonya, Lania ve Tanda'nın yanına gitmeyi tercih ettim. Kısa bir süre sonra bu kararımdan pişman oldum çünkü sohbetleri benim için

rahatça konuşabildiğim bir mevzu üzerinde dönmüyordu ancak artık arkamı dönüp gitmek için çok geçti, bu kabalık olarak algılanabilirdi.

Ben yanlarına yaklaşıırken, “Koranis onun adını bile ağzımıza aldırıyor,” diyordu Barones Alantonya üzüntü ve endişe içindeydi. “Artık o geri dönmeden önceki halimizden bile daha kötü durumdayız, yani onun öldüğünü sandığımız zamanlardan. Ama ben başka bir oğlumuz olmamış gibi davranmam ki ve hayatta olduğunu bilmek bazen içimi kemiriyor... Majesteleri.”

Beni görür görmez Alantonya sözlerine son verme ihtiyacı hissetmişti ve beni neredeyse yerlere kadar eğilip reverans yaparak karşıladı. Diğer hanımlar da aynı şeyi yaptılar ancak Faramay’ın gözleri devamlı Steldor’a kayıp duruyordu. Her hareketini gözlüyormuş gibi bir hali vardı, bu Steldor’un annesine verdiği tepkiyi anlamama neden oluyordu.

“Belki de Alera içimize biraz olsun su serpebilir,” dedi annem mevzuu kaldığı yerden devralıp Alantonya’nın büyük oğluyla aramdaki ilişki hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranarak. “Narian’la bayağı iyi dosttular, belki bu seni biraz olsun rahatlatabilir.”

Alantonya’nın umutla bakan mavi gözleri kalbimi parça parça ederken renk vermemeye çalıştım. Bu insanların önünde Narian’dan bahsetmek istemiyordum, ona karşı hâlâ beslemekte olduğum hisler adını bile ağzıma almayı benim için acı verici bir hale getiriyordu. Ancak Barones’in yüzündeki tıpkı benimkine benzeyen o acı ifadeyi de görmezden gelemedim.

“Narian... Neden ve nereye gitti bilemiyorum,” demeyi başarabilirdim ve Alantonya’nın yüzündeki ifade hayal kırıklığına dönüştü. “Ancak Hytanica’ya döneceğine inanıyorum, en azından Cokyri’ye gitmediğini biliyoruz. Eğer sizi teskin edecekse sizden hep sevgiyle bahsedirdi ve her nerede olursa olsun, onu sevdiğinizi bildiğine eminim.”

Söylediklerimi her ne kadar ona yeni bir bilgi vermediyse de en azından biraz olsun rahatlamasını sağlamış olmalıydı çünkü endişelerinden bir diğerini dile getirmeden önce bana tüm kalbiyle teşekkür etti.

“Koranis aynı zamanda kırsaldaki malikânemize gitmemize de izin vermiyor. Cokyri’lilerin hududuna çok yakın olduğunu söylüyor. Evet, tehlike arz ettiğini anlayabiliyorum ama sonunda malikânemizin

yağmalanacağından endişe ediyorum. Son kez savaştığımızda yapılan baskınları hatırlıyorsunuzdur, hem nehre de çok yakın...”

Temerson’ın annesi Leydi Tanda, “Ailenizi güvende tutmak en iyisi,” diyerek nazik bir şekilde öğütte bulundu. Anne ile oğul arasındaki benzerlikleri işte ilk kez o anda fark ettim, saçlarının rengi tarçın kızılı gibi oğlununkinden biraz daha koyu olsa da gözleri tıpkı onunkiler gibi sıcacık bakan bir kahverengiydi.

“Ah, evet, elbette. Tabii şehirde bir evimiz olduğu için de minnettarım. Ama çok değer verdiğim bazı eşyaları geride bırakmak zorunda kaldım ve birinin gidip onları almasını istedim.” Kaybedebilecekleri aklına geldikçe Alantonya huzursuzca evlilik yüzüğüyle oynuyordu. “Ama Koranis bir hizmetkârın bile gitmesine kesinlikle izin vermiyor. Malikânemiz ne durumda ya da gerçekten tehdit altında mı, onu bile bilmiyorum.”

“London kısa bir süre önce oradaydı,” diye beyan ederken benim de orada olduğum gibi alakasız bir detayı vermekten kaçındım. “Onu çağırayım, belki de bu konuda içinize biraz olsun su serpebilir.”

İnsanların yüzlerindeki ifadenin değiştiğini fark etmeden arkamı döndüm ve bizden birkaç adım geride her zamanki gibi sarayın duvarına yaslanıp kollarını kavuşturmuş duran çivit mavisi gözlü korumama yanımıza gelmesini işaret ettim. Onu çağırdığımı görünce hemen bir görev adamı gibi doğruldu ve bana yaklaşmaya başladı ama sonra birden olduğu yerde durdu. Başımı ne oluyor der gibi hareket ettirip suratımı astım, tavrı kafamı karıştırmıştı, yüzümdeki ifade tam bir somurtuşa dönerken başını zar zor fark edilecek bir şekilde iki yana sallayıp tekrar duvara yaslanıp önceki pozisyonunu aldı. Gözlerimi dikip ona bakmaya devam ettim, bana itaatsizlik ettiğine inanamıyordum ama bilerek gözlerini benden kaçırıyordu.

Alantonya’ya dönerek, “Üzgünüm,” dedim. “Neden böyle davranıyor, bilemiyorum.”

“Hiç önemli değil, Majesteleri,” diye atıldı hemen, daha önceki beyanına tamamen zıt bir şekilde. “Eminim malikânede bir sorun yoktur.”

“Ee... elbette,” diye kendisiyle aynı fikirde olduğumu gösterirken kafam hem onun tavrındaki ani değişiklik hem de London’ın garip davranışıyla bayağı karışmıştı. İçinde bulunduğumuz gruptaki kadınla-

rın yüzlerine baktım; Faramay oğlundan başka bir şeyle ilgileniyor gibi görünmüyordu, Baelic'in eşi Lania eltisine kınayan gözlerle bakıyordu, sonra da eliyle Tanda'nın kolunu tutmakta olan anneme ve Tanda'ya baktım, son derece üzgün görünüyordu.

"Bana bir dakika izin verir misiniz," dedim, bu garip sessizliğe nasıl son verebileceğimi bilememiştim, hem dikkatli muhafızımdan tutumu hakkında bir açıklama bekliyordum.

Grubun yanından ayrılarak saraya doğru birkaç adım attığımda London'ın artık yerinde olmadığını gördüm. Kadınların yanından bir başıma kalmak için ayrılmış olduğumu anlayınca kendimi aptal gibi hissetsem de onu bulmaya kararlıydım. Akşam karanlığı bastırmak üzere olduğundan, o sırada iki katlı mermer çeşmenin yanında duran Steldor, Galen ve genç hanımların yanına gittiğini anlamak biraz vaktimi aldı. Ben onu izlerken ağacın gölgesi altında Halias'la buluştu. Tadark'ın hâlâ Steldor'un yakınlarında dikildiğini gördüğümde biraz olsun rahatladım, Temerson'sa umudunu kaybetmiş gibi görünüyordu ve üç metre yarıçapındaki çeşmenin etrafını çeviren banklardan birinde tek başına oturuyordu. Kız kardeşimin genç nişanlısını görmezden gelme niyetinde olmadığını bilsem de Temerson çok kederli görünüyordu.

Tam ben özel muhafıza doğru ilerlerken, Galen ve Steldor'un sohbetine katılmak üzere bir adım öne atıp onu yalnız başına yakalama şansımı yok etti. Her geçen saniye kafamı daha da karıştırarak beni çileden çıkarmaya çalışıyordu sanki.

Ben yaklaşırken London'ın Steldor'a gayet küstahça, "Biz de ona Sarhoş Komutan demeye başladık," dediğini işittim.

Steldor kıs kıs gülüp en iyi arkadaşının omzuna dostane bir şekilde vurdu, her ne kadar hedefte kendisi olsa da Galen bunlara sırılarak karşılık verdi.

"Bu senin suçun, biliyorsun! Elbette Kral'ın bir başına içmesine izin veremezdim!"

Galen, Steldor'un omzuna şöyle bir vururken Tadark çok sert olması halinde saray muhafızları komutanını zapt etmeye hazır olduğunu göstermek için Steldor'a bir adım yaklaştı, kocamın incinmesinden kor-

kuyormuş gibi davranıyordu. Gerçekte Tadark böyle bir olayın onun bir koruma olarak yetersiz kaldığını ortaya koyacağından endişe ediyordu.

Kral ve Komutan itişirken herkes iki yeni yetmeyi izler gibi mütebessim bir şekilde onlara bakıyordu, işte o sırada Temerson'ın keyfinin belki de mevkice ondan kat kat daha üstün pozisyonunda olan adamlardan çok daha olgun davrandığını fark ederek biraz olsun yerine geldiğini gördüm. Tiersia'nın kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı. London ortaya çıkmasına neden olduğu bu atışmadan hoşnutmuş gibi muzip muzip sırıtıyordu, tabii elbette benim gözlerimdeki kararlı ifadeyi görene dek.

Korumamın yanına gittiğimde iç geçirdi, benden kaçış olmadığını anlamış görünüyordu. Aynı zamanda, Steldor gözlerinde hınzır bir parıltıyla Galen'a öyle bir vurdu ki Galen dengesini kaybedip Tadark'ın üzerine düşüp çeşmenin içine yuvarlanmasına neden oldu.

Etraftakilerin kahkahayı koyuvermesiyle diğer misafirlerin de başları neler olup bittiğini görmek için bizden yana çevrildi. Bir anlığına olan bitene gülmekten iki büklüm olan Steldor ile Galen'ın Tadark'ın ardından havuza atlayabileceklerini düşündüm ama oldukları yerde kaldılar. Öte yandan, Zavallı Tadark boğulur gibi sesler çıkararak çırpınıp tutunacak kuru bir yer bulmaya çalışıyordu, yüzü utançtan kıpkırmızı kesilmişti. İçine düştüğü bu aşağılık durumdan kurtulmak için öyle umarsız bir çaba sergiliyordu ki çeşmenin içinden çıkması daha da komik bir sahneye sebep oldu, birkaç kez ayağı kaydı, bir iki defa da düştü. Sonunda Steldor doğrulup rahat nefes almaya başlayıp da elini uzatana kadar kimse ona yardım etmeyi aklına getirmemişti, tam Cannan yanımıza geldiğinde sırlıklam bir kedi yavrusu gibi görünen ufak tefek muhafızı elinden tutup çekerek dışarı çıkarmıştı.

"Çekilebilirsiniz, Teğmen," dedi ciddi olmaya çalışarak. "Dairenize gidin."

"Evet, efendim, teşekkürler, efendim," diyen Tadark'ın sesi titriyordu. Saraya üzerinden sular akarak ilerlemeden önce komutanına minnetle bakmıştı, saygınlığı da çizimleri gibi sular altında kalmıştı.

Cannan, bir kez daha gülme krizine giren ve bu işin suçlusu olduklarını bildiği Steldor ve Galen'a tasvip etmeyen bakışlar attı ancak tavrına bakılırsa olayın onu da eğlendirdiği dikkatli gözlerden kaçacak

gibi değildi. Steldor yaptığından hiç de pişman görünmeyen bir şekilde pis pis sırtıyordu.

Cannan başını iki yana sallayarak arkasını döndü ve diğer misafirlere bir sorun olmadığını söyleyince grup dağıldı. Galen elini Steldor'un sırtına koydu, sonra Tiersia ona doğru uzattığı koluna girdiğinde bahçenin patikalarından birinde ilerleyerek yanlarında bir eşlikçi olmadan gözden kayboldular. Belli ki Miranna da onların izinden gitmek istiyordu, umut dolu gözlerle Temerson'a bakarken gülümsüyordu, al al olmuş yanakları bir maceraya atılmaya hazır olduğunu belli ediyordu. Galen ve Tiersia'yla aynı yöne ilerlemek üzere Miranna'nın elini tutan Temerson'ın yüzü aydınlandı ancak Halias hemen arkalarından onları takip etmeye koyuldu. Tam onlar gözden kaybolurlarken Temerson'm cepkeninin cebinden küçük bir kutu çıkardığını gördüm ve kız kardeşime nasıl bir hediye sunacağını merak ettim.

Semari, Dahnath ve Shaselle annelerine katılmak üzere yanlarına gittiler, Dahnath kız kardeşini Kraliyet ailesine yeni üye olmuş kuzeninden uzaklaştırabilmek için elbisesinin manşetinden çekiştiriyordu ancak Steldor etrafta olduğunda kadınların yaptığı türden sohbetlerin genç kızın hiç de ilgisini çekmediği belli oluyordu. London, tabii bir kez daha gözden kaybolarak beni atlatmayı başarmıştı. Bu da benden yaklaşık on adım ötede duran Kral'la yalnız kalmama neden olmuştu. Bir anlığına Semari ve iki kız kardeşin ardına takılıp gitmeyi düşündüm ama bunun doğal karşılanabileceği zaman geçip gitmişti. Steldor'un gözlerinin bana çevrildiğini hissederek olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım, böyle büyülenmiş gibi neye baktığını merak ediyordum.

"Bana öyle bakmayı kes," diye azarladım utanmaktan çok sinir olduğumu ifade eden bir sesle. Gözlerini benden hiç ayırmadan bana yaklaşıncı kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Yapamam," dedi usulca saçımın bir tutamını parmağına dolayarak. "Nefesimi kesiyorsun."

Benim vereceğim yanıtı beklemeden bana o bembeyaz dişlerini göstererek göz kamaştıran gülümsemesiyle baktı ve babası ile amcasının yanına yürüyerek bu olayın hayatımın en önemli gizemlerinden biri olarak kalmasını sağladı.

Steldor kutlamaları sonlandırmaya karar verdiğinde onunla birlikte misafirlerimize iyi geceler diledikten sonra yanlarından ayrılıp dairemize döndük. Görüşme odasına benim ardından girdi. Ona bir şey söylemeyi düşündüm ama arkamı dönüp baktığımda yatak odasına girip gözden kaybolduğunu fark ettim. Hırçınlıkla bir an kapısını çalmayı düşündüm ama bu davranışımı yanlış değerlendirebilirdi. Kendi isteğiyle tekrar yanıma gelecek mi diye görmek için odada yalnız kaldığımda kendimi aptal gibi hissederek birkaç dakika bekledim. Bir yere otursam mı yoksa beklesem mi diye düşünürken odasından dışarı çıktı, üzerine daha rahat bir şeyler giymişti. Başıyla bana hafifçe selam verdikten sonra dışarı çıkmak üzere kapıya yönelirken kılıcını kuşanmakla meşguldü ve işte o anda aklıma Steldor'la yakınlaşmazsam bu yakınlığı başka kadınların kollarında arayabileceği konusunda Miranna'nın yaptığı yorum geldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendim.

Kapıyı ardına kadar açarken, "Sanki umurunda da..." diye yanıtlarken ne karşılık vereceğimi gerçekten merak ediyor gibiydi.

"Çünkü be... ben... Bana bedeninin de sadakatle bağlı kalacağı konusunda verdiğin sözü düşünüyordum," deyip endişe içinde dudağımı ısırırken, neyi ima ettiğimi anlayacağım umut etmiştim. "Kimlerle zaman geçiriyorsun, merak etmeden edemiyorum."

Yavaş yavaş bana dönerek yüzünü benden yana çevirdi ve başımı kaldırdığımda öfke ya da pişmanlık görmeyi umuyordum. Bunun yerine yanıtlımı komik bulmuş görünüyordu.

"Ebedi ruhum hakkında endişelisin, öyle mi?" diye sordu. Konuşmaya çalıştım ama elini hafifçe havada sallayarak beni engelledi. "Olma. Biz aynı yatağı paylaşmadığımız sürece ruhum tehlikede olmaz. İşin tamamına ermesi evliliğin *gereğidir*, hatırladın mı?"

Suratımı buruşturup halının üzerindeki desene bakarken keşke konuyu hiç açmasaydım diye düşünüyordum. İkimizin de konuşmadığı bir sessizliğin ardından elini çenemin altında hissettim. Başımı kaldırdığımda bana öyle uzun öyle duyusal bir öpücük verdi ki onun o baştan çıkarıcı kokusu bedenimi sanki yıkıyordu ve bir an dengemi kaybettim. Ancak o sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi çekip gitti. Bu öpücüğün bende yarattığı beklenmedik haz ve inanılmaz derecede kafa karışıklığıyla

boğuşmaktan sersemlemiş bir halde, yatmak üzere hazırlanmak için sendeleyerek yatak odama gittim. Bu gece olan bitenler bana gerçeküstü gelmeye başlamıştı: Baelic'in at binme konusundaki teklifi; Alantonya'nın Narian hakkındaki sorusu; London'ın garip davranışı; Steldor'un ettiği iltifat; öpüşünde hissettiğim sevgi; onun bu davranışına verdiğim tepki. Kendimi tuhaf hissederek tebessüm ettim, çok yorgun olmama rağmen huzursuz zihnim ve tasalı kalbimin bana daha saatlerce uyku yüzü göstermeyeceğini düşünüyordum.

7. BÖLÜM

BAĞLANTILAR

Baelic'in at binme konusundaki teklifini değerlendirmem fazla zaman almadı. Miranna için verilen partiden bir hafta sonra bir hizmetkâr vasıtasıyla kendisine yanıtlımı ilettim. Bir saat sonra, hizmetkâr Baelic'in akşamüzeri şehirdeki konağına beni buyur ettiğini, arzu edersen akşam yemeğine de kalmamdan mutluluk duyacaklarını iletti.

Heyecanla bekleyecek yeni bir şeyim olduğu için günümün tadını çıkardım. Genelde birlikte vakit geçirmekten en çok zevk aldığım kişi olan Miranna son günlerde nişanlandığı çocuktan başka hiçbir şeyden bahsetmiyordu ve ben başka şeyler hakkında da sohbet etmeyi özlemeye başlamıştım. Baelic ve ailesiyle yapacağım sohbet bu anlamda güzel bir değişiklik olacaktı.

Akşama doğru, Kraliyet ahırlarına benim için bir fayton hazırlanması ve ön kapıda bekletilmesi için talimat gönderdim. Oturma odasından çıktıktan sonra nasıl görüldüğüme bir bakmak ve seyahat için üzerime alabileceğim ince bir pelerin bulmak için kısa bir süreliğine daireme döndükten sonra sarayın ön kapılarına doğru hızla ilerledim. Leylakların hepsi açmıştı ve ben merkezi avluda ilerlerken bütün o güzelim kokularını etrafa yayıyorlar ve içinde bulunduğum ruh halini en güzel şekilde tamamlıyorlardı; çimenlerse gayet parlak bir yeşil renge bürünmüşlerdi.

Ancak ön kapıya yaklaştığımda karşılaştığım manzaradan hiç de hoşlanmadım. Ahır beyi ve seyislerden biri tartışıyordu ve ben yanlarına yaklaştığımda suçlu suçlu bana baktılar. Bir şeylerin yolunda gitmediğini

anladığımdan içten içe figan etmeye başladım çünkü hiçbir şeyin mutluluğumu gölgelemesini ve bu ufak gezintime mani olmasını istemiyordum.

“Neden bir fayton göremiyorum?” diye sordum tam yanlarına vardığımda, emirlerim yerine getirilmediği için çileden çıkmıştım.

Adamlar huzursuz bir şekilde oldukları yerde kıpırdandılar, benden başka her yere bakıyorlardı. En sonunda konuşan ahır beyi oldu.

“Hazır değil, Majesteleri.”

“O zaman hemen hazır edin yoksa gecikeceğim ve bu sizin üzerinize kalacak.”

“Evet, efendim, benim üzerime kalacak, bu yüzden de size bir fayton hazırlatamam, Leydim.”

“Peki, nedenmiş o? Bu konuda ne gibi bir mani olabilir?”

Ahır beyi huzursuzlukla yerinde kıpırdandı, cevap vermekten kaçınıyor gibiydi; sabırsızlık içinde onları azarlayınca sonunda seyis çekine çekine bir açıklamada bulundu.

“Kralımız kendisinin izni olmadan size bir at ya da fayton tahsis edilmemesini emrettiler, Majesteleri.”

Dudaklarım hayretle aralandı ama sonra öfke içimde kabarmaya başladı. Adamlar birbirlerine kaygıyla baktılar, haberi veren seyis korkudan bir iki adım atıp ahır beyinin arkasına saklandı.

“İçinizden birisi amcam, Lord Baelic’e bir haber iletmeli,” dedim sinirli bir şekilde talimat vererek. “Kendisine gecikeceğimi ancak akşam yemeğinde onlara katılabileceğimi söyleyin lütfen. Kral’la ben görüşürüm.”

Ayaklarımı yere sürüye sürüye saraya geri dönüp ön kapıdan geçtim. Kimseye tek bir kelime dahi etmeden holden geçip bekleme odasına girdim, Kralların Salonu’ndan geçip kocamın çalışma odasının kapısını bile tıklatmadan doğrudan içeriye daldım.

Benim habersiz ziyaretim kocamı çok da şaşırtmış görünmüyordu, aslında hiç beklenmedik bir eğlenceyle keyfinin yerine gelmesini umuyormuş gibi bakıyordu. Arkasına geçtiği masasının üzerine çizmeli ayaklarını dayamış, sandalyesini gayet rahat bir şekilde geriye yaslamış, tembel tembel elindeki birkaç parşömeni okuyordu, halinde belirgin tek değişiklik kaşlarını havaya kaldırması ve sırtışının tüm suratına yayılması oldu.

"Sen inanılmazsın!" diye ellerim belimde esip güremeye başlamıştım ki ben fırtınayı koparmadan önce sözümü kesti.

"Bunu çok sık duyuyorum," dedi küstahlık ve kibiri kısa bir cümlede buluşturmayı başarak. "Bana iltifat etmek istiyorsan Hytanica'daki her kadının *söylemediği* bir şey söylemelisin."

Belli ki keyfi yerindeydi, bense öyle hiddetliydim ki neredeyse homurdanacak hale gelmiştim. İşte ben tam orada, iki ayağı bir pabuca girmiş ve zıvanadan çıkmış bir halde karşısında dikilerek aybını yüzüne vurmak için elimden geleni yaparken karşımda diğer kadınların kendisine ettiği iltifatları sayıyordu.

"Bunu genellikle tutkulu öpücüklerin arasında kulağıma fısıldarlar ya da kollarımda eriyip bittikleri bir anda," diye devam etti, tenime dalga dalga yayılmaya başlayan kızarıklığa aldırış etmeden. "Elbette, bana böyle bir iltifatta bulunmak istiyorsan, ben buna hazırım, razıyım ve sana bu tecrübeyi yaşatabilirim." Yavaş yavaş ayaklarını yere indirip ayağa kalktı ve sol tarafı işaret etti. "Bekleyemeyecek durumdaysan şurada bir kanepe var. İstersen görüşmelerimi iptal edebilirim, böylece biz de..."

"Kes! Burada olmamın sebebi bu değil. Sus artık!"

Başına buyruk bir şekilde sırttı. "Beni susturmanın bir yolu var."

"Acınacak bir durumdasın! Senden seysilere canım ne zaman isterse bana bir fayton hazırlamalarını bildirmeni talep ediyorum!"

Sanki tavrımın nedenini şimdi idrak etmiş gibi uzatarak, "Ahhh," dedi sandalyesine yeniden otururken ve uyuşuk bir şekilde geriye yaslandı. "Bir yere mi gidiyordun?"

"Evet, gidiyordum!"

"Bir yere gitmeden önce bana haber vereceğini söylediğini hatırlıyor gibiyim."

Onun bu kendini beğenmiş tavrından nefret etsem de birden ona Saray'dan dışarı çıkarken nereye gideceğim hakkında bilgi vereceğim konusunda söz verdiğimi anımsadım.

Hatalı olduğumu kabul etmemek için, "Saray muhafızlarından birine sana iletmek üzere bir mesaj bırakacaktım," diye yalan söyledim, davranışlarının benimkinden çok daha kaba olduğunun farkında olduğumdan.

"Peki, bıraktın mı?"

“Bunun konumuzla bir ilgisi yok!” diye tısladım ayağımı yere vurarak. “Burada mevzu bahis olan, bir kraliçe olarak hak ettiğim saygının bana gösterilip gösterilmediği!”

Başımı kuşkulu bir şekilde yana eğip sanki görüşmemiz bitmiş gibi masasının üzerindeki parşömenleri toplamaya koyularak bana daha fazla hakaret etti.

“Otoritemi bu şekilde elimden almaya hakkın yok!” diye bağırdım sesimin tonunu yükselterek. “Beni ne kadar küçük düşürdüğünün farkında mısın? Bundan sonrası için ne planlıyorsun? Bütün krallığa kraliçenin emirlerini duymazdan gelmelerini mi söyleyeceksin?”

“Elbette, hayır,” dedi masumane bir tavırla, kelime oyunlarımız artık bittiğinden sesine bezginlik sirayet etmeye başlamıştı. “Hemen bir muhafızı ahırlara gönderip ahır beyine sana ne istiyorsan vermesini iletmesini söyleyeceğim.”

Yanıtı beni hiç ummadığım bir şekilde yatıştırmıştı, ondan gayet sert ve küstah bir cevap beklediğimden öylece ağzım açık kalakalmıştım.

“Başka bir isteğin var mıydı, hayatım?”

“Hayır,” diye mırıldandım ve her ne kadar ona neden minnet duymam gerektiğinden emin olamasam da günümün kalan kısmını kurtarabilmek için kapiya yönelirken ona teşekkür ettim.

Steldor sözünü tutmuştu ve yaklaşık bir saat sonra, Baelic’in şehirdeki konağına her zamanki gibi bir sürü muhafız eşliğinde varmıştım. Benimle birlikte seyahat eden adamlardan birini geldiğimi bildirmeleri için gönderirken diğerleri faytondan inmeme yardımcı oldular.

Baelic iki katlı, geniş bir alana yayılan köşkünün ön kapısından dışarı çıkıp hızla yanıma yaklaştı ve beni nazik bir şekilde eğilerek selamladı. Ardından üzerinde müzisyenler için bir balkon bulunan giriş kapısına kadar bana eşlik etmek üzere kolunu uzattı. Balkon partiler ve balolar düzenlemek için kullanılan bir kabul salonuna açılıyor olmalıydı. Konak, gayet sağlam olacak şekilde taştan inşa edilmişti, orta kısmından yana doğru genişleyen iki kanadı vardı ve ahşap çatılıydı ancak kanatların çatıları orta kısma dik açı yapıyordu.

Lania hemen girişte duruyordu ve eşiyle ben yaklaşırken bizi gayet zarif bir reveransla karşıladı. Düz, açık kahverengi saçları atkuyruğu yapılarak bir kurdeleyle ensesinde toplanmıştı, üzerindeki yazlık beyaz gömlek ve yeşil etek gayet sade ama hoş duruyordu. Bana eşlik eden saray muhafızlarından birkaçı girişin her iki kanadındaki yerlerini aldılar, diğerleriye seyisler atlarını teslim alıp onlarla ilgilenirken büyük ihtimalle arka tarafa geçmişlerdi. Faytonumun sürücüsü siyah Fresian atlarını ve Kraliyet faytonunu benim eve dönmem gerektiği kendisine bildirilene dek saray ahırlarına geri götürebilirdi.

“Majesteleri,” dedi Lania saygıyla. “Lütfen içeri buyurun. Çay servisi görüşme odasında yapılacak.”

“Aslında çaydan önce kraliçemize atları gösteririm diye düşünmüştüm,” dedi Baelic beni içeri doğru götürmekte olan Lania’yı bölerek.

Ben bu öneriden hoşnut olsam da Lania değildi. Kocasına döndü ve sinirlendiğini ama hiç de şaşırmadığını belirten, bunalmış bir şekilde iç geçirdi.

“Kraliçe’yi ahırlarımıza götüremezsin, Baelic.”

“İstersen atları eve getirebilirim,” diye cevap verirken bana göz kırpyordu.

“Öyle bir şey yapmayacaksın!”

Lania cidden de stres olmuş gibi görünüyordu, sanki o anda gerçekten de Baelic’in dediğini yapması mümkünmüş gibi bir hal tavrı takınmıştı ama o tatlı tatlı bakan ela gözlerinden yine de bunu komik bulduğunu anlayabiliyordum.

Karı koca arasındaki bu atışma beni eğlendiriyor olsa da, “Aslında atları görmek gerçekten de hoşuma gider,” diye araya girdim.

“Ben sana demedim mi? Bak onları görmek hoşuna gidermiş,” diye sözlerimi yineleyen Baelic, beni ahırlara götürmek için kolunu uzattı. Ben de koluna girdim ama Lania’nın huzursuzlukla kıvranan sesi bizi durdurdu.

“Baelic... akşam yemeği vaktinin geldiğini lütfen unutma.”

“Endişelenme... Üstümü başımı kirlletmem.”

Lania başını iki yana sallayarak konağa girip gözden kayboldu.

Baelic'in ahırını birkaç atı barındırabilecek kadar büyüktü ama kaç at olduğunu tahmin edemiyordum. Yakınlardaki bir ağılda gezinen atların saray muhafızlarının kiler olduğunu fark ettim, bu yüzden de onların Baelic'in olduğunu düşünmedim ama belki de bir süvari alayı komutanı olarak kendi şahsi atlarından birkaçını da kışlada tutuyor olabilirdi.

Taştan yapının kapısı açıldı ve Baelic bana yolu gösterdi, içeride insanı kendine getiren serin bir hava vardı ve tatlı saman kokusu geliyordu. Gözlerim yan duvarlardaki pencerelerden içeri sızan loş ışığa alışırken, beş bölmeyi birbirinden ayıran, titiz bir şekilde temiz tutulmuş bir koridorda durduğumu fark ettim, solda üç, sağda iki bölme vardı, hemen girişte de bir kaşağılama yeri bulunuyordu. Koridorun sonunda, ahırın muhtemelen başka bir alanına açılan kapı kapalıydı.

Baelic beni hiç vakit kaybetmeden, içinde koyu kahverengi, uzun ve oldukça kaslı bir kısırağın sağ köşedeki samanlıktan otlanırken vücudunun tüm ihtişamını gözler önüne serdiği bölüme yönlendirdi. Yaklaştığımızı duyunca başını kaldırıp bize baktı, sonra da mutlu bir şekilde kişneyerek bizi karşılamak üzere başını çevirdi.

"Bu Briar, benim bebeğim," dedi Baelic, kısırağın burnunu ve kulaklarını kaşıyarak. "Daha yeni beş yaşına bastı."

"Çok güzel," dedim hayranlıkla.

"Öyle değil mi?"

Baelic kollarını Briar'ın nefesinin saçlarını dağıtmasına izin verecek şekilde atın rengiyle aynı olan ahşap kapıya yasladı. Karıma verdiği sözü unuttu mu yoksa gerçekten umurunda mı değil, diye düşünürken bir kahkaha attım ve yüzündeki o muzip gülümseme bana cevabı vermiş oldu.

"Aslında gizliden gizliye at kokusunu sever. Yoksa benimle evlenmezdi."

İkinci bölmeye geçerken onu takip etmeye kalktığımda elini dikkat der gibi havaya kaldırdı.

"Sen ön tarafta dursan daha iyi olur, ben atları koridora çıkarırım. Lania zaten bana kızacak, bir de Kraliçe'yi böyle kokar bir halde geri götürürsem daha da kızar sanırım."

Bu isteğini kabul ettim ve Baelic arkamdan dolanıp sağ tarafımdaki bakım odasına girdikten kısa bir süre sonra elinde kurşun bir halatla dışarı çıktı. Briar'ın hemen yanındaki bölüme girerek gözden kaybolurken,

Baelic, Cannan ve Steldor'un birbirlerinden ne kadar ayrı karakterler oldukları aklımdan geçerken birden ağızımdan kaçırverdim.

"Ailenizdeki erkekler gerçekten de çok kafa karıştırıcılar."

Aklımdan geçeni söylediğim için şaşkınlıkla olduğum yerde kala-kalmıştım. Neyse ki cevap olarak koca bir kahkaha geldi.

"Sanırım biraz önce bana hakaret edildi."

"Hayır!" diye hemen onu teskin etmeye çalışırken yüzüm kıpkırmızı olmuştu. "Yani öyle demek istemedim..."

Baelic koridora çıktığında ipi, baharda tarlaları süsleyen burçak başakları gibi altın sarısı ama bacalarının alt tarafı sanki çorap giymiş gibi beyaz olan bir atın boynuna geçirmişti.

"Şayet beni o başıbozuklarla bir tutmasaydın bunu bir iltifat olarak kabul edebilirdim."

"Sen Kral ve Kumandan'a 'başıbozuklar' mı diyorsun?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak, bu müdanasız espri anlayışı hoşuma gitmişti.

Atın o güzel kıvrımlı boynunu okşarken omuzlarını silkti. Birkaç adım ötede dursam da bu at, ilk öğrendiğim zaman bindiğim Tadark'ın atıyla aynı boydaydı ve Baelic'in bunu benim için seçtiğini ümit ettim.

"Bu Alcander. O benim oğlum Celdrid'in atından sonra en iyi huy-lusu, onun atı sana biraz ufak kalırdı."

Atı okşamak için öne doğru çekingen bir adım atarken aklıma Baelic'in ikazı geldi.

"Onunla bir sonraki sefer yakınlaşırsınız," dedi Baelic tereddüdümü doğru değerlendirip beni teskin ederek.

"Elbette. Ama ona karşı koymak çok zor."

Alcander'i bölmesine tekrar sokarken, "Sanırım bu da bizi ailedeki erkekler konusuna geri getiriyor," diye latife etti. "Senin için bazı konuları netliğe kavuşturabilirim. Önce kimden başlayalım?"

Yüzünde kalender bir gülümsemeyle diğer atı çıkarmak için koridorda karşı tarafa geçti. Her ne kadar bu beklediğim fırsattıysa da ona hakaret etmekten çekinerek tereddüt ettim. Hemen kuruntularımdan sıyrılmamı sağladı.

"Merak etme. Yeğenimin melek olduğu gibi yanlış bir fikre sahip değilim, ağabeyimin de içini dışını bilirim. Haydi sor."

“Steldor’la başlayalım o zaman,” diye karar verdim, ne de olsa buraya gelmeden önceki o garip karşılaşmamız şu anda kafamı meşgul ettiğinden aklıma ilk gelen oydu. “İnsana korku salan bir öfkesi olduğunu biliyorum; birkaç kez bizzat tanık oldum, hatta hiddetine maruz da kaldım. Ama bana hiç el kaldırmadı.” Bunu düşünürken suratım asıldı sonra da ekledim: “Bu davranışlarım karşısında babam kırbaç kullanmaktan imtina etmezdi, biliyorum.”

Baelic kapiya yaslanmış, pürdikkat beni dinliyordu ve her ne kadar kendimi koyun gibi hissetsem de bu cevabını gerçekten de merak ettiğim bir soruydu.

“Bunun gayet basit bir açıklaması var. Babasına çekmiş. Steldor sana asla el kaldırmaz çünkü babası da annesi de ona hiç el kaldırmadı.”

“Cannan Steldor’a hiç vurmadı mı?” diye sordum hayretle.

Dayak Hytanica’da sıkça rastlanan bir cezalandırmaydı, öyle ki arada bir karısına ya da çocuklarına vurmayan bir adamın yaşlı, kılıbık ya da deli olduğu düşünülürdü. Ben bile müşfik diye bilinen babamdan birkaç kez dayak yemiştım ve Cannan gibi sert ve itibarlı bir askerin asla bu yönteme başvurmamış olmasına inanmakta güçlük çekiyordum.

“Buradan Steldor’un her zaman mükemmel davranışlar sergilediği çıkmasın. Birçok başka baba olsa onu birkaç kez kırbaçla döverdi ama Cannan oğluna bir fiske bile vurmadı. Sanırım bu durumda sıra ağabeyime geliyor.”

“Evet, öyle. Oğluna neden vurmadı peki?” Yüzündeki cevabı okumak ister gibi Baelic’e yaklaştım.

“Şöyle diyelim, babam bu yöntemi sıklıkla üzerimizde uygulardı, bu yüzden de Cannan oğluna böyle muamele etmeyi reddetti. İtaatsizlikle başa çıkmanın daha yaratıcı başka yollarını buldu ama bulduğu yöntemler de bence aynı şekilde etkiliydi. Tabii bu bazı anlarda Cannan’ın oğlunu boğmak istemediği anlamına gelmiyor. Kerata, Cannan’ın ona taktığı tek adı kesinlikle hak etmiştir.”

“Takma ad mı?” dedim hem kulaklarım hem de merakım kabarmıştı.

“Steldor’un bundan haberi var mı, bilmiyorum,” dedi Baelic kıs kıs gülererek, “bu yüzden belki de sana söylememeliyim.”

“İşte tam da bu yüzden *bana* söylemelisin,” diye cevap verdim, yüzümde haylaz bir sırıtsıyla, bana bildiğini anlatması için tatlılıkla onu kandırmaya çalışarak.

“Pekâlâ, o zaman, sanırım bilmen gerekiyor. Oğlu etrafta olmadığı zaman, Cannan ondan ‘Zebani’ diye bahsediyor.”

Güldüm, bu yeni bilgi çok hoşuma gitmişti ve çoktan bunu nasıl kullanabileceğimi kafamda kurmaya başlamıştım bile.

Baelic bana diğer atları da gösterdi; Shaselle’in bindiği bir doru kusrak; oğlu Celdrid’in bindiği daha ufak tefek bir at ve beni ahırın dibindeki kapıdan geçirdikten sonra onun gözde aygırı ayağıyla yeri döverek bir kral gibi gururla başını şöyle bir geriye attı. Briar’dan daha iri olan bu aygırın tüyleri siyah-beyaz lekeli ve pırl pırlıdı; güçlü ve kalın bacakları, kaslı bir vücudu vardı. Baelic’in bana ona fazla yaklaşmamamı söylemesine gerek bile kalmadı ama o bu heybetli hayvanın boynunu hiç çekinmeden okşadı.

Tekrardan ahıra girerken, iadeyi ziyaretleri sırasında Baelic’in beni at binmeye götürmesiyle ilgili gerekli düzenlemeleri konuşuyorduk, iki hafta sonrası için bir gün kararlaştırdık.

“Senin için sakıncası yoksa Shaselle de bizimle gelmek ister. Uzun zamandır şöyle uzun bir süre at binmedi, yani Cokyri’liler bizi nehirde tehdit ettikleri için. Öyle ki çok uzun bir süre sonra gerçekten kırdı şöyle güzel bir gezinti yapıyor olacağız.”

“Hiç de sakıncası olmaz,” dedim birçok ortak noktamın olduğu genç bir kadınla arkadaşlık edeceğim için heyecanlanarak. Sonra birden kafam karıştı. “Ama nasıl olacak da şehir dışına çıkacağız?”

“Cokyri’liler bu sabah geri çekildiler,” diye açıkladı bana garip bir şekilde bakarak. “Kulağına çalınmıştır diye düşünmüştüm.”

Başımı iki yana sallayıp tebessüm ettim, sonunda Steldor’un keyfinin neden bu kadar yerinde olduğunu ve benim faaliyetlerimle neden fazla ilgilenmediğini anlayabilmiştim. Sonunda düşman bizi huzur içinde yaşamamız için kendi halimize bırakmış olabilir miydi? Biz konağa doğru ilerlerken adımlarımı yeni bir umutla atmaya başlamıştım. Lamia bizleri karşılamak ve Baelic’in sinir bozucu haline surat asmak için ana girişten dışarı çıkmıştı.

“At gibi kokuyorsun.”

Baelic, “Ashında, birkaç at gibi kokuyorum.” diye yanıtladı pişmiş kelle gibi sırtarak.

Lania iç geçirerek kocasına temizlenmesi gerektiğini söyledi, hol ile büyük salonu birbirinden ayıran açık merdivenlerden hızlı adımlarla yukarı çıkan kocasının arkasından bakarken yüzünde haylaz oğlunun arkasından mütebessim bakan bir annenin şefkati vardı ve ben insanın damağını gıdıklayan kokulardan mutfağın bu kanatta olması gerektiğini çıkardım.

İlk kapıda durup beni kiraz ağacından yapılmış kalın masif çift kanatlı kapılardan geçirip konağın önündeki avluya bakan, ferah ve havadar bir görüşme odasına buyur etti. Duvarları süsleyen halılara baktım ve bazıları kırlarda gezinen, bazıları ise terbiye edilen, kimisininse süvariler taşıyan atlar olduğunu görünce hoşuma gitti. Lania bir koltuğa geçerken ben de pencerelerden birinin hemen önüne yerleştirilen kanepeye oturdum ve birkaç dakika içinde hizmetkâr kız elinde gül çayıyla çıkageldi. İkimiz çaylarımızı yudumlarken Baelic’in gelmesini bekleyip sohbet daldık ve kısa sürede Lania’ya kanım kaynadı, bana majesteleri demek yerine ismimle hitap etmesi konusunda ısrarcıydım.

Baelic bize katıldığı sırada bir hizmetkâr gelip yemeğin hazır olduğunu bildirdi ve Lania ondan evin başka bir tarafındaki çocuklara da haber vermesini istedi. Shaselle, Tulara, Lesette, Ganya ve çocukların en küçüğü on yaşındaki Celdrid kısa bir süre sonra yemek salonun kapısında belirdiler. En büyük kızları, Dahnath yoktu, belli ki daha önceden söz verdiği bir yer vardı.

“Lord Drael’le yemekte,” dedi Lania gözlerimin boş sandalyeye kaydığını fark edince.

Kız kardeşleri usturuplu bir şekilde yerlerini alırken Celdrid sandalyesine zıplayarak oturup, “Evet,” dedi. “Onun çok yakışıklı olduğunu düşünüyor.”

Kendisiyle neredeyse yaşıt olan kız kardeşleri Lesette ve Ganya’yla muzip bir şekilde bakıştıktan sonra kikirlediler. Ben de gülümsedim çünkü Lord Rael’in hem tipi hem de davranışları tıpkı Baelic gibiydi.

“At gibi kokuyorsun.”

Baelic, “Aslında, birkaç at gibi kokuyorum,” diye yanıtladı pişmiş kelle gibi sırtarak.

Lania iç geçirerek kocasına temizlenmesi gerektiğini söyledi, hol ile büyük salonu birbirinden ayıran açık merdivenlerden hızlı adımlarla yukarı çıkan kocasının arkasından bakarken yüzünde haylaz oğlunun arkasından mütebessim bakan bir annenin şefkati vardı ve ben insanın damağını gıdıklayan kokulardan mutfağın bu kanatta olması gerektiğini çıkardım.

İlk kapıda durup beni kiraz ağacından yapılmı kalm masif çift kanatlı kapılardan geçirip konağın önündeki avluya bakan, ferah ve havadar bir görüşme odasına buyur etti. Duvarları süsleyen halılara baktım ve bazıları kırlarda gezinen, bazıları ise terbiye edilen, kimisininse süvariler taşıyan atlar olduğunu görünce hoşuma gitti. Lania bir koltuğa geçerken ben de pencerelerden birinin hemen önüne yerleştirilen kanepeye oturdum ve birkaç dakika içinde hizmetkâr kız elinde gül çayıyla çıkageldi. İkimiz çaylarımızı yudumlarken Baelic’in gelmesini bekleyip sohbete daldık ve kısa sürede Lania’ya kanım kaynadı, bana majesteleri demek yerine ismimle hitap etmesi konusunda ısrarcıydım.

Baelic bize katıldığı sırada bir hizmetkâr gelip yemeğin hazır olduğunu bildirdi ve Lania ondan evin başka bir tarafındaki çocuklara da haber vermesini istedi. Shaselle, Tulara, Lesette, Ganya ve çocukların en küçüğü on yaşındaki Celdrid kısa bir süre sonra yemek salonun kapısında belirdiler. En büyük kızları, Dahnath yoktu, belli ki daha önceden söz verdiği bir yer vardı.

“Lord Drael’le yemekte,” dedi Lania gözlerimin boş sandalyeye kaydığını fark edince.

Kız kardeşleri usturuplu bir şekilde yerlerini alırken Celdrid sandalyesine zıplayarak oturup, “Evet,” dedi. “Onun çok yakışıklı olduğunu düşünüyor.”

Kendisiyle neredeyse yaşıt olan kız kardeşleri Lesette ve Ganya’yla muzip bir şekilde bakıştıktan sonra kikirdediler. Ben de gülümsedim çünkü Lord Rael’in hem tipi hem de davranışları tıpkı Baelic gibiydi.

Görgü kurallarına Shaselle'den daha sadık olduğu belli olan Tulara, "Siz ikiniz sessiz olun," diye onları azarladı. "Lord Drael zengin ve saygı-değer biri, kızlarınız bir gün onun gibi biriyle evlenirlerse şanslı sayılırlar."

"Evlenirseniz de şanslı sayılırsınız," diye mırıldandı Shaselle erkek kardeşine sırtarak.

Tulara bir an içerlemiş göründü ama Lania'nın sert bakışları karşısında sandalyesine gömülüp daha leydiye benzer bir tavır takındı.

Yemek masasında geçirdiğimiz süre arttıkça midem bu leziz yemeklerin yanı sıra, böyle mutlu bir ailenin yaydığı sıcaklıkla da doymuştu. Baelic ve Lania arasında böyle bir ilişkinin nasıl kök saldiğini düşündüm. Bir gün Steldor ve ben de böyle yakın olacak mıydık? Bunun pek mümkün olacağını sanmıyordum; bir vâris dünyaya getirme gerekliliğine rağmen, gün gelip ondan bir çocuğum olacağını düşünemiyordum bile.

Faytonum beni saraya bırakmak üzere almaya geldiğinde, Lania ve Baelic'e içten bir şekilde teşekkür ederken, amcam bana bir paket uzatarak beni bir kez daha şaşırttı.

"Sanırım bu işine yarayacaktır," derken bana göz kırpıp, şaşkın karısına bakıp omuz silkti.

Paketi kabul edip saraya dönerken hâlâ bu gezintinin sarhoşluğu içerisindeydim. Avluyu ikiye ayıran taşlı patikada yavaş yavaş ilerleyip ön kapılardan geçtiğimde çıkmak üzere olan London'la neredeyse çarpışıyordum. Her zamanki gibi üzerinde kahverengi deri cepkeni vardı ve iki yanından hançerleri sarkıyordu ama bu kez elinde bir yay ve bir ok kılıfı da vardı.

"Yine mi gidiyorsun?" diye onunla eğlenirken sırtına attığı heybeye gözüm çarptı. "Neden iyi bir adamı yerinde tutamıyoruz?"

"Dağlara karşı koyamıyorum," diye cevapladı elini bir türlü laf geçiremediği gümüş rengi saçlarından geçirerek ancak üstünkörü cevabına rağmen bir sorun olduğunu anlamıştım.

"Cokyrî'ye mi?" derken sanki yağdan kıl çeker gibi sesimdeki alaycı tavır da yitip gitmişti. "Ne oldu?"

"Cokyrî'liler bu sabah nehirden çekildiler."

"Ama bu aslında iyi bir..."

Birden beni yıkan gerçeği idrak ettim, nefes bile alamıyordum. London çivit mavisi gözlerinde endişeyle bana bakıyordu, söylediklerinden bu gelişmenin önemini çıkardığımı anlamıştı.

“Bu ne demek... Narian’ı mı ele geçirdiler?”

“Benim de öğrenmek istediğim bu. Her ne olursa olsun, Cokyri’lilerin çekilmesi artık bizim bu gerçeği onlardan saklamak için aldığımız tüm önlemlere karşın Hytanica’da olmadığını bildikleri anlamına geliyor. Onu zaten ele geçirmemişlerse büyük bir arama başlatacaklardır.” London koşmak isteyen bir at gibi durduğu yerde kıpırdanıyordu. “Gitmeliyim, Alera. Narian’ın savaş beyinin eline düşmesi halinde sonuçlarının ne olacağını herkes gibi siz de biliyorsunuz. Eğer gerçekten de Cokyri’deyse hazırlıklarımızı tamamlamak için bayağı zamana ihtiyacımız olacak.”

Onu başımla onaylarken, moralim feci halde bozulmuştu ama kapının eşikinden geçip ana avluva çıkmadan önce onu bir kez daha durdurdum.

“Geri döneceksin, değil mi?”

“Hytanica’nın bekası buna bağlı,” dedi gözlerinde kararlılıkla. “Evet, bu yüzden döneceğim.”

8. BÖLÜM

AMCAM EN İYİSİNİ BİLİR

London, Cokyrı'ye gitmek üzere saraydan ayrıldıktan sonra büyük merdivenden çıkıp Steldor'la paylaştığım dairemize giderken epey sarsılmıştım ve yalnız olmayı umuyordum. Ne gariptir ki kocanı elinde bir kitapla kanepede uzanmış buldum. Ben içeri girerken başını kaldırıp baktı, yüzünde yine o nefret ettiğim arsız sırıtış vardı.

"Alera, sonunda bana katılabildin," dedi küstahça, olduğu yerde doğrulup elindeki kitabı orta sehpaye bırakarak. "Sonunda akşam yemeğine gelebildim ama baktım ki sen yoksun. Bu durumda şehirdeki gününün iyi geçtiğini tahmin edebilirim, öyle değil mi?"

"Evet, iyi geçti."

Kaçamak cevap vermeye çalışmıştım ancak onun etrafta olması beni germiştii. Haftalarca geceleri dışarıda gezdikten sonra neden şimdi dairemizdeydi ki?

"Senin için yemek isteyeyim mi, yoksa yedin mi?"

"Akşam yemeği yedim ama sorduğun için teşekkürler," diye cevapladım ihtiyatlı bir şekilde.

"Anladım."

Yatak odama yöneldim amacımı bu durumdan kaçıp kurtulmaktı ama Steldor'un sesini duyunca durmak zorunda kaldım.

"Peki, seninle sohbet etme zevkine kim nail oldu?"

Akşamı amcasıyla geçirdiğimi öğrendiğinde nasıl bir tepki vereceğini kestiremediğimden konuyu değiştirmek için lafi çevirdim.

“Sosyalleşme faaliyetlerimin detaylarını vererek seni sıkmak istemem. Ama söylesene, bu günü eve gelmeni sağlayacak kadar özel kılan nedir?”

“Benim asıl merakımı celbeden.” diye cevapladı Steldor eğlendiği her halinden belliydi, “hayatının detaylarını benimle paylaşmayı ihmal etmen değil, bunları benden saklayabileceğine inanman.”

Gözlerinin içine bakamadan, konuyu nereye getireceğini görmek için bekledim.

“Son zamanlarda gün ışığına çıkan bazı sırlarının evsafi göz önüne alındığında, bu beni rahatsız ediyor. Pekâlâ, hayatım, bana akşamını nasıl geçirdiğini anlatmayacak mısın?”

Küçük düşürülmüş ve içerlemiş bir halde başımı kaldırıp inatla iki yana salladığımda, buna beni hor gören bir kahkahayla karşılık verdi.

“Sorun değil. Öğrenmek istediklerimi başka yollardan da öğrenebilirim, belki de faytonunun sürücüsünden?”

Kendinden inanılmaz derecede memnun bir şekilde beni baştan ayağa süzdü, son sözü söyleyenin daima o olması gibi esrarengiz bir yeteneği olmasından nefret ediyordum.

“Daha önceki soruya cevap vermem gerekirse,” dedi her hecenin üzerine basarak, “Cokyri’liler bugün geri çekildiler, bu da kısa bir süre olsa da içimiz rahat olacak demektir. Ben de bu fırsatı değerlendirip karımla biraz vakit geçirmek istedim. Gel yanıma otur.”

“Bana üzerime başıma çekidüzen vermem için izin verin, Lordum,” dedikten sonra hemen odama girdim. Baelic’in bana verdiği hediye paketini Steldor’un meraklı gözlerinden sakınmak istiyordum.

Birkaç dakika sonra görüşme odasına döndüğümde, kocamın yanında olma fikri Baelic’in onun hakkında bana anlattıkları sayesinde ona daha fazla güven beslediğimden aklıma vesveseler getirmiyordu. Yine de benimle yakınlaşmak isteyebileceğini düşününce o kadar da rahat edemiyordum, bu yüzden de kanepenin diğer ucuna oturmayı tercih ettim.

Belli ki bunu komik bulmuştu ama bir şey demedi, kitabını sehpanın üzerinden alıp bana uzattı.

“Bana okumanı isterim,” derken yorgun görünüyordu ve ilk kez kral olmanın onun içi yıpratıcı bir şey olduğunu idrak ettim. Hytanica genellikle yirmilerinin sonuna gelmeden krallarına taç giydirmezdi, bu

durumda Steldor böyle bir sorumluluğu istisnai bir şekilde çok erken yaşta yüklenmiş oluyordu; aslında tahta çıkan en genç kral oydu.

Silahlar ve savaş taktikleriyle ilgili olmadığını umarak kitaba baktığımda benim ailemin, kraliyet ailesi tarihçesi olduğunu gördüm. Ben kitabı açınca tekrar kanepeye uzandı, başını kucağıma koyacak şekilde yönünü değiştirdi ve gözlerini kapadı. Kitabı okurken onun o güzel yüzüne, şakaklarına dökülerek o çıkık elmacık kemiklerine daha da çekici bir hava katan kara perçemlere baktım. Öyle huzurlu görünüyordu ki onun saçını ve yüzünü okşamak istedim ama böyle bir şey yapmamın kesinlikle yanlış anlaşılacağını düşündüğüm için kendimi tuttum.

On beş dakika kadar okuduktan sonra durdum, uykuya daldığından emindim ama gözlerini açıp doğruldu. O anda beni arzuladığını anladım ve ona karşı beslediğim şefkat bana çok yaklaştığı için yerini endişeye bıraktı.

Uzanıp bedenimi kendisine bakacak şekilde döndürdü ve gözlerini benimkilerden ayırmadan parmaklarıyla çenemin altını okşadı. Aynı eli saçlarımdan arasından geçirip enseme götürürken bana doğru eğildi ve dudaklarıma çok ama çok masum, tatlı bir öpücük kondururken ona cevap verdiğimi hissettim. Geri çekilip yüzümdeki ifadeye baktı ve bir tutam saçımla oynamaya başladı.

“Beni deli ediyorsun, Alera,” dedi arzudan boğuk bir sesle. “Sesin, kokun, görünüşün, hareket edişin... Şu hayatta senin gerçekten kocan olmaktan ve senin de karım olmandan daha fazla istediğim bir şey yok.”

Tekrar bana yaklaştı ve dudaklarını dudaklarıma çok hafif bir şekilde sürttü, ardından boynuma ve boğazımın bitimindeki oyuğa çok şefkatli öpücükler kondururken bir yandan da saçlarımı geriye atıyordu.

“Steldor, hazır değilim,” diye mırıldandım, nedense konuşmakta güçlük çekiyordum.

Dili ağzımı keşfetmeye devam ederken, “Çok nazik olacağım,” diye söz verdi.

“Lütfen, hayır,” dedim, kasılmış gırtlığımdan kelimeler zar zor dökülürken, öyle olunca istemeye istemeye geri çekildi. “Henüz değil. Üzgünüm.”

Onun öncelikle hayal kırıklığı, sonra da hüüzün hissi yaşadığını bilmek göğsüme ağır bir yumruk yemişim gibi oturmıştu ama ben bir şey diyemeden iç geçirdi ve ayağa kalktı.

“Bir süre dışarı çıkacağım. Beni beklemek zorunda hissetme.”

Başka ne diyebileceğimi bilemediğimden başımla onayladım. Dışarı çıkarken elini kapının pervazına dayayıp eşikte durup bana arzu ve özlem dolu gözlerle baktı.

“Sadece sana dokunmamdan zevk alabileceğini düşün lütfen,” dedi fazla umursamazca ama içindeki sızıyı saklayamıyordu.

O giderken üzerime nedendir bilmem, huzursuzlukla karışık bir hüüzün çöktü. Nereye gidiyor olabilirdi, daha da önemlisi kime?

Bahar yaza dönerken havalar daha nemli ve sıcak olacak şekilde değişmiş olsa da kocamla aramızdaki ilişkide değişen hiçbir şey olmamıştı. Ne yazık ki çoğu gece dışarı çıkmaya, insanı kaygılandırarak kadar geç saatlerde dönmeye devam ediyordu ve her geçen gün ben nelerle meşgul olduğum hakkında daha fazla endişe etmeye başlıyordum. Korkmam gereken bir şey olup olmadığını öğrenmek üzere, soruma cevap bulabilmek için farklı bir yöntem uygulamayı düşündüm. Nereye gittiğini bana Steldor söylemezse o zaman bir başkasına sormam gerekecekti ve bu konuda yardımını isteyeceğim kişiyi tayin etmek hiç de zor değildi. Galen’in Steldor hakkında her şeyi bildiğinden emindim.

Bir sonraki gün çay salonunda erken bir saatte öğle yemeğimi yedikten sonra, akşamüzerini Kraliçe’nin oturma odasında geçirmek üzere geri döndüm ve Galen’a müsait olduğu en kısa zamanda kendisiyle görüşmek istediğimi ilettim. Onun gelmesini beklerken dikkatimi işlerin idaresiyle ilgili çeşitli konulara vermeye çalıştım ancak pek bir şeye odaklanamıyordum. Steldor’la ilgili şüphelerim ve London ile Narian hakkındaki endişelerim zihnimi meşgul ediyordu. Galen sonunda kapıda belirdiğinde neredeyse akşam oluyordu.

“Benimle mi görüşmek istediniz, Majesteleri?”

Başımla onaylayıp oturduğum kanepenin hemen yanındaki bir sandalyeyi işaret ettim. Aslında soruma bir an önce yanıt almak istesem de konuyu açmakta zorlanıyordum; bu yüzden de Galen bana katılırken

kendisiyle havadan sudan konuşmak için beceriksizce bir girişimde bulundum.

“Bu günlerde Tiersia’yla aranız nasıl?”

“Çok iyi,” dedi içten bir gülümsemeyle. “Ama sanırım beni buraya nişanlım hakkında konuşmak için çağırmadınız.”

“Tabii asıl nedeni bu değildi. Ama tebrikler. İlişkinizin bu aşamaya geldiğini bilmiyordum.”

“Teşekkürler,” dedi bana dikkatle bakarak. “Yanaklarınızın al al olduğuna bakılırsa sanırım konunun eşinizle alakası var. Neden bana gerçekten aklınızda olanı anlatmıyorsunuz?”

“Pekâlâ.” Derin bir nefes aldım ve gururumu bir kenara bırakıp konuya girdim. “Steldor haftada birkaç kez dairemizden geç saatlerde ayrılıyor ama nereye ve kimi görmeye gittiğini bana söylemiyor. Sizin bu konuda beni aydınlayabileceğinizi düşündüm.”

Galen gülerek beni şaşırttı. “Sormamda bir sakınca yoksa Steldor size ne yaptığını söyledi?”

“Dediğim gibi, fazla bir şey söylemedi. Beni asıl endişelendiren çok geç saatlerde dönüyor olması.”

“Peki, siz ne yapıyor olduğundan endişe ediyorsunuz?”

Yine yanaklarım kızardı ve bu kez gözlerimi odada gezdirdim, bu utanç verici konuşmayı yapmaya karar vermiş olduğumdan neredeyse pişmanlık duymak üzereydim, o kadar ki Cokyri’lilerin arkadaki cumbalı pencereden odaya dalması ve bu işe bir son vermesini umut ediyordum.

Sonunda, “Başka bir kadınla mı vakit geçiriyor diye düşünmekten kendimi alamıyorum,” diye itiraf ettim.

Galen kıs kıs güldü. “Sizi buna mı inandırdı?”

Ellerimi kucağımda birleştirerek, “Doğrudan bir şey söylemedi,” diye cevapladım sefil bir halde. “Ama konuyu açtığımda sorularıma kaçamak cevaplar veriyor.”

Galen ciddileşince bana dürüst bir cevap vereceğini anladım.

“Endişelenmenize gerek yok. Steldor vaktini benimle ve ordugâhtaki diğerleriyle geçiriyor. Genelde ya kâğıt ya da barbut oynuyoruz, elbette biraz bira içiyoruz. Genellikle ordugâhta buluşuyoruz ama bazen de birlikte çalışma odasında satranç oynuyoruz.”

İçime öyle bir su serpildi ki minnetle başımla onayladım.

“Leydim,” diye beni nazik bir şekilde alaya aldı Galen. “kendisinin bir çapkın olduğunu düşünmenizde bir beis görmeyen bir adamla evliymişsiniz gibi görünüyor ama inanın bana o öyle biri değil. Çok azının aşık atabileceği tek bir kadına âşık ve diğer herkese olan ilgisini kaybetmiş durumda. Hayatımda hiç bu kadar kör kütük âşık bir adam görmedim.”

Kalbimdeki sızı dindi ve keyfim yerine geldi. “Umarım Tiersia sizi elinden kaçırmaz, ne kadar hoş biri olduğunuzu başka kadınlar fark ederse güvenliğinizden endişe duymaya başlarım.”

“Asla endişe etmeyin,” dedi kahverengi gözlerinin içi parlayarak. “Bu çok gizli bir sır. Şimdi izninizle, görevimin başına dönmem lazım, kumandanım beni aramaya başlamıştır.”

“Evet, elbette ama size geldiğiniz ve sorumu cevapladığınız için teşekkür ederim.”

“Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana.” Ayağa kalktı, bana zarif bir şekilde selam verdi ve koridorda gözden kayboldu.

O gece akşam yemeği için ailemin dairesine gittiğimde genelde boş olduğunu gördüğüm sandalyede kocamın oturduğunu gördüm. Onu görmeyi beklemiyordum ama yine de çok büyük bir keyifle yemek yedim, ne de olsa Galen’la konuşmam sayesinde omuzlarımdan bir yük kalkmıştı. Ayrıca uzun bir süredir ilk kez bütün ailemle akşam yemeğinin tadını çıkarma fırsatı buluyordum: Ebeveynlerim, kız kardeşim ve eşimle. Babam bana fazla yüz vermese de tavrında iyi yönde bir değişiklik olmuştu, eski keyif ehli mizacına yavaş yavaş kavuşmaya başlamıştı. London’ın getirebileceği o korkunç haberin içimi kemirmesine mani olabildiğim sürece gerçekten de bir şeylerden keyif alabildiğimi fark ettim.

Yemek sona erdiğinde, Miranna kendi dairesine en yakın olan yan kapıdan çıkarken ebeveynlerim ve Steldor’la ben hemen onun karşısındakinden çıktık. Üçüncü kattaki kendi dairelerine çekilmek üzere döner merdivenlerden çıkan anneme ve babama veda ettikten sonra, Kral ve Kraliçe’nin dairesinin olduğu tarafa döndüm. Ancak Steldor büyük merdivene doğru koridorda ilerlemeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum, Galen'ın benimle paylaştığı bilgi bana cesaret vermişti.

"Bir işim var," diye yanıtladı, elini bana doğru şöyle bir savurup beni sinir etmeye çalışarak.

"Ben de işlerin fazla yoğun olmadığından bizimle akşam yemeği yemeye gelebildiğini düşünmüştüm."

Durdu, yüzüme baktı. "Pekâlâ. Bilmen gerekiyorsa başka bir yerde rahatlamaya gidiyorum."

Kaşını imalı bir şekilde kaldırdı, bu oyunu oynamasına daha fazla izin veremezdim.

"Ah, durun," dedim gözlerimi devirerek. "Yalnızca Galen'la vakit geçirmeye gittiğinizi biliyorum. Babanızın size Zebani demesi boşuna değil."

Bir an bana kaşlarını çatıp baktı, gerçekten de ne bildiğimi merak ediyordu.

"Babam bana öyle bir şey demiyor," dedi alınmış bir şekilde ilk söylediğimi yalanlamayarak.

"Ah? Demiyor mu?" Umarsızca gülmemeye çalışıyordum. "Belki de kendisine sormalısınız."

Steldor beni dikkatle süzüyordu ve bakışlarından kendine güvenini yitirmeye başladığını anlayabiliyordum. Ona gayet tatlı bir şekilde gülümserken kirpiklerimi kırıştırmamak için kendimi zor tutuyordum, sonra da topuklarının üzerinde sırtım bana dönüp tek kelime etmeden yanımdan uzaklaşırken zafer kazanmış gibi neredeyse kahkahalara boğulacaktım. Sonunda onu dize getirmeyi başarmıştım.

Birkaç gün sonra Baelic'le randevulaştığımız günün ortasında amcamın bana verdiği pantolonu giydim çünkü son ziyaretimde bana verdiği paketin içinden bu çıkmıştı. Üzerine bir etek geçirdikten sonra saçımı enseme topuz yaptım ve Baelic'in gelip beni almasını beklemek üzere ön tarafa ilerlemeye başladım. Sarayda onunla beraber Steldor ya da Cannan'a görünmek istemiyordum çünkü kalkıştığım işi onaylamayacaklarından emindim.

Baelic arkasında eyerli iki at olan bir faytonla geldi: O güzel koyu doru renkli kısrak ve Briar ve Shaselle'in atı olduğunu öğrendiğim o ufak

tefek doru kısrak. Celdrid, rengi Briar kadar koyu olan bir ata biniyordu ve benim binmem için getirilen altın rengi Alcander'i yularından tutuyordu, o da eyerli ve binilmeye hazırdı.

Shaselle'e eşlik etmek için faytona bindim; cesaret gösterip pantolonunu eteğin altına saklama gereği görmemişti. Sohbeti ilerletmemiz uzun sürmedi çünkü o da annesi gibi çok hoşsohbet bir insandı. Ona nereye gittiğimizi sordum ve hiç beklemediğim bir cevap aldım.

"Cannan amcamın kırsaldaki malikânesine gidiyoruz. Çok güzel bir arazidir, ayrıca kimse kumandanın arazisine izinsiz giremez, bu nedenle de annemin bakış açısına göre mükemmel. Kimsenin beni ata binerken görmesini istemiyor."

Böyle sohbetinden zevk alınan insanlarla seyahat edince zaman çabuk geçmişti ve bir de bakmıştım ki varmışız. Shaselle faytonun kapısını açtı ve yardım beklemeden aşağı atlayıp atları çözmek için yanlarına koştu. Ben de eteğimi çıkardım, böylece sadece pantolon ve gömleğimle kaldım ve Baelic faytondan inmeme yardım etti.

Cannan'ın kırsaldaki malikânesi bu terk edilmiş ve bakımsız haliyle bile gerçekten de nefes kesiciydi. Nehrin yön değiştirdiği noktaya inşa edilmişti, Recorah burada güneyden gelip batıya kıvrılıyor ve krallığımızın iki hududunu çizmiş oluyordu. Burası Koranis'lerin malikânesiyle kıyaslandığında Cokyri tehdidinden uzak, harika manzarası olan bir bölgeydi. İki katlı taş bir yapı olan malikâne iki devasa meşe ağacının arasına yerleştirilmişti ve kuzey duvarını sarmaşık kaplıyordu. Ana binaya ek olarak, yine taştan bir misafirhanenin yanı sıra hizmetkârlar için ahşaptan bir kulübe ve çitlerle çevrilmiş birkaç geniş ağıl vardı.

Baelic faytona bağlı atları çözüp onları küçük ağılda serbest bıraktı, sonra dördümüz de atlarımıza bindik. Atını yavaş bir tırısla açık araziye sürdü, herhalde bir kadın binici olarak ne seviyede at binebildiğini anlamaya çalışıyordu ama Alcander çok itaatkârdı. Biz yaklaşık on beş dakika at bindikten sonra, atını yavaşlatıp benimkiyle aynı hizada ilerletti. Bir süre sonra atlarımızı eşkine kaldırdık, Shaselle ve Celdrid de iki yanımızda ilerliyordu.

Baelic elini kaldırıp da atlarımızı yavaşlatmamız gerektiğini belirtene kadar buraya daha önce gelmiş olabileceğimi fark etmemiştim. Bu bom-

boş araziye bakarken Steldor, Miranna ve Temerson'la çıktığımız talihsiz piknik için buraya geldiğimizi anladım. Ne de olsa pikniği yapacağımız yeri babam seçmişti ve elbette prensesi ve eşlikçilerini adamlarından birinin avucunun içi gibi bildiği böyle güzel bir araziye göndermekten daha iyi bir seçenek olamazdı.

Sabahın büyük bir kısmı geride kalmıştı ve Baelic beni gayet eğlendiren bir şekilde Steldor'un çocukluğunda yaptığı yaramazlıklarla ilgili anılar anlatıyordu. Anlattığı hikâyeler epey bir gülüşmemize neden olduysa da bir gün olur da kocamdan çocuk yaparsam huyunun bana çekmesini diledim, anlatılanlara göre Steldor epeyce delişmen bir çocukmuş. Baelic yeğeninden bahsederken, onu ne kadar sevdiği ve onunla ne kadar gurur duyduğu da anlaşıyordu.

Bir, bir buçuk saat kadar daha ata bindikten sonra temizlenmek ve meşe ağaçlarından birinin altında piknik yapmak üzere malikâneye geri döndük. Güneş batıdan batmaya başladığında, eve dönüş için eşyalarımızı topladık ve ben pantolonumun üzerine tekrardan eteğimi geçirdim.

Akşama doğru saraya döndüğümüzde, Baelic avlunun içinden geçen patikada bana eşlik etmek istedi ama ben önerisini geri çevirdim, hâlâ onunla birlikte görülmek istemiyordum. Normalde amcamla sadece Steldor vasıtasıyla görüşebilirdim ama aramızdaki ilişki hakkında, özellikle de kocam zamanımı nasıl değerlendirdiğini onaylamayacağı için kafalarda soru işaretleri belirmesini istemiyordum. Ön kapıdan içeri girerken yorgun ama mutluydum ve Steldor bekleme odasından dışarı fırladığında tam da büyük merdivenleri çıkmak üzereydim. Bir an bana öylece baktı, sonra başka bir zaman söylese büyük kahahk olabilecek ama şu durumda gerçek olan bir yorumda bulundu.

"Sanırım at gibi kokuyorsun."

Keyfinin kaçık olmadığını umarak hızla birkaç basamak yukarı çıkarken, "Sadece yeni bir parfüm," diye cevap verdim.

"Sanırım ben sabun kokusunu tercih ediyorum," derken kaşlarından birini saygısızca havaya kaldırmıştı.

"Genelde sabun mu kokuyorum?" diye sorarken bunu bir hakaret olarak algılamalı mıyım bilemiyordum.

"Sabun kokmanın yanlış bir tarafı yok," dedi sabırsızca. "Gayet güzel ve temiz bir koku. Ama parfüm anlayışın buysa, bu konuda da senin için seçimler yapmam gerekecek."

Bana son bir kez daha şaşkın bakışlar attıktan sonra ön kapıdan dışarı çıkıp birkaç özel muhafızın yanına gitti ve ben de dairemize doğru ilerlemeye devam ettim. Parfüm seçme konusunda benden daha zevkli olacağı gibi kendinden emin bir yorumda bulunmasına normalde kızardım ama konuyu daha fazla uzatmadığı için ona minnettardım. Bundan sonra eve dönüş yoluna koyulmadan önce daha iyi temizleneceğim konusunda kendime söz verdim.

Sonraki birkaç hafta güzel geçti, eski rutinime dönmüştüm ve Steldor hakkında gittikçe daha fazla bilgi ediniyordum. Sabahları erkenden kalkıp ilk olarak Cannan'la devriyelerden gelen raporları, güvenlik konularını ve Kraliyet'in savunmasını ele alıyorlardı. Sabahın geri kalanını diğer danışmanlarıyla görüşerek geçiriyor ve Saray'ın gündelik idari düzenini denetliyordu. Öğle yemeğinden sonra halktan insanları kabul ediyor ya da arzuhâllerini dinliyordu, sonra da kâtiplerle toplanıp gerekli mektup, duyuru ve kararların kaleme alınmasını sağlıyordu. Genellikle akşama doğru gri aygırına atlayarak şehri gezdiği sırada Galen ve bir grup özel muhafız ona eşlik ediyordu. Kraliyet ailesinin varlıklarını, kışlayı ve askerleri denetliyor, bazen de ava gidiyordu ancak bu faaliyetlerinin bir kısmının kral olarak yerine getirmesi gereken sorumluluklardan ona kaçış sağladığını düşünüyordum. Eskiden gayet aktif bir askerken, katılması gereken onca toplantı ve halletmesi gereken idari meseleler yüzünden kendini kapana kısılmış gibi hissettiğine şüphe yoktu. Genellikle saraya akşama doğru dönüyor, ben ve ailemle akşam yemeği yedikten sonra da üzerini değiştirmek ve çıkmak üzere dairemize uğruyordu. Aslında onu çok da fazla görmüyordum ama şimdilik bu ikimize de uygun görünüyordu.

Hava sıcak olmasına rağmen, temmuz ayı boyunca Bealic ile iki kez daha at binmeye gittim, yine Shaselle ve Celdrid bize eşlik ediyordu. Hep Cannan'ın arazisinde geziniyorduk ve ben Baelic'in anlattığı hikâyeler sayesinde kocamı onunla vakit geçirebileceğimden çok daha iyi tanımaya başladığımı hissediyordum. Ne ilginçtir ki en büyük

endişelerimden biri, bir gün Steldor'la yollarımızın kesişecekti. Biz dönerken bir akşamüzeri at binmeye karar veren kocamla burun buruna gelebileceğimizi düşünüyordum. Kafamda böyle bir karşılaşmanın nasıl geçeceğini kuruyordum ama söz konusu durumun gerçekleşmesi halinde Steldor'u dizginleyebilecek tek kişinin Baelic olacağını düşünüyordum. Her halükârda bu kaçamak at binme gezileri, her an foyamın meydana çıkma riskine rağmen vazgeçemeyeceğim kadar çok hoşuma gidiyordu. Hem gizliden gizliye kocamın onaylamayacağı bir şeyle uğraştığım için de içten içe seviniyordum.

9. BÖLÜM

BİR PEMBE GÜL

“A lera!”

Görüşme salonuna girmek üzereyken hevesli bir ses beni durdurdu ve döndüğümde dairemizin bulunduğu koridorun hemen köşesinde ona doğru ilerlememi işaret eden Miranna'yı gördüm. Uzun koridoru boydan boya geçerken Baelic ile ağustos ayında yaptığımız ilk at gezintisi nedeniyle her tarafım tutulmuştu ve sıcacık bir banyo özlemi çekiyordum. Koridorda bekleyen Halias'a selam verdikten sonra kız kardeşimin beni eşikten içeri çekmesine izin verdim, al al olmuş yanakları ne kadar heyecanlı olduğunu belli ediyordu.

“Bugün gerçekten de çok heyecanlısın,” diye yorumda bulunurken beni kendisiyle beraber kanepeye doğru sürükledi.

“O kadar feci derecede, umarsızca, inanılmaz bir heyecan içindeyim ki!” diye nefes aldı, ikimiz de oturduğumuzda ellerimi ellerine almış, oturduğu yerde sanki hop hop zıplıyordu.

“Bunu görebiliyorum,” diye güldüm. “Nedenini benimle paylaşmak ister misin?”

“Hem de öyle isterim ki ama sanırım kimseye bir şey söylememem gerekiyor. Sana anlatsam, dediklerimi hiç ama hiç kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin!”

“Söz veriyorum. Peki, ne var?”

“Temerson! Bu gece benimle şapelde buluşmak istiyor. Sanırım bana evlilik teklif edecek!”

Şoke olduğumdan değil de benden böyle bir tepki beklediğini bildiğimden nefesim kesilmiş gibi yaptığımda neşe içinde ellerini çırpı.

“Bu gece karanlık çöktüğünde bulaşacağız. Yalnız olmamı istiyor, sanırım bu olayı daha da romantik kılıyor. Ah, Alera, doğum günümden beri bana bir şey sormak istiyormuş gibi bir hali vardı ve bu gece ne olduğunu öğreneceğim!”

Heyecanı bana da bulaşınca kocaman gülümsedim. Ama sonra aklıma muhtemel bir engel geldi.

“Peki, ama ya Halias? Oraya bir başına gitmene izin vermez.”

“Onsuz gitmem gerekecek. Temerson böyle önemli ve şahsi bir şeyi Halias etraftayken asla dile getiremez!”

“Bu konuda haklısın,” diye onunla hemfikir olduğumu belirtirken özel muhafızın önünde evlilik teklifi ederken kekeleyen mahcup bir genç adamın yüzünü gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. “Ama onu nasıl atlatacaksın? Hem atlatsan bile devriye gezen saray muhafızlarından biri sana eşlik etmek konusunda ısrar edecektir.”

“Bir planım var,” dedi yüzünde hain bir sırıtışla. “Halias’a erkenden yatacağımı söyleyip muhafızlar gece devriye gezmeye başlamadan önce onu göndereceğim, sonra da şapele gidip biriciğimi bekleyeceğim,” deyip iç geçirdikten sonra ellerini kalbinin üzerinde kavuşturdu, yüzünde hülyalara dalıp gitmiş bir ifade vardı. “Sana Ryla’yla bana pembe gül eşliğinde bir not gönderdiğini söylemiş miydin? Pembe gülleri ne kadar sevdiğimi bilir. Sence de çok tatlı, değil mi?”

“Kesinlikle öyle,” dedim hemen atılıp ama onunla biraz eğlenmekten de kendimi alamadım. “Peki, ona ne cevap vereceğini düşündün mü?”

“Elbette, evet diyeceğim!” derken çığlık atar gibiydi.

“O zaman ben de bu gece geç saate kadar otururum. Temerson’ın yanından ayrılr ayrılmaz sessizce, daireme gelip bana her şeyi anlatmalısın.”

Gayet hevesli bir şekilde başıyla onayladı. “Tamam, sonra da düğün planlarını yapmaya başlarız!”

Onun bu heyecanına kapılıp gitmek kolaydı ama ısıltılar saçan o güzel ruhsarına baktığımda aklıma başka bir şey geldi.

“Mira... Olur da sana evlilik teklif etmezse fazla hayal kırıklığına uğrama. Belki de sadece sana bir hediye vermek istiyordur.”

“Ah, saçmalama lütfen,” diye yanıtlarken uzanıp ellerimi avuçlarının içine alıp benden çok kendini teskin etmek ister gibi sıktı. “Doğum günüm için bana içinde unutma beni çiçeği olan harika bir madalyon verdi, hediyeye gerek yok ki.” Ayağa fırladı, gözlerinin içinde pırıltılar dans ediyordu. “Ayrıca etmezse ben ona ederim olur biter!”

Bu düşünceyle ikimiz de kahkahalara boğulduk ama Miranna’nın dalga geçip geçmediğinden o kadar da emin değildim.

O gece, banyomu yapıp üzerimi değiştirdikten sonra, görüşme salonumuzdaki bir koltuğa oturduğumda feci şekilde gergindim. Miranna muhafızları atlatmayı başarabilmiş miydi? Temerson gelmiş miydi? Peki, ne konuşuyor olabilirlerdi?

Steldor dışarıdaydı ve daha uzunca bir süre geleceğini sanmıyordum. Yıldızların gökte belirmesiyle bütün geceyi dışarıda geçireceğinden neredeyse emin olmaya başlamıştım, benim için bir sakıncası yoktu. Odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım, öyle gergindim ki mideme sancılar saplanıyor, yerimde duramıyordum. Temerson evlilik teklif etmiş olmalıydı yoksa bu saate kadar dönmüş olması gerekirdi. Dikkatimi dağıtmak için ve kocam hakkında başka neleri öğrenmemi sağlayabilir fikriyle Steldor’un yatak odasına bir kez daha girmeyi düşündüm ve odanın etrafında üçüncü kez dolandıktan sonra tam önünde durdum. Tam o sırada birisi görüşme salonunun kapısını açınca hemen o tarafa döndüm.

“Mira...”

Ancak eşikte duran Miranna değildi ve yüzümün alev aldığını hissederek ağzımı kapadım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Steldor, nerede durduğumu görünce gözlerini kuşkuyla kısmıştı.

Onun yatak odasına yakın olmamı yeterince açıklayacak bir şey olduğunu bilerek, “Öyle geziniyordum,” dedim dürüstçe.

“Anladım.”

Belindeki kılıç kemerini çıkarıp şöminenin yanındaki yerine astı. Bana kuşkulu gözlerle bakarak üzerindeki cepkeni çıkarıp kanepeye fırlattı.

“Neden hâlâ ayaktasın? Neredeyse geceyarısı oldu.”

Eteğimin katmanlarıyla oynayarak, “Sanırım henüz uykum gelmedi,” diye kaçamak bir yanıt verdim. “Her neyse, sanırım görüşme odası her ikimizin, bu durumda burayı istediğim saatte ben de kullanabilirim herhalde.”

“Doğru. Belki ben de seninle otururum.”

Bir an tüylerim diken diken oldu, böyle bir sorunla karşılaşabileceğimi tahmin etmeliydim. Miranna, Steldor ayaktayken gelirse ona yalan söylediğimi hemen anlardı. Baelic’le ilk görüşmemizin ardından bana ondan bir şeyler saklamaya çalıştığını söylemesi kulaklarımda çınlıyordu ve bunu da bana neden güvenmemesi gerektiğini anlatan listesine ekleyeceğinden emindim. Ama yine de ona söylemek istemiyordum. Halias ya da babam, kız kardeşimin ne yaptığını öğrenirlerse gerçekten büyük bir sorunla karşı karşıya kalırdık.

“Eminim uzun bir gün geçirmişsinizdir, Lordum,” dedim gayet soğukkanlı bir şekilde. “Benimle birlikte uykusuz kalmanıza gerek yok.”

Steldor bana kurnaz bir bakış attıktan sonra kanepeye gidip oturdu ve ayaklarını sehpayı dayadı.

“Elbette, gerekmez. Ama ben geri döndüğümde genelde ayakta olmuyorsunuz ve sizinle vakit geçirme fırsatını kaçırmak istemem.”

Dudağımı ısırırken bu işten sıyrılmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum ve aramızdaki sessizlik uzuyordu.

Sonunda gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu ve beni dikkatle incelediğini hissettiğimden, “Saatin ne kadar geç olduğu düşünüldüğünde,” diye cevapladım, “ben de yatmalıyım sanırım. Size iyi geceler dilerim.”

Onun da kendisinininkine gideceğini umarak yatak odama yöneldim. Sırf beni sinir etmek için yatmadığından emindim çünkü çok yorgun görünüyordu. Kapıyı kapatıp kendi odasına gidene kadar bekledim. Birkaç dakika daha geçtikten sonra, kapıyı yavaşça aralayıp oturma bölümüne baktım. Kimseyi görmeyince kanepeye doğru ilerlemeye başladım.

“Bu tür küçük oyunlarınız başkaları üzerinde işe yarıyor mu?”

Olduğum yerde zıplayıp hemen arkamı döndüğümde sağ tarafımdaki duvara yaslanmış beni izleyen Steldor’u gördüm. Bu kez hem onu kandırdığımı sandığım hem de beni böyle ürkütmesine izin verdiğim için tüm bedenim utançla yanıyordu.

Bana doğru ilerleyip patronluk taslayan gözlerine bakmam için çenemi işaret parmağıyla hafifçe tutup kaldırdı.

“Neden bana *gerçekte* neler olup bittiğini anlatmıyorsun.”

Onun bu yüksekten bakan tavrı yüzünden sinirim bozulmuş ve rencide olmuş bir halde elinden kurtulup birkaç adım geri attım.

Kanepenin hemen yanındaki krem rengi brokardan koltuğa yönelirken, “Miranna’yı bekliyorum,” diye itiraf ettiğimde ona ateş saçan gözlerle bakıyordum.

Beni takip edip sırtıma dökülen saçlarımla oynamak için sandalyelerden birine yaslandı.

“Peki, *neden* onu bekliyorsun?”

Bunalmış bir şekilde iç geçirip ayağa kalktığımda saçlarımı da elinden kurtarmış oldum. “Şapelde Temerson’la buluşacaktı.”

Bana meraklı gözlerle bakıyor, ellerini sandalyenin sırtına dayamış bu konuşmamızın tadını çıkarıyordu. “Onunla buluşmasının sebebi de?..”

“Hizmetkârıyla bir not gönderip onu bu akşam görmek istediğini söylemiş. Çok romantik ve gizemli... Miranna ona evlilik teklif edebileceğini düşünmüştü.”

Bu konunun onu hiç ilgilendirmediğini söyleyerek onu terslemek çok hoşuma gidecek olsa da olan biteni ona itiraf edersem nihayetinde beni kendi halime bırakır, diye düşünmüştüm. Onun yerine yüzündeki ifade değişti, o kendinden emin hali yerini gerginliğe bırakmaya başladı.

Sandalyeyi bir kenara itip bana eleştirel gözlerle bakmaya başladı. “Peki, Temerson saraya nasıl girecekmiş?”

“Bilmiyorum. Bu hiç aklıma gelmedi. Bir yolunu bulmuştur herhalde.”

Steldor, “Halias yanında mı?” diye sorunca suratım asıldı, bu konuyla neden bu kadar ilgilendiğini anlayamıyordum.

“Hayır, Temerson yalnız gelmesini söylemiş. Lütfen Halias’a söyleme, Miranna sadece onu...”

“Şapel dedin, değil mi?” Sesindeki tedirginlik benim de asabımı bozmuştu, başımla onaylarken birden neden olduğunu bilmesem de korkmaya başlamıştım.

Steldor kılıcıyla hançerini kapıldığı gibi silahlarını kuşanıp görüşme salonun kapısını ardına kadar açtı.

“Muhafızlar!” diye bağırarak büyük merdivenlere doğru koridor boyunca koşmaya başladı.

Çağrısı üzerine yanımıza gelen dört beş adamla birlikte hemen ardından koştum. Steldor Büyük Salona giden son basamağa geldiğinde grubun başında yer alıyordum.

“Bekle!” diye bağırdım peşi sıra basamakları inerken. Canan'ın makamına açılan muhafız kapısında yanına daha fazla asker almak üzere durduğunda koluna yapıştım.

“Nereye gidiyorsun?” diyerek şansımı tekrar denedim, sesime bir çaresizlik sirayet etmeye başlamıştı.

Bana cevap vermeden kolunu çekti, sonra da doğu kanadındaki koridorun sonunda yer alan şapele açılan çift kanatlı ahşap kapılara yöneldi. Gürültü patırtıya uyanmış birkaç özel muhafız dairemizin alanımızın önünden geçen kuzeydeki koridora koşturuyordu. Bana doğru hızla yaklaşmakta olan Destari de aralarındaydı.

Steldor kapıların önünde durup kılıcını çekti, başıyla etrafında toplananlara işaret verdi. Onlar da silahlarını çekince sürgüyü açmaya çalıştı, sonra da omzuyla kapıya yüklendi ama açılmadı.

Muhafızlardan biri, “İçeriden sürgülenmiş,” diye mırıldandı ve adamları kapıyı kırmaları için organize etmeye başladı.

Kırılan ahşabın sesi duyulurken, Kral kapıyı bir tekmesiyle yıkarak arkasına sürülen ahşap kütüğü de kırmış oldu. Şapel neredeyse zifiri karanlıktı, garip ama içeri girmek tehlike arz ediyormuş gibi bir his uyandırıyor. Ne Miranna ne de Temerson bir kandil ya da mum olmadan burada kalamazlardı. Mideme kramplar girmeye başlamıştı ama mantıklı düşünmeye çalıştım. Belki de dışarı çıkmışlardı, ay ışığı altında yürüyüş yapıyorlardı. Doğru kanadındaki avluya giriş hemen yakındaydı, belki de gecenin o serin havasını içlerine çekmek istemişlerdi.

Bir meşale bekleyerek eşikte duran Steldor'a yaklaşıırken bana endişe etmememi söylemesini istiyordum. Ağır metal kokusu burun deliklerimden geçip genzime saldırırken birden durdum ve ağzımı, burnumu elimle kapadım.

“Ne var?” diye mırıldanırken karanlıkta görebilmek için gözlerimi kısımıştım ve kusmamak için kendimi zor tutuyordum.

Daha Steldor cevap veremeden, dışarıda bir bulut ayın önünden çekilip ışıklarının vitraylı camlardan içeri süzülmesine izin verince çok hafif de olsa bir ışık ortamı aydınlattı. Koridorda sıraların arasında, mavi taşların üzerinde yerde yüzükoyun yatan biri vardı, etrafı bir karaltıyla çevrilmişti. Bedeninin duruşu öne atılmak üzere olan tüyler ürpertici bir yırtıcı hayvanı andırıyordu, kol ve bacaklarını uyuyor olamayacak kadar tuhaf bir biçimde bükülmüştü, bedeni hayatta olamayacak kadar hareketsizdi..

Acı dolu bir çığlık attım ve sanki sisten etrafımı seçemiyormuşum gibi gördüklerim bulanıklaşmaya başladı. Dizlerimin bağı çözüldü ama Steldor belime sarılıp yere yığılmama engel oldu. Odaya tekrar odaklandığımda, paramparça olup kıymıkları etrafa dağılmış ahşap sunağı, oraya buraya savrulmuş tahta parçalarını gördüm; haç, kırılmıştı, yerdeydi. Gözlerim bir kez daha zemindeki taşlara çevrildi, kanın o koyu maisini, sızmakta olduğu o boynun durduğu garip açrı, ölümün o donuk resmini algıladım.

“Miranna...” diye elim ayağım tutmaz bir şekilde inlerken boğazım düğüm düğümdü.

Steldor birisine, “Götürün onu,” dedi ama kocamın kolları arasında çırpınıp beni oradan uzaklaştırmasına izin vermemekte direniyor, kız kardeşime ulaşmaya çalışıyordum.

“Bana bak,” dedi ciddi bir şekilde başımı aksi yöne çevirerek. “O kız kardeşin değil. Şimdi buradan gitmelisin.”

Destari öne doğru çıkarak şapelin içini elindeki meşaleyle aydınlattı ve ben sonunda kurbanın başındaki ince, beyaz saç tellerini ve rahip kıyafetini fark ettim. Birden suçluluk duygusuyla beraber öyle bir rahatladım ki biri hayatını kaybetmişti ama bu benim için en değerli olan kişi değildi.

Aklım fikrim biraz yerine gelmiş olduğundan, Steldor'un beni saray muhafızlarından birine teslim etmesine izin verecektim ki içime yeni bir korku düşünce neredeyse nefes alamaz oldum. Saygısızlık edilmiş olan sunak amaçsızca tahrip edilmemişti... Bir tünel vardı. Tekrar şapele doğru atıldım ama Steldor beni sıkı sıkıya tuttu.

“Kız kardeşim nerede?” diye haykırırken gözyaşlarını sanki boğazımı tikiyordu.

Ben perişan halde hıçkırarak hıçkırarak ağlarken Steldor'un seri emirler yağdırdığını duyuyordum.

"Hemen babama ve Galen'a haber verin. Muhafızların hepsini kaldırın ve buraya bir giren olmuş mu diye her yeri didik didik arayın. Ahırlara bakın; belki izlerini sürebiliriz. Şehrin kapılarının kapatılması için alarm verin."

Beni gayriresmî bir biçimde muhafıza teslim ettikten sonra Steldor temkinli bir şekilde Destari ve birkaç adamla beraber şapele girip yerdeki cesedin yanına ilerledi. Hemen harekete geçmenin hayatından daha önemli olduğunu düşünen kocam kılıcını kınına sokup sunağa yaklaştı, açılmış olan tünele girmeye hazırlanıyordu. Destari onu durdurmak için omzuna yapıştı, en azından içlerinden biri Kral'ın kendini gereksiz yere riske atmaması gerektiğini idrak etmişti ve Steldor geri çekilip muhafızlardan birkaçına kendisinin yerine tünele girip keşif yapmalarını işaret etti. Şapelden tekrar koridora çıktığımız zaman, Steldor katledilmiş rahibin görüntüsünü ve Cokyri'lilerin saraya sızmanın bir yolunu bulup da kız kardeşim Miranna'yı kaçırmak için açtıkları tünelin ağzını görmemem için beni kollarına aldığı anda ne haldeyim bilmiyordum.

Muhafızların kumandanı ve saray muhafızları komutanı çok geçmeden yanıma geldiler, her ikisi de kaçırılma olayından haberdardı ancak her ikisinin de fazla detaylı bir bilgi toplayamadıklarına emindim. Cannan, Steldor ve benimle birlikte Galen ve Destari'yi de makam odasına alarak bir durum değerlendirmesi yaptı. Steldor beni deri bir koltuğa yerleştirip ben istemsiz bir şekilde tir tir titrediğim sırada bana her anlamda destek olurken Cannan masasının arkasına geçmişti, Galen ve Destari ise sağında duruyorlardı. Ben oturur oturmaz Kumandan durumu ele aldı.

"Prenses Miranna'nın ortadan kaybolduğunu anlıyorum. Bu gece burada tam olarak neler olduğunu bilmem gerekiyor."

Hemen yanımda duran Steldor, "Miranna'nın oda hizmetçisi tarafından iletilen bir not üzerine Temerson'la buluşacağını düşünerek şapele gittiğini biliyorum," diye bilgi verdi.

"Miranna'nın oda hizmetçisi kim? Prenses bu notu ne zaman almış?" diye sordu Cannan sabırlı ve soğukkanlı bir halde.

Boş gözlerle zemine bakarken yanaklarım buz gibi olmuştu ve ıslaktı; Steldor dikkatimi çekmek için karşıma geçip dizlerinin üzerine çöktü. Ellerimi avuçlarına aldığı anda alnı endişeyle kırışmıştı.

“Miranna’nın oda hizmetçisi kim?” diye sordu usulca. “İsmi bilmeliyim.”

Öyle kendimi kaybetmişim ki söylediklerini bir türlü idrak edemiyordum, dudaklarımı kıpırdatmaya çalıştım ama bana boyun eğmeyi reddediyorlardı.

“Bize yardım etmek zorundasın, Alera. Miranna’nın... hayatı...buna bağlı olabilir.”

O kendimi bilmez halimde bile Miranna’nın hayatının tehlikede olduğunu ya da çoktan canını almış olabileceklerini söylemekten imtina ettiğini görüyordum. Kız kardeşimin, benim küçük kız kardeşimin, bir yerlerde ölmüş olabileceğini düşündükçe hıçkırıklara boğulacak gibi oluyordum, o gülümsemesi, masum kikirdemeleri ve umursamaz tavırları yitip gitmiş miydi?

“Ryla,” dedim üzgün bir sesle.

“Ryla sarayda mı yaşıyor?” diye üsteledi Cannan ve ben başımla onayladım.

Kumandan Galen’a döndü. “Temerson’ı buraya getirmesi için bir muhafız gönderin ve o oda hizmetçisini derhal bulun.”

Saray muhafızları komutanı başıyla onayladı ve kumandanın emrini yerine getirmek üzere fırladı. Steldor ayakta duruyordu, bense kayıp gitmemi engelleyecek bir dal bulmuşum gibi ellerine yapışmışım ve yanımdam hiç ayrılmadı.

“Peki, sana geldiğinde saat...”

Cannan’ın sözü, masmavi gözleri çılgına dönmüş gibi bakan Halias’ın makamının kapısını ardına kadar açıp içeri dalmasıyla kesildi.

“Miranna nerede?” diye sordu iki avucunu da Cannan’ın masasına dayayıp kumandana ateş saçan gözlerle bakarak.

Cannan’ın yüzü asılarak gölgelendi ve özel muhafızına sert bir şekilde hitap etmek üzere ayağa kalktı.

“Kendinize gelin, komutan vekili. Prensesin nerede olduğu henüz tespit edilemedi ama elimizden gelen her şey yapılmakta.”

Miranna'nın korumasının emirlere karşı çıkacağını hissedildiği gergin bir sessizlik oldu ama sonra masanın yanından geçip giderek sırtını duvara yasladığında vücudundaki her bir kas yay gibi gerilmişti. Destari onun yanına geçti. Kumandan tekrar yerine otururken Destari arkadaşını sakinleştirmek için elini Halias'ın omzuna koymuştu.

"Miranna, Temerson'la buluşmaya saat kaçta gitti?" diye sordu Cannan sonunda sorusunu bitirme fırsatı yakalamıştı.

"Akşam yemeğinden sonra bana izin verdiler," dedi Halias huzursuz bir halde. sanki hiç vakit kaybetmeden Miranna'yı takip etmesi gerekiyormuş gibi gözleri devamlı kapıya kayıyordu. "Herhalde ondan kısa bir süre sonra, muhafızlar koridorlarda devriye gezmeye başlamadan dairesinden ayrılmıştır."

Steldor elimi sıkı.

"Bu doğru mu, Alera?" diye sorunca takatsiz bir halde başımla onayladım. "Temerson'la kaçta buluşacaktı, bana söyler misin?"

"Karanlık çöktüğünde," derken tuzlu gözyaşlarım dudaklarımın kenarlarına varmıştı.

"Bu da birkaç saat önce kaçırılmış olduğu anlamına geliyor," diye durumu acımasızca özetledi Cannan. "Bunun ardında Cokyri'liler varsa artık onu şehirde bulamayız."

Destari'ye baktı ve sonra onu tersler gibi, "Hudut devriyelerini alarına geçirin. Onu kaçıranlar henüz topraklarımızdan çıkmamış olabilirler," dedi.

Hiçkırık ile çığlık arası bir ses çıkardım. Yanımızdan ayrılmadan önce Destari bana acıklı gözlerle bakarken Steldor bir kez daha dizlerinin üzerine çöküp beni kollarına aldı. Gömleğine sanki hayatın kendisiymiş gibi yapışmıştım. Ağlarken Galen'in geldiğini işittim ve Ryla'yı da yanında getirmiş mi diye bakmak için başımı kaldırdım.

"Hizmetçi odasında değil," diye tedirgin bir halde rapor etti. "Akşamüstünden beri de gelmemiş, kimse de geçmişi hakkında bir şey bilmiyor."

"Bu hizmetçi hakkında ne biliyoruz peki?" diye sordu Cannan.

Halias tedirgin bir şekilde ayağını yere vurmaya başlayınca başımı Steldor'un omuzundan kaldırdım, işte o anda neler olup bittiğini anla-

muştım ve göğsüm öyle bir sıkışıyordu ki neredeyse kalbim atmayacaktı ve sel olmuş gözyaşlarım akmayı kesmişti.

"Onu yaklaşık üç ay önce mayısın ortasında ben işe aldım." diye gerçeği açıkladım.

Odanın kapısı tıklatıldı ve bir muhafız, üstü başı darmadağın ve derişer içinde kalmış görünen Temerson ve babası Teğmen Garrek'i içeri aldı.

"Bu sabah Miranna'ya bir mesaj gönderdin mi?" diye sordu kumandan lafı uzatmadan.

"H... h... hayır, efendim," diye yanıtladı Temerson, korku içindeki gözleriyle orada bulunan herkese tek tek bakıyordu: Aklını yitirmiş gibi görünen Halias'a, yere diz çöküp kollarını avutulması mümkün olmayan eşine dolamış Steldor'a, kaygılı ve endişeli görünen Galen'a ve en son da yüzüne yansıyan tek sıkıntı belirtisi hafifçe gerilmiş kaşları olan Cannan'a baktı.

"Yani bu akşam onunla buluşmayacak mıydın?"

"H... hayır, efendim."

"O zaman saray muhafızları komutanın odasında bekleyin." dedi kumandan çekilmesini işaret ederek. Temerson ve babası dışarı çıkarken, acil mesajı devriyelere ulaştıran Destari içeri girince Cannan bir kez daha Galen'a döndü.

"Kral Adrik ve Leydi Elissia'yı haberdar edin. Onlara neeler olduğunu anlatmayın; bu haberi bizzat kendim vereceğim. Ayrıca doktoru da çağırın: Birçok kişinin bu gece gözüne uyku gireceğini sanmam."

Galen çıkıp gitti ve yerinde duramayan Halias yaslandığı duvardan ayrılıp odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Cannan bir süre sessizce onu izledi.

"Otur, Halias." dedi sonunda. "Yapabileceğin hiçbir şey yok."

Kumandanın emirlerine aldırış etmiyormuş gibi. "Peşine düşebilirim," diye çıkıştı. "Şimdiye dek nehri çoktan geçmiş olduklarını hepimiz pekâlâ biliyoruz. Cokyri'ye varmadan onlara yetişebiliriz."

Yürümeye devam eden komutan vekilini gözleriyle takip ederek. "Çok öndeler," dedi Cannan mantıklı bir şekilde. "Karanlıkta izlerini süremeyeceğimiz kadar hızlı ilerleyebilirler." Birkaç dakikalık bir sessizlikten sonra yineledi: "Otur, bu bir emirdir."

Masasının hemen önünde duran Cannan'ın işaret ettiği ahşap sandalyeye şöyle kaçamak bir bakış attıktan sonra, Halias'ın kendisinden hiç beklenmeyecek şekilde tekmeyi savurunca sandalye, Steldor'la benim yanımdan uçup geçti ve duvara çarpıp parçalandı. Steldor beni bırakıp hemen ayağa kalktı, o da Destari de birden savunma pozisyonu almıştı ama kumandanın kılı bile kıpırdamıyordu.

Halias'ın, "En azından peşinden gitmeme izin verebilirdin!" diye bağırması Destari'nin temkinli bir şekilde ona bir adım yaklaşmasına neden oldu. "Ben onun korumasıyım... Onu korumak benim görevimdi ve bu konuda başarısız oldum. Her zaman hayatımı uğruna kaybetmeye hazırdım ve bu gece onu korumalı ya da korumaya çalışırken ölmeliydim." Son bir yakarış daha yaparken duyduğu azap, sesine yansiyordu. "London Cokyri'de; onu bulmama izin ver, belki ikimiz birlikte onu geri getirebiliriz."

"Hayır," dedi Cannan kararlı bir şekilde. "Onu gözümüz kapalı düşman topraklarına kadar takip etmeyeceğiz." Bir an sinirleri yay gibi gerilen komutan vekiline baktı. "Şunu anlamış olman gerekir, Cokyri'liler Miranna'yı öldürmek isteselerdi bunu onu saraydan kaçırmadan da yapabilirlerdi. Cokyri'li bir kadının da böyle bir işe kalkışmadan önce saraya hizmetçi olarak sızmasını sağlamazlardı. Onun hayatını almaktan başka bir emelleri var, bu da bize daha mantıklı hareket etmek için zaman kazandırır."

"Belki de *sen* onları takip etmek istemiyorsundur," dedi Halias dişlerini sıkarak. Arkasını dönüp ayaklarını yere vura vura ofisten çıkarken emre itaatsizlik tehdidi hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Cannan'ın sert bir bakışıyla Destari, Halias'ın peşinden dışarı fırladı, o kızgınlıkla bir şey yapmadan onu durdurması gerektiğini anlamıştı.

İkisi gidince kumandanın odasında Cannan, Steldor ve ben kaldık. Steldor, Halias'ın öfkeyle fırlattığı sandalyeyi aldı, babasının masasının önündeki eski yerine yerleştirdi.

"Tünel konusunda ne yapmalı?" diye sordu.

Canan sadece, "O mesele tehlike arz ediyor," dedi. "Kapatmamız gerekecek. Her nasılsa Cokyri'liler bunu öğrenmiş. Adamlarımızı şehrin surlarının dışına çıkan diğer tüneli kontrol etmeye gönderdim; Cokyri'liler

onu da keşfetmişlerse büyük bir güvenlik açığıyla karşı karşıya kaldık demektir, tabii gerektiği takdirde her iki kaçış yolunu da kullanamayacağımızı söylememe gerek bile yok.”

“Nasıl öğrenmiş olabilirler?” diye sordu Steldor yüzünü asarak.

Bir an bir sessizlik oldu ama bu düşünüp taşınmadan kaynaklanmıyordu.

“Onlara Narian söylemiş olmalı,” dedi Cannan sertçe. “Tek mantıklı açıklaması bu.”

Fikrini değiştirmek için umarsızca, “Hayır!” diye araya girdim. “Narian bize asla ihanet etmez; böyle bir bilgiyi asla ver...”

Steldor kurnazlıkla, “Narian bundan haberdar mıydı?” diye sorunca gözlerim çaresizlik hissiyle yaşla doldu.

“Ona söylemiştim,” diye mırıldanırken artık ailemden olan iki heybetli askerin beni kınamamaları için dua ederek esmer yüzlerindeki ifadeyi inceliyordum.

Benim bu itirafım karşısında bir tepki vermediler. Odaya sessizlik çökmüştü, nefes bile alınmıyor gibiydi. Sonunda, Cannan bu ezici sessizliği böldü.

“Ona söyledin mi?” diye sözlerimi yinelerken acımasızlığı bir kez olsun öfke ve kulaklarına inanamamakla çatırdıyordu. “Bir *Cokyrî’liye Hytanica* Sarayı’na açılan tünelden bahsettin ve beni ya da başka birini bundan haberdar etmeye gerek görmedin, öyle mi?”

Gözlerimden yaşlar boşanıyordu, yüzümü ve burnumu gömleğimin koluna sildim.

“Baba...” dedi Steldor çekingen bir şekilde, belki de daha fazla suçlamayı ya da suçluluğu kaldıramayacağını düşünüyordu ama neyi neden yaptığımı açıklama hissiyatıyla sözünü kestim.

“Kendisi keşfetti.” Aylar önce Narian’la saray ahırlarında yaptığım konuşmanın detaylarını anımsamaya çalışırken yorgunluğum ve üzüntüm sesime yansıyor. “Tüneli kendi kendine bulmuş ya da tünel olduğunu düşünmüş ve nereye çıktığını sordu. Ben de ona söyledim. Ama böyle bir bilgiyi asla kimseye söylememiştir, Hytanica’yı asla tehlikeye atmaz.”

Cannan kendisinden hiç beklenmedik bir şekilde çok sert bir cevap vermeye hazırlanıyordu ama odasının kapısı açılınca durmak zorunda

kaldı. Hemen aralarından gelen Galen'la birlikte ebeveynlerim içeri girince gözlerini kapadı, nefesini normalleştirmeye çalışıp bu, insanın yüreğini dağlayan haberi onlara vermeye hazırlandı.

Babam masaya doğru bir adım attı, Steldor kendisine yol vermek için kenara çekilirken annem de ağladığını görüp hemen yanıma geldi. Üzüntümün nedenini bilmeseydi de elini omzumdan çekmedi. Saray muhafızları için saçlarını okşamaya başladı.

“Neler oldu?” diye sordu babam, huzuru kaçtığı belliydi. “Bütün saray ayakta.”

Cannan, “Otursanız iyi olur,” diye tavsiye edince babam da söylediğine uydu ve yavaşça kumandanın masasının önündeki sert ahşaptan üç sandalyeden birine çöktü. Galen birini annemin oturması için benim yanıma getirince annem de oturdu ama elini omzumdan çekmedi. Saray muhafızları komutanı daha sonra odanın arka tarafına geçip ayakta dururken ebeveynlerim korkunç bir şeyler duyacaklarını bilerek Cannan'a bakmaya başladılar.

“Bunu söylemenin kolay bir yolu yok,” diye başladı Kumandan, ben hıçkırımlarla sarsılmaya başladığımda bile soğukkanlılığını bir kenara bırakmadı. “Cokyrililer, kaç tanesi bilmiyoruz ama bu gece saraya sızmayı ve Prenses Miranna'yı kaçırmayı başarmışlar.”

Annem beni ürküten, yürekler parçalayıcı bir çığlık attı ve gözyaşlarımın daha da beter akmasına sebep oldu. Kendini bilmez bir şekilde kollarını bana sardı, beni sıkı sıkıya kucakladı. Babam sandalyesine gömüldü, beti benzi atmıştı, sanki daha yaşlı görünüyordu. Dudaklarından belli belirsiz *hayır* dediğini gördüm ama neredeyse hiç ses çıkarmadan, nefesi kumandanın verdiği acı haberle yitip gitmişti.

Steldor ailemi, “Şehrin kapılarını elimizden geldiğince hızlı bir şekilde kapadık,” diye bilgilendirirken sözlerini bitirmeden önce onayını almak ister gibi gözleri bir an babasına kaydı. “Ancak biz tehlikede olduğunu fark etmeden birkaç saat önce saraydan kaçırılmış olduğuna inanmamız için sebep var.”

Annem, “Hayır!” diye inledi. “Benim bebeğim!”

Acısı kalbimi parçalıyor, kendi acımı anlamsız kılıp gözyaşlarıma ket vuruyordu, bu kez onu teskin etme görevi bana düşmüştü. Babamın

hisleriyse duruşundan belli oluyordu, orada öylece rengi solmuş ve iletişim kuramayacak bir haldeydi.

“Bir teselli değil belki ama Cokyri’lilerin niyeti Miranna’yı öldürmek olsaydı, onu saraydan kaçırmazlardı diye düşünüyorum,” dedi Cannan daha önce Halias’a söylediklerini yineleyerek. “Sanırım şu anda güvendedir ancak kendisini eve getirmek için elimizden gelen her şeyi yapacağımızdan emin olun.”

“Peki, neden Miranna?” diye sordu babam, sonunda ses çıkarmayı başarabilmişti ama gözleri fal taşı gibi açık ve kenarları kıpkırmızıydı.

“En kolay hedefti de ondan, Kraliyet ailesinin en az koruması olan, en saf üyesiydi,” diye açıkladı Cannan. Sonraki sözleriyle içimize su serpmeye çalıştı. “Eğer onu kaçıranları elimize geçiremezsek, Cokyri’lilerin onu salmak için anlaşma yapmaya çalışacaklarına eminim. Ama ne talep edeceklerini bilemiyorum.”

Kapının tıklatılması ile Bhadran’ın geldiği duyuruldu ve Galen onu içeri buyur etti. Ben kendimi bildim bileli ailemin sağlığından sorumlu olan ak saç hekim odaya kafası karışmış gibi şöyle bir baktı, henüz neler olduğunu anlayamıyordu. Kumandan kısa sürede ona detayları anlattı ve ailemle bana uyumamıza yardımcı olacak bir şeyler vermesini söyledi. Bu haberle şoke olan Bhadran hepimize birer sakinleştirici verdikten sonra o gece yapılabilecek başkaca bir şey olmadığı için Cannan dairelerimize dönmemizi salık verdi. Babam ağlamakta olan annemin omzuna kolunu sarıp odadan dışarı çıkarırken Steldor ayağa kalkmama yardım etti ama ayaklarım beni taşıyacak gibi değildi. Beni tüymüşüm gibi kollarına alıp dışarı çıkardı. Büyük merdivenlerden yukarı taşıdı ama daha ilk basamağa varmadan yorgunluktan bitap düşmüş bir halde sızmıştım.

10. BÖLÜM

KARANLIK ŞAFAK

Uyandığımda sabahın ilk ışıkları odamın hafif aralık duran perdelerinden içeri sızıyor, karanlık köşeleri aydınlatmaya çalışıyordu. Ben yorganımın altında ayaklarımı karnıma çekip kıvrılmış yatıyor, aylak aylak yastığın üzerinde duran solgun ellerimi inceliyor, dün gece olanları anımsamaya çalışıyordum. Devamlı hareket halinde olduğum bir rüya görmüştüm ve sakinleştiricinin etkisini hâlâ üzerimden atamamıştım; bir türlü aylamıyordum. Parmaklarımı yüzümde gezdirince birkaç kurumuş gözyaşı damlası buldum ve sonra bir duvara toslamış gibi her şeyi hatırladım.

Miranna'nın her yanıyla kadınsı olan yatak odasının görüntüsü aklımda beliriverdi; kurdelelerle süslenmiş yatak örtüsü, duvarlarından sarkan pastel renkli flamalar ve taş bebek koleksiyonu. Bir daha o odada uyumayabileceğini düşününce, boğazıma iğneler saplanmaya başladı ve anıları zihnimden uzaklaştırmak için gözlerimi sıkıca kapadım. Tekrar açtığımdaysa, sol tarafımda bir sandalyenin üzerinde uyumakta olan Steldor'u gördüm, belli ki bütün gece başımda beklemişti. Başını benden tarafa değil de diğer yana çevirmiş, omzuyla sandalyenin sırtına yaslanmıştı, kolu yandan öyle bir sarkıyordu ki parmakları neredeyse yere değecekti. Koyu renk saçları ve elbiseleri hiç de ona uygun olmayan bir şekilde darmadağındı ama insanların uyudukları zaman gördükleri gibi melekse bir yüzü vardı, uzun koyu kahverengi kirpikleri neredeyse yanaklarına değiyordu. Nedendir bilmem, o güzel yüzündeki huzurlu ifade beni rahatlatıyordu.

Yorgana iyice sarınıp onu bir süre daha izledim, usulca her nefes alışında göğsü bir inip bir kalkıyordu. Zamanı durduran bu büyüün bozulmaması için uyanmasını istemiyordum. Uyandığında birlikte Cannan'ın yanma gidip gece boyunca süren aramalardan bir sonuç alınmış mı öğrenmeye çalışacaktık. Ayrıca bu kâbusu nasıl atlatabileceğimize karar vermek zorunda kalacaktık ve ben şu anda bütün bunları zihnimden uzak tutmaktan memnundum.

Ancak öyle görünüyordu ki bakışlarım Steldor'un uykusunu katman katman perdeleri kaldırır gibi yavaş yavaş açmaya başlamıştı, gayet rahatsız bir şekilde olduğu yerde kıpırdanınca başı öteki tarafa düştü. Elini çattığı kaşları yüzünden kırış kırış olan alnına götürdüğünde sonunda kirpiklerini kaldırdı ve hemen bana odaklandı. Beni öyle bir endişeyle inceliyordu ki sanki aklımın yerinde olup olmadığından ya da onun odada bulunması hakkında ne hissettiğimden emin olmakta zorlanıyor gibiydi. Sonunda ayağa kalktı ve hafifçe boğazını temizledi.

“Babam bizi görmek isteyecektir. Giyinmene yardımcı olması için hizmetçini gönderirim.”

Başımın onaylarken gözlerimle odanın içindeki hareketlerini takip ediyordum, yanımdan ayrılmasını istemiyordum ama gitmesi gerektiğinin de farkındaydım.

“Yanımda kaldığın için teşekkür ederim,” dedim usulca.

Eli kapının kulpunda durdu, yoluna devam etmeden önce başını hafifçe eğerek teşekkürümü kabul ettiğini belirtti.

Gitmesinin ardından kısa bir süre sonra Sahdienne geldi ve krem rengi, sade bir elbise giymeme yardımcı oldu. Her sabah yaptığı gibi saçlarımı tararken onun aşına olduğum bu hali aklıma Miranna'nın hiç de alışık olmadığı bir sabaha uyanacağını getirince içim acıdı. Koyu kahverengi saçlarımı dağınık bir topuz olarak topladıktan sonra arkamda durup yine her zamanki gibi şekle girmekte direnen birkaç saç teliyle uğraşmaya başladı.

“Majesteleri, kulağıma bazı...” diye mırıldandı ama ona tepki veremeyecek kadar yorgundum. Tuvalet masamın üzerinde yer alan aynada kendime baktım, bembeyaz suratım boş boş bakıyordu, kıpkırmızı olmuş gözlerimin altında koyu renk halkalar oluşmuştu. İçimden sessizce

Sahdienne'in durmasını istiyordum ama o da durumun hassasiyetine rağmen çaresizce benden, duyduklarının doğru olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

"Bu... Bu doğru mu?" diye kekeledi en sonunda aklından geçenleri dile getirme cüretini bularak.

"Doğru," dedim umarsızca.

"Peki... Hizmetçisi? Ryla da işin içinde miymiş?"

"Evet."

Benim işe aldığım hizmetçi; Miranna'nın odasına yerleştirdiğim hizmetçi; dün gecenin kız kardeşimin hayatındaki en güzel gece olacağı konusunda ikimizi de kandıran hizmetçi. Elbette o gün gözümden kaçan bir şey olmalıydı. Peki, ben neden Miranna bana Temerson'un mesajından bahsettiği anda tehlike çanlarını duyup da onu uyarmamıştım? Steldor kadar akıllı olsaydım onu kurtarabilirdim. Daha fazla dikkat etseydim bunların hepsini önleyebilirdim.

Birden, "Gitmem lazım," deyip tuvalet masamın sandalyesinden kalkınca Sahdienne tedirgin bir şekilde geri çekildi ve saygıyla başını eğdi.

Steldor'un üzerini değiştirmiş, saçını her zamanki gibi taramış, hep olduğu gibi kusursuz, gerginliğini elindeki hançeri bir elinden diğerine geçirerek atmaya çalışır vaziyette beni beklediği görüşme odasına girdim. Hançeri kınına soktuktan sonra koridorda bana eşlik etti. Biz yürüdüğümüz sırada, ben giyinirken babasıyla kısa bir konuşma yaptıklarını bildirdi.

"Dün gece yapılan aramalardan bir sonuç çıkmamış," dedi. Ben ağlamamak için kendimi zor tutunca beni teselli etmeye çalıştı. "Hâlâ umut var, Alera. Babam nasıl harekete geçmemiz gerektiği konusunu ele almak üzere bir toplantı yapacak."

"Ne zaman?"

"Şimdi. Uyandığımı öğrenince diğerlerine de haber verdi." Benim şaşkın bakışlarım karşısında daha fazla açıklama yapmak zorunda hissetti. "Olaya sen de müdahil olduğun için toplantıya katılmaman gibi bir durumun söz konusu olamayacağını düşünüyor, aslında katılman şart."

Başımın onayladım ama kendimi kalp atışım gibi beynimde zonklayan soruyu sormaktan da geri tutamadım. Steldor'u durdurmak için koluna yapıştım.

"Onu geri getirebilecek miyiz?"

Tereddüdü yeterince açıklayıcıydı ve hemen ardından söylediklerine inanma ihtimalimi tamamen ortadan kaldırmıştı.

"Elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Hiç kıpırdamadan durdu, şikâyet etmeden kendimi toparlamamı bekledi. Birkaç derin nefes aldıktan sonra koluna girdim ve döner merdivenlerden birinci kata indik.

Beni kumandanın makamına götürmesini bekliyordum ama bunun yerine merdivenin hemen karşısındaki kralın kabul odasından, taht odasını da geçip Cannan'ın ofisi ile kralın çalışma odasının arasında kalan taktik odasına girdik. Dikdörtgen şeklindeki devasa odanın içinde meşe ağacından kocaman bir masanın etrafında on iki adam oturuyordu. Toplantıyı yönetecek olan Cannan masanın bir başında otururken, hemen solunda benim ve Steldor için ayrılmış iki sandalye vardı. Onun yanında sırasıyla babam, Galen, Destari ve Halias oturuyordu. Cannan'ın sağında Gözcü Birliklerinin Komutanı Cargon ve Şehir Muhafızları Komutanı Marcail vardı. Diğer sandalyelerdeyse kumandan vekilleri yer alıyorlardı. Cannan, Galen, Halias ve Destari bu olayın vuku bulduğu andan beri gözlerini kırpmamış gibi görünüyorlardı ancak bu takatsiz hallerinin ardında kararlılık göze çarpıyordu.

Bütün gözler üzerimize çevrildikten sonra erkekler ayağa kalktı, aralarına katılan Steldor ve beni saygıyla selamladılar. Bize ayrılan sandalyelere doğru Kral'ı takip ettim, erkeklerin çoğunun benim orada bulunmamı garip karşılayacaklarını bilsem de oradaki tek kadın olmaktan rahatsız olamayacak kadar yorgundum. Biz yerlerimizi aldıktan sonra Cannan konuşmaya başladı.

"Dün gece olan bitenlerden hepiniz haberdar değilsiniz. Prenses Miranna sabaha karşı Cokyri'liler olduğunu tespit ettiğimiz saldırganlar tarafından kaçırıldı."

Masanın etrafında fısıldaşmalar oldu ama Canan sesin kesilmesini beklemeden konuşmaya devam etti.

"Düşmanın aramıza Prenses'in hizmetçisi olarak Cokyri'li bir kadının sızmasını sağladığına inanıyoruz; henüz yerini tespit edemedik ve geçmişi hakkında da fazla bilgimiz yok. Anlaşılan o ki, Majestelerini

şapele gitme konusunda kandırmış ve kendisi orada yakalanarak saray ahırlarına giden tünelden geçirilerek kaçırılmış.

“Gece boyunca arama yapıldı ancak failer bulunamadı. Dağın eteklerini aramaya devam ediyoruz. Huduttaki birlikler de alarma geçirildi ancak kuvvetle ihtimal ki Prenses olay fark edilene kadar şehrin, hatta belki de krallığın dışarına çıkarılmış olmalı. Kendisini bu yollarla geri getirebileceğimizi sanmıyorum. Adamlarım Cokyri’lilerin nehrin karşı yakasına geçtikleri yeri bulduklarını sanıyorlar, bu da yüksek ihtimalle çoktan dağa çıktıkları anlamına geliyor.

“Bu toplantının amacı nasıl bir yol izlememiz gerektiğini belirlemek. Ben makul üç seçenek görüyorum. Birincisi, adamlarımızı iz sürmeye göndermek. Bu Cokyri’ye gidilmesi anlamına geldiğinden oldukça çetrefilli bir konu; London’ın uzmanlığı böyle bir durumda çok kıymetli olurdu ancak kendisi şu anda sahada keşifte.

“İkincisi, Cokyri’lilerden haber beklemek. Düşmanımız Prenses’i bir amaç uğruna kaçırmış olmalı ve bizimle anlaşmaya varmak isteyecekleri kanısındayım. Bu durumda kendisinin hayatına karşılık ne gibi tavizler verebileceğimizi ciddi bir biçimde ele almamız gerekiyor.”

Babam çaresizlik içinde acınacak bir ses çıkarıp yumruğunu ağzına götürdü, küçük kızının ölebileceğini düşünmek bile dayanılmazdı. Canan gözünün ucuyla ona baktı ama bunu anlayışla karşıladığından değil de sanki ses dikkatini çektiği için yapmıştı. Kumandan o anda benim gözümde hep canlandığı gibi biriydi: Endişelenen ya da üzülen bir adam değil de harekete geçen hesapsız bir güç gibiydi.

“Üçüncü ve benim nazarımda son seçeneğimiz ise, Cokyri’yle temasa geçmek. Bu da bize saldırı üstünlüğünü verir ama Cokyri’nin elçilerimize iyi davranmadığını unutmamalıyız. Bu nedenle ben bu yaklaşımı benimsemiyorum.”

Masanın etrafındaki herkes Cokyri’yle savaşımızın tarihçesini biliyordu: Yaklaşık bir asır önce, Hytanica Veliht Prensi’ni bir ticaret anlaşmasını görüşmek üzere Cokyri İmparatoriçesi’nin yanına yollamıştı ve İmparatoriçe, Prens’in kültürleri hakkında hiçbir şey bilmemesini hakaret addetmişti. Prensi idam ettirmiş ve bu haber Hytanica’ya ulaştı-

ğında, Kralımız yüzyıl sürecek bu savaşı başlatmıştı. Hiç kimse düşman topraklarına bir başka değerli şahsiyet göndermeye hevesli değildi.

Cannan, "Bu konuyu tartışmaya açıyorum," diye bitirdi.

"İzlerini sürmeliyiz," diye fikrini beyan etmek için ağzını açan ilk kişi Halias oldu, babam da kendisiyle hemfikir olduğunu başını kararlı bir şekilde aşağı yukarı sallayarak belli etti. "Zaten bunu dün gece yapmalıydık... Şu anda tehlikede ve kendisini kurtaracağımızı düşünüyordur."

Destari harap bir şekilde, "Bu düpedüz intihar olur," diye cevaplayınca bütün gece bu mevzuyu konuştuklarını anladım. "Uygun bir plan geliştirebilmemiz için London'ın Cokyri toprakları hakkındaki bilgisine ihtiyacımız var. Bence en azından London geri gelene kadar bekleyelim."

"Ama ne zaman geri geleceğini kimbilir..." diyen babamın sesinden paniklediği anlaşılıyor, durmadan parmaklarını masaya vuruyordu. "Belki haftalarca gelmeyecek ve o zamana kadar Miranna... Belki de ..."

"Ölmüş olacak," diye acımasız bir şekilde babamın sözünü Halias tamamladı.

"O zaman London'ı arayıp bulması için birini gönderelim," diye önerdi Steldor, Halias'a bu kadar açık sözlü olduğu için azarlayıcı bir bakış atarak. "Destari'ye katılıyorum, Cokyri topraklarına körü körüne gizlice sızmak felaketle sonuçlanabilir ama arkamıza yaslanıp London'ın kendi isteğiyle dönmesini beklemek zorunda değiliz. Belki de Cargon onu arasınlar diye dağın eteklerine bir gözcü birliği gönderebilir."

Binbaşı Cargon, "Bu dediğinizi hemen yapacağım," dediğinde Steldor ve Cannan başlarıyla onay verdiler. "Ayrıca adamlarıma Cokyri sınırını kolayca delip geçebileceğimiz noktaları da araştırmalarını söyleyeceğim."

Canan masanın etrafındaki herkesin yüzüne tek tek bakarak, "Bunlar üzerinde mutabık mıyız o zaman?" diye sordu. "London'ı aramaları için gözcü birlikleri sevk edeceğiz ama o bulunana kadar bir kurtarma çalışması yapılmayacak. Oraya iyi geliştirilmemiş bir planla gitmemiz Prensese için beklememiz kadar tehlikeli olacaktır. Sanırım şu an ölümle burun buruna olmadığını söylemekte bir beis yok, hem Cokyri bir kurtarma planı hazırlanmadan önce şartlar öne sürdüğü takdirde bunları değerlendirmeye alırız."

Bu söylediklerini iki kişi dışında herkes onayladı. Babamın kaygılı kahverengi gözlerinin, Halias'ın kızgın mavi gözleriyle buluşması, her iki adamın da bu karardan memnun olmadığı anlamına geliyordu. Her ne kadar korkunun içime bir bıçak gibi saplandığını hissetsem de çoğunluğun takdirine uymak zorundaydım. Halias feci şekilde suçluluk hissediyordu ve babam da asker kökenli bir adam değildi ama geri kalanlar, daha sakın kafayla Miranna'nın gerçekten de büyük bir tehlike altında olduğunu düşünmüyorlardı. Yine de Cannan'ın, Miranna'mın "mevcut durumda *ölümcül* tehlikede olmadığı" savı karşısında midem bulanmaya başlamıştı. Ne türden tehlikeler vardı ki? Peki, hayatı tehlikede değıldiyse başka ne şekilde tehdit ediliyor olabilirdi?

"Sence Cokyri'liler bizimle görüşme yapmak için ne zaman temasa geçer?" diye soran Galen, tartışmaya tekrar kulak kabartmama neden oldu.

"Bilemiyorum," diye cevapladı Cannan. "Ancak Cokyri'liler etraflarına dehşet ve korku saçmayı bilirler ve zaman onlardan yana. Bizim onlara taviz verecek bir hale gelmemizi bekleyeceklerdir, bu yüzden de bizimle mümkün olduğunca geç temasa geçeceklerdir. Bu konu üzerinde bugün bir karara varmamız gerekmesi de onun sağ salim aramıza dönmesi için ne yapmamız gerektiğini hepimiz düşünmeliyiz."

Cannan durdu ve masanın etrafındaki her adamın gözlerinin içine tek tek bakarak son söylediklerinin ne kadar önemli olduğunu vurguladı.

"Ele almamız gereken ikinci bir konu daha var. Hemen icabına bakılması gereken çok önemli bir güvenlik açığımız var. Adamlarıma Prenses'in kaçırıldığı tüneli yıkmalarını söyledim ama alınması gereken birkaç önlem daha var.

"Öncelikle son bir yıl içerisinde sarayda işe alınmış çalışanların geçmişlerinin araştırılması gerekiyor. Cokyri'ye gelecek planları için kolaylık sağlama niyetinde değilim. Galen, bu soruşturmaları düzenlemekten sen sorumlusun. Doğum yerlerini, ailelerini, hayat hikâyelerini, kısacası Hytanica'ya sadık olduklarını ispatlayacak her şeyi öğrenmek istiyorum. En ufak şüphe uyandıracak bir durum olması halinde hemen haberdar edilmek istiyorum. Ayrıca ileride işe alınacak çalışanlar da aynı şekilde sorgulanacaklardır.

“Bu andan itibaren, Kraliyet ailesine gönderilen tüm mesaj ve davetiyeler, ne kadar sıradan, masum ya da beklenir olduklarına bakılmadan ilk önce bana getirilecek. Kraliçe Alera’ya annesinden gelen, annesinin el yazısıyla yazılmış, onu çaya çağıran bir davetiye olsa bile... Herhangi bir cevap verilmeden önce benim tarafımdan gözden geçirilecek.

“Üçüncüsü, saraydaki muhafız sayısının yavaş yavaş artırılması gerekiyor. Bundan böyle, saraya giriş yapan herkesin üzeri saray muhafızları tarafından aranacak ve saraydan ayrılırken de kendilerine saray muhafızları eşlik edecek. Bu, saraya giriş yapan herkes için, hizmetkârlar kapısından yiyecek getiren adamdan tutun da sarayda görevli olmayan askerlere kadar istisnasız herkes için geçerli olacak. Giriş çıkış yapanların kayıtları avluların ve sarayın her girişinde yapılacak ve en ufak şüphe uyandıran her davranış derhal doğrudan bana bildirilecek. Bu türden bir haberin bana ulaşmaması halinde, sorumlu kişi itaatsizlik suçuyla kovuşturmayaya uğrayacaktır. Galen, adamlarını görevlerine tayin etme ve bu yeni uygulamadan haberdar etme görevini sana veriyorum.”

“Tabii, efendim,” dedi Galen başıyla hemen tasdik ederek.

Herkes Kumandan’ın bu kesin emirleri karşısında biraz şaşkına dönmüş gözükse de kimse bir şey demedi çünkü alınması gereken tedbirler ne kadar sıkı olsa da, herkes bunların gerekliliğinin farkındaydı. Düşman hiçbirimizin ruhu duymadan aylarca aramızda yaşayarak bilgi toplayıp, herkesi izleyip casusluk etmiş ve saraydan bir prenses kaçırılmıştı. Cokyrî’li kadın kimbilir memleketine başka hangi sırları götürmüştü. Ayrıca onun memleketlisi olan daha kaç adamın hâlâ şehirde olduğunu da kimbilebilirdi.

“Benzer önlemler şehir kapılarında da alınacak,” diye devam etti Cannan, şehir muhafızlarının komutanına dönerek. “Marcail, adamlarını görevlendirme ve bilgilendirme işini de sana bırakıyorum.”

“Evet, efendim.”

“Güzel. Şimdi, son olarak, komutan vekillerini Kral ve Kraliçe selef-leri de dâhil olmak üzere Kraliyet ailesi üyelerine şahsi koruma olarak atayacağım. Destari, sen Kraliçe Alera’nın koruması olarak tekrar eski görevine döneceksin; Davan ve Orsiett siz Kral Adrik ve Leydi Elissia’ya koruyacaksınız ve Casimir, seni de Kral’ı korumakla görevlendiriyordum.”

Belli ki kendisini Cannan'ın atıfta bulunduğu Kraliyet ailesinden ayrı tutan Steldor, dudaklarında bir itirazla birden irkildi.

“Ne...”

“Yapma,” diye sözünü kesti Kumandan, sol tarafında oturan oğlunun yüzüne bile bakmadan. Steldor sandalyesinde geri yaslandı, biraz şoke olmuştu ama tartışmadı.

“Böylece toplantımız bitmiş oluyor,” diye beyan etti Cannan ayağa kalkarak. Galen ve Marcaill’e dönüp ekledi: “Gün sonunda rapor vermenizi istiyorum.”

Taktik odasından önce Steldor ve ben çıktık, ardımızdan yeni görevlerini alan Destari ve Casimir geliyordu. Casimir metin davranıyordu ve varlığını hissettireceğini biliyordum ama yine de Steldor'un birinin devamlı ayağının altında dolanmasına nasıl tepki vereceğini bilemiyordum. Tam biz taht odasına geçerken, kocam omzunun arkasına birkaç hoşnutsuz bakış attı.

Kendisi gibi komutan vekili olan dostu kadar uzun olmasa da ki neredeyse bütün özel muhafızlar uzun boyluydu, Casimir kocamla aynı boydaydı ve genelde her asker gibi o da kaslı bir vücuda sahipti. Steldor'unki kadar koyu olmasa da onun da saçları kahverengiydi ama Galen'in saçlarından daha koyuydu, gözleriyse dumanlı griydi. Destari, London ve Halias'tan daha gençti ama onu çok iyi tanımiyordum çünkü genellikle Cannan'ın diğer krallıklardaki işlerini hallediyordu.

Büyük merdivenin ilk iki basamağını çıktığımda Steldor'un aşağıda durduğunu fark ettim.

“Babamla birkaç konuyu görüşmem lazım,” diye açıkladı, bu da bana babasıyla gerçekten de bir korumaya ihtiyacı olup olmadığını görüşmek istediğini düşündürdü.

Beni bırakma ihtimali karşısında mideme sancılar saplandığını fark edince şaşırdım. Derin derin nefes aldım ve mantıklı bir şekilde düşünmeye çalıştım ama ilk verdiğim tepkiyi bir türlü bastıramıyordum ve ben kaskatı bir biçimde başımla onu onaylarken bile böyle hissediyordum. Bana yaklaşıp yüzüme düşen bir saç tutamını kulağımın arkasına yerleştirdi, herhalde nasıl hissettiğimi yüzümden anlamıştı ve ben onun

dokunuşuyla gözlerimi kapadım ve onun kendine güvenini, bunun bana verdiği huzuru içime çekmeye çalıştım. Sonra da Casimir'le beraber gittiler.

Destari'ye baktıktan sonra diğer basamakları çıkma telaşına düştüm çünkü gözlerinde bana acıyan o ifadeyi görmeye katlanamıyordum. Kimsenin bana acımasını istemiyordum. Herkesin sanki hiçbir şey olmamış, bunların hepsi kocaman bir şakadan ibaretmiş gibi davranmasını istiyordum. Bana acıyarak bakan her bakıştan nefret ediyordum çünkü beni tekrar gerçeğe döndürüp bütün bu olanların korkunçluğunu hatırlatıyorlardı; kız kardeşimin Başrahibe ve acımasız Ulubey'in elinde, Cokyrı'de olduğunu ve Miranna'nın onların insafına kaldığını anımsıyordum.

Destari görüşme salonun girişinde dikiliyordu, yalnız kalmayayım diye içeri girmeli mi diye düşünüyor olmalıydı, ben de içeriye girmesini işaret ettim. Konuşacak halim yoktu ama korkmuyor gibi de yapamazdım. Miranna çok iyi korunan, sözde içeri girilemez yuvamızdan zorla kaçırılmıştı. Aynı şeyin benim de başıma gelmeyeceğinin garantisini kim verebilirdi... Düşmanın ulaşamayacağı bir yer var mıydı?

Destari'yi görüşme odasında bırakıp odama çekildim ve kapıyı arkamdan kapadıktan sonra içeriye güneş ışığı girmemesi için hızla kalın perdeleri çektim. Sarsak bir halde yatağıma gittim ve üzerimdekileri çıkarmadan yorganın altına girdim ve saatlerce orada kalıp bir uyuyup bir uyandım, bu yanlış dünyayı dışarıda bırakmak istiyordum.

Çok sonra görüşme salonundan fısıldaşmalar işittim ve dinlemeye çalıştım, seslerden kelimeler çıkarmayı denedim ama başaramadım. Görüşme salonun kapısının açılıp kapandığını, sonra da yatak odama yaklaşan ayak seslerini duydum.

"Alera," dedi Steldor usulca, hafifçe kapıyı tıklatırken.

Onu görme telaşıyla yorganı üzerimden atıp yatağımdan kapıya doğru koşturdum. Gözleriyle bedenimi ve odayı süzdü, her şeyin dar-madağın, perdelerin çekili ve üzerimdeki yatak giysilerinin buruş buruş olduğunu fark etti.

"Bütün gün uyudun mu?" diye sordu.

"Bazen," dedim ihtiyatla. "Daha çok dinlendim."

Endişelendiği yüzünden belli oluyordu ama bana daha fazla soru sormadı.

“Senin için bir şey getirdim,” dedi onu takip etmemi işaret ederken ve ben Destari’nin koridordaki Casimir’in yanına gitmek için olsa gerek, görüşme salonundan ayrıldığını fark ettim.

İninden çıkmaya zorlanan korkmuş bir hayvan gibi gidip kanepeye oturdum, çekingen bir şekilde Steldor’un kanepenin önündeki sehpayı bıraktığı sepete uzandım. Ben sepetin kapağını yavaş yavaş kaldırırken şöminenin yanında durmuş beni izliyordu.

Kapağı birazcık araladığımda, küçük, gri ve siyah bir kedinin başını dışarı çıkarıp insanı şaşırtacak kadar yüksek bir sesle miyavlayarak meraklı gözlerle etrafına bakması bir oldu. Kedicik sepetten çıkmaya çalışırken patilerinin ve karnının beyaz olduğunu fark ettim. Çok fazla geçmeden arka ayaklarından biriyle sepetin kapağını iten minik yün yumağı pat diye kucağıma düştü, tekrar miyavlayıp sarsak bir şekilde ayağa kalktı, sırtını yay gibi girmesiyle karnı daha da pofuduk bir hal aldı.

Yerinde duramayan kediciciği kollarıma alıp göğsüme bastırdım, sonra omzuma çıkıp zar zor dengesini buldu. Kafasını uzun saçlarımın arasına soktu, minicik patileriyle ona vurmaya başladı, herhalde bir tür av hayvanı olduğunu düşünmüş olmalıydı. Steldor yanıma gelip pofuduk bebeği aldı, avucu kadar bir şeydi.

“Bir süre etraf karışık olacak,” dedi, kedicicğin kulaklarının arkasını kaşıyıp onu tekrar kucağıma bırakarak. “Yalnız vakit geçirmeni istemiyorum ve düşündüm de belki bu kadar küçük olsa bile bir arkadaşının olması seni biraz olsun oyalayıp kafanı dağıtır.”

“Teşekkür ederim,” derken onca askerî faaliyetin arasında beni düşünmüş olduğunu, terk edilmiş hissetmememi istemediğini, bana kendimi iyi hissettirmenin bir yolunu aradığını anlayarak ona takdirle baktım. Bu kelimeleri hiç dile getirmemiş olsa da davranışlarından beni sevdiği belli oluyordu.

Ondan sonraki birkaç günü yeni ev hayvanımla dairemde geçirdim. Dışarı çıkmak istemiyordum, saray politikalarına ilğim kız kardeşimin kaybolmasıyla ortadan kalkmıştı. Yemeklerimi görüşme odasında yiyordum çünkü ailemin yemek salonuna gidersem Miranna’nın orada olmayacağını biliyordum. Onunla karşılaşma ihtimalim olmadığı için

koridora da çıkmıyordum. Onun meşum yokluğunu bana hatırlatan şeyler olmadan vicdan azabım ve hüznümle başa çıkmak daha kolay geliyordu.

Steldor arada gidip geliyordu ama Destari'yle yaptığı konuşmalara kulak kabarttığımda kendimi daireye kapatmamın onu endişelendirdiğini anlıyordum. Ancak korumamın koridorda beklemesindense benimle görüşme salonunda kalmasından memnun görünüyordu.

Miranna kaçırıldıktan bir hafta sonra, akşamüzeri annem beni görmeye geldi. Mavi gözlerinin altındaki morluklar bu menfur olayın vuku bulduğu günden beri uyumadığını anlamama neden oldu. Ben de aynı yorgunluk alametlerini gösteriyor muyum diye merak ettim, ne de olsa ben de günlerdir nasıl görüldüğüme hiç aldırış etmeden yaşıyordum, tek hissedebildiğim kaygı ve kahrıldı. Kanepeye gelip yanıma oturdu, ellerimi avuçlarının içine alırken ayaklarının ucunda yuvarlanan kedicik buruk da olsa tebessüm etmesini sağlamıştı.

"Nasılsın, canım?" diye sordu usulca, sesi normalde olduğundan daha cılız çıkıyordu. belli ki bu zorlukların içinde o lirik tınısını kaybetmişti.

Gözlerimin içine baktı ve işte o anda benim için endişelendiğini fark ettim. Ona daha fazla stres yaşattığımı bilmeye dayanamıyordum.

Benden sabırla bir yanıt beklerken, "Deniyorum, anne," diye mırıldandım. "Steldor bana yardım etmek için elinden geleni yapıyor," deyip kediyi işaret ettim, sonra da, "Yalnız kalmamı istemiyor," diye ekledim.

Başıyla onayladı ve yüzüme düşen bir saç tutamını alnımdan çekti.

"Senden bir ricam var, Alera, bu senin için zor olacak, biliyorum ama denemeye çalışmalısın."

"Elbette, anne, ne istersen."

"Tanrı korusun, kız kardeşinin ölüm haberini almadığımız sürece yaşıyormuş gibi davranmalıyız. Umutsuzluğa kapılmamalıyız, kapılsak bile bunu davranışlarımıza yansıtmamalıyız. Muhafızlarımız ve askerî liderlerimiz onlara güvendiğimize, tebaamız da güçlü olduğumuza inanmalı."

Yorgun gözlerinde azim parlıyordu ve ben onda hiç umulmadık bir dirayet hissedebiliyordum. Devam etmeden önce ellerimi bir kez daha avuçlarının içine aldı.

"Alera, senden eski rutinine dönmeni ve görevlerini eskisi gibi yerine getirmeni istiyorum. Normal bir hayat yaşamaya çalışmalısın."

“Ben umudumu kaybetmedim,” diye atılıp onu teskin ettikten sonra boğuk bir sesle ekledim, “ama benden istediğini yapabilir miyim, bilmiyorum.”

Bir süre pencereden dışarı baktı, sanki beni imkânsız başarabileceğim konusunda nasıl ikna edebileceğine karar vermeye çalışıyordu. Sonunda dikkatini tekrar bana verdi, gözlerinde hüznün vardı.

“Daha önce defalarca denedim. Bu koşulları daha katlanabilir hale getirmiyor ama atlatmayı kolaylaştırıyor. Ailemin ben daha çocuk yaşta-ken Cokyrı'lilerin bir aknında öldürüldüğünü, sonra saraya geldiğimi ve kralın oğluyla evlenebilecek yaşa erişinceye kadar burada yaşadığımı biliyorsun. Ben düğünü bekleyerek burada yaşarken ona tutkuyla, sırlıklam âşık oldum. Senin muhtemelen bilmediğin, aslında babanla değil de tahtın vârisi Prens Andrius'la nişanlanmış olduğum.”

İçini çekti ve gözlerinden bir an özlem dolu bir bakış geçti.

“Sen amcanı hiç görmedin ama Cannan gibi biriydi, sadece ondan biraz daha esprili bir insandı.”

Geçmişî anımsayınca yüzünde buruk bir tebessüm belirdi, belli ki daha mutlu günlerini hatırlıyordu.

“Ama savaştaydık ve bütün genç erkekler çarpışmaya gitmişti Kral, Andrius'u da orduların başına geçmeye ikna etti. Hayatını kaybetti ve ben de ölmek istedim. Ama yavaş yavaş toparladım ve babanla nişanlandım, ne de olsa ben Kraliçe olmak için yetiştirilmiştim.”

Hiç sesimi çıkarmadan yanında oturdum, benimle bunları paylaştığına inanamıyordum. Babamın ağabeyinin, tahtın ilk vârisinin savaşta öldüğünü biliyordum ama bunların hiçbirini duymamıştım.

“Bunları sana anlatmak istedim çünkü herkes hayatında bir noktada trajedi yaşar; insanları birbirinden ayıran bu durumla nasıl başa çıktıklarıdır. Sen bana Andrius'u hatırlatıyorsun, işte bu yüzden aslında ne kadar dirayetli olduğunu biliyorum. Senden istediğim meşakkatli bir iş ama sen Hytanica'nın kraliçesisin. İnsanlar kraldan olduğu gibi senden de cesaret ve güç almalılar. Ve bu tutumu her sergileyişinde, sen her ne kadar hissetsen de hissetmesen de bu bir sonraki sefer yaşayacaklarını daha kolay atlamanı sağlayacaktır.”

Güzeller güzeli anneme dikkatle bakarken ilk kez bütün bu zarafetin, katlandığı acılardan kaynakladığını idrak ettim.

“Deneyeceğim,” diye söz verirken beni kollarına aldı, ben küçükken yaptığı gibi bağrına bastırdı ve o dirayetinin bir kısmını içime akıttı.

11. BÖLÜM

SİLAH ARKADAŞLARI

Görüşme salonumun kapısının tıklatılmasıyla dikkatim dağılmıştı ve oturduğum kanepede minik yavru kedime bir kurdele sallarken başımı kaldırıp baktığımda Destari'yle göz göze geldim. Annemin ziyaretinden birkaç gün sonraydı ve ben misafir beklemiyordum. Başımın işaret vermemle, korumam kapıyı açtı, özel muhafızlardan bir çavuşun içeri girmesine izin verdi.

“Majesteleri, Destari'nin yerine korumalığınızı yapmak üzere geldim,” dedi başını eğip beni selamlayarak. “Kumandanın kendisiyle görüşmesi gerekiyor ve sizin korunmasız kalmanızı istemedi.”

Destari'nin yanımdan ayrılacağını duyunca endişelerim tavan yaptığı için ayağa fırladım. Cannan'ın vekâleten beni koruması için gönderdiği adama şöyle gözümün ucuyla bir baktım, öyle uzun ve iri yarı biriydi ki yanında çocuk gibi kalıyordum. Çavuşun bu zayıf ama kaslı yapısına, benden santimetrelerce uzun olmasına ve genç görünümüne bakınca onun yanında kendimi güvende hissedemeyeceğimi anladım. Yanımda güvendiğim ve güvenerek büyüdüğüm, becerileri ve kabiliyeti sorgulamayacak kişi Destari olmalıydı.

Destari yüzümde beliren ifadeyi görüp benim yerime konuştu.

“Kraliçe de benim gibi burada kalmamı tercih ediyor. Kumandan neden bana ihtiyaç olduğunu belirtti mi?”

Çavuş önümde ne kadar açık konuşabileceğinden emin olamadığını belirtmek ister gibi bana baktıktan sonra Destari'yi bir kenara çekti.

“Gözcüler bir at bulmuş,” dedi başkaları tarafından da işitilebilecek bir fısıltıyla.

“At mı?” diye yineleyen Destari huzursuzlanmıştı ancak ben muhafızın söylediklerinin önemini kavrayamıyordum.

Çavuş başıyla onayladı. “Bizimkilerden biri, binicisi yokmuş, kırsalda öyle dolanıyormuş. Üzeri kan kaplıymış.”

“Kimin olduğunu belirleyebilmişler mi?”

Çavuş gayet hüzünlü bir şekilde başıyla onaylarken Destari’nin kalın, siyah kaşları sanki en kötüsünü öğrenmiş gibi çöktü.

Dehşete düşmüş bir şekilde, “Kimin atıymış?” diye sordum.

Muhafız bir bana bir Destari’ye baktıktan sonra cevap verse mi vermese mi, diye düşündü çünkü korumam onun ne yaptığına dikkat edemeyecek kadar dağılmıştı.

Kraliçe’yi duymazlıktan gelecek cesareti olmayan Çavuş, “London’ın,” diye yanıtladı.

Midem guruldamaya başladı, kısmamak için kendimi zor tutuyordum. Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi ve Destari hemen kolunu omzuma atıp beni tuttu ama onu ittim, biliyorum, elinden gelse beni bırakırdı.

“Ben de seninle birlikte Cannan’ı görmeye geliyorum,” dedim boğuk bir sesle.

Destari hemen başıyla onayladı ve hızla döner merdivenlerden birinci kata inmek üzere dairemden ayrıldık, Çavuş peşimizden geliyordu. Taht odasına Kral’ın oturma odasından geçip girdiğimizde, Galen, Casimir, Cargon ve birkaç başka muhafızın platformda toplandığını gördük, birbirleriyle yüksek sesle konuşuyorlardı. Steldor tahttaydı, yorgun görünüyordu, Cannan’sa onun yanında duruyordu.

Destari’yle beraber geldiğimi gören Kral hayrete düşmüştü. Diğer erkekler beni görünce suratlarını astılsa da, kısa bir süre sonra tekrar aralarında konuşmaya başladılar, sonra Steldor elini havaya kaldırıp onları susturdu.

“Alera, London için endişelendiğini biliyorum ama bunlar askeri meseleler. Dairene gitmen için sana birinin eşlik etmesini sağlayabilirim ya da benim çalışma odamda bekleyebilirsin.”

Ona dikkatle baktım, duyduklarıma inanamıyordum çünkü beni oradan ayrılmaya zorlayacağına emindim. Oysa o bana konuşulanlara kulak misafiri olma şansı tanıyordu. Kahverengi gözleri gözlerime değdiğinde amacının bu olduğunu anladım.

Ağırbaşlılıkla, "Sizin çalışma odanıza giderim, Lordum," dedikten sonra kısaca reverans yaptım.

Platformun sağından Kral'ın çalışma odasına geçtim ve konuşulan her şeyi duyabilmek için kapıyı hafif aralık bıraktım. Şöminenin önünde duran şilteli koltuklardan birini kapının yanına çekip konuşulanlara kulak kabarttım.

"Atın üzerindeki kana bakılırsa London, Hytanica'ya doğru at sürerken feci şekilde kan kaybediyor olmalıydı," diyen Cannan'ın davudi sesi çalışma odasından rahatlıkla duyuluyordu. "Atından düşmüş olmalı çünkü atı neredeyse şehre varmak üzereymiş. Cargon'un adamları atın bulunduğu yeri didik didik aradılar ama London'ı bulamadılar. Şimdi karşı karşıya kaldığımız soru, arama ekibi kurup kurmamak." Kumandan vardığı sonucu açıklamadan önce bir an duraksadı. "Doğruyu söylemek gerekirse, muhtemelen London çoktan ölmüştür."

Cannan'ın kelimeleri karnıma bir bıçak gibi saplandı ama yine de kendimi dinlemeye zorladım.

"Çok ciddi bir yara almış olmalı, ayrıca ne zaman yaralandığını da bilmiyoruz çünkü atının ne kadar süre etrafta dolaştığını tespit etmemiz mümkün değil. Bir arama ekibi göndermek, adamlarımızın hayatını boşuna tehlikeye atmak anlamına gelebilir."

Cannan'ın konu hakkında vardığı sonuca ilk tepki gösteren Steldor oldu.

"Ancak London hayattaysa, Miranna'nın kaçırılması ya da Cokyri'li-lerin yapacağı bir saldırıya ilişkin vereceği bilgi hayati önem taşıyabilir."

"Recorah'ın bizim tarafımızda kalan kıyısında yapılacak bir arama, askerlerimizi büyük bir tehlikeye atmayacaktır," diye belirtti Galen.

"Doğru," dedi sesinden kim olduğunu çıkaramadığım bir adam. "Ama bizim topraklarımızda bulunamazsa adamlarımızı Cokyri'ye ait bölgeye göndermek akılcı mı?"

“Bu onları ciddi bir tehlikeye atmak anlamına gelir ve London’ın hayatta olma ihtimali bu kadar düşükken ben buna karşıyım,” diye cevapladı Galen.

Steldor, “Bu durumda en azından Recorah’ın bizim bölgemizde kalan kıyısını araştırmalıyız,” diyerek son noktayı koyup konuyu kapadı. Sonra da Destari’ye döndü.

“Ancak Recorah’ın diğer yakasını araştırma konusunda fikrini henüz beyan etmedin.”

“Çünkü her ne karara varılırsa varılsın, onu orada da arayacağım,” diye kestirip atan Destari en yakın dostu ve yoldaşına sonsuz sadakatini ortaya koyuyordu. “Benimle birlikte kimseyi göndermenizi beklemiyorum ama gitmeliyim çünkü benim yerimde o olsaydı kimse onu beni aramaktan alıkoyamazdı.”

“Destari’ye gönüllü olarak eşlik etmek isteyenler de vardır sanırım,” diye bir noktaya parmak bastı Cannan. “Aranızda bunu isteyenler var mı?”

Koro şeklinde sesler yükselince Steldor bir kez daha tartışmayı sonlandırmak zorunda kaldı.

“O zaman karar verilmiştir. London’ı aramak için adamların karşı kıyıya geçmesi emrini vermeyeceğim ama gönüllülerden oluşan küçük bir ekibin buna kalkışmasına da mani olmayacağım.”

“Sadece bir iki adama ihtiyacım var,” diye açıkladı Destari. “Ne kadar az kişi olursak düşman bölgesinde fark edilmeden o kadar rahat hareket edebiliriz.”

“O zaman bırakın ben de gideyim,” dedi Galen hiç beklenmedik şekilde ve ben o anda bir sessizlik çöktüğünü, tüm gözlerin Galen’a çevrildiğini düşündüm. Aslında Galen tekrar konuşmaya başladığında daha çok kendini savunur gibiydi. “Bu görev için gerekli eğitimi aldım, başaracağımızı düşünecek kadar gencim ve gelecekte benim başkumandan olmamı planlıyorsanız cephe deneyimim olmadığı halde adamlarımın beni takip etmesini bekleyemem.”

“O zaman karara varılmıştır,” diye duyurdu Steldor kardeş bildiği dostunun yanında yer alarak.

Cannan, Hytanica tarafında kalan nehir kıyısını arayacak ekibi organize etme işini Destari’ye bıraktı. London bulunamazsa, adamlar

geri dönecek, yalnızca Destari ve Galen, Cokyri topraklarına geçerek aramayı sürdüreceklerdi.

Tartışma bittiğinden, tam ben koltuğu eski yerine bırakırken Steldor çalışma odasının kapısını ardına kadar açtı.

“Sanırım duymuşsundur,” dedi eşikten geçerken.

“Evet.”

Her ne kadar son günlerde benimle konuşmak ve sonra da uyumak için dairemize daha erken saatlerde dönüyor olsa da bitkin görünüyordu. Sanırım artık ben daha çok uyuyor olsam da onun iş yoğunluğu çok daha fazla artmıştı, diğer her şeyle birlikte bunun için de suçluluk duymaya başlamıştım.

“Herhalde birkaç günden önce haber çıkmaz. Sana yeni bir koruma tayin edilecek belki de üç tane, yani nasıl istersen. Destari’nin yokluğunda kendini nasıl güvende hissedecek...”

“Silah istiyorum.”

Bunu düşünmeden söylemiştim ama geçen sene Destari’nin yerine tayin edilen Tadark adındaki çelimsiz korumanın eteğimin ucu kesilirken beni kurtaramayacak kadar uzakta olduğunu ve nehirde yaşananları göz önüne aldığımda, kendimi emniyette hissetmenin tek yolunun bu olduğunu anlamıştım. Korumalar bir yere kadar etkili olabiliyordu. Halias, Miranna’yla şapele gidip koridorda beklemiş olsa bile Miranna kendini savunmak zorunda kalmış olacaktı. Hemen yanımda birisi bana zarar vermek için bir hançer çektiğinde çılglık atmaktan daha fazlasını yapabilmeliydim.

Steldor kaşlarını havaya kaldırıp, “Silah mı?” diye sorarken beni rahatlatıcı bir biçimde uzunca bir zamandır halinden tavrından eksik olan lütfkârlık tekrardan bünyesine sirayet etmeye başlamış gibiydi. “Gerçekten, Alera, korktuğunu biliyorum ama ya kendine zarar verirsin ya da o silah sana karşı kullanılır. Bir silahı nasıl kullanırsın...”

Sesi yitip giderken gözlerimi huzursuz bir şekilde yere diktim. Sanıyorum aklına Narian’ın ancak kısa bir süre bana verebildiği kendini savunma dersleri gelmişti, bundan bir şekilde haberi olmuştu. Evet, bu konuda uzman değildim ama bir silahı nasıl tutacağımı biliyordum, bu da Steldor’un itirazının temel dayanağını oluşturuyordu. Hal böyleyken

bile, Narian'la ilgili her konu hassasiyet arz ediyordu ve şimdi ondan ne beklemem gerektiğini bilmiyordum.

“Sen gününe devam etmelisin,” derken sesinden kendini kontrol etmeye çalıştığı belli oluyordu.

Başka bir şey söylemeden odadan çıkarken dışarıda bana Steldor tarafından tayin edilen iki muhafızın yanına bu kadarla kurtulup gidebildiğim için minnettardım. Taht odasından ayrılırken Casimir Kralı bekliyordu.

Sonraki birkaç gün boyunca, umutlarım ve biraz olsun benimseyebildiğim mutluluk elimden kayıp gitmeye başlamıştı. Kız kardeşimin sesini duymayı, bana kocaman gülümsediğini görmeyi, çilek kızılı, lüle saçlarının yürürken sırtında hoplamasını özlemiştim; oysa şimdi London da düşüncelerimdeydi, eğer yaşıyorsa yapayalnız ve kimbilir nerede ağır yaralı vaziyette olduğunu düşündükçe kahroluyordum. Bütün bunların üstüne, korku da yakama yapışmış, hiçbir zaman yanımdan ayrılmayan iki korumam gibi bir türlü peşimi bırakmıyordu.

Cannan, Destari ve Galen'a çoktan nehrin karşı yakasına, Cokyri topraklarına geçip London'ı aramaları için izin vermişti. Onu bulma ihtimalimiz azaldıkça, bitmeyen endişem yerini erken bir yasa bıraktı. London hayatım kaç kez tehlikeye atmış ve kaç kez kurtulmayı başarmıştı ama şansı sonsuza dek yaver gidemezdi. Belki de kader ona tanıyabileceği kadar şans tanımıştı. Bir daha asla bulunamayabileceği, sevenlerinin cenazesini kaldıramayacağı ve sonunu kimsenin bilmeyebileceği gerçeğini kabul etmekte zorlanıyordum.

O anki ruh halim nedeniyle akşamları Steldor'la sohbet etmeyi iple çekiyordum çünkü onun yanımdayken kendimi güvende hissediyordum. Ancak o, bulunduğu pozisyonun yarattığı baskı, savaş tehlikesi ve Miranna, London ve artık bir de onlara eklenen Galen hakkında endişeleri ile gün geçtikçe daha çekilmez bir insan haline geliyordu. Bunu her ne kadar anlasam da, nedensizce bana her çıktığında öfke içimde kabarıyordu, özellikle de kedicik söz konusu olduğunda. nedense onunla ilgili ciddi bir problemi vardı.

“Ona bir isim verecek misin?” diye sordu bunalmış bir şekilde silahlarını şöminenin yanındaki yerlerine asarken.

“Bir kedicige, Kedicik demenin nesi yanlış?” diye sorarken yerde oturmuş mıncıklanasi kıl yumağıyla oynuyordum.

“Bu insana kendini hadım edilmiş gibi hissettiriyor,” diye beni bilgilendirdi Steldor kanepeye geçip, çizmeli ayaklarını sehpaye uzatıp birini diğerinin üzerine atarak. “Bir süt bebesi haline gelmeden önce kedinin bir adı olmalı.”

Minik hayvancığı kucağıma alırken, “Sanırım *Kedicik* kendisine süt bebesi denmesini umursamıyor çünkü o zaten bir süt bebesi,” diyerek konuya parmak bastım. “Bu seni neden bu kadar üzüyor?”

“Üzgün filan değilim!” diye parlayıp elini koyu renk saçlarından geçirdi. Sıkıntısını kontrol edebilmek için gözlerini kapadı ve yavaşça uzun uzun soluklar aldı. Sonra ayağa kalktı ve dairemize henüz dönmüş olmasına rağmen tekrar silahlarını kuşandı.

“Gitmem gerekiyor,” dedi bana hiç bakmadan. “Biraz enerji atmam lazım.”

Başımınla onayladığımda dışarı çıkmak için kapıya yöneldi ama sonra kapıyı açtığı anda Casimir’i koridorda beklerken bulunca, çileden çıkmış bir şekilde homurdanıp kapıyı çat diye Casimir’in suratına kapadı. Sonra yatak odasına çekilip kapıyı aynı hınçla kapadı.

“Birisi bayağı asabi,” diye mırıldanırken Steldor’un içinde bulunduğu ruh hali hakkında endişelenmeye başlamıştım çünkü insanın sabrını sınavan bu olaylarla uğraşmak onu epey bir strese sokmaya başlamıştı.

İki gece sonra huzursuz bir uyku uyudum, garip kâbuslar gecelerime ortak oldu, sadece arada bir fazla duyulmayan ama sık sık tekrarlanan bir tıklama sesiyle uyanıyordum. Yataktan kalkıp üzerime sabahlığımı geçirip kapıyı açtığımda, Steldor’un hızlı bir şekilde muhafızlardan biriyle görüştüğünü görüyordum, üst tarafının çıplak olduğunu görünce onun da yatağından kaldırıldığını anladım. Muhafız giderken Steldor arkasını döndü ve beni fark etti.

“Destari ve Galen dönmüşler,” diyerek odasına girmek üzere salonu geçerken benden gerçeği saklamadı, sonra da birkaç saniye içinde giyinmiş olarak dışarı çıktı.

“London yanlarında mıymış?” diye sordum kalbim küt küt çarparak. “Evet ancak ne halde olduğunu bilmiyorum.”

“Ama hayatta, öyle mi?”

Steldor başıyla onaylayıp silahlarını kuşandığında sıcak bir çay içmişim gibi içim ılındı.

“Nerede? Onu görebilir miyim?” diye sorarken sesim heyecanıyla birlikte artıyordu.

“Üçüncü kattaki misafir odasına çıkardık ama Alera...” diyerek uzaklaşırken yüzünde çok kaygılı ve üzgün bir ifade vardı. “İyileşmesi zor, Alera. Şunu anlamam gerekiyor... Onu eve getirmiş olmamız ölümün pençesine yenik düşmeyeceği anlamına gelmiyor.”

Başıyla onayladıktan sonra daha azimli bir şekilde sorumu yineledim. “Onu görebilir miyim?”

Steldor seçenekleri değerlendirirken dikkatli bir şekilde beni süzüyordu. London’ı gördüğümde neyle karşılaşacağımı hiç bilmiyordum, yaralarının ne kadar feci olabileceğini ya da durumu kaldırıp kaldıramayacağım hakkında bir fikrim yoktu. Tek bildiğim onu görmem gerektiği idi.

Sonunda Steldor, “Onu görmeye gitmemeni tavsiye ederim ama seni engellemeyeceğim,” dedi.

Steldor koridora çıkmadan önce ona teşekkür ettikten sonra geceliğimi ve sabahlığımı çıkarıp üzerimi değiştirmek için yatak odama çekildim. Giyindikten sonra hızla peşimden gelen iki korumayla birlikte Kraliyet Ailesinin kullandığı döner merdivenlere yöneldim ve üçüncü kata çıktım. En son basamağı çıktığımda, sesler işittim ve Sarayın dip kısmında ailemin dairesinin bulunduğu katta, hemen karşılarındaki misafir odasının hafif aralık kapısından loş bir ışık gelmekte olduğunu gördüm. Telaş içinde oraya yönelip kapıyı çalmadan içeri girdim.

Cannan, Galen, Steldor ve Destari yaralı muhafızdan birkaç adım ötede konuşuyorlar, yattığı yerde onu görmeme mani oluyorlardı; belki de aldığı ölümcül yaralar yüzünden böylesi daha iyiydi. Geldiğimi duyunca Steldor arkasını döndü ve beni odanın diğer tarafındaki şöminenin hemen

karşısında yer alan bir koltuğa yönlendirdi, kendimi bildim bileli saray doktorumuz olan Bhadran'ın yatağın üzerine eğildiğini görebiliyordum.

"Yaşıyor ama vücuduna birden çok ok saplanmış," dedi Steldor usulca, belli ki bu durumla nasıl başa çıkacağımdan pek emin değildi. "Feci şekilde kan kaybetmiş ve çok bitkin bir halde. Doktor okları çıkarıp çıkarmama konusunu düşünüyor."

Betim benzim attı, hemen Steldor'u geçip onu görmeye çalıştım.

"Onu bu halde görmek istemezsin," dedi beni kolumdan yakalayıp. "Sadece burada otur. London zaten seni fark edecek durumda değil... Acı ve yaşadığı şok yüzünden kendinde değil."

Duygularımı kontrol altına almaya çalışarak sözünü dinledim. London'la konuşma şansı bulursam, onun için dirayetli olmalıydım, tıpkı onun benim için olduğu gibi. Steldor diğer adamların yanına dönüp onlarla konuşmaya devam etti ama ben geldikten sonra daha kısık sesle konuşmaya başlamışlardı. London hiç kıpırdamadan, sessizce orada uzanırken, diğer herkes gibi ben de Bhadran'ın muayene sonucunu bekliyordum ve bütün bunlar bana koca bir şaka gibi geliyordu. Sanki aklımdan geçenleri onaylarcasına London'ın çok kısık ve zar zor konuştuğunu işittim ama emindim, bu konuşan London'dan başkası olamazdı.

"Bu lanet olasıca okları bedenimden kimse çıkarmayacak mı?"

Yerimden fırladım, onu görmek istiyordum ama Steldor hemen elini havaya kaldırdı. Destari hemen London'm yanına gitmişti ve ben kendinde olması muhakkak iyiye işaret ediyordur diye düşünerek istemeye istemeye de olsa yerime oturmak zorunda kaldım ama sadece koltuğun ucuna iliştim.

Destari dostuna, "Sakın kıpırdama," diye salık verdi. "Ne yapılması gerektiğine doktor karar verecek."

Cannan da yatağın yanına yaklaşmıştı ancak amacı farklıydı.

"Cokyri'de durum nedir?" diye her zamanki gibi direkt konuya girmişti.

"Her zamanki gibi doğrudan konuya temas ettin," diye yanıtlarken London çok yavaş ve zorlanarak konuşuyordu. "Sanırım öleceğimden korkuyorsun. Benden hemen bilgi alma niyetindesin."

Hafif hafif gülerken birden deli gibi öksürmeye başladı ve nefes alırken hırıldadığını ve boğuluyor gibi olduğunu görünce mideme bir

kramp girdi. Bir süre sonra, daha rahat nefes almaya başladı ve kendini devam etmeye zorladı.

“Cokyri’liler asker topluyorlar, ciddi bir saldırıya hazırlanıyorlar. Sayıca bizden çok daha fazlalar... ve Narian ellerinde. Akına o komuta edecek.”

Kendimi tutamayıp, “Hayır!” diye bağırıp ayağa fırladım ve öne doğru atıldım, London’ın söyledikleri gerçek olamayacak kadar korkunçtu. Ben yatağa yaklaşırken Steldor beni yakaladı ve bağrına bastırdı ama London’ın yaralarını görmemi engelleyecek kadar hızlı davranamamıştı.

London sırtüstü yatıyordu, yüzü kireç gibiydi, ter içindeydi ve ıstıraplı suratından okunuyordu. Gömleği göğsünü ortada bırakacak şekilde kesilip açılmıştı ve kurumuş kan ve çamurun arasında omzuna saplanmış üç, bağrına saplanmış bir okun sapları ve midesinden dışarı çıkan bir okun ucu görünüyor, garip açılarla yerleştirilmiş mandal izlenimi veriyorlardı. Okların uçlarının etrafındaki deri şiş ve zedelenmiş durumdaydı, örümcek ağları gibi ete tutunuyorlardı.

London’m yaralarını görmek içimi öyle bir kaldırmıştı ki boğazıma bir taş oturmuş gibi nefes alamayıp çaresiz bir şekilde Steldor’a sarıldım. Kocam kollarıyla beni sıkı sıkı sardı, daha fazlasını görmemem için başımı göğsüne yasladım.

“Ben sadece gördüklerimi anlatıyorum,” diye ekledi London ve bunu aslında bana söylediğini biliyordum.

Cannan benim tepkimi görmezden gelip tekrar konuya döndü. “Bize saldırmalarına ne kadar var?”

Başımı kaldırıp London’ın sadece gözlerine odaklanmaya çalışarak ona bakmayı denedim, pozisyonunu değiştirmeye çalışırken acı acı haykırdıktan sonra sakinleşebildi. Rengi kaçmaya başlamıştı, neredeyse bayılacaktı ama birkaç dakika zar zor nefes aldıktan sonra soruya cevap verdi.

“Ben gittiğimde yola çıkmaya hazırlanıyorlardı,” dedi daha da ıstırap içinde bir sesle. “Fark edilmeden ayrılmayı beceremedim. Recoralı’nın öteki yakasına varmaları bir haftayı bulur.”

Askerler durumun vahametini idrak ederken bir sessizlik oldu. Birkaç dakika sonra, Cannan doktoru yanına alıp biraz uzaklaşırken London ikisini de durdurdu.

“Bırakın da ne düşündüğünü söylesin. Durumumun ne kadar ciddi olduğunu bilmeye hakkım var.”

Bhadran huzursuz bir şekilde kıpırdandı ve Cannan’a neredeyse yalvaran gözlerle baktı, belli ki öleceğini can çekişen adamın yüzüne söylemek istemiyordu.

“London haklı,” dedi Kumandan kısık sesle. “Neye karar verdin?”

İç geçirip ensesini ovaladıktan sonra kavruk doktor istemeye istemeye açıklamasını yaptı.

“Bir ok sol kürek kemiğini kırmış ve kolunu artık kullanamayacak; ikinci ok ciğerini parçalamış bu nedenle de zor nefes alıyor, üçüncü karın bölgesini parçalamış ve iç kanamaya sebebiyet vermiş. Şu anda hayatta olmasının tek nedeni, diğer üç okun hayati önem taşıyan organlarına isabet etmemesi. Bu halde kan kaybından hayatını kaybetmesi gerekirdi ama yaralar kapanmış ve okların uçları damarlardaki kan dolaşımını tıkamış. Ancak şişliklere ve ateşinin yüksekliğine bakılırsa vücudunu iltihap sarmak üzere.”

Acıyan gözlerle London’a bakan Bhadran son kararını açıkladı.

“Okları çıkaramayız. Onları çıkarmanın tek yolu keserek çıkarmak olur, bu da yaraların tekrar açılması anlamına gelir ve dayanılmaz bir acıya katlanmasına neden olur. Bu süreçte kan kaybından ölmesi söz konusu olacağından, böyle bir müdahalenin hiçbir anlamı yok. Benim tavsiye edebileceğim tek şey vücudu iltihaba, iç kanamaya ya da tetanosa yenik düşene kadar kendisini elimizden geldiğince rahat ettirmek olur.”

Yine bir sessizlik oldu ve London acı acı tebessüm etti. “Görünen o ki seninle hemfikir, Cannan. Öleceğimi düşünüyör.”

Ancak ciğerlerime nefes çekmeye çalıştığımda gözyaşlarımın yanaklarımdan döküldüğünü fark ettim. Çenemi kastım, elimden hiçbir şey gelmeyeceğini bildiğimden kendimi feci şekilde zavallı ve bitap hissediyordum. London yaşlarla dolu çivit mavisî gözleriyle bana bakarken odaklanmakta zorlandığını görebiliyordum.

“Bu okların hemen çıkarılmasını istiyorum,” diye hiç umulmadık bir kararlılıkla emretti.

Doktor ona gözlerine inanamayarak baktıktan sonra odadaki diğer adamlara döndü.

“Onu ikna etmeye çalışın. Ağrısını dindirip dinlenmesi için ona bir şeyler verebilirim ama ben zalim bir adam değilim. Yapmaya hazır olduğum tek şey bu.”

Bhadran masanın yanına küçük bir şişe bıraktı, Steldor ve beni selamladıktan sonra oradan ayrıldı. Dizlerimin bağı çözülmediğinden ayakta durmakta zorlandığım için Steldor koluma girip beni tekrar şöminenin yanındaki sandalyeye götürdü. Oturup başımın dönmesini durdurmaya çalışmak için ağır ağır nefes alırken Steldor yanımda olup eliyle kolumu tuttuğu için minnettardım.

London ölecekti. Cokyri’lilerin onda açtığı yaralar, hiç görmemiş olmayı dilediğim o yaralar ölümüne neden olacaktı. İçimi öyle bir terk edilmişlik duygusu kapladı ki. Kısa bir süre sonra hayatımı paylaştığım iki kişi de yaşamımdan yitip gitmiş olacaktı; önce Miranna, sonra da London. Bunlar yetmezmiş gibi, sevdiğim adam beni terk edip gitmişti ve şimdi o acımasız sahibi için çarpışmak zorundaydı. Çılgık atıp altüst olan dünyanın hesabını sormak için kaderin göğsünü yumruklamak istiyordum.

“Destari,” diye arkadaşına seslendi London. “Destari, okları doktor çıkarmayacaksa sen çıkarmalısın.”

İri kıyım muhafız bu düşünceyle irkildi ve ürküp geri adım attı.

“Dayanılmaz bir acı olur,” derken Destari başını iki yana sallıyordu. “London, üzgünüm, ben senin hayatını...”

“Doktorun görüşünün aksine oklar çıktığında acım azalacaktır ve iyileşme niyetindeyim,” diye hırıldadı London. “Ben... Birazdan tekrar bayılacağım ve fazla bir şey hissedeceğimi sanmıyorum. Bunu benim için yapmalısın.”

Destari tereddüt etti, dehşet verici bir ikilemde kalmıştı... Ya arkadaşına tahammül edilemeyecek acılar çektirecek ya da belki bu son isteğini yerine getirmeyecekti.

“Beklemenin manası yok,” dedi London zar zor. “Öleceksem de bırakın hayatta kalmaya çalışırken öleyim.”

Destari feci şekilde gerilmişti ama kabul etmek zorunda kaldı. “Öyle olsun o zaman.” Sonra da Cannan’a döndü. “Efendim, kanı durdurmak için çok fazla alkole ve kumaşa ihtiyacım olacak. Onu zapt etmek için de birkaç adama... Okları çıkarmak için bayağı derine girmem gerekecek. Dayanırsa, bandaja ve temiz çarşaflara da ihtiyacım olacak.”

“Galen ve ben sana yardım edelim,” diye gönüllü oldu Steldor ve Galen her ne kadar ona kaşlarını kaldırıp baktıysa da Saray Muhafızları Komutanı ona itiraz etmedi. Babasına baktıktan sonra Steldor, “Ve Alera odadan çıkarılacak,” diye ekledi.

“Ben her şeyi hallederim,” derken bu cevabı hem özel muhafızına hem de oğluna veriyordu.

Cannan bana yaklaşırken çoktan ayağa kalkmışım ve onun önünden koridora yöneldim. Yanımdan geçebilmesi ve Casimir’e gerekli şeyleri aldırabilmesi için durdum ve Cannan’a yol verdim. Oradan ayrılmak istemediğimden yere çöküp odanın dışındaki duvara yaslandım. Daireme dönsem bile uyuyamayacaktım, London’ın şansı yağver gitmese bile ölüm kapısını çaldığında yanında olmak istiyordum. Cannan merdivenlerden inmeden önce bana acıyarak baktı ve gerekli malzemeleri getirmek için Casimir’i de yanına alarak oradan uzaklaştı.

Casimir yanında bir hizmetkâr kızla geri döndü ve ikisi birlikte Destari’nin istediği malzemeleri taşıyorlardı. Yalnızca Kral’ın koruması içeri girdi ama sonra istenen diğer şeyleri de getirmek üzere bir kez daha dışarı çıkıp geri geldi. Hizmetçi kız telaşla dışarı çıkıp beni, Casimir ve diğer korumalarımı efkârlı bir halde koridorda bıraktı. Hepsi de bana biraz mahremiyet tanımak için benden uzak duruyorlardı.

London’ın inlediğini duydum ve Destari’nin işe koyulmadan önce yaralarını dezenfekte etmeye başladığını düşündüm, yine kasvetli bir sessizlik çöktü. Bir dakika sonra o dinginlik anı yarı boğulmuş bir çığlıkla yırtıldığında duymamak için her şeyimi feda edebilirdim. Dizlerimi göğsüme bastırdım ve kanadığımdan emin olana dek dudağımı ısırdım ve daha fazla duymamak için başını kollarıma gömmekten kendimi alıkoymaya çalıştım. Yine ıstırap dolu bir çığlık, ardından bir tane daha

duyuldu, öyle ki artık kendi hıçkırıklarımı işitmez olmuştum. Bu işken-
cenin bitmesini istiyordum ama sonunda çığlıklar dindiğinde öyle bir
dehşete kapıldım ki Destari kasaplığa devam mı ediyor, yoksa London
sonunda pes mi etti, bilemiyordum.

Bir saat daha geçtiğinde tek eşlikçim muhafızlar ve koridorda yanan
loş ışıklardı. Arada bir titriyordum çünkü binanın bu kısmını sadece
üçüncü kattaki odalardan gelen sıcaklık ısıtıyordu ve ben üzerime bir
pelerin almayı akıl etmemiştim. Ama ortamın soğuk olması bir anlamda
midemin bulantısını bastırmaya yardımcı oluyordu.

Sonunda kapı açıldı ve Galen'in ardından Steldor dışarı çıktı, iki-
sinin de elleri, kolları ve gömlekleri kan içindeydi. Saray Muhafızları
Komutanı karşıdaki duvardan destek almaya çalışarak yalpalarken elinin
değdiği duvarda kıpkırmızı bir leke bıraktıktan sonra iki büklüm olup
ahşap zemine kustu.

Galen elini ağzına götürüp silmeye çalışırken ayağa fırlamıştım,
yüzünün rengi yeşile çalıyordu. Steldor ileriye doğru atılıp elini arka-
daşının omzuna koydu, sonra da pişmanlıkla bana baktı.

"Alera, burada kalmamalıydın. Bütün bunları duymana gerek yoktu."

"Nasıl?"

Tam o sırada Destari koridora çıktı, diğer ikisi gibi dağılmamıştı
ama kan revan içindeydi, öyle ki bir an kusacak gibi oldum. Galen gibi
kusmamak için gözlerimi kapamam gerekti. Midemin bulantısı biraz
olsun geçtiğinde, Destari kolları ile ellerini üzerinden çıkardığı gömle-
ğine silmekle meşguldü. Yüzü kül rengiydi, kaskatı kesilmişti ve benim
orada olduğumu unutmuş gibiydi, o anda son saatlerde gördükleriyle
başa çıkmaya çalışıyor olmalıydı, benim duyarlılıklarımı umursayacak
halde değildi.

"Destari, o nasıl?" diye sorarken aslında ondan çok cevap verebilecek
herhangi birine bu soruyu yöneltmiştim.

Muhafız soru dolu gözlerle Steldor ve Galen'a baktı, ağızlarım bıçak
açmıyordu ve kendimi kaybedip aralarından geçip London'ın odasına
girmeye yeltendim.

"Alera, hayır," dedi Steldor, beni belimden yakalayıp geri çekerek.

“Orası feci bir halde,” derken Destari sanki cehenneme gidip geri dönmüş gibiydi. “Bırak da en azından ortalığı temizleyelim.”

Başımın onaylamamla birlikte Destari ve Galen tekrar içeri girdiler ama Steldor beni bir kez daha pek de tanımadığım korumalarla birlikte koridorda bir başıma bırakmak istemiyordu.

Sonunda Steldor bana yapacak bir iş bulmaya çalışarak, “Galen’in kusmuğunu temizlemek için hizmetkârlardan birini getirsen ya?” diye önerdi. “Şu anda yapılacak tek şey beklemek.”

Beni yanağımdan öptükten sonra, diğer iki adamın ardından salona girdi. Ben de bir hizmetkâr bulmak için döner merdivene yöneldiğimde güneşin doğduğunu fark ettim. London’ın odasının dışındaki koridora geri döndüm ve hizmetkâr yerleri fırçalarken bir aşağı bir yukarı yürümeye başladığımda keşke elimden bir şeyler gelse diye düşünüyordum. Bana saatler geçmiş gibi gelen bir süreden sonra Steldor kapıyı açtı ve beni içeri aldı.

London kendinden geçmiş bir şekilde yatakta uzanıyordu, göğsü belli belirsiz bir inip bir kalkıyordu. Gömleği tamamen çıkarılmıştı ama göğsü sıkı sıkıya beyaz bandajla sarılıydı, teni neredeyse bandajlarla aynı renkti. Çarşafklar değiştirilmişti ve şöminede yanan ateşte çarşaftan kalanların yanmakta olduğu görülebiliyordu.

Yanına gittim, Destari benim için yatağın yanına bir sandalye çekmişti ve sonra elimi alnına koydum. Ondandır yayılmakta olan ısı beni şaşırttı çünkü teninin aldığı renge bakınca dokunduğumda çok daha soğuk olacağını sanmıştım. Doktor London’ın ateşi olduğunu söylediğinde haklıymış demek ki diye düşündüm. Gümüş saçlarını gözlerinin önünden çekerken aklının derinliklerinde her nereye sığındıysa, bedeninin neredeyse paramparça olduğunun farkında olmadığını ve uyandığında, tabii şayet uyanırsa, hissedeceği acının ne kadar katlanılmaz olacağını bilmiyordu.

12. BÖLÜM

CEVAPLAR

Bütün gün London'ın yanından ayrılmadım, sadece kütüphaneden kitap almak için birkaç kez dışarı çıktım. Steldor ve Galen görevlerini yerine getirmek üzere oradan ayrılmışlardı ancak kocam düşünceli davranıp benim için London'ın odasına yemek göndertiyordu. Destari onca saat boyunca bana eşlik ederek arada bir şöminedeki ateşi besledi. İkimiz dostumuzun çok zayıf bir nefes almak dışında başka bir yaşamsal belirti sergilemesini beklerken saatler geçti. Sonunda başımı yatağın ucuna yaslayıp bir elim London'ın hareket etmesi için dua ettiğim kolunda uyuyakaldım.

Ertesi sabah erken bir saatte yavaş yavaş uykumdan uyanırken birinin beni sandalyede daha rahat bir pozisyona yerleştirdiğini ve üzerime bir battaniye örtüldüğünü fark ettim. Bir an nerede olduğumu çıkaramadım ama sonra London'ın hafifçe inlemesiyle nerede olduğumu net olarak hatırladım. Gözleri hâlâ kapalı, alnı kırıktı ve ben ateşi var mı diye baktım, ona dokunduğumda dün olduğu kadar alev alev yanmadığını görünce rahatladım.

Kendine gelmesi için usulca seslenirken Destari yanımdaydı. Kısa bir süre sonra göz kapaklarını çok ağır ağır kaldırdı ve çipil çipil bakan gözleri benimkileri buldu. Kaygılı yüzüme bakıp belli belirsiz tebessüm etti ama bu kadarcık bir şeyi yapmak bile büyük bir çaba sarf etmesini gerektiriyor gibi görünüyordu.

"Nasil hissediyorsun?" diye sordum, sanıyorum boş yere ama ateşinin düştüğünü görmek bana umut vermişti.

London hiç düşünmeden omuz silkmeye çalıştı ve hemen haykırdı, ıstıraptan suratını buruşturdu.

"London..." dedim, çaresizlik içinde saçlarını gözlerinden çekerken acısını dindirmek istiyordum.

"Sadece sakın ol," dedi Destari yüzünü buruşturarak. "Bugün bir yere gidecek değilsin."

Belli belirsiz bir şekilde başıyla onayladıktan sonra London bir kez daha bana baktı ve ben durumuna rağmen o alaycı zekâsının bir parça da olsa yeniden parıldadığını gördüm.

"Alera, gidip dinlensen iyi olur. Korkunç görünüyorsun."

Odayı bürümüş olan, insanın altında eziliyormuş gibi hissettiği kasvetli havayı dağıtmanın bir yolunu bulabildiğim için şükrederek bir kahkaha attım.

"Ben mi korkunç görünüyorum," diye yineleyip başımı iki yana sallarken Steldor'a değdiğimde giysilerime bulaşmış olması gereken kanın üzerimde kuruyup kaldığını fark ettim. "Bunu senden duymak insanın içini acıtıyor."

Kıs kıs güldü ama sonra bedenine saplanan bir sancıyla kasılıp kaldı. Yüzümdeki endişeli ifadeyi görünce beni teskin etmek istedi.

"İyi olacağım, Alera." Gözleri, özel muhafız dostuna kayd ve ekledi: "Destari ummadığım kadar iyi bir cerrahmış." Bir anlığına kendinden geçer gibi oldu ama sonra lafını bitirmeye kendini zorladı. "Şimdi gidip yarın geri gelmelisin. Herhalde bütün gün uyurum zaten."

Gözleri yavaş yavaş kapandı ama ben yerimden kıpırdamadım, onu yalnız bırakmak istemiyordum. Cannan kısa bir süre sonra yaralı komutan vekilini ziyaret etmeye geldiğinde benimle selamlaşmadan önce Destari'yle bir kenara çekilip birkaç dakika konuştular.

"Bhadran'la görüşeceğim, Alera ve London'm başında beklemesi için birini ayarlayacağım. Ondan sonra sen de gidip biraz kendine vakit ayırmalısın. Bir sorun yaşanırsa sana haber verilmesini sağlayacağımdan emin olabilirsin."

Başım la onaylayıp teşekkür ettikten sonra Cannan yanımdan ayrıldı ancak bahsi geçen refakatçi onunla ilgilenmek için gelene kadar London'ın yanımdan ayrılmadım. Destari de benimle birlikte odadan çıktı, tekrar

benim korumam olarak görevlendirilmişti ve birlikte daireme döndük. O görüşme salonundaki yerini alırken ben de bitkin bir vaziyette üzerime sabahlığımı giyip yatağımın içine kıvrıldım. Akşamüzeri olana dek kıpırdamadım, sonra da üzerimi değiştirip ailemin yemek salonuna gittim.

Miranna kaçırıldığından beri annem ve babamla yemek yemiştik çünkü kız kardeşimin boş sandalyesini görmek istemi-yordum. Ebeveynlerim salona benden birkaç dakika sonra girdiler, babamın saçları bütün bu olaylar başlamadan öncekine göre daha fazla beyazlamış görünüyordu, suratı feci şekilde asıktı; annemse tam aksine kalbindeki bu sızıyla eskisinden de daha ağırbaşlı görünüyordu.

Hizmetkârlar tabaklarla yemekleri servis ettikten sonra bir sessizlik çöktü. Herkes bir parça olsun normalliğe özlem duyarken, hiçbirimizin havadan sudan sohbet etmeye niyeti yoktu. Biz yemek yemeğe başladığımızda, bu kesif sessizlik sadece çatal bıçaklarımızın tabağımızda çıkardığı sesle bölünmeye başladı, devamlı tekrar eden bu biteviye ses yavaş yavaş içime işlemeye başladı, bu yemek bittikten sonra bile ara ara bu sesi duyacağımdan emindim.

Yemeğimiz biterken babam bizden izin isteyerek çekileceğini bildirdi ve normalden çok daha yavaş hareket ederek üçüncü kattaki dairesine yöneldi.

Kocasının ardından kalkmaya hazırlanan annem, "Bize katılmana sevindim, hayatım," dedi içtenlikle. Sonra da bana hafifçe tebessüm edip ekledi: "London'ın durumunun iyiye gittiğini duydum."

"Evet, daha iyi, o güç toplarken Miranna'nın kurtulacağına dair inancım da pekiyor."

Bir şekilde acısını ve hüznünü azaltmak istedim ama asıl o beni teskin etti.

"Umudumu kaybetmedim, kaybolan tek şey onunla geçirmiş olabileceğimiz zaman. Tekrardan aramıza katılmana öyle sevindim ki... Seninle geçirebileceğimiz zamanı da kaybetmek istemem."

Beni nazik bir şekilde kucakladı ve yanımdan ayrılp düşüncele-rimle baş başa bıraktı. Daireme döndüm, hem dinlendiğimden hem de London'ın sağlık durumunun iyiye gittiğini bildiğimden keyfim yerine gelmişti. Kedicik beni neşeyle karşıladı ve geceyi şöminenin önündeki

deri koltuklardan birinde, elimde iyi bir kitap ve kediciğimle kıvrılarak geçirdim.

Ertesi gün, London'ın durumunda ciddi bir iyileşme vardı, sesi daha güçlüydü ve daha rahat nefes alıp veriyordu. Hâlâ çok uyuması gerekiyordu, bu yüzden de ziyaretini kısa tutmayı planlamıştım. Biz Destari'yle sohbet ederken hastanın durumunu kontrol etmek üzere Bhadran geldi. Karşısında bir ceset bulmayı beklediği halde gözlerine inanmakta zorlanan doktor askerin iyileşmekte olduğunu, iltihabın oklar çıkarılırken kanla birlikte yaralardan dışarı atılmış olması gerektiğini belirtti. Birkaç dakika sonra yanımdan ayrılan doktorun ardından Destari ve ben de London'ı şifacıyla birlikte bırakıp çıktık.

Ertesi akşamüzeri, London yastıklara sırtını dayamış bir şekilde battaniyesinin üzerinde kucağına yerleştirilmiş bir parşömen ve kömür parçalarıyla uzanıyordu. Şifacı artık odada değildi, bu da Bhadran'ın daha erken bir saatte buraya geldiği ve hastanın iyileşmeye başladığından emin olduğunu gösteriyordu. Destari koridorda pozisyonunu aldı, korumamla bana yalnız kalabilme şansı tanımak istiyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum yatağının hemen yanındaki sandalyeye ilişirken neyle meşgul olduğunu çok merak etmiştim. Ben daha küçük bir kızken, benim için bir sürü resim yapardı, genellikle hayvanlar çizerdi ama o zamandan beri hiçbir resmini görmemiştim.

"Yeni bir soru bulman gerekiyor," dedi sesinde iyi olduğunu anlamamı sağlayan hafif bir alaycılıkla. "Kapıdan her girdiğinde aynı soruyu soruyorsun."

"İçinde bulunduğumuz şartlar altında bu soruyu sormam bana gayet doğal geliyor. Ama eğer ruh halini gösterge olarak alırsak iyileşmeye başladığından şüphem yok."

"Evet, iyileşiyorum, ne yazık ki sağlığım iyiye giderken can sıkıntım artıyor. Korkarım ki hayatım boyunca hiç boş oturmadım." Kumandanını hafifçe dürtüklemekten kendini alamayıp lafını şu sözlerle bitirdi: "Tabii, Cannan ve doktor gayet mantıksız bir şekilde yataktan çıkmamamda ısrar ediyorlar."

“Kendine bir meşgale bulmuşsun gibi görünüyor.” Bhadran ve Kumandan’la ilgili sözlerini duymazlıktan gelerek kucagındaki parşömeni işaret ettim. “Bir şeyler çizdin mi?”

“Birkaç şey. Bütün bu olan bitenin tek talihli yanı, sol kolumun yaralanmış olması.”

“Onları görebilir miyim?”

“İstersen,” diye cevaplarırken sesi biraz yorgun gibiydi.

Parşömenlere uzandım ve onlara bir bir bakmaya başladım. Altı yaşında bir çocukken beni eğlendirmek için çizilen bu resimlerin ar-
dında nasıl bir yetenek yattığını idrak edebilecek yaşta değildim ama
şimdi gördüklerime gözlerime inanamayarak bakıyordum. Sadece kara
kalem eskizler olsa da manzara resimleri ve binalar inanılmaz bir detay
ve gerçekçilikle resmedilmişti. Bir kuş bakışı çizilmiş ovaya yayılan bir
şehir manzarasına daha yakından baktım.

“Burası Hytanica mı?” derken bunun manasız bir soru olduğunu
düşünüyordum ama cevabı kafamı karıştırmıştı.

“Cokyri.”

Başım la onaylarken ne diyeceğimi bilmiyordum, dağlarda geçirdiği
onca zaman zarfında düşman topraklarını beynine kazamış olduğunu
tahmin ediyordum.

“Resimlerin çoğunda Cokyri var,” dedi dikkati dağılmış bir şekilde
başını yastığa koyarken.

Bütün çizimleri inceledikten sonra parşömenleri aldığım yere bira-
krken, gözden kaçmayan yeteneğiyle ilgili bir övgü tam dudaklarımdan
dökülmek üzereydi ki, yatağın yanında diğerlerinden ayrı duran bir başka
çizim dikkatimi çekti.

“Bu nedir?” diye sordum London daha bir şey diyemeden resme
uzanarak. Elime aldıktan sonra bana itiraz etmeye kalkacaktıysa da bir
şey demedi ama gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyordum.

Bu belki yirmilerinin başlarında genç ve güzel bir kadının resmiydi,
yüz hatları garip bir şekilde bana çok aşına geliyordu.

“London, bu harika,” dedim tüm samimiyetimle. “Kim bu?”

“Bir zamanlar tanıdığım biri.” Bundan sıradan bir şeymiş gibi bahset-
meye ve bu konuda ketumluğunu korumaya kararlı olduğu belli oluyordu.

Bir an ona baktım ve Destari'yle yaklaşık bir yıl kadar önce yaptığımız sohbet aklıma geldi. Destari bana London'ın Cokyri'ye esir düşmeden önce soylu bir kadınla nişanlı olduğunu söylemişti. Öldüğü zannediliyormuş ve ailesi kızı başka bir adamla evlenmeye zorlamış. Neredeyse kim olduğundan emin olduğum portredeki kadın herhalde eski nişanlısıydı. Başka hangi kadını hafızasından bu kadar iyi çizebilirdi ki?

London düşüncelerimi kısa bir kahkahayla dağıttı. "Ne? Hayatımdaki tek kadın sen değilsin, Alera."

"Biliyorum," dedim savunmaya geçerek. "Sadece bunu öyle bir çizmişsin ki bu kadına âşık olduğun anlaşılıyor."

Bir an bir sessizlik oldu ve ne kadar cüretkâr davrandığımı anlayınca yanaklarım kızarmaya başladı. Tam ben özür dileyecekken buruk bir tebessümle başını iki yana salladı.

"Bu sadece bir çizim."

"Elbette," diye atıldım hemen ama merakımı gidermenin hâlâ bir yolu vardı. "Bu bende kalabilir mi?"

Bana hin bakışlar atınca açıklama yapmak zorunda hissettim.

"Artık benim için hiçbir şey çizmiyorsun ve bu sahiden de çok güzel."

"Eğer gerçekten de istiyorsan," dedi umursamazca omuz silkerek ama pek inandırıcı olamamıştı.

Biraz daha konuştuk sonra ben Destari'yi de bize katılması için yanıma çağırdım, onun da London'ın durumunu merak ettiğini biliyordum. Akşam yemeği vakti yaklaşıncı, London'a günün geri kalanının tadını çıkarmasını dileyerek veda ettim.

"Günümün en güzel kısmı az önce bitti," diye yanıtladı.

Yine ebeveynlerimle yemek yedim ama bu kez art niyet söz konusuydu. Annemin London'la ilgili sorularına yanıt verebileceğini biliyordum, bu soruların aklıma takılmasının nedeni hem merak hem de kafamı dağıtabilecek bir şeyler bulma arzusuydu. Yemek salonuna girip yerime geçtim ve çizimi kucağıma yerleştirdim. Yemek bittikten sonra ebeveynlerim ayağa kalktılar ama ben kalmasını isteyince annem her zamanki zarafetiyle isteğimi yerine getirdi.

"Sana bir şey sormak istiyorum, anne."

Bana Miranna'yı hatırlatan o masmavi gözleri sevecendi ama ferî sönmişti, başıyla onaylayıp tekrar yerine oturdu. London'ın çizimini masanın üzerine, onun önüne bıraktım ve annem resmi eline alıp dikkatle incelemeye başladı.

"Bu kadını tanıyor musun?" diye sordum sanki benim için herhangi bir şey ifade etmiyormuşçasına. Parşömeni dikkatle inceledi, odaklanmaya çalışırken kaşları çatılmıştı.

"Sanırım bu Leydi Tanda'nın gençliği," diye mırıldandı, şüphelerini doğru çıkararak. Leydi Tanda ve annem yakın arkadaşlarmış, yani böyle bir konuda söz hakkı olan bir kişi vardiysa o da o anda karşımda oturan kadın olabilirdi.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu resmi masanın üzerinden bana uzatırken ve ben de ona dürüst bir yanıt verdim.

"London çizmiş benim almama izin verdi."

"Bunu London mı çizdi?" diye yineledi ama sesinde şaşkınlıktan öte bir inanmazlık vardı.

Başım la onayladım, hiç ses etmesem de gözlerimle bana daha fazla şey anlatmasını beklediğimi belli etmeye çalıştım ama daha fazlasını anlatmanın kendi üzerine vazife olmadığına karar vermiş gibiydi.

"Çok iyi bir hafızası var," dedi sadece, sanki Tanda'nın gençliğindeki halini bu kadar kusursuz bir şekilde betimlemesi onu hayrete düşürmüştü..

"Ama neden Leydi Tanda'nın resmini yapsın ki?"

Annem bir yandan kapıya doğru bakıp diğer yandan da bana bunun onu huzursuz ettiğini ifade ederek sorumu geçiştirmeyi başardı.

"London'ın aklından neler geçtiğini bilmek her zaman zor olmuştur," dedi konuyu kapatmaya çalışarak ama ben cevabımı aldığımı biliyordum.

Ertesi sabah London'ı ziyaret ettiğimde, Cannan ve Bhadran'ı yanında buldum. Destari hemen iki adamın yanına giderken ben geride kalıp sohbetlerini tamamlamalarına izin verdim.

"Henüz sadece kıpırdatabiliyorum," diyordu London. "Ama sanırım yakında parmaklarımı oynatabileceğim."

"Bu imkânsız!" diye yüksek sesle karşılık verdi engin tecrübeli doktor. "Kürek kemiğin parçalanmıştı, böyle bir hasar seni hayatının sonuna kadar kötürüm bırakırdı!"

"Gayet iyiye gidiyor gibiyim," diye gözlemini aktardı London, sağlığıyla birlikte alışlagelmiş alaycılığına da kavuşmuş görünüyordu.

"Gayet," dedi doktor içten bir kahkaha atarak. "Kesinlikle öyle. Ashında şimdiye dek ölmüş olmalıydın... Hem de kaç kez."

Bir an bir sessizlik oldu ve herkes London'ın ölümün eşiğinden daha önce iki kez daha dönüşünü anımsadı. İlkinde, on yedi yıl önce Cokyri'den kaçtığı anda korkunç bir hastalığın pençesinde, ikincisi ise geçen Noel'de zehirli bir okla yaralandığı zamandı. Tabii vücuduna saplanmış üç okla bir dağın eteklerinde Destari ve Galen kendisini bulana dek hayatta kalmayı başardığını söylemeye gerek dahi yoktu.

"Şanslıydım," dedi London gayet sakin bir şekilde. Başını iki yana sallayıp sonra da bana doğru dönüp onay verdikten sonra Bhadran koridora çıktı. Ben London'ın yanına yaklaşırken yüzüne aklının karıştığını belirten bir ifade yerleşmişti.

"Miranna nerede? Yoksa durumum çok kötü de beni görmesini mi engelliyorsunuz?"

London'ın sorusu bir anda ciğerlerimdeki nefesi sökü� attı. Cannan ve Destari birbirlerine şöyle bir baktılar ve sağlığına tamamen kavuşuncaya kadar Miranna konusunu ondan saklamak istediklerini anladım. Bu sorusuna cevap vermesi gereken kişi ben olduğumdan ve göz göze gelsek kendimi tutup tutamayacağımı bilmediğimden London'ın gözlerinin içine bakamıyordum. Havada bir değişiklik sezinlemişti ve sorusunu özellikle birine yöneltmeden yineledi.

"Miranna, nerede? Hasta mı?"

Eski korumamın yüzü dışında her yere bakıyor, birinin bir şeyler demesi için dua ediyordum. Sonunda Kumandan lafını esirgmeden haberi ona vermek için kendini ortaya attı.

"Burada değil. Düşman saraya sızmış, Miranna'nın hizmetçisi olarak Cokyri'li bir kadının işe alınmasını sağlamayı başarmışlar. Biz durumdan şüphelenene kadar Prenses çoktan tuzağa düşürülüp kaçırılmıştı. Hayatta olduğunu ve Cokyri'de esir tutulduğunu sanıyoruz."

London'ın yüzü soldu, sıkıntı ve teyakkuzla karışık bir ifadeyle Cannan'a bakmaya devam etti.

"Bunu benden neden sakladınız? Onu kurtarmak için ne gibi bir plan yaptınız peki?"

Dostunun tedirgin tavrı karşısında Destari öne atıldı, herhalde yataktan fırlayıp kendine zarar vermesini istemiyordu ama Cannan soruyu yanıtladı.

"Düşmanın taleplerini bildirmesini bekliyoruz. Niyetleri bu olsa onu öldürmek için fırsatları vardı, bu yüzden hayatının tehlikede olduğunu sanmıyorum. Onu bir nedenle kaçırdılar, vakti geldiğinde niyetlerini ortaya koyacaklardır."

"Ölümden daha kötü sonlar vardır," diye haykırdı London, gözlerinin içi alev alev yanarak. "Onun kimin elinde olduğunu biliyor musunuz?"

Kumandan'ın belli belirsiz sığıttığı dişleri bana London'm aklından geçenleri okuduğunu anlatıyordu.

"Ben Cokyrı'ye geri gidiyorum," diye beyan eden London sağ kolundan destek alarak doğrulmaya çalıştı.

"Olmaz, London," diye karşı çıkan Destari dostunu zapt etmek için koluna yapıştı. "Bunu teklif dahi etme. Sana onun için söylemedik. Bunu öğrendiğin anda kendi hayatını umursamayacağını biliyorduk. Sana sağlıklı bir halde ihtiyacımız var. Burada Miranna'nın hayatından daha fazlası söz konusu."

London kaşlarını çatmış Destari'ye bakıyordu ama sonra kendini yastıklara bıraktı ve homurdanarak da olsa arkadaşının haklı olduğunu kabullenmek zorunda kaldı.

"Ne kadar oldu?" diye sordu kısa ve öz bir şekilde.

Cannan cevap verdi. "On sekiz gün."

London sanki fiziksel bir darbe almış gibi irkildi. "Ve Cokyrı'den hiç ses çıkmadı öyle mi?"

Verilebilecek tek cevap sessizlikti.

"Yakında bizimle irtibata geçerler," diye ileri sürdü London, "askeri birlikleri taleplerini desteklemek üzere toplanmış. O vakit geldiğinde iyileşmiş olmama bakmaksızın bana ihtiyacınız olacak." Sonra aklına bir şey daha geldi. "Halias nerede?"

“Hücre hapsinde,” diye yanıtladı Kumandan. “Durunu kaldıramadı.”
 “Onunla konuşmak istiyorum.”

“Ayarlayabiliriz.” Cannan’ın sesinde mantıksız bir suçluluk duygusuyla içine kapanan Halias’a, London’ın ulaşabileceğine dair bir umut olduğunu hepimiz hissettik.

Söylenecek başka bir şey olmadığından, Cannan topuklarının üzerinde dönüp yanımızdan ayrılarak Kumandan vekillerini birbirlerine öylece bakar halde bırakıp gitti, London böyle bir şey kendisinden saklandığı için hâlâ öfkeliydi.

Destari’ye, “Çokırtı’ye ne zaman gideceğime karar vermek bana kalmış,” dedi taviz vermez bir tavırla.

“Hayır, buna ancak Kumandan karar verir,” diye yanıtlayarak Destari kendisine seçme şansı bırakmadı.

London ona canını almak ister gibi baktı. Sonunda, “Beni yalnız bırakın,” diye emir verdi.

Destari başını iki yana salladı, ellerini havaya savurup odadan ayrılırken, ayaklarını yere vuruşundan aklından geçenler anlaşılıyordu. Bense hâlâ London’ın başucundaki koltukta oturmuş, tedirgin bir şekilde ellerime bakıyor, odada kalsam mı yoksa gitsem mi, her hâlükârda ne söylemem gerekir diye düşünüyordum.

“Kalayım mı?” diye sordum çekinerek.

London çok gergindi ve düşüncelere dalıp gitmişti ve ona profilden baktığım düşünülürken herhalde kalmamamı tercih eder diye tahmin ettim. Hemen ardından söyledikleri her ne kadar nezaketli olsa da değerlendirmemde haklı olduğumu ortaya koyuyordu.

“Kalmak istiyorsan kalabilirsin ama seni uyarıyorum şu an sohbet edecek halde değilim.”

Bana bakmıyor olsa da başımla onaylayıp kapıya yöneldim.

“Alera?” Sesini duyunca durdum ve yüzünde yine o korkunç sevecen ifadeyi gördüm. “Üzgünüm. Ama sana söz veriyorum, onu geri getirmenin bir yolunu bulacağım.”

Tekrar başımla onaylarken gözlerime yaşlar doldu ve hızla koridorda beni bekleyen Destari’ye katılırken London’a inanmak istiyor ama bunu başaramıyordum.

13. BÖLÜM

KRALİÇE'DEN BİR MESAJ

London sonraki hafta boyunca da iyileşmeye devam etti, sol kolu neredeyse tamamen kullanabilir hale gelmişti. Her ne kadar yavaş da olsa normal bir şekilde hareket ettirebiliyor ve parmaklarını oynatabiliyordu; ayrıca genellikle de ayakta dolanıyordu, yatakta yatmak ona göre değildi, canı sıkılıyordu. Bu hepimizi hayretlere düşürmüştü, özellikle de Bhadran'ı. Aslında, kıymetli Doktor London'ın bu kadar umulmadık bir şekilde iyileşiyor olmasını, herhalde özel muhafız onu bir kez daha haksız çıkardığı için neredeyse sinir bozucu buluyor gibi görünüyordu.

London'ın iyileşmesi iyi bir gelişmeyken Cokyri'den bir haber çıkmaması dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı. Cannan'ın iddia ettiği gibi bazı şartlar öne süreceklerinden şüpheye düşmeye başlamıştım çünkü niyetleri buysa neden bu kadar bekliyorlardı? Yine de konuştuğum herkes; Destari, Steldor, Galen, London ve Kumandan'ın kendisi de Cokyri'lilerin böyle bir yol izlediğini... Bizi habersiz bırakıp umutsuzluğa sürükledikten sonra ortaya çıkıp ileri sürecekleri her şartı, ne olursa olsun kabul etmeye hazır hale getirmek istediklerini söylüyorlardı.

Her gün London'ı görmeye gidiyordum çünkü dairesinden dışarı çıkmasına izin verilmiyordu. Ziyaretlerimin arasında, tekrardan saray hayatına da karışmaya başlamıştım, her sabah kabul salonuna gidip görevlerimi yerine getiriyordum. Saray halkı başlarda etrafımda garip tavırlar sergileseler de kısa süre içinde rutinime dönmek istediğini anlayıp duruma uygun davranmaya başladılar.

Eylül ayının serin havası yazdan kalanları kovalayıp götürürken, sonunda birikmiş yazışmalarımı okuyup cevaplamak gibi gözümü korkutan bir işe el atmak zorunda kaldım. Kapı beklenmedik bir şekilde tıklatıldığında yaklaşık iki saattir kabul salonunda elimde bir tüy kalem ve mürekkep hokkasıyla masamda oturuyordum, zarf yığını bir türlü azalmak bilmiyordu. Ben daha cevap veremeden Destari içeri daldı.

“Majesteleri, hemen benimle dairenize gelmelisiniz. Kumandan’ın emri.”

Bu emirle şaşkına dönmüş bir şekilde ayağa fırladım ve onunla birlikte koridora çıktığımda iki muhafızın daha beni beklediğini gördüm.

“Bütün bunların anlamı nedir?” diye endişeyle sordum.

“Emniyetli bir şekilde dairenize döndüğünüzde anlatacağım,” diye cevaplayan Destari, beni büyük merdivenlere yönlendirdi.

Biz ikinci kata çıkarken, her adımda ve korumamın sessizliğini koruduğu her dakikayla daha da kaygılanıyordum. Varmamız gereken yere ulaştığımızda, Saray Muhafızları koridorda kalırken Destari ve ben görüşme salonuna girdik. Kapı arkamızdan kapandığında, ona baktım ve daha önce böyle bir şekilde çağırıldığım tek seferin Başrahibe’nin bizleri görmek istediği zaman olduğu aklıma geldi. Sonunda Cokyri’liler bizimle temasa mı geçmişti?

“Bana hemen söyle,” diye emrettim.

“Köprüde devriye gezen askerlerimizden biri bir Cokyri’linin Kral’la görüşmek üzere buraya geldiğini bildirdi.”

Başım dönünce kanepeye yığılmamla birlikte kedicik üzerime atlayarak o minik bedenini elime sürtmeye başlayıp ona veremeyeceğim dikkati talep etmeye başladı.

“Bu, bu yani? Sonunda Miranna’yı neden kaçırdıklarını öğrenecek miyiz?”

“Büyük ihtimalle,” dedi Destari ve bir anlığına sanki başka bir şeyler daha söylemek ister, belki beni teskin eder gibi hissettim ama bir şey demedi. Artık zamanı geldiğine göre daha önce verilmiş sözlerle güvenmek zordu.

İnsanı kıvrandıran bir saat geçti. Destari şöminenin yanında duruyor, arada bir ateşi hararetlendiriyorken ben de dikkatle ellerimi ve

ayağımın altındaki halıyı inceliyordum. Kapının küt küt vurulmasıyla yerimden sıçrayıp korumama baktım, birden kapının ardında her kim varsa vereceği habere hazır değilmişim gibi hissettim çünkü bunlar kendime abla diyebileceğim son saniyeler olabilirdi.

“Çok erken...” diye mırıldanan Destari kapıyı açmak için oraya doğru gittiğinde Cannan’ı eşikte beklerken buldum.

“Majesteleri, çok garip bir durum söz konusu.”

Ona doğru birkaç adım attım, daha fazla açıklama yapmasını beklerken ellerimin titremesine mani olmaya çalışıyordum. Kötü bir haber getirmiş gibi görünmüyordu. Ama yine de neden beni bizzat görmek istesindi ki?

“Cokyrı’lı ulak geldi ve Kraliçe’yi görmek istiyor. Mesajını sadece ve sadece size verebileceğini, başka hiç kimseye iletemeyeceğini söylüyor. Nehrin diğer yanındaki kampına dönmek için sadece üç saati olduğunu, aksi takdirde Cokyrı’lıların onlarla temasa geçmek istemediğimizi var-sayacaklarını söylüyor.”

“Onunla *ben* mi konuşmalıyım?”

“Evet, ve bunu hemen yapmalısınız. Onunla taht odasında görüşeceksiniz. Ben de Steldor ve birçok muhafızla beraber orada olacağım ancak mesaj doğrudan size verilecek. Tam olarak ne olacağımı kestiremiyorum ancak Cokyrı’linin görüşme için bir yer ve saat belirlemek üzere geldiğini sanıyorum. Tek yapmanız *gereken* mesajı dinlemek; ondan sonrasıyla Steldor ve ben ilgileneceğiz. Ancak daha fazlasını yapabilirseniz cevabınızı da sizin iletmeniz en iyisi olacaktır. Bir toplantı yapılmasını öne sürerse ve buna cevap vermek zorunda kalırsanız bize en az üç gün mühlet vermelisiniz. En önemlisi de Alera: Miranna’yı yanlarında getirmelerini iste.”

Başımı ancak bir milim kadar aşağı indirebildim, doğru düzgün onaylayamadım bile ve Cannan destek almak için Destari’ye baktı. Özel muhafız öne çıkıp beni cesaretlendirmek için elini omzuma koydu ve beni Kumandan’ın ardından koridora yönlendirdi. Cokyrı’lı ulak bekleme odasında olduğundan büyük merdiven yerine Kraliyet ailesinin özel merdivenine gittik ve kralın dinlenme odasından taht odasına girdik. Krallar salonu, kraliyet mavis ve altın sarısı üniformalarıyla kılı bile kıpırdamadan bir sıraya dizilmiş orada öylece duran saray muhafızları

ve her zamanki gibi tahtın sol ve sağ kanatlarında sıralanarak hilal oluşturacak şekilde dizilmiş özel muhafızlarla doluydu. London'un da aralarında olduğunu gördüm, her zamanki gibi başına buyruk davranıp kraliyet mavisini cepkenini giymemişti, Cannan ve doktor sonunda odasından çıkmasına izin vermişlerdi demek ki.

Tahtımın karşısında durmak için platforma çıktım, garip bir kâbus gördüğüme neredeyse emindim. Destari solumda yerini alırken siyah deriden askeri üniformasıyla Kumandan, Kral'ın sağına geçti. Steldor da tıpkı babası gibi siyahlar içindeydi, özellikle de kral tacı kuzgun karası saçlarının üzerinde yer alırken, bana destek verici bir bakış attı ama bu beni istediklerini yapmaya hazır bir hale getirecek güveni vermekten uzak kaldı. Keşke daha resmî bir kıyafet içinde olsam ya da en azından tacım başımda olsa diye düşündüm ama ne hazırlanmaya ne de itiraz etmeye vaktim yoktu.

Bekleme odasının kapıları iki saray muhafızı tarafından iki yana açılana kadar, Cannan'ın verdiği talimatları zihnimde tekrar etmeye çalıştım ve sonra ufak tefek ama hükümran tavrılı bir kadın içeri girdi. Cokyri'li askerler gibi siyahlar içindeydi ve belinden sallanan bir kılıcı, sırtındaki kılıfta da oklar vardı. Dizine kadar gelen çizmelerinden birine sıkıştırılmış bir hançer görülüyordu ve boynundaki kolyede de muhakkak gizli bir bıçak olmalıydı çünkü Cokyri'lilerin genelde ustaca gizlenmiş garip silahları olurdu. Sarı saçları, ten renginden biraz daha koyu renkti ve zarif lüleler halinde omuzlarından dökülüyor ve bana karnıma bir bıçak saplanmış gibi kız kardeşimin acısını hatırlatıyorlardı.

Ulak yanımıza yaklaşırken dikleştim ve bile isteye nefes alıp verişimi onun ayak sesleri ile uyumlu hale getirdim. Platformun belki on adım kadar önünde durup dizlerinden birinin üzerine çöktükten sonra ayağa kalktı ve Kral'a şöyle bir baktıktan sonra dikkatini bana verdi. Babamı ve başrahibe karşısına çıkarıldığında babamın nasıl bir duruş sergilediğini zihnimde canlandırmaya çalıştım ve özellikle onu taklit etmeye gayret ederek bakışlarımı sertleştirip gözlerimi kadının yüzünden ayırmadım.

"Majesteleri, Hytanica Kraliçesi," diyerek gayet net ve kendinden emin bir edayla sözlerine başladı, aksanı Narian'inkini andırıyordu. "Size namıdiğer hükümdarım Cokyri Başrahibesi'nden bir haber getirdim."

Duraksadı, konuşması için izin vermem gerektiğini anlamam birkaç saniyemi aldı.

“O zaman görevinizi yerine getirin,” dedim gerginliğimin sesime yansımadığını umarak.

“Başrahibe, Prenses’in saliverilmesi için yakarışlarınızı dinleme lütfunu size bahşedecek.”

Yan tarafında asılı duran bir keseye uzandığında muhafızlar üzerine atılmaya hazırlandı ama kötü niyeti olmadığını belli etmek için ellerini havaya kaldırdı. Tek bir kelime dahi etmeden uzunca çilek sarısı bir saç tutamını herkesin görmesi için havaya kaldırdığında ben duygularıma hâkim olmaya çalışıyordum.

“Bunu size elimizde olduğundan emin olmanız için getirdim. Emniyetini tesis etmek için size vereceğim talimatları aynen yerine getirmelisiniz. Bundan beş gün sonra, güneş tam tepedeyken, Başrahibe köprüye gelip muhafızlarıyla sizi bekleyecek. O da benim gibi sadece Kraliçe’yle konuşacak. Kraliçe bu görüşmeye gelmezse Başrahibe müzakerede bulunmayacak.”

Bu söylediklerinden sonra salonda fısıldaşmalar oldu ama Cannan meşum bir bakışla herkesi susturdu. Steldor Cokyri’linin öne sürdüğü şartlar yüzünden sinirlenip kaskatı kesilmişti ama ben ona aldırış etmedim. Zihnim hızla çalışıyordu ve Cannan’ın en önemlisi diye üzerine basarak söylediği şeyi anımsayınca nasıl bir yaklaşımda bulunmam gerektiğini birden idrak ettim ve üzerime inanılmaz bir sakinlik geldi.

“Pekâlâ... Hükümranınızla görüşeceğim. Ancak Prenses Miranna da oraya getirilmezse gelmeyeceğim.”

Cokyri’li dudaklarını memnuniyetsizliğini ortaya koyacak şekilde бүktü.

“Böyle oyunlar oynayarak Prenses’in hayatını tehlikeye atıyorsunuz,” diye uyarırken elindeki saç tutamını sıkarak almakta olduğum riske dikkat çekmeye çalıştı.

“Bana onun hayatını tehlikeye attığımı söylemeyin! Biz konuşurken bile sağ olduğundan emin olabileceğim hiçbir delil sunamıyorsunuz... O saç tutamı bir cesetten de alınmış olabilir. Kız kardeşimin kesinlikle sağ olduğuna kanaat getirene kadar müzakere etmeyeceğim.”

Ulak neredeyse utanç verecek kadar uzun bir süre cevap vermedi ve ben o çaresizlikle Cannan'a bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Hem kararsız görünmek istemediğimden hem de içimi rahatlatacak güvenceyi alamayacağımdan korktuğum için kendimi tuttum.

"Köprüye gelin; görüşmeye katılın, Hytanica Kraliçesi," dedi Cokyrîli sonunda dik başlılıkla. "Başrahibe'yle görüşüp isteğinizi kendisine iletteğim."

"İsteğim yerine getirilsin."

Kadın kaşlarını çatıp somurtarak bir dizinin üzerine çöktü ve son bir kez selam verdikten sonra ayaklarını yere vura vura salondan çıktı.

Bekleme odasının kapıları ardından kapandıktan sonra titremeye başladım, bütün enerjim uçup gitmişti. Steldor beni tutmak için elini uzattı ve tahtımın üzerine çöktüm. London hemen yanıma gelip elini omzuma koydu ve bana zafer kazanmışım gibi gülümsedi. Cannan da yanıma geldi, kaşları hayretle kalkmıştı, Steldor yerine geçerken bana yüzünde garip bir ifadeyle bakıyordu.

"Kendine çok iyi hâkim oldun," diye beni övdü Kumandan. "Çok etkilendim."

"Hiç şüphem yoktu," diye onaylayarak ekleyen London'ın gururlandığı belliydi.

Cannan, taht odasında sıra halinde duran muhafızlara baktı ve kimsenin konuştuklarınıza kulak kabartamayacağı bir mekâna geçmemiz gerektiğine karar verdi.

"Konuşacak çok şey var," derken doğu kanadındaki taktik odasını işaret ediyordu.

Cannan, London, Destari, Steldor, Casimir ve ben, platformdan inip taktik odasına yöneldik. London gibi görevine geri dönmesine izin verilen Halias da haklı olarak bize eşlik etmesi gerektiğini düşünmüştü. Cannan, Galen'a da işaret verince genç saray muhafızları komutanı hemen dediğini yaptı. İçeri girdiğimizde herkes bir koltuğa geçti ve Kumandan hâlâ krallar salonunda yer alanların fısıldaşmalarını dışarıda bırakmak için kapıyı neredeyse çarpar gibi kapadı.

"Görüşme yeri ve zamanı belirlendiğine göre Cokyrîlilerin ne talep edeceğini tahmin etmeye ve onlara ne gibi tavizler verebileceğimizi belir-

lemeye çalışmamız lazım. Ayrıca görüşmede bizi kimin temsil edeceğine de karar vermeliyiz.”

Daha hiç kimse bir şey diyemeden London, “Alera gitmeli,” diye gayet sakin bir şekilde düşüncesini dile getirdi.

Steldor, “Hayır, gitmeyecek,” diye atıldığında sesinin tonunda beni huzursuz eden bir şeyler vardı.

London sözünün kesilmesinden hoşlanmadığını ortaya koydu ama sonrasında Kral hiç konuşmamış gibi lafına devam ederken onun hükmünü tanımadan ve tartışmasına imkân bırakmayacak şekilde konuşmaya başladı.

“Cokyri’lilerin en önemli talebini karşılamamız çok önemli. Başrahibe blöf yapmaz. Kraliçe orada bulunmazsa bizimle müzakereye yanaşmayacaktır.”

“Ondan gelmediğini *bildiğimiz* bir talebi yerine getirmediğimiz için müzakereyi tehlikeye atacağına gerçekten de inanıyor musun?”

Belli ki Steldor bu talebin Narian’dan geldiğine inanıyordu ve Narian’m da orada bulunacağını kesin olduğunu düşününce midemde kelebekler uçuşmaya başladı. London katılmam *gerektiğini* söylerken, birdenbire gerçekten katılmak *istemeye* başlamıştım. Bu genç adamla ilgili hislerim ve düşüncelerim karmakarışık ve onu görmek kime dönüştüğünü anlamamı sağlayabilirdi. Talebin Kraliçe’ye yapılması evlendiğimi bildiği anlamına geliyordu ve Narian’ın da kafasının benim gibi karışık olabileceğini fark ettim.

Steldor’un bu çıkışının ardından bir sessizlik olmasını beklerdim ama Cannan buna izin vermedi.

“Talep Narian’dan geliyor olabilir ancak hal böyle olsa bile Miranna’nın hayatını tehlikeye atmamamız gerekir. Başrahibe’nin sözüne sadık kalacağını var sayamayız, hele ki talebi yerine getirmesi bu kadar basit bir şeyken.”

Steldor sıkıdığı dişleri arasından, “Haklısın,” derken bu kararı bir koca olarak değil de bir kral olarak alıyordu. “Bizimle gelmesi gerekecek.”

Cannan, London ve Destari’nin bakıştığını Steldor fark etmedi ama ben odadaki havanın değiştiğini ve insanların bir fırtınanın patlak vermesine hazırlandıklarını anladım.

"Kraliyet ailesinden sadece bir kişinin katılması gerekecektir; hem Kral'ı hem de Kraliçe'yi tehlikeye atmanın bir manası yok."

Cannan'ın sözleri karşısında odada nefesler tutulmuştu, Steldor'un o meşhur öfke patlamalarından birinin meydana gelip gelmeyeceği bekleniyordu.

Steldor, "Ben de *geliyorum*," diye beyan ederken Cannan ona neredeyse inanamayan gözlerle bakıyordu. Cannan kaş göz işaretiyle ona bakarken, "Baba?" diye sordu Steldor.

Kral sonunda, "Gitmiyorum," diye sözlerini bitirdi. Hayretler içindeydi ve canı çok sıkındı ama yine de arkasına yaslanıp bu gelişmenin onu ne kadar rahatsız ettiğini belli etmemeye çalıştı. Askerî terbiye almış bir adam olarak olaya dâhil olmak istiyordu ama Cannan'ın bir noktada haklı olduğunu da anlıyordu: Hytanica'nın iki hükümrânının da ortaya çıkması doğru değildi ve benim orada olmam şart olduğuna göre o bizimle gelme iyi olurdu.

Kumandan bu karışık meseleyi geride bırakmak isteyerek lafına devam etti.

Cannan, "London görüşmede arabuluculuk görevini üstlenecek," derken komutan vekilinin durumun bu olacağını zaten tahmin etmiş olduğunu biliyordum. "Aramızda Cokyri'lilerin aklından geçenleri en iyi anlayabilecek kişi o. Bu durumda geriye düşmanın ne talep edebileceğini bulmamız ve bizim hangi tavizleri verebileceğimizi kararlaştırmamız gerekiyor."

"Hiçbir şey," diye atıldı London. "Onlara hiçbir şey veremeyiz."

Diğerlerinin de onunla hemfikir olabileceğinden korkarak, "Peki ya Miranna?" diye atıldım. "Ona yardım etmek için bir şeyler yapmalıyız!"

London, Kumandan'a dönmeden önce bana huzursuz edici bir şekilde acıyarak baktı.

"Vereceğimiz hiçbir taviz Miranna'nın aramıza sağ salım döneceğini garanti etmez. Cokyri'liler acımasızdır, buradaki herkes bunu biliyor. Krallığımızı feda edebiliriz ama bir kez böyle bir taviz aldıktan sonra sözlerini tutmak gereği hissetmeyeceklerdir. Ulubey, Miranna'yı her halükârda öldürüp karşımıza geçip aptallığımıza gülebilir."

Dehşete düşmüş bir şekilde nefesim kesildi ama kimse London'ın durum hakkındaki değerlendirmesine karşılık bir şey söylemedi. En sonunda Destari söz aldı.

“Eğer Cokyri'liler Miranna'yı gerçekten de müzakere görüşmesine getirirlerse onu kurtarmaya çalışmaktan başka çaremiz yok.”

London başıyla onayladı. “Evet. Görüşmeye getirildiği takdirde bir plana ihtiyacımız olacak. Bu konuyu Halias'la ben halledeceğiz.”

Kumandan başıyla onaylayarak tartışmayı, en azından benim açımdan, huzursuz edici ve tatminkâr olmayan bir şekilde bitirdi çünkü görünüşe göre bu kadar zamandır beklediğimiz Cokyri'lilerle yapılacak görüşme bile kız kardeşimin eve dönmesini garanti etmeye yetmeyecekti.

Ondan sonraki toplantılara çağırılmadım, bana onların taktik odaklı olduğu bilgisi verildi. Kız kardeşimin aramıza dönebileceğiyle ilgili umutlarım zayıflasa da onu kurtarma planı yapan adamlara olan inancım ne gariptir ki hiç zayıflamamıştı. Cannan ve komutan vekilleri şimdiye kadar hiç başarısız olmamışlardı.

Bütün bu zaman zarfında, Steldor inanılmaz derecede sıkıntılıydı. Görüşmeye kesinlikle katılmamın şart koşulmasıyla ilgili olarak beni suçluyor gibiydi. Bunları kafasının içinde kurmasının sebebi benim o büyük hatam olmalıydı... Narian'la bir ilişki kurmasam Cokyri'liler orada bulunmamı talep etmeyeceklerdi. Kedicik'in adına ya da adının olmamasına kafasına takmaya devam ediyordu. Her şeye rağmen, akıl sağlığımı koruyabilmek için en azından bana arkasını döndüğünde gözlerimi deviriyordum.

Düşmanla görüşmenin gerçekleşeceği günden bir gün önce, akşamüzeri, London kabul salonuma geldi ve rolümün ne olacağını bana anlattı.

“Köprüye gittiğimizde, yanında çok fazla koruma olacak. Cannan, Destari ve birkaç seçilmiş muhafızla birlikte önce çıkacaksın. Başrahibe'nin orada bulunduğundan haberdar olması için bu yeterli; sonra Destari sana arabana kadar eşlik edecek ve Cannan ile ben geri kalanını halledeceğiz.”

Hemen başımla onayladım ama sonra aklım son cümlesine takıldı kaldı.

“Ben ata binebilirim,” derken aklımdan Cokyri’nin gözü pek, kendinden emin kadınları ve at arabasıyla oraya gelen bir kraliçe hakkında ne düşünecekleri geçiyordu.

London elini saçlarından geçirerek bir an dediğimi düşündü.

Bana itiraz etmesini bekleyerek süklüm püklüm bir şekilde, “At binmeye devam ettim,” diye mırıldandım. Öylesine omuz silktiğini görünce içimi minnet kapladı.

“At binebiliyorsan bunu bir avantaj olarak kullanabiliriz, yani en azından her şeyin daha rahat yürümesi açısından. Pantolona ihtiyacın olacak mı?”

“Hayır, işimi görecektir bir tane var.”

“Üzerine tam oluyor mu?”

Aklıma beni Koranis’lerin arazisinde bulduğunda üzerimde olan Steldor’dan ödünç aldığım o bol pantolonun geldiğini anladım.

“Şöyle böyle,” diye itiraf ederken yüzüm kızardı. “Baelic’in kızı, Shaselle’den ödünç almıştım.”

“Her halükârda bu olaya daha uygun bir taneye ihtiyacın olacak,” diyerek kaşlarından birini havaya kaldırırken kimlerle at bindiğimi çözmüştü. “Ölçünü alması için sana bir terzi göndereceğim... Herhalde daha önce hiç pantolon dikmemişlerdir.”

Gözlerindeki o muzip pırıltıları görünce gülümseyecek gibi oldum ama işte tam o anda bütün gece beni uyutmayacak olan endişeyi içimde hissetmeye başladım. London birden huzursuz olduğumu hissetmiş olmalıydı ki sonraki sözleri daha ciddiydi.

“Zaten beklendiğinden daha güçlü bir karakter ortaya koydun, Alera. Bizi en iyi şekilde temsil edeceğine eminim.”

London’ın sözleri beni çok yüreklendirmişti. O bana inanıyordu ben de ona. Ne kadar korkmuş ya da endişeli olursam olayım, London başarısız olmama izin vermezdi.

İşini bitirdiğine kanaat getirerek beni kısaca selamladıktan sonra kapıya yöneldi.

“Cannan’a pantolondan *ben* bahsederim,” diyerek omzunun üzerinden bana klasik sırtışıyla şöyle bir baktı.

Tahmin ettiğimden daha kısa sürede, neredeyse bir saat içerisinde. London yanında iki terziyle çıkageldi, hemen ölçülerimi alıp bana kumaş seçenekleri sundular. Bir pantolonun hangi stilde hangi kumaştan dikilmesi gerektiğini hiç bilmediğimden kararı onlara bıraktım. Kendilerine verilen işi hiç de alışlagelmedik bulmadıkları belliydi, bu onlar için zor bir sınavdı. Benimle gereğinden fazla ilgilendikten sonra, eşyalarını toplayıp pantolonu yarın sabaha teslim edeceklerine dair söz verip sonra yanımdan ayrıldılar. London yanımda kalmıştı, kadınlar üzerinde çalışırken nezaket göstererek pencereden dışarı bakmıştı.

Sanki havadan sudan bir şeyden bahsediyormuş gibi, "Bugün Temerson'la karşılaştım," derken bana dönmüştü ama amacının sohbet etmek olmadığını biliyordum.

"Nasıl görünüyordu?" diye sorarken bencilliğim bir iğne gibi tenime saplanmıştı çünkü kız kardeşimin *nişanlısı olan* bu genç adamın hali ahvali hiç aklıma gelmemişti.

"O da herkes kadar kötü. Feci şekilde endişeleniyor ama Sarayda olmadığı için durum hakkında bizden daha az malumat sahibi olabiliyor. Ona olan biteni anlattığım için çok müteşekkirdim."

"Sağol."

"Ben de gideyim artık. Biraz uyumaya çalış; yarın zor bir gün olacak."

London yanımdan ayrıldıktan sonra, yemek salonunda ebeveynlerime katıldım ama guruldayan midem akşam yemeğinden sadece birkaç lokma almama neden oldu. Steldor yoktu ama onun nerede ya da ne yapmakta olduğuna kafa yoracak halde değildim. Sonunda daireme çekildiğimde, Casimir'i kapıda bekler halde buldum, demek ki Kral içerideydi. Sağı solu belli olmayan kocamdan korkarak usulca görüşme salonuna girdim, hele ki böyle bir gecede onunla tartışmayı istemiyordum.

Steldor şöminenin yanındaki deri koltuklardan birinde, elinde bir kupa birayla düşüncelere dalıp gitmiş bir halde oturuyordu, yalnız kalmak ister gibi bir hali vardı. Onu rahatsız etmemenin en doğrusu olacağına karar vererek gidip yatıp onu kendi haline bırakma niyetiyle odayı geçecektim ki bana seslendi.

"Yarın tehlikeli olacak," dedi şöminedeki kor alevlere bakarak. "Senin yerine gitmeyi sadece Narian yüzünden istemedim."

ALERA: PRENSİN İHANETİ

“Biliyorum,” dedim usulca. “Dikkatli olacağım.”

Bana döndü, söylemek istediği başka bir şeyler vardır, diye bekledim ama her ne diyecektiye bir türlü diyemedi.

“İyi geceler o zaman,” diye mırıldadıktan sonra gözlerini tekrardan şömineye çevirdi.

“İyi geceler,” diye yanıtlarken gecenin ardından güzel bir gün gelmesi için dua ederek yatak odama girdim.

14. BÖLÜM

KUMAR

Sağlam bir uyku uyuyamadığım halde, ertesi gün kendimi zinde hissediyordum. Güneş doğarken yataktan çıkıp, odamda gezinmeye başlayıp Steldor'un hazırlanıp çıktığını duydum, oyalanacak fazla vaktim olmadığını biliyordum. Sahdienne yaklaşık bir saat kadar sonra kahvaltıyla çıkageldi ve basit bir etek ile gömlek giymeme yardımcı olup saçlarımı tek bir örgü halinde ördü. Seçtiğim gömlek sade ama zarifti ve üzerine sırtında Kraliyet Arması işli koyu kraliyet mavisi ve altın renkli bir pelerin almayı planlamıştım.

Sahdienne'i gönderdikten sonra yemeğimi yiyip pantolonumu getirecek hizmetkârı beklemek üzere görüşme salonuna geçtim. Bir saat kadar sonra, kız elinde giysimle çıkageldi, hem üzerime oturuşunu hem de genel anlamda görünüşünü beğenmiştim. Kedicik'i şöyle bir kucakladıktan sonra elimde pelerininle koridora çıkmak üzere kapıya yöneldim. Ben tam kapının koluna elimi atmışken bir şeyi unuttuğumu fark edip, tekrar yatak odama girip odanın dibindeki sandığın başına geçerek eğildim ve ağır kapağını yavaş yavaş kaldırdım. Kraliçenin resmî tacı dolgulu bir şiltenin üzerinde duruyordu, onu dikkatle aldım, sonra da aynanın karşısına gidip tacı giyme töreninden beri ilk kez başıma geçirdim. Bir hükümran gibi gözüktüğümünden emin olduktan sonra gözlerimi aynadaki aksimden alıp Destari'nin beni beklediği koridora çıktım.

Korumam ve ben, büyük merdivenin başına geldiğimizde bir kısmının üzerlerinde özel muhafız, diğerlerininse saray muhafızı üniforması bulunan aşağı yukarı otuz adamın, ana girişte dizilmiş beklemekte

olduğunu gördüm. Steldor kollarını göğsünde kavuşturmuş heykel gibi doğu kanadındaki duvarın orada duruyordu, Galen'sa hemen yanındaydı.

Ben merdivenlerden inerken Cannan ardında London'la bekleme odasından dışarı çıktı. Onların peşi sıra babamın geldiğini görünce şaşırdım, somurtuyordu ve ellerini memnuniyetsizliğini ifade edecek şekilde hareket ettiriyordu. Üzerimdekileri görüp tasvip etmediğini belirtir şekilde başını iki yana salladığında utanmadım, ortaya atabileceği savların cesaretimi kırmasını istemiyordum.

Cannan beni başıyla selamladı ve London benimle konuşmak üzere yanıma geldi. Beni baştan aşağı süzerken babamın suratı iyice asıldı, sonra da Halias ve birkaç adamıyla görüşmek için yanından ayrılan Kumandan'ın yanına gitti.

"Tam vaktinde," dedi London, Destari'ye selam vererek. "Biraz sonra yola çıkacağız." Sonra alaycı bir şekilde sırtıp ekledi: "Seni uyandırması için bir hizmetkâr göndermek üzereydim."

Koridorda gezinmekte olan askerlere bakarak aslında çoktan idrak ettiğim halde yine de sordum.

"Bizimle mi geliyorlar?"

"Evet, süvariler de gelecek. Görüşmede bir sorun çıkarsa sayıca onlardan az olmayı istemeyiz."

İlk kez içine atılacağım tehlikenin tam olarak farkına vardım ve kollarımdaki tüyler ürperdi. Her ne kadar korkuyor olsam da siyasi ve askerî bir meseleye müdahil olacağım için bir yandan da coşkuluydum çünkü genellikle böyle şeylerle devlet adamları uğraşırdı.

Cannan yanıma yaklaşırken Destari kenara çekildi. Halias diğer askerlere de dikkat komutu vermişti ve onları saray kapılarından dışarı, avludaki uzun patikaya yönlendiriyordu.

Kumandan, "Gitmeye hazırız, Majesteleri," diye beni bilgilendirince bugün formalitelere kesinlikle uyulması gerektiğini anladım. O ve komutan vekilleri çift kanatlı kapıdan geçerken bana eşlik ederek etrafımda bir üçgen oluşturdular. Biz önlerinden geçerken, Steldor ve Galen'a en yakındaki kişi olan Cannan, oğlunun omzuna onu teskin eder bir şekilde vurdu. Steldor babasına herhangi bir tepki vermedi fakat gözlerini benden ayırmıyordu. Bana seslendiğinde eşikten geçmek üzereydim.

“Alera, bekle,” diyerek yanıma geldi, sonra da başıma doğru uzanıp tacımı çıkardı. “Bu sefer değil,” derken gözlerimin derinliklerine bakıyordu. “Daha belirgin bir hedef haline gelmene gerek yok. Sen geri gelene kadar onu ben saklarım.”

Minnettar bir şekilde başımla onayladıktan sonra eşlikçilerimle birlikte kapıdan dışarı çıktım. Atlarımla üzerinde gayet düzgün bir şekilde sıralanmış, bizleri bekleyen elli kadar süvari erinin yanına çitlere gittiğimizde sabahın hiç de beklenmedik bir şekilde ayaz havasıyla ciğerlerim yanıyordu. Seyisleri hemen yanlarında atlarını tutarken Halias ve birlikleri atlarının yanlarındaydı, ardından Halias bütün gün yanımda olacak olan diğer üç askerî komutanla beraber beni karşılamak için bir adım öne çıktı.

Atlardan biri Kraliçe'nin şanına yakışır şekilde ince bir deri işçiliği eseri olan eyerin altına serilen Hytanica'nın kraliyet mavisi ve altın sarısı renklerindeki bir battaniye ile benim binmem için özel olarak hazırlanmıştı. At daha önce bindiklerimden çok daha iriydi ama seyisin ellerinde yeterince uysal bir şekilde duruyordu. Eyere çıkabilmek için normalden biraz daha fazla çaba sarf etmem gerekti, ne de olsa üzerime çevrilmiş bir sürü göz vardı ve kimsenin beceriksiz olduğumu düşünmesini istemiyordum.

Herkes atlarına bindikten sonra kabilemiz şehrin içinde ilerlemeye başladığında birçok izleyici ana caddenin iki yanına bizi uğurlamak için toplanmıştı. Ben en önde gidiyordum, hemen ardımdansa Cannan ile London, Destari, Halias ve diğer yüksek rütbeli özel muhafızlar geliyor, arkamı kolluyorlardı.

Şehrin kapısından kasvetli bir sessizlik içinde geçtikten sonra hızlanmaya başladık ve ben adamların büyük çoğunluğunun yere yuvarlanmamı bekleyerek bana baktıklarını gördüm. Dizginlere daha bir asıldım, açık vermemeye kararlıydım ama bir taraftan da buna kafa yormamın bile böyle bir şeyin gerçekleşmesini sağlayabileceği gibi batıl bir hisse kapılmıştım. Biz şehirden ayrıldıktan kısa bir süre sonra Halias ve onun kumandasındaki birlikleri bizden ayrılıp doğuya yöneldiler ve şayet Miranna görüşme yerine getirilirse kurtarılması harekâtında bir rol oynayacaklarından emindim.

Yaklaşık iki saat kadar belli bir hız tutturup güneye, nehre doğru ilerledik, soğugun içime işlememesi için pelerinime iyice sarınmıştım. Sonunda köprü karşımıza çıktığında, kalbim sadece seyahat etmenin yarattığı heyecanla olmasa da yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Cokyri'liler karşı kıyıdan bizi izliyorlardı, nehirden belki bir yüz metre kadar gerideydiler. Biz de durduk ve ağaçların hışırtısı içime kötü bir şeyler olacağını doğuruyor, bizi bekleyen tehlikeyi haber veriyor gibiydi. Sonbahar güneşinde gözlerimi kısarak bakmak zorunda kaldım, sayıca bizden biraz daha az olan düşmanın saflarında kız kardeşimi bulmaya çalışıyordum.

İki askerî birlik Recorah Nehri'nin iki farklı yakasındaki hasmını tartarken Cannan bizim kıyımıza aralıklarla okçular yerleştiriyordu. Sonrasında Kumandan ilerlememizi emretti ve atlarımızı dar köprüye sürmeye başladık.

Siyahlar içindeki Cokyri'lilerin oluşturduğu gayet sağlam görünen duvarın tam karşısında durduğumuzda birliklerimizin büyük bir kısmı arkamızdan geliyordu ve düşman saflarında en önde yer alan adam ve kadın on muhafızla birlikte öne çıktılar. Başrahibe'yi ateş kızılı saçlarından tanıdım ama adamı hemen çıkaramadım; aklıma gelen ilk korkunç fikir Ulubey'in de kız kardeşiyle birlikte gelmiş olabileceğiydi. Ama grup bize yaklaştıkça yüzünü daha net görebilmeye başladım ve kalbim yerinden fırlayacak gibi atmaya başladı. Narian da buradaydı demek.

Cokyri'liler onların ve bizim birliklerimizin arasındaki mesafenin yarısına geldiklerinde atlarından indiler, sonra Başrahibe'nin muhafızlarından biri bizi selamlamak için bir adım öne çıktı.

"Biz buraya silahsız olarak Hytanica Kraliçesi'yle sulh içinde konuşmaya geldik. Bize aynı onurluluğu gösterin."

Gözümün ucuyla Cannan ve London'ın kılıçlarından yansıyan güneş ışığını görebiliyordum ama aslında artık yanımdaki dostlarıma o kadar da dikkat sarf etmiyordum. Biz de bizimle beraber düşman ile yapacağımız görüşmede eşlikçimiz olacak bir düzine kadar muhafızla birlikte atlarımızdan indik. Aralarında tek kelime dahi etmeden uzlaşma grubumuzdaki adamların hepsi silahlarını süvarilerimizden birine teslim

ettiler. Soru soran gözlerle London'a baktım, çizmesindeki kamayı çıkar-
madığının farkındaydım, düşmanımıza güvenmemesi beni bir yandan
şaşkın, diğer yandan minnettar bıraktı. Sonra Cokyrı'lilerle aramızda
kırk adımlık bir mesafe kalana kadar ilerledik.

Düşman tarafındaki uzlaşmacılar, Başrahibe ve Narian da dâhil
dört kişiydi, gruptan ayrılp birkaç adım öne çıktılar, kenarları kırmızı
işli siyah pelerinleri sert rüzgârla artlarından uçuşuyordu. Cannan, Lon-
don, Destari ve ben de ilerledik. Yüz hatlarını saatlerce incelediğim, gür
saçlarında ellerimi dolaştırdığım, sayabileceğimden çok kez öptüğüm
adama doğru yaklaşırken altı ayda ne kadar değişmiş olduğunu görünce
dehşete kapıldım. Büyümüş ve iri yarı bir adam haline gelmişti, artık
bir çocuk değildi, Steldor'la aynı boyda ve aşağı yukarı aynı yapıdaydı.
Bu yarım sene zarfında onu böylesine değiştirecek nasıl bir eğitimden
geçmiş olabileceğini düşündüm. Ancak bütün bunların altında, insanın
içini delip geçen o çivit mavisi gözleri aynı şekilde bakıyordu. Gözlerine
bakıp o altın sarısı saçlarının ışığını yansıtacak şefkati aradım ama
içlerinde görmeye alışık olduğum o sevgiden eser yoktu, yerini ilk bu-
luşmalarımızdaki o soğuk, tedbirli hal almıştı.

Narian'ın varlığı, her ne kadar böyle olacağını tahmin etmişsem de,
beni derinden etkilemişti ve gözlerimi ondan alamıyordum. Karmakarışık
duygularım yüzüme yansıyor mu diye merak ediyordum, koşup onun
kollarına atılmamak için kendimi zor tutarken London'ın dediği gibi
artık düşman saflarında olduğunu bilmek acı veriyordu, bütün bunları
perçinleyecek bir şekilde kız kardeşimi kaçırان insanlarla omuz omuza
vermiş, karşımda duruyordu işte.

Narian'ı Cokyrı'lilerin arasında görmek, Cannan'ın bana dayanılmaz
acılar vererek vardığı tünelin varlığından onları Narian'ın haberdar ettiği
sonucunu akla yatkın hale getiriyordu. Kafam öyle karmakarışık ki...
Mantığım ondan nefret etmem gerektiğini haykırırken Narian'ı sevebilir
miydim? Hâlâ deliler gibi bütün bu olan bitende bir suçu olmadığını
kanıtlamanın bir yolunu bulmaya çalıştığım halde ondan nefret edebilir
miydim? Kendimi en önemli konuya dönmeye zorladım... Kız kardeşim.

Biz Cokyri'lilerden yaklaşık bir yirmi adım kadar uzakta durduğumuzda, London buz gibi bir sesle, "Prenses Miranna'yı getirdiniz mi?" diye sordu. Ben de Başrahibe'nin görüşmeye benim gelmemi istediği halde gözlerini bir an olsun eski korumamın, onunsa eski tutsağının üzerinden çekmediğini fark ettim.

Elinin bir hareketiyle Nantilam'ın korumalarından biri yanında bitti.

"Ben aptal değilim," dedi Nantilam, suçlayıcı bakışlarla bakan gözlerini bir an olsun London'ın üzerinden çekmeden. "Prensesinizi almak istiyorsanız sizi Cokyri'de bekliyor. Ama iyi olduğuna dair size bir kanıt getirdim."

Bir an suya düşen hayallerimle birlikte derinliklerde kaybolur gibi oldum, demek bugün bir kurtarma operasyonu olamayacaktı. Bunu halime tavrıma yansıtmamaya ve dirayetli durmaya çalıştım, o anda yere yığılmamamı sağlayan tek şey Başrahibe'nin bir kanıt göstereceğine dair sözüydü, Narian'ın bana baktığını hissetmek de mağlup edilme çabama destek veriyordu.

London, "Ne kanıtı?" diye sorarken bile etrafımdaki tüm Hytanica'lıların gergin duruşundan görüşmelerin bu kadar erken bir safhasında bile işlerin lehimize ilerlemediğini anlayabiliyordum.

"Yüzbaşımda Prenses Miranna'nın kraliçenize yazdığı bir mektup var. Prensesin durumu hakkında ablasını bilgilendirme talimatı verildi. Sizi bu mektubunun bir el yazısı olduğunu ve daha dün kaleme alındığını belirten detaylar içerdiği konusunda temin ederim."

Nantilam'ın yüzbaşı elinde rulo halinde birkaç parşömenle bize doğru bir adım attı. London tamamen güvenden yoksun bir şekilde Hytanica'lılardan birinin de öne çıkmasını bekleyen Başrahibe'ye bakarken bir sessizlik oldu.

Aramızdan hiçkimse yerinden kıılmıdamayınca Nantilam sonunda, "Tedbiri elden bırakmamana hayranım," diye söze girdi. "Hepinize. Ama bu parşömende ne yazdığını görünceye kadar neler olup bittiğini bilemeyeceksiniz. Onu sen almayacaksan, London, belki de arkadaşın almak ister." Gözleriyle London'ın hemen yanında duran Destari'yi işaret ettikten sonra bakışlarını Cannan'a çevirdi. "Yoksa siz mi, Kumandan?"

En sonunda bana baktı. "Belki de kraliçeniz öne çıkmak ister, tabii siz erkeklerin sergileyebileceği tek şey korkaklıksa elbette."

Onun bu alay eden meydan okuması karşısında ortaya çıkan gerginliğe tahammül etmek zordu, ne de olsa Hytanica tarafında hakarete uğramamış tek kişi bendim. Ancak Cannan ve London, onun bu küçümsemesinden etkilenmemiş görünüyordlardı, ben de buna şükrediyordum ve ikisi arasında bir bakışmayla mesele çözüldü.

Cannan öne bir adım atarken Destari hemen yanıma geldi ve London, Başrahibe gibi uzlaşmacı rolünü üstlenmişti. Kumandan'ın her adımında sanki ömrümüzden ömür gidiyordu, düşmanın kurnazlığıyla ilgili hikâyeler beynimin içinde dönüp duruyor ve her şeyin görüldüğü gibi olmadığı şüphesini uyandırıyordu. Ancak Cannan böyle bir belirsizliğe savunmasız ilerlemezdi... Başka bir şansı olmadığına karar vermişse o başkaydı tabii. Cokyri'lilerin yüzlerini incelerken bu ifadesiz suratların ardında hain bir plan olup olmadığını anlamaya ve kendime olmadığını telkin etmeye çalışıyordum. Fakat Narian söz konusu olduğunda o soğuk ve umursamaz tavrının altında yatan şefkat ve iyi niyeti bildiğimden bu düşmanın her şeyi saklayabileceğinden emindim.

Kumandan on adım kadar ötemizde durdu ve düşman askerinin aradaki boşluğu kapatmasını bekledi. Kadın yaklaşırken parşömeni almak için elini uzattı.

London birden, "Cannan, çekil!" diye bağırınca, Kumandan hemen bir adım geriye atıp ne olduğunu anlamaya çalışarak ona baktı. Özel muhafız hemen öne atıldı, çizmesine sakladığı bıçağı Başrahibe'nin yüzbaşısına doğru fırlattı. Bıçak tam boğazının göğsü ile birleştiği yerdeki oyuga saplandı ve Cannan'ın yüzüne, üzerine kan sıçradı. Kadın nefes almaya çalışıp gurultular çıkararak elini boynuna attıktan sonra Cannan'ın üstüne yığıldığı sırada ayağının dibine bir şey düştü... Suikast için taşınmış bir hançer.

Cannan ölmekte olan yüzbaşını üzerinden atarken kıyamet koptu. Cokyri'liler giysilerinin her bir köşesine saklamış oldukları silahlarını çıkararak saldırıya geçerlerken Kumandan çoktan yanıma gelen Destari'ye beni alıp buradan uzaklaştırmasını haykırıyordu. London ve birkaç kişi düşmana doğru hücum ettiyse de Hytanica'lıların hemen hepsi silah-

sızdı. Destari beni kapıp atlara doğru götürdükten birkaç dakika sonra Cannan'ın pazusuna sıkıştırılmış bir bıçağı çektiğini görünce diğerlerinin de aynı şekilde gizlenmiş silahlara sahip olabileceğini düşünmekten başka çarem kalmamıştı.

Destari beni kelimenin tam manasıyla atın üstüne fırlattı ve hemen arkama atlayıp muhafızlara Kraliçe'yi korumalarını haykırdı. Çıkan arbedeye bakmak için arkamı döndüğümde Cannan ve birkaç adamın atlarına doğru koştuklarını gördüm. Adamlarımız atlarını köprüye doğru sürerlerken okçularımız düşmana oklar yağdırıyordu. Gözlerimle deli gibi London'ı aradım, artık aralarında bulunmayan birkaç kişiden biri de oydu ve Destari'nin tereddüt etmesinden onun da benimle aynı fikre kapıldığını anladım.

Cannan, "Destari!" diye kükreyerek komutan vekilini harekete geçmesi için uyarıyordu.

Tam korumam kaçmak için hamle ederken Cokyri'lilerden oluşan grup ayrıldı ve düşman askerlerinin arasında onlara karşı koymaya çalışan London'ı muhtemelen Ulubey'in krallığına geri götürmek için sürüklediklerini görebiliyordum. Kollarımdan birini belime sıkı sıkı saran Destari atımızı mahmuzladı ve biz tam aksi yönde dörtlüye gitmeye başladık.

Ana girişte nöbette olan muhafızların şaşkın bakışları altında, sarayın kapılarından içeri yalpalayarak girdiğimde saçım başım darmadağın, üzerimdekiler bir tarafa kaymış haldeydi, Destari de hemen arkamdan geliyordu. Kafiemizdeki diğer kişiler de peşimiz sıra ilerlerken birbirleriyle hararetle bir şekilde konuşarak neler olduğunu ve bundan sonra ne yapılacağını anlamaya çalışıyorlardı.

Tam Steldor, Galen ve Kral'ın muhafızlarından birkaçı dışarıdan gelen seslere bakmak için bekleme salonundan dışarı fırlarken Cannan birliklerin başına geçti ve kan içindeki kıyafetleri geride kalanları şaşkına çevirdi. Steldor daha bir şey diyemeden Destari, Kumandan'ın önüne atıldı, kara gözleri aklını yitirmiş gibi bakıyordu.

"London'ı bıraktık," diye homurdandı. "Bizim hayatımızı kurtardıktan sonra Cokyri'lilerin onu alıp götürmesine izin verdik!"

"Ne oldu?" diye araya giren Steldor babasının yanına geldi.

"Niyetim London'ı onların eline bırakmak değildi..." diye öfkeyle karşılık verdi Cannan.

Destari, "Peki, neden adamları peşine takmadın?!" diye Kumandanının sözünü keserken neredeyse öfkeden küplere binmiş bir şekilde tüm gerginliğini haykırıyordu.

Steldor suratını astı, çaresiz bir halde görüşme sırasında neler cereyan ettiğini anlamaya çalışıyordu, bir şeylerin tamamen ters gittiğini kavramıştı.

"Birileri bana ne olduğunu?.."

"Cokyri'liler Kumandanı öldürmeye çalıştılar," diye Kralı bilgilendirdikten sonra Destari ondan hiç beklenmeyen bir şekilde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

"Parşömeni aldım," diyen Cannan, Steldor'un betinin benzinin atmasına aldırmadan Destari'yi durdurdu. Cannan parşömeni üniformasının iç cebinden çıkarırken beynim salondaki uğultuyu bloke etmişti, öne doğru bir adım attım.

"Açsana," diye çıkışan Destari'ye, Cannan sinirine dokunmaya başladığını belirten bir bakış attı.

Steldor'un kafasının ne kadar karışmış olduğu görülebiliyordu ancak babası düşmanın deri bir iple bağladığı ruloyu açana kadar hiçbir şey demedi. Kumandan tek bir kelime dahi etmeden elindeki kâğıdı avucunun içinde kırıştırıp bumburuşuk etti.

Steldor, "Ne?" diye atılırken Destari olan biteni anlamış gibi acı acı somurtuyordu.

Cannan, "Bomboş," deyince konuşulanlara kulak kabartanlar kendi aralarında tartışmaya başlayınca sesleri ayyuka çıktı, her kelimelerinden hüsrana akıyordu.

Kabalalık salonun harareti de artmaya başlamıştı ve pelerinimi üzerimden çıkarmam da rahatlamamı sağlamadı. Buna ek olarak, hem bedenim hem de zihnim bütün bu olanları sağlam kafayla gözden geçirebilmek için sessizlik arzuluyordu. Bu sözde görüşme, askerî kuvvetimizin iki kilit adamı, Cannan'ın hayatına kast etmek ve London'ı ele geçirmek için kurulmuş bir tuzaktan başka bir şey değildi demek ki, kız kardeşimin kaçırılması bile bu tuzağın bir parçası olabilirdi. Kız kardeşimi saraydan

kaçırdıkları gün bile öldürmüş olabilirlerdi, ne de olsa Cokyri'lilerin tuzağında yem görevi görmekten başka bir rolü yoktu.

Birden sıcaklık, sesler, kan ve ter kokusu beni boğmaya başladı ve o karmaşadan sıyrılıp kimse fark etmeden büyük merdivenlere yöneldim. Koridorlar boyunca daireme bir leydiye hiç de yakışık almayacak bir şekilde koşarak ilerlerken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum çünkü yatak odamın mahremiyetine ulaşana dek hıçkırıklara boğulmuş, böğürerek ağlayan perişan halimi kimse görsün istemiyordum.

Ne var ki sığınağıma gidemedim. Görüşme odasının kapısını bir hışımla açıp odanın içine daldığımda yerdeki yün halıya yığıldım, göz yaşlarım ellerime akıyordu ve hıçkırmaya başladım. Bu görüşmenin kız kardeşimi eve geri getireceğini, sonunda onu sağ salım hayatta görüp başırma basabileceğimi sanmışım. Oysa şimdi bütün bedenim tittiriyordu, görünüşe göre onu sonsuza dek kaybetmişim.

Hislerimi kontrol altına almaya çalışırken kapının kapandığını işittim ve artık yalnız olmadığımı anladım. Destari ya da Steldor'un halime bakmak için yukarı çıktığını düşünmüştüm, titreyerek derin bir nefes aldım ve yavaş yavaş ayağa kalkıp arkamı döndüm. Karşımda duran adamın yüzünü gördüğümde, bunca zamandır onunla birlikte olmayı hayal etmiş olsam bile korkmadan edemedim.

"Alera," dedi bana doğru bir adım atarak. Görüşme sırasında üzerinde siyahlar vardıysa da şu anda saray muhafızlarının üniforması olan kraliyet mavisi tüniği giyiyordu ve ben onu kimden almış olabileceğini ve o adamı ne halde bıraktığını düşündüm.

Böyle üzerime gelmeye devam ederse kaçacak yerim kalmayacağını ve çılgık atamayacağımın farkına vararak gayriihtiyarı geriye bir adım attım çünkü nefes almakta zorlanıyordum. Durdu ve o insanı büyüleyen masmavi gözleriyle bana baktı.

Saraya gelmekle kendini içine attığı riskin tamamen farkında olarak, "Beni dinleyebilirsin ya da muhafızları çağırabilirsin," dedi gayet sakin bir sesle. "Sana kalmış."

"Narian," diye fısıldarken şaşkın ve şoke olmuş bir vaziyetteydim. "Burada ne arıyorsun?"

“Çok fazla vaktim yok, beni aramaya çıkmaları çok sürmez. Ama seninle konuşmalıyız.”

“Şimdi mi?” diye mırıldanırken aklımı başıma toplamaya ve ağladığımı belli olmasın diye alalecele yanaklarımı silmeye çalışıyordum.

“Hayır, yarın akşam Koranis’lerin arazisinde. Yalnız gel.”

Düşmanla birlik olduğunun acı bir şekilde farkındaydım ve artık kim olduğundan emin olmadığım için ona öylece bakakaldım.

“Bana bir kez daha güven, tıpkı benim sana güvendiğim gibi.” Gözleri benimkilerle buluştu ve o anda verebileceğim tek bir cevap vardı.

Nefesim kesilerek ona, “Geleceğim,” diye söz verdim, bunu nasıl başarabileceğimi hiç bilmiyordum, tek bildiğim yapmam gerektiği idi.

Gözlerini benden hiç ayırmadan, yavaş yavaş bana yaklaşırken sol kolunu kaldırdı ve kolunda gizlenmiş bir bıçak gördüm. Belki de aptallık ederek bunu hiç kale almadım çünkü üzerinde hep silah taşıdığını biliyordum. Benim önüme gelince durdu ve bıçağı kınıyla birlikte yerinden çıkardı.

“Bunu almanı istiyorum. Kullanman gereken bir an gelebilir.” Sesi de hali tavrı da o kadar sakindi ki sanki bana değersiz bir süs eşyası veriyordu.

Silahı elime alırken Steldor’dan bir tane istediğimde bana nasıl davrandığını hatırladım. Narian Hytanica’ya gelebilecek tehditleri, beni ve yurttaşlarımı ne tür tehlikelerin beklediğini herkesten daha iyi bilirdi çünkü bütün bunları Ulubey’in adına kendisi yerine getirecekti. Ama işte o anda, orada bana kendimi korumam için bir silah veriyordu ve aklından neler geçtiğini bir türlü çözemesem de bunca zaman hislerinde en ufak bir değişiklik olmadığını anladım.

Usulca uzanıp sol kolumu tuttu ve birden ona dokunmak, kollarında olmak ve sanki aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi davranabilmek için yanıp tutuşarak titremeye başladım. Ama gömleğimi sıyrıp bıçağı yerine taktı. Sonra da gömleğimi aşağı indirip silahı sakladıktan sonra bir kez daha yüzüme baktı.

“Bunu kolundan hiç çıkarma,” diye talimat verdi, sonra da saçlarıma dokunmak için uzandı ve hiç düşünmeden başımı göğsüne yasladım.

Kollarıyla beni sarıp, "Miranna," derken boğazımdaki yumruyu yutkundum.

"O yaşıyor."

İçime öyle bir ferahlık yayıldı ki bütün bu kâbus başladığından beri ilk kez biraz da olsa huzurlu hissettim. Birkaç dakika sonra, Narian gayet nazik bir şekilde beni kollarımdan tutup karşısına aldığı anda utanç ve pişmanlık içinde kıvranarak dudaklarımdan dökülenlere mani olamadım.

Gerçeği bildiği halde, "Artık evliyim," deyiverdim.

"Yarın gece," dedi sanki hiçbir şey söylememişim gibi. "Yalnız."

"Evet, orada olacağım," diye yinelerken içine düşeceğim tehlikeyi hiç düşünmüyordum, aşktan gözüm kör olsa da sağduyumu kaybetsem de ona inancım tamdı.

Beni bırakmadan önce, eğilip dudaklarıma usulca bir öpücük kondurdu. Sonra da arkasını dönüp kapıdan çıkarken dönüp bana son bir kez daha baktı, hislerine gem vurmaya başaramamıştı. Bir adım öne attım, mantıksızca yanımda kalmasını istiyordum ama sonra kapıyı açtı, koridora baktı ve gözden kayboldu.

Ne saraya nasıl girdiğine ne de buradan nasıl kaçıp kurtulacağına kafa yordum. Buraya istediği gibi girip çıkabilecek beceriye sahip olduğunu biliyordum çünkü kış aylarında birkaç kez balkonumun çatısına çıkıp beni saraydan kaçırmaya gelmişti.

Gözlerimi en son durduğu noktaya dikmişim ve sevdiğim adam yanımda olmadan geçireceğim zamanı düşündükçe içimi acıtan bir yorgunluk kemiklerime işliyordu. Kısa bir süre sonra kız kardeşim ve London'ın durumları hakkında daha fazla bilgiye sahip olacağımı bilmek beni biraz olsun rahatlatıyor olsa da o gün yaşadığım travmalar yüzünden kendimi yatak odasına kapadım. Hizmetçimi beklemeden üzerimdekileri çıkarıp kalın perdeleri, gecenin yitmekte olan ışığını dışarıda bırakmak için kapadım ve yorganın altına kıvrıldım.

Birkaç dakika sonra Steldor'un görüşme odasına girdiğini işitince biraz daha erken gelmiş olsa Narian'la burun buruna gelmiş olabileceğini düşündüm. Böyle bir karşılaşmanın nasıl sonuçlanabileceğini düşündükçe kalbim küt küt atıyordu. Kocamın yaklaşan ayak seslerini işitince gözlerimi kapayıp uyuyor numarası yaptım ama bedenim ok sürülmüş

bir yay kadar gergindi. Nazikçe kapımı tıklattı sonra da açıp içeri girdi, gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

“Alera,” diye usulca seslendi.

Beni uyandırmaya çalışmamasını umarak, öyle biçare hiç kımıldamadan yattım, gözlerime bakınca ona bir kez daha ihanet ettiğimi anlayacağından emindim. Birkaç dakika sonra gitti, belli ki iyi olduğuma kanaat getirmişti. Oysa ben hiç de iyi hissetmiyordum.

15. BÖLÜM

SAVAŞTA ONUR

Ertesi sabah bir problemle karşı karşıya kaldım. O gece Narian'la buluşmam ve ona kız kardeşim ve London'la ilgili soruların yanı sıra, geçen bahar neden kimseye tek kelime dahi etmeden ortadan kaybolduğunu ve neden Cokyri'lilere katıldığını sormam gerekiyordu. Bu soruların cevaplarını öğrenmek için sabırsızlanıyordum ve Narian bana gerçekleri öğrenme fırsatı verecekti. Ancak belirtilen saatte Koranis'lerin malikânesine varabilmem için saraydan hava kararıırken at sırtında ayrılmam ve şehrin kapısından sorunsuz bir şekilde çıkmam gerekiyordu ve şu anda ne kadar büyük güvenlik tedbirleri altında yaşadığımız göz önüne alındığında bunların hepsi imkânsız geliyordu.

Akşamüzeri olduğunda ve güneş tepeden yavaş yavaş inmeye başladığında, istemeye istemeye de olsa tek bir çözüm yolu olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Cesaretimi toplayarak görüşme salonuna girip Destari'yi içeriye çağırdım. Bana cumbalı pencereye kadar eşlik etti ve annemin en sevdiği koltukların durduğu yere ilerledik. Ondan oturmasını istedim ama o doğrusunun bu olduğunda direterek ayakta kalmayı tercih etti.

Gözlerinden ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordum ama bu tavırlarına yansımıyordu. Neler hissettiğini tahmin etmek imkânsızdı. London düşmanın zindanlarında korkunç bir on ay geçirdikten sonra kaçtığında, Destari on yedi yıldır ordudaydı ve hiç şüphesiz ki dostunun iyileşmesinde büyük bir rol oynamıştı. Şimdiyse içinde bulunduğumuz koşullarda, London Cokyri'lilerin elinden mucize eseri bir kez daha sağ

salım kurtulmayı başarabilse bile geri döndüğünde kendisi gibi olmayabilirdi. Bunun düşüncesi bile boğazıma bir yumruğun oturmasına neden olduğundan zar zor yutkunup korumamın gözlerinin içine baktım.

“Destari, yardımına ihtiyacım var.”

“Elbette, Majesteleri. Ne yapabilirim?” derken bunu hiç düşünmeden söylemişti ama gözlerinden endişe okunuyordu.

“Sana aklımdan geçenleri ancak bunları sır olarak saklayabileceğine söz verirken anlatabilirim. Bu ikimizin arasında kalmalı.”

Kaygılanmaya başlamış bir halde Destari kendisine daha önce önerdiğim koltuğa yerleşti.

“Alera, görev icabı rapor etmem gereken bir konuysa bana hiç söylememen daha doğru olabilir.”

Sonraki kelimelerimi seçerken gayet huzursuz bir şekilde kucagımda tuttuğum ellerime bakıyordum. Birazdan yapmak zorunda kalacağım şeyden hoşlanmıyordum ama başka bir seçenek de göremiyordum.

“Görevin duyacağın şeyleri rapor etmeni gerektirmeyecektir,” diye onu bilgilendirirken abartılı olmasa da belirgin bir şekilde rahatladığımı görmek bende suçluluk duygusu uyandırdı. “Kumandanından önce bana sadık olmalısın, bu durumda benim açımdan bakıldığında aslında görevin gereği sessiz kalman icap eder.”

Destari’nin kendisiyle paylaşacağım bilgiyi koşa koşa Steldor’a rapor edeceğini düşünmüyordum; beni asıl endişelendiren bunları Cannan’a anlatma ihtimaliydi. Eğer onun bu sırrı saklayacağından emin olabilmenin tek yolu mevkiimi kötüye kullanmamsa bunu yapmaya hazırdım.

Bana ihanete uğramış bir adam gibi bakmasını bekliyordum çünkü işin doğrusu, onu köşeye sıkıştırmış oluyordum. Bunun yerine kara gözlerinden merak akıyordu.

“Nedir, Alera? Belli ki bir şeyler seni üzüyor.”

“Narian burada, saraydaydı.”

“Ne?” diye haykırdı ve ben telaşla sesini alçaltmasını işaret ettim. Sonra neredeyse fısıldayarak, “Ne zaman?” diye ekledi.

“Dün gece, herkes büyük holde tartışırken. Bu gece beni babasının malikânesinde yalnız görmek istiyor ama oraya gidebilmek için bir ata

ihtiyacım var. Bana bir at ayarlamalısın... Ayrıca saraydan ve şehirden sorunsuz ayrılmalıyım. Ne de olsa tek başıma ata bineceğim."

"Seni tek başına göndermem," diye fikrini beyan ederken yüzünden benim aklımı kaçırdığımı düşündüğü belli oluyordu.

"Ama gitmem lazım. Narian hem Miranna hem de London hakkında bilgi verecek, benim *bizim* ihtiyacımız olan bilgiyi. Ve son derece kararlıydı. Yanımda kimse olmaması gerekiyor."

"*Temerson*'ın Miranna'ya gönderdiği notta da öyle yazıyordu."

Ne kadar küstahlık ediyormuş gibi olursa olsun, sözlerinde hakk olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Destari hiçbir zaman Narian'a tam olarak güvenmemişti ve artık ondan ne Narian'a inanmasını ne de görüşme sırasında Başrahibe'nin yanında durduğu halde bu genç adama nasıl olup da hâlâ güvendiğini anlamasını bekleyemezdim. Durumu kumandanına rapor etse de etmese de, beni tehdit olarak algıladığı herhangi bir kimseyle asla yalnız bırakmayacağını bilmem gerekirdi.

"Pekâlâ öyleyse. İstersen benimle gelebilirsin."

Destari'nin benimle gelmesi en iyisi olsa bile bir kuşku içimi kemiriyordu. Narian'ın Hytanica'da bulunduğu süre zarfında kendisinden en fazla şüphe eden adamlardan birinin önünde açık açık konuşabileceğini sanmıyordum.

Destari yüzünde ciddi bir ifadeyle başıyla onayladıktan sonra ayağa kalktı. "Beni burada bekle. Atları ayarlayıp sonra da Casimir'in Steldor'u sarayda oyalamasını sağlayacağım ki seni almaya gelebileyim."

Usulca, "Teşekkürler," dediğimde beni başıyla selamlayıp yanımdan ayrıldı.

Vakit gelip çatmıştı ve ben pantolonumla gömleğimin üzerine hızla bir siyah pelerin alıp Destari'nin tıklattığı kapıyı açmaya giderken örülmüş saçlarımı ensemden bir topuz haline getirdim. Kapıyı açtım ve korumam beni hizmetkârların kapısından saraydan çıkardı, böylece batı kanadındaki bahçe duvarının oraya çıkmış olduk. Destari'nin bu alanı Saray Muhafızlarından arındırmayı nasıl başardığına kafa yoracak vaktim olmadı ama bir komutan vekilinin böyle şeyleri halledebileceğini düşündüm.

“Kimseye görünmemiz lazım,” dedi açıklama yapma ihtiyacı hissederek, “yoksa soru sorarlar.”

Destari beni sarayın batısına doğru arazinüz ile kışla arasında yer alan küçük elma bahçesine götürürken hızla batmakta olan güneş, ufku pembe ve turuncu renklere boyamıştı. Ağaçların arasına gizlenmiş iki at sabırla binicilerini bekliyorlardı. İkimiz de atlarımıza bindikten sonra göze çarpmayacak bir hızla güneye, pazar yerine doğru ilerlemeye başladık ve ben Destari'nin bizi şehrin tam ortasından geçen ana caddeden mümkün olduğunca uzak tutmak istediğini fark ettim.

Caddelerdeki dükkânların çoğunda bu geç saatte pek bir müşteri yoktu ama yine de pelerininle yüzümü kapadım, tanınmak istemiyordum. Destari ise yanımızdan geçen birkaç kişiye gayet samimi bir şekilde selam verdi.

Sonunda takip ettiğimiz yol bizi hâlâ kalabalık olan ana caddeye çıkardı ama kenardan ilerleyerek hafif hızlı bir tırısla şehrin girişine ulaştık. Şehrin kapıları kapanmıştı ve üzerinde sadece Kral'ın mührü olan vatandaşlar bu kadar geç bir saatte içeri girebilir ya da çıkabilirdi.

Destari gayet pişkin bir şekilde bariyerin iki yanında yer alan nöbetçilere, “Bizi muhafızların kumandanı görevlendirdi,” dedi. Demir örgüden kapıyı kaldırmaları için hemen kuledeki nöbetçilere haber verdiklerini görünce rahatladım, komutan vekili ve yoldaşını sorgulamaya cesaret edememişlerdi ve işte o anda Destari yalnız başıma yolculuk etmeme izin vermediği için şükrettim. Nöbetçilerin kraliçelerinin emrini sorgusuz sualsiz yerine getireceklerinden emin değildim çünkü ne emir aldıklarını bilmiyordum, her halükârda benim ne yaptığımı Cannan'a rapor edeceklerinden gayet emindim.

Akşamın o loş gri ışığında kırlarda ilerlerken yavaş yavaş hızlanmaya başladık ve ben pelerinimi bedenime iyice sarıp kukuletamı başıma geçirdim ve Destari'nin atının tek düze adımlarını rehber aldım. Koranis'lerin arazisine vardığımızda, etrafımızda ne olduğunu anlamamızı zorlaştıracak kadar karanlık çökmüştü. Malikânenin civarında başka bir at görmeyince birden endişelenmeye başladım. Narian'dan önce mi gelmiştik? Yoksa yalnız gelme konusunda sözümü tutup tutmadığımdan emin olmak için ağaçların ardına mı gizleniyordu? Hal böyleyse, sözümü

tutamadığım için hayal kırıklığına uğrayarak çoktan Cokyri'li kampına mı dönmüştü? Aklımdaki bu son düşünceler ona seslenmek istememe neden oldu ama bu dürtüyü bastırdım ve Destari'yle birlikte malikâneye yürümek üzere atımdan indim.

Ön kapı kilitliydi ve birkaç ay önce London beni bulduğunda yaptıkları hatırıma geldi. Koranis gösterişli yuvasının her türlü yağmaya maruz kalabilecek halde olduğunu bilse ne yapardı diye düşününce gülümsedim. Hemen ileride elinde kılıcıyla herhangi bir saldırıya hazır olarak eşikten geçen Destari'yi görünce birden ciddileştim. Kimse gelmeyince vücudum gerilmeye başladı.

“Birinin sana eşlik edeceğinden emindim.”

Destari karanlıkta Narian'ın sesini duyunca neredeyse olduğu yerde zıpladı, sonra da koluyla beni koruyarak ilerlememi engellemeye çalıştı.

Elindeki lambada ışık yanana kadar Narian'ın bedenini seçmek zordu. Yine siyahlar içindeydi, sarı saçları kukuletasının altında kalmış gölgelerin arasında gizlenmesini sağlamıştı. Daha fazla bir şey söylemeden bizi evin yemek salonuna giden koridora yönlendirdi. Ben öne atıldım ama korumam bir kez daha elini omzuma koyarak beni geride tuttu, düşmana sırtını dönmek istemiyordu.

Narian kötü bir niyetinin olmadığını göstermek için belli belirsiz bir şekilde omuz silktikten sonra önden ilerledi. Lambayı masanın cilalı yüzeyine yerleştirdikten sonra masanın en ucuna geçince Destari ve ben de karşısındaki sandalyelere oturduk.

Kukuletasını omuzlarından geriye atarken, “Bana soracağın sorular olduğuna eminim,” dedi gayet açık seçik.

“Miranna?” Adı hemen ağızımdan çıkıvermişti.

“O iyi,” diye cevapladı başını hafifçe öne eğerek.

Kız kardeşimin hayatta olduğu konusunda beni teskin eden ilk sözlerine rağmen bir türlü peşimi bırakmayan son korku kalıntılarını da üzerimden atarak, o kayıplara karıştığından beri tutmakta olduğum soluğu verip rahat bir nefes alabileceğimi hissettim. Sonra Narian'ın gözlerindeki hüznü gördüm, bilmem gereken başka şeyler olduğunu anladım.

“Nedir? Sorun ne, o nerede?”

“Emniyeti için kaygılanmana gerek yok. Başrahibe’nin tapmağında tutuluyor ve ben Hytanica’dayken bana nasıl muamele edildiyse ona da öyle davranılıyor.”

“Ama bunun hiçbir manası yok,” diye yanıtladım, kaşlarımı çatarak düşmanın taktiklerini anımsamaya çalıştım. “Ona neden iyi davranırsınlar ki? Onu başka ne için kullanmayı düşünüyorlar?”

“Onu emelleri için kullanıyorlar zaten. Benim sayemde bu kadar iyi muamele görüyor.”

Kafam karışmış bir şekilde somurttum, Destari’ye bakıp yüzünde acı dolu kavrayışı görünce daha da sinirim bozuldu. Benim konuya vakıf olamadığımı anlayan Narian açıklama yapma ihtiyacı hissetti.

“Miranna zarar görmediği sürece Ulubey’in dediklerini yapmaya söz verdim. Onun emirlerini yerine getirmezsem Miranna’yı öldürecek.”

Bir anda mideme taş oturmuş gibi bir hisle bütün enerjimi yitirmeye başladım. Ulubey onu öldürecekti. Narian’ın beni kız kardeşimi kaybetmenin acısından kurtarmasının tek yolu ise krallığıma saldırıp onu yok etmesiydi. Narian’ın ne yapması gerektiğini bana sormadığına seviniyordum... Buna ne cevap verebilirdim ki? Miranna’yı kurtarmasını istemek bencilce ve mantıksız olurdu ancak onu herhangi bir dava uğuruna kaybetme fikri dayanılmazdı.

Yapılacak hiçbir şey olmadığından gözlerime yaşlar doldu. Narian emirlere uyduğu sürece Miranna hayatta kalacaktı. Kaderin cilvesine bakın ki bütün bunların sonunda aramıza döndüğünde neyle karşılaşacaktı? Elden yitmiş bir krallık, yağmalanmış bir vatan; düşmanın pençelerinden kurtulup yine düşmanın pençelerine düşecekti.

“Bizi neden bırakıp gittin?” diye yakanırken artık bunun bir önemi olmadığını biliyordum. “Hytanica’da kalmış olsaydınız sen de Miranna da emniyette olurdunuz.”

“Her nerede olursam olayım, emniyette olacağımın garantisi yoktu,” diye yanıtlarken Narian’ın sesinde sanki bu gerçeği çok uzun zaman önce kabullenmiş gibi bir teslimiyet vardı. “Hytanica’dan ayrıldım çünkü efsaneyi bilen kumandanın ben Cokyri’ye dönmeden önce beni öldürteceğini düşündüm. Ulubey’in beni aramaktan vazgeçmeyeceğini ve tekrar eline düşmemin kaçınılmaz olduğunu benden daha iyi anlamış. Bu yüzden

ben de dağlara kaçıp Cokyri'liler beni dönmeye zorlayıncaya kadar orada kaldım. Artık kurtuluşumun olmadığını biliyordum... Amacıma hizmet etmediğim sürece hiçbir zaman özgür olamayacağım."

Bir keresinde Narian bana, *İnsanın hep bir seçeneği vardır*, demişti ve o da bir seçim yapmıştı... Kız kardeşimi korumayı tercih etmişti.

Destari suskun bir halde yanımda oturuyordu, Narian'la konuşmam boyunca hiç kımıldamamış ve konuşmamıştı, hâlâ tetikte bekliyordu.

"Peki ya London," dedim sesim titreyerek. "Şimdi *efendinin* elinde mi?"

"Hayır," dedi Narian, sesimin titremesine hiçbir tepki göstermeden. Gözlerim onun üzerindeydi, oysa onun dikkati çoktan yerinden bile kımıldamamış olan Destari'ye kaymıştı. "Başrahibe London'ı kendi tapınağına götürdü. Ulubey onun Cokyri'de olduğunu bilmiyor."

"Neden?" diye sorarken şaşkındım.

"Bilmiyorum. Başrahibe konudan Ulubey'in haberdar edilmemesini emretti."

Narian'ın çelik gibi bakışları tekrar Destari'ye kayınca bir kez daha komutan vekiline bakma ihtiyacı hissettim. Ondan sonraki gerilimli sessizliğin ardından dışarıdan bir ses, çalılıkların hışırtısı ve bir dal parçasının kırılmasıyla irkildim ve oturduğumuz odada hiç pencere olmamasına rağmen hemen etrafıma bakındım.

Nefes alıp verişim sakinleşince tekrar sandalyeme yaslandım ama Narian ve Destari yay gibi gerilmişlerdi. İki adam birbirlerine bakarken, Narian düşmanını tartıyor gibiydi, Destari'nin aklından geçenleri anlamaksa imkânsızdı ve ben bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ettim. Ne olabileceğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama soru sormadım çünkü halleri tavırları beni huzursuz etmişti.

"Yanında kaç tane getirdin?" derken gayet kontrollü ve her şeyin farkında gibi görünen Narian'ın sesi gerilimi bir bıçak gibi kesmişti.

Destari cevap vermedi ama sağ eli ile yavaşça bıçağını kavıyordu. Umarsızlıkla atılıp onun yerine cevap verirken vücut dilini okumayı reddettim.

“Bizimle kimse gelmedi,” diye atıldığım sırada korumama söylediklerimi onamasını buyuran bakışlar atıyordum. Ne o ne de Narian bana dikkat etmiyordu.

“Yalnızız,” diye ısrar ettim. “Söz verdiğim gibi biz...”

Ama dışarıdan bir at kişnemesi olabilecek ufak bir ses daha geldiğinde lafım yarım kaldı.

“Destari?” diye inanmaz gözlerle ona sordum.

Özel muhafız Narian’a gayet açık ve net bir şekilde, “Kendi isteğinle gelersen sana zarar vermeyebilirler,” derken çıkardığı o belli belirsiz nefes, bir iç çekiş de bir gülme de olabilirdi. “Evin etrafı sarıldı. Kaçmaya kalkarsan, Kumandan adamlarına seni ellerinden gelen her şekilde durdurma emri verdi.”

“Hayır!” diye bağırıp ayağa fırladım ve korumama çıktım. “Bana sadakat yemini etmiştin; bana ne Cannan’a ne de başkasına bundan bahsetmeyeceğine söz vermiştin, benden aldığın emre göre...”

“Ben hiçbir şeye söz vermedim. Emirlerin mi? Doğru düzgün düşünemiyordun, Alera...”

“Bana Alera deme! Ben senin kraliçenim ve sen sadece bana ihanet eden birisin.”

Destari’nin tek cevabı ayağa kalkmak oldu ve ben öfkemde haklı olduğumu düşünsem de gözlerinde har har yanan hiddeti görmemek için ondan yüz çevirmek zorunda kaldım.

“Beni huzur içinde kendi halime bırakmanız adamlarınız için en iyisi olacaktır.”

Bu kez Destari o bakışlarını bana değil de Narian’a çevirdi, böyle bir çıkışta bulunabilmesi hoşuna gitmiş gibiydi.

“Sayıca senden üstünüz, Narian. Aklına eseni yapıp gitmeye kalkarsan buradan sağ çıkamazsın.”

“Hytanica’lıların kanı dökülecek,” diye uyardı Narian. “Şimdi değilse bile gelecekte. Bu kanı döken ellerin bana mı Ulubey’e mi ait olacağı size bağlı. Bundan zevk alarak elinden geldiğince acı verici bir şekilde öldürebileceği kadar çok insanı öldürecektir. Hem sadece askerleri değil önüne çıkan herkesi öldürür o. Ama birliklerin başında ben olursam ölümlerin en aza indirgenmesi için elimden geleni yaparım.”

Gayet kaba bir şekilde, "Silahlarını bana teslim et de seni dışarı çıkarayım o zaman," diyen Destari genç adamın sözlerine kulak asılmıyordu.

Bir dakika sonra Narian omuz silktilti, ayağa kalktı ve gayet sakin bir şekilde ellerini havaya kaldırdı.

"Gel de onları al o zaman."

"Silahlarını masaya bırak," diye talimat veren Destari kılıcını çekip lambanın ışığında parıldayan keskin şeyi genç adama doğrulttu.

Narian kendisine söyleneni yaptı, hem kılıcını hem de bıçağını kınlarından çıkarıp masaya bıraktı.

"Şimdi de kemerin."

Narian yine itaat edip kemerini çözdü ve onu da ahşap yüzeye bırakarak işleme süsü verilmiş küçük zehirli okları ve patlayıcı kesesini de teslim etmiş oldu. Temkinli bir şekilde silahını indirmemiş olan Destari'ye bakıyordu.

"Çizmelerini de," diye homurdandı komutan vekili sabırsızlanarak.

"Müsaadenizle, çizmelerimi çıkarmayacağım, *efendim*."

"Çizmelerin ya da bıçakların," dedi Destari.

Gözlerini devirmesine eşlik edilebilecek bir iç geçirmeyle Narian çizmelerinin tabanlarında ve yanlarına gizlenmiş, uçları garip şekilde büküm büküm iki ince uzun bıçağı da çıkarıp masadaki diğerlerinin yanına bıraktı. Destari'nin kılıcını şöyle yana doğru bir hareket ettirmesiyle baldırlarına denk gelen kısma tutturulan kamayı da çıkardı.

"Şimdi de kollarını sıva."

Narian yine kendisine söylenenleri yaptı ve sağ koluna bir pazu bandıyla tutturulmuş olan bıçağı kınından çıkardı. Genç adam bunu da çıkardıktan sonra Destari tatmin olmuş gibi kılıcını indirdi ve sol eliyle esire kapıyı işaret etti.

"Seni bir kez daha uyarıyorum," derken Narian masanın etrafından dolandı. "Beni esir almaya kalkarsanız adamlarınızın hayatı tehlikeye girer."

"Konuşma," diye çıkıştı Destari. "Alera... *Majesteleri*... Siz önden gidin ve ön kapıyı usulca açtıktan sonra ateş menziline çıkarak için geri geri şöminenin yanına gidin."

Başımla onayladım ama beynim durmuştu. Aptallığımın Narian'ın ölümüne sebep olmasına izin veremezdim... Ve öldürülecekti, bundan

emindim. Narian'ın gitmesine izin vermek Miranna'nın emniyette olmasını sağlamanın tek yoluordu. Destari bunu unutmuş olabilir miydi?

Yavaş yavaş kapıyı açtım ama bile isteye yarım düzine meşalenin aydınlatığı parlak ışığa ilk adımı atan ben oldum. Karşımdakileri algılamaya çalışırken athı otuz ila kırk kadar süvarinin oklarını yaylarına gererek bana yönelttiklerini gördüm. Hedefleri ben değildim ama yine de ürperdim, kılı kıpırdasa bu okların Narian'ın etine saplanacağını bildiğimden tüylerim diken diken olmuştu.

"Lütfen," derken boğulacak gibiydim, en önde duran Cannan'a odaklanmıştım. Kumandanın elinde yay yoktu ama iri yarı ve güçlü atının üzerinde, yüzünde gayet ciddi bir ifadeyle bir eli oklarını fırlatmamaları için havaya kalkmış haliyle ürkütücü görünüyordu.

Beni görünce, "Okları indirin," diye bağırdı çünkü kendimi çok tehlikeli bir pozisyona sokmuştum ve adamları emrini yerine getirdi.

"Lütfen," diye yineledim. "Bırakın gitsin."

Cannan, "Alera, buraya gel," diye emrederken Destari ve Narian göründü, korumam sağımda eliyle gayet sıkı bir şekilde Narian'ın sol kolunu tutuyordu ama ben inatla başımı iki yana salladım. Bu yaptığımın ne işe yarayacağını bilmesem de Cannan'ın Kraliçe'nin emirlerine karşı gelmeyebileceğine ya da yarattığım bu şaşkınlığın Narian'a kaçma fırsatı vereceğine dair ufak da olsa bir umudum vardı.

"Silahsız," diye seslendi Destari.

Cannan başıyla onayladı. "Alera, oradan çekilmen gerekiyor."

Yerimden kıvıldamayınca tam karşımda atının üzerinde duran Halias'a işaret verdi. Halias beni yakalamak için atından inerken Destari'nin arkasına saklanıp Narian'ın yanına geçip sağ koluna yapıştım.

"Bilmediğiniz şeyler var," diye Cannan'a haykırırken sesim endişemle beraber yükselmişti. Çaresizlik içinde destek bulmak için Destari'ye baktım ama o da kararlı bir şekilde başını iki yana salladı.

"Alera, dur."

Bu kez hırçınlığımı kesen Narian'ın o sakin sesiydi ve ben ne söyleyeceğini merak ederek bekledim. Gayet sakin bir şekilde bana baktı ve ellerimi yavaş yavaş kolundan çekti. Geriye doğru çekilirken benim sol

kolumdaki bıçağı kınından çıkarıp seri bir hareketle pantolonun beline yerleştirdiğini fark ettim.

“Cannan haklı,” dedi umursamaz bir tavırla fısıldarcasına, bunları sadece benim duymam için söylüyordu. “Halias’la gitmelisin.”

Ona boş gözlerle bakarken bunu duyabilecek kadar yakınımızdaki tek kişi olan Destari’nin ona minnettar gözlerle baktığını gördüm.

“Ben aramızda geçenleri hiçbir zaman unutmayacağım, Alera ama sen unutmalsın. Beni savunmaya da bana yardım etmeye de kalkışma. Ben eski ben değilim. Artık düşmanımım.”

Hissettiğim dehşetin yüzüme yansıdığına şüphe yoktu, birden gözlerim kararmaya başladı. Gözlerim bir şey görmüyor, kulaklarımsa işitmiyordu. Nefes alamıyordum, ciğerlerim havaya kavuşmuyordu. Yapayalnız ve terk edilmiş hissediyordum. Halias bana uzandığında ve beni belimden yakaladığında ona karşı koymadım. Adamlarına oklarını bir kez daha doğrultmaları için elini havaya kaldırdığını hayal meyal seçebildiğim Cannan’ın yanına sürüklenmeye başladı. Başımın dönmesi geçtiğinden tekrar eve odaklanabildim ve Destari’nin Narian’ın sırtına vurarak onu ilerlemeye zorladığını gördüm ama yerinden kıpırdamadı. Her iki tarafımdaki adamların da gerildiğini ve oklarını fırlatmaya sabırsızlandıklarını hissedebiliyordum.

Ancak Kumandan onlara atış emri vermedi, bunun yerine karşısında ona meydan okuyan on yedi yaşındaki gence gayet basit bir soru sordu.

“Kendi isteğinle bana teslim olacak mısın, evlat?”

“Birliklerinizin sağ kalması için beni bırakacak mısınız, Kumandan?”

Cannan dikkatli bir şekilde Narian’ı süzdükten sonra herkesin malumu olan yanıtı verdi.

“Serbest bırakılmayacaksın.”

“Bunun için üzgünüm.”

“Kendi isteğinle gelersen...”

“Bunun için de üzgünüm.”

Nereden çıktığı belli olmayan bir ateş patlamasıyla Destari ve Narian’la aramıza bir ateş duvarı örüldü. Atlar ürkerek kaçışmaya başlarken bir kısmı süvarilerini kapıp götürmüş bir kısmı da üzerlerinden atmıştı. Cannan’ın atı korkuyla şahlanırken, Halias beni ateşten korumak

için geri çekti. at sonunda efendisinin buyruğunu dinledi, bir daire çizse de oradan ayrılmadı. Adamlar haykırıyor, alevleri söndürmek için harmanileriyle yeri dövüyorlardı ve ben bu sesleri duymamak için başımı Halias'ın bağrına gömdüm.

Cannan ortalıkta dolanan askerlere, "Nerede o?" diye deli gibi, korkunç bir şekilde bağırıyordu. "Bulun onu! Ormanı arayın, fazla uzağa gitmiş olamaz."

Duvar ortadan kalkmış mı diye bakmak için başımı kaldırdığımda yerini gri bir karanlığa ve duman kokusuna bıraktığını fark ettim. Kumandanlarının açıkça belli olan hışmı karşısında adamlar emirleri yerine getirme telaşına kapılmıştı. Ancak Cannan evin ön cephesine bakarken yüzüne başka bir ifadenin yerleştiğini gördüm... Kaygı. Peki, Destari neredeydi?

Cannan nispeten sakinleşmiş atından inerek adamlarının birinin elinden bir meşale kaptığı gibi komutan vekilini aramak üzere Koranis'lerin evinin ön kapısına yöneldi. Aynı endişeyle Halias'm elinden kurtulup Cannan'ın peşinden seğırtirken bunalmış eşlikçimin peşimden gelmekten başka çaresi kalmamıştı.

Birkaç adım ötede sırtını evin duvarına yaslayarak duran Destari'yi bulmak Kumandan'ın fazla vaktini almadı. Uzaktan bakıldığında, garip ama oturan bir kukla gibi duruyordu fakat ben hemen bu düşüncüyü kafamdan atıp korumamın yanına gittim.

Cannan çoktan onun yanında diz çökmüştü ve Destari kanla kaplı elini midesinden çekti. O loş ışıkta bile cepkenine yayılmaya başlayan koyu bir leke olduğunu görebiliyordum.

"Yaran ne kadar ciddi?" diye sordu Kumandan.

"Daha kötü olabilirdi," diye yanıtlarken Destari acıyla irkildi. Başını tekrardan duvara yasladığında benzinin solduğu ve alnında damla damla ter biriktiği görülüyordu, elini yeniden yarasına bastırdı. "Ben... onu alıkoymaya çalıştım. Onun... ama hep silahları oluyor."

Narian'in kimin silahını kullandığını bildiğimden kalbim küt küt atmaya başladı ve beni konuşmaya zorlayan suçluluk hissini bastırmaya çalıştım çünkü her ne kadar Destari yaralanmış olsa da Narian kaçabilirdi için mutluydum.

“Adamlardan birinin seninle ilgilenmesini sağlayacağım.”

Cannan ayağa kalktı ve yakınlardaki bir ere el etti. Adam yanımıza yaklaştığında Kumandan onu tıbbi malzeme almaya gönderdikten sonra bir kez daha Destari’ye döndü.

“Ata binebilir misin?”

“Şehre kadar gidebilirim.”

“İyi.”

“Hakkını vermek gerekirse, efendim, istese beni öldürebilirdi.”

Cannan bir an özel muhafızına baktı ama bir şey demedi. Onun yerine gidip tekrar atına bindi. Birkaç askere emirler yağdırdıktan sonra onlara köprüye doğru gitmelerini ve sınırdaki devriyelere Narian’ı bulmak için gözlerini dört açmalarını bildirmelerini söyledi ancak bunları söylerken pek umudu var görünmüyordu.

Halias ve ben birisi tıbbi malzemeler getirene dek Destari’nin yanında kaldık sonra Cannan’ın yanına ilerledik ve ben rapor vermek üzere yaklaşan askerin dediklerini işitecek kadar yanındaydım.

“Efendim, izine rastlanmadı. Ormanı elimizden geldiğince aradık ama karanlıkta iz süremiyoruz. Yarın sabah tekrar gelirsek izini bulma ihti...”

“Sabah çok geç olur,” dedi Kumandan kısaca. “Toparlanın; şehre geri dönüyoruz.”

Destari’nin yaraları yolculuk için gereğince sarıldıktan ve atna bindirildikten sonra yola koyulduk. Ben Halias’ın atında, hemen önündeydim ve ağzımı bıçak açmıyordu. Bitkindim ve bütün olan bitenlere kafa yormaktan başıma ağrı girmişti. Ama Narian’ın son sözleriyle kalbimde açtığı yara daha beter sancıyordu.

İHTİYATIN CANI CEHENNEME

Kafilemiz demir asma kapının altından içeri girerken şehir hiç olmadığı kadar sessizdi ve ana caddede hiçkimse yoktu. Biz saraya varmadan hemen önce, Cannan birliklerine kışlarına dönmelerini ve içlerinden birinin Destari'yi hastaneye götürmesi emirlerini vermişti. Diğer iki özel muhafız bizimle birlikte gelmeye devam edince kumandanın dikkat çekmek istemediğini fark ettim. O gece saraydan ayrıldığımdan beri ilk kez Steldor'u düşündüm ve bu askeri operasyon hakkında hiçbir şey bilmiyor olabileceğini idrak ettim. Destari beni içine düşüreceği durumu bildiğinden ona hiçbir surette bundan bahsetmiş olamazdı ve ben aynı şeyin Cannan için de geçerli olabileceğini düşündüm. Steldor haberdar olursa ortalık karışır.

Ne yazık ki ortalık karışmak üzereydi çünkü biz geri geldiğimizde Steldor, Galen, Casimir ve iki saray muhafızı ana girişte bizi bekliyorlardı. Kapılar açılır açılmaz Steldor'un gözleri bana çevrildi; içlerinde bıkkınlık, kızgınlık ve kaygı görebiliyordum. Saray muhafızlarının ana girişte sık sık nöbette olanlar olduklarını fark ettim ve Cannan'ın, Destari'nin beni fark edilmeden dışarı çıkarabilmesi için onları görev yerlerinden aldığı tahmin ettim. Beş adamın bir araya geldiğine bakıldığında, aralarında ne konuştuklarını ve yavaş yavaş neyin farkına vardıklarını tahmin etmek zor değildi.

Steldor peşi sıra ilerleyen Galen'la birlikte endişelerinden kurtulmuş bir şekilde babasına yaklaştı.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Doğu kanadındaki odalarına yönelen özel muhafızlar birden alarma geçerek adımlarını yavaşlattılar.

“Burası yeri değil,” diye yanıtladı Cannan zoraki bir nezaketle. “Odama.”

Steldor’un gözlerinden alev çıkıyor ve kendisine söyleneni yapmaya gönüllü görünmüyordu ama Galen elini omzuna koyup onu doğru tarafa yönlendirmek için hafifçe iteledi. Cannan onu takip etmeden önce Halias’a bir emir verdi.

“Alera’yı dairesine götürün.”

Steldor olduğu yerde durup babasına döndü ve tam aksine bir emir verdi.

“Hayır, onu da getirin.”

Cannan oğlunun gözlerinin içine buz gibi ciddi bir ifadeyle baktı ama Steldor kararlıydı.

“Konu her neyse belli ki onu da ilgilendiriyor, bu yüzden konuşacaksak herkes orada olmalı.”

Gergin bir anın ardından Cannan başıyla Halias’a işaret verip Steldor ve Galen’a ilerlemelerini belirtti ama ben bir yandan da Casimir ve oradan ayrılmakta olan özel muhafızlara da gelmeleri için el ettiğini görünce biraz tedirgin oldum.

Hepimiz odaya girdikten sonra, kumandan masasının ardına geçti ama ayakta durmaya devam etti. Steldor tam karşısında duruyordu ve diğerlerimiz odanın etrafına dağılmıştık, bilinçaltında baba ile oğlu arasında bir hilal oluşturmuştuk.

“Pekâlâ?” diye agresif bir şekilde çıktı Steldor.

“Narian’a tuzak kurma şansımız vardı. Ama görüldüğü üzere işler planlandığı gibi gitmedi.”

“Narian yakalanmadığı için mi? Yoksa ben bunu öğrendiğim için mi?”

Kumandan bir teslimiyet ifadesine benzer bir şekilde iç geçirdi. “Bunu ne anlayabilir ne de kabullenebilirsin ama senin bundan haberin olmama...”

“Ah, gayet iyi anlıyorum. Kraliçe’yi yem olarak kullanacağınızı Kral’dan saklamak elzemdi. Rolü buydu, değil mi?”

Onu tanıdığım günden beri hayatımda ilk kez, Cannan'ın bir soruya yanıt vermekte zorlandığını, oğluna yalan söyleyemese de gerçeği ortaya koyup beni ateşe atmak istemediğini görüyordum. Bir anlık duraksaması bile Steldor'u çileden çıkarmaya yetmişti. Gözlerini dikmiş babasına bakarken parçaları bir araya getirmemesi için dua ediyordum. Eğer olan biteni anlarsa başıma ne geleceğini hiç bilmiyordum.

Kesif bir sessizlikte dakikalar geçerken Steldor gözlerini babasından çekmiyordu.

Sonunda, "Onunla buluşacaktı," dedi düz bir ses tonuyla. "Onunla kendi başına buluşacaktı ve siz onun bu aptallığından faydalanmak istediniz."

Babasının böyle bir şeyi kendisinden saklaması yüzünden Steldor'un dikkatini Cannan'a vermeye devam edeceğini ummaktan başka çarem yoktu. Ağzım kurumuştu, nefes almaya çalışıyor ama yerin dibine geçmek istiyordum. Kendimi güvende hissetmemin tek nedeni Halias'ın kaya gibi sağlam ve güven verici bir şekilde yanımda durarak kontrolü kaybetmesi halinde beni kocamdan koruyacak olduğunu bilmemdi.

Steldor öfkesine hâkim olabilmek adına gözlerini kapadı. Avuçlarını Kumandan'ın masasına dayayarak başını öne eğdi ama bedeni yay gibi gerilmişti. Öyle ağır bir sessizlik çökmüştü ki ancak gayet hassas, kırılgan ve ürkütücüydü.

"Nasıl?" diye sordu en sonunda. "Bu buluşma nasıl ayarlandı? Görüşmede onunla konuşma fırsatını nereden buldun?"

Yalnızca "buldun" kelimesiyle bana hitap etmekte olduğunu anladım. Ona içimden geçenleri bir bir söyleyebileceğimden korktuğumdan cevap verecek halde değildim, yine de geçen her saniyeyle birlikte hiddeti artıyordu.

"N... Narian..." dedikten sonra derin bir nefes alıp sesimin titreşmesine engel olmaya çalıştım ama ben tereddüt edince Cannan benim yerime konuştu.

"Her nasılsa görüşmenin ardından Saraya döndüğümüzde biz ana girişte konuşurken Narian saraya girmiş. O ve Alera dairenizde konuşmuşlar."

Cannan'ın cevabı beni şaşırtmıştı çünkü oğlunun içinde bulunduğu ruh hali göz önüne alındığında buna bu kadar açık bir cevap vermesini beklemiyordum.

Steldor ne kımıldadı ne de başını kaldırdı ama öfkesini bastırmaya çalıştığından vücudu belirgin bir şekilde titremeye başlamıştı. Patlamak üzereydi ve ben sonrasında olacaklardan korkuyordum.

"Benim dairemde mi? Benim dairemdeydi ve kimseye haber vermedi. Burada, *sarayımdaydı* ve bir muhafız bile çağırmadı, hatta gıkını bile çıkarmadı, öyle mi?"

Steldor bu soruları özellikle birine yöneltmemiş gibiydi sadece öğrendiklerini sindirmeye çalışıyordu. Acı bir kahkaha attıktan sonra nihayet bana döndü. Gözündeki o meşum kamaşmayı huzursuz edici olmaktan öte bulduğumdan Halias'a yaklaştım.

"Onu öptün mü?" diye sorarken kahkaha atacak hali kalmamıştı.

Sorusunu cevaplamadığım takdirde nasıl bir sonuca varacağımı bildiğimden bazı sesler çıkardım.

"Onu öptün mü?!" diye gürleyince korkudan titredim.

Gözlerinin derinlikleri bir şeylerden yoksundu, bana beni önemsediyini hatırladığını anımsatan bir şeylerden ve Cannan'ın neden bu kadar muhafızı yanımıza kattığını o anda idrak ettim. Bir şeyler diyemediğim için kendimi tehlikeye atmakta olduğumu biliyordum ama Steldor'un yalanımı yakalayabileceğinin de farkındaydım. Durum o raddeye gelirse Halias ve diğerlerinin onu zapt edebilmesi için dua ediyordum.

Çekinerek, "Hayır... Ve evet. Yani, o beni öptü," derken artık sesimin titremesine mani olamıyordum.

"Ve sen de ona karşı koymaya çalıştın, değil mi?"

"Şey, hayır, yani... Demek istediğim..." Yanaklarım al al olurken sesim yitip gidiyordu. "Ama artık bunun bir önemi yok..."

"Zina yapan bir kadın olarak cehenneme gideceğin kadar önemi olacak, seni küçük..."

"Steldor!" diye haykıran Cannan oğlunun ağzından çıkanları kulaklarının duymamasını engelledi. "Geri çekil!"

Ama Steldor dinlemiyordu. Elinin bir darbesiyle Kumandan'ın masasının üzerinde duran birkaç parça şeyi etrafa savurduktan sonra

en yakındaki ahşap sandalyelerden birini eline alıp ayağımızın altındaki taşa öyle bir kuvvetle çaldı ki ahşap paramparça oldu. Kırılan bacaklarından birini eline alıp babasının silahlarını sakladığı konsola fırlattı ve camı kırdı. Ben nefesim kesilerek duvara yaslanırken Halias bedenini bir kalkan gibi üzerime germiştı, Casimir ve diğer özel muhafızlar diken üstündeydi. Ancak Cannan sadece kollarını göğsünde kavuşturup bir adım geri atarak sabır küpü gibi oğlunun odasını yerle bir etmesini izliyordu. Kütüphanenin raflarını yere devirirken ve kitaplardan birkaç tanesini cama fırlatırken ve sonunda silah kabinini tekmeleme tekmeleme parçalarına ayırırken Steldor'un ne yaptığının farkında olup olmadığını emin değildim.

Bu kıyamet sona erdiğinde oda sessizliğe gömülmüştü. Saklandığım yerden başımı uzattığımda Steldor'un Cannan'ın masasının önünde durduğunu gördüm. Ağır ağır soluk alıp veriyordu ama vücudunun haline bakılırsa hâlâ çıldırmış vaziyetteydi, sanki durmasının tek nedeni parçalayacak başka bir şey bulamamasıydı. Kumandan hiç asabını bozmadan ve kesinlikle ondan korkmadan onu payladı.

"Bitti mi?" diye sorarken bütün o kargaşaya rağmen durumun hâlâ kontrolü altında olduğunu ortaya koyuyordu. "Bitmediyse kendi *çalışma odanda* devam edebilirsin."

Baba ve oğul göz göze geldiler ve Steldor hâlâ gergin olsa da fiziksel ve duygusal açıdan tükenmeye başlamıştı. Bu histeri krizinin öfkesinin bir kısmını dışa vurmasını sağladığını görünce rahatlamıştım, yine de onun etrafında kendimi güvende hissedip etmeyeceğimden emin değildim.

Belli belirsiz bir şekilde Cannan, Halias'a beni odadan çıkarmasını işaret etti. Özel muhafız tek kelime dahi etmeden beni kolumdan tuttuğu gibi sağımızda yer alan muhafızların odasına açılan kapıdan geçirip ana girişe ulaşan kapıya doğru çekmeye başladı.

Hiç sesimi çıkarmadan beni merdivenlerden yukarı daireme götürmesine izin verdim, orada beni istemeye istemeye de olsa bıraktı. Narian, Miranna hakkında bir şey söyledi mi diye sormak istediğini biliyordum ama dilini tutmayı başarıp koridorda yerini aldı, yorgun halime saygı gösterdi. Hızla odama girip yatağının ucuna oturdum ve olan biteni kafamda tahlil etmeye çalıştım.

Kocamın biraz önce tanık olduğum yanı kanımı donduruyordu. Öfkesine hâkim olamadığını herkes biliyordu ama ondan bu kadar vahşi bir çıkış beklemiyordum. Onu bir daha gördüğümde benzer bir taşkınlıkta bulunmasına kim mani olabilirdi? Evet, Cannan'ın ofisinde bana bir şey yapmamıştı ama ya yalnız olsaydık? O zaman ne yapacaktı? Bütün yorgunluğuma rağmen, yatağa uzanmadım, uyuyup kalmaktan korkuyordum.

Peki ya, Narian? Koranis'lerin malikânesinin önünde nasıl yangın çıkarmıştı? Narian *büyük filan mı yapmıştı?* Bu her ne kadar aptalca gibi gelse de aklıma gelen tek açıklama buydu. Uyuşuk zihnimi daha fazla çalışmaya zorlayarak, bir alternatif bulmaya çalıştım. Belki de barut gibi bir şey kullanmıştı, kaçması gerekebileceğini hesaba katarak biz gelmeden önce zemine bir çizgi halinde dökmüştü. Bu çok daha akla yatkındı. Kim böyle bir ateş duvarına ihtiyacı olacağını düşünebilirdi ki? Bu ancak Narian'ın aklına gelebilirdi ama bu onu en uygun anda nasıl ateşe verdiğini açıklamadığından bu teorimi bir kenara bırakmak zorunda kaldım. Sonra aklıma London'la Cokyri hakkında yaptığımız ilk konuşma geldi, bize askerlerimizin Ulubey'in elinin bir hareketiyle insanları öldürebileceğine inandıklarını söylemişti. Narian da benzer güçlere sahip olabilir miydi? Ama öyleyse bunları kimden almıştı?

Çözmeye çalıştığım bütün bu sorular kafamın içinde dönüp duruyordu. Narian yerine getirdiği her emirle kız kardeşimin hayatını kurtarıyordu; efendisinin emirlerine karşı gelmesi kız kardeşimin ölümüyle sonuçlanabilirdi ama yine de Hytanica'ya yapılacak bir taarruza engel olamazdı. Ulubey'in kendisi ona yardım etse de etmese de bize saldıracağını ve çok kan döküleceğini ima etmişti. Krallığımıza yapılacak saldırıda başı onun çekmesinin en iyisi olacağına ve Hytanica halkını fatihimiz olarak en iyi şekilde koruyabileceğine inanmış görünüyordu. Nasıl olduğunu anlayamasam da bunların hepsi bir şekilde bir mantık çizgisine oturuyordu... Tabii savaş başlamadan önce yenilgiyi kabul edersek o başkaydı.

Bu gece hiçbir şey yolunda gitmemişti. Destari bana ihanet etmişti; Narian aramızda geçen her şeyi unutmamı ve hiç karşılaşmamışız gibi yaşamamı söylemişti, bunların üstüne evli olduğum adam da beni boğmaya hazırды.

Görüşme salonunun kapısının açıldığını duydum ve hemen ardından gelen kapının çarpılma sesine bakılırsa içeri giren Steldor'dan başkası olamazdı. Arkamdan gelmeye çalışır ya da bana seslenir diye nefes bile almaya cesaret edemedim ama ikisini de yapmadı. Bunun yerine son-raki duyduğum tek şey, yatak odasının kapısının aynı şekilde çarpılarak kapanması oldu. Şükrederek derin bir nefes aldım ve sonunda kendimi yastıklarımın üzerine bıraktım.

Ertesi gün hava hiç de ruh halimi yansıtmıyordu. Parlak güneş ışığı yatak odamın penceresinden sızarken hemen dışarıda kuşların insana kendini kırlarda uzanıyormuş gibi hissettirecek şekilde şakımakta olduklarını işittim. Geçen gecenin olaylarının ardından bu kadar mutlu hissetmek garip geliyordu. Sahdienne'in yardımıyla giyinmek için yataktan kalkarken hâlâ yorgun hissediyordum, kafam yine doğru düzgün çalışmıyordu, henüz her şeyi hazmetmeyi başaramamıştım.

Tek istediğim bütün bunların *bitmesi*ydi. Miranna ve London'ı, iki yıl önceki huzurumuzu geri istiyordum. Evli olmamak ve böylece Steldor'un kıskançlığına ve öfkesine maruz kalmamayı ve Narian'ın da... İşte orada zihnim durdu çünkü bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyordum. İşleri daha da basitleştirmek için onun da istediği gibi onunla hiç tanışmamış olmayı dileyebilirdim. Ama onu düşündüğümde bunu dileyemiyordum, tek dileğim bir bulaşıcı hastalık gibi hayatımıza nüfus eden bütün bu belalardan uzak kalıp onunla birlikte olabilmektir. İnsanı kahreden bu hayattan kaçıp kurtulabilmeyi istiyordum ama her şeyin iyiye gideceğini umarak bütün bunlara katlanmaktan başka çarem yoktu.

Görüşme salonuna gidip kanepeye oturdum ve dışarı çıkmakta olan Sahdienne'e el salladım. Steldor'un yatak odasının kapalı olması ve içerden hiç ses gelmemesi çoktan dışarı çıktığı anlamına geliyordu. Bu günün nasıl geçeceğini hiç bilemediğimden ve içimden hiçbir yere gitmek gelmediğinden kanepeye iyice gömüldüğümde kapı tıklatılınca rahatsız oldum.

"Buyurun," diye seslendiğim sırada Sahdienne'in bir şey unutmuş olabileceğini düşünüyordum. Gayet gergin bir şekilde ayağa kalktım

dünkü faaliyetler yüzünden kaslarını ağrıyordu ve uyumak derdime çare olmamıştı.

Cannan'ı eşikte görünce şoke olmuşum. Bana laf olsun diye selam verdikten sonra görüşme salonuna bir bakındı.

"Steldor odasında mı?" diye sordu.

"Gitmiş olduğunu düşünmüştüm ama sanırım odasında da olabilir. Ordaysa hiç ses çıkarmadı."

Cannan'ın gözlerinin içine bakamıyordum çünkü beni kınadığını göreceğime emindim. Birkaç ay önce Narian'la ilişkimi ilk öğrendiğinde hakkımda ne düşüneceğini merak ediyordum ama artık buna tahammül edecek gücüm yoktu.

Cannan oğlunun kapısına gitti ve parmak eklemlerini üç kez kapıya sert bir şekilde vurdu.

"Steldor!" diye seslendiğinde yanıt gelmedi.

"Ben taht odasında ya da sizin yanınızda olacağını düşünmüştüm."

Kumandan bana şöyle bir baktıktan sonra kapıyı açıp içeri girdi ve donakaldı.

"Ne oldu?" diye sordum, birden korkuya kapılmıştım.

Cannan bana hiç aldırış etmeden arkasını döndüğü gibi tekrar görüşme salonuna döndü.

"Halias, Casimir!" diye haykırarak koridorda bekleyen iki muhafızı çağırdı.

Kapı açıldığında iki adamın da yüzlerinde teyakkuza geçmiş bir hal vardı.

"Penceresi açık," dedi Cannan kaba bir şekilde, alını ile burnunun buluştuğu noktayı elleriyle sıkıp gözlerini kapayarak. "Gitmiş."

"Boğuşma izi var mı, Kumandan?" diye sordu Casimir aniden. "Herhalde Kraliçe ya da devriye gezen saray muhafızları bir şeyler duy..."

"Boğuşma yok," diye bitkin bir halde yanıtlayan Cannan'ın sesinde bıkkınlık da vardı. "Odada birkaç silahı dışında eksik eşya yok. Kendi isteğiyle gitmiş. Dün gece makam odamdaki konuşmadan sonra ne yaptı?"

"Hemen dairesine döndü, efendim," diye yanıtladı Casimir çünkü Kral'a eşlik etmiş olması gerekirdi.

“Bu da bizden yaklaşık sekiz saat ileride olduğu anlamına geliyor, yani en az, tabii şehirden ayrıldıysa,” diye hesap etti Halias.

“Şehrin dışında,” diye teyit etti Cannan.

Halias ve Casimir birbirlerine baktılar, kumandanlarının buna nasıl kanaat getirdiğini bilemediklerinden kaşlarını hayretle havaya kaldırmışlardı.

“Efendim?” diye sordular ikisi de aynı anda.

“Bu sabah şehirdeki köşkümün ahırlarında bir at eksikti. Bir hırsızdır diye düşünmüştüm ama Steldor kendi atını almayacak kadar kurnazlık etmiş. Onu herkes tanıyabilirdi. Şehirden ayrılmayı planlamasaydı ata ihtiyacı olmazdı.”

Cannan muhafızlarının etrafından dolaşp, hızla kapıdan çıkıp koridorda ilerlemeye başladı. Casimir hemen peşinden gitti, Halias onunla birlikte gidemedi çünkü beni korumakla görevlendirilmişti. Adamların peşine takılmakta hiç vakit kaybetmedim ama korumam da benim bir şeylere burnumu sokmama itiraz etmedi. Hızla koridorda ilerlerken suçluluk ve endişe hisleriyle savaşıyordum. Onu ne kadar kızdırmış olabilirdim? Gitmesinin sebebi ben miydim yoksa dün gece başka bir şeyler de mi olmuştu?

Cannan çoktan köşeyi dönmüş büyük merdivenlere doğru ilerliyordu. Adımlarımı sıklaştırdım ama ben ara kata indiğimde o çoktan birinci kata inmiş, Galen’a sesleniyordu. Dalgalı saçlı Saray Muhafızları Komutanı, makam odasının önünden geçip gitmekte olan Cannan’ın ancak sırtını görebilecek zamanlamayla dışarı çıkabilmişti ve Casimir’le birlikte ikisi üstleri olan askerin ardından Kumandan’ın odasına açılan muhafız odasına girdiler. Konuştuklarına kulak kabartamayacağıma lanet ederek en azından ağızlarından çıkanların bir kısmını duymak için dışarı çıkmalarını beklemeye karar verdim. Bunu yapabilmek için hiç de kendime yakışmayacak bir şekilde merdivenin ilk basamağına çıktım. Halias’sa hemen arkamda sırtını duvara yaslamış ayakta duruyordu.

Sonunda şunları öğrenebildim: Steldor, kukuletasını başına çektiği bir harmaniyle tanınmadan Kumandan’ın atıyla uzaklaşmıştı ve çıkış yaparken Kral’ın mührü olan bir geçiş kâğıdı sunmuştu, bunu elde etmesi hiç de zor değildi. Bu ona büyük bir avantaj sağlıyordu. Cannan, Galen

ile Casimir'in kimsenin haberi olmadan küçük bir arama ekibiyle dağlara gitmesini ve Galen'in başı çekerek Steldor'la gençken sık sık gittikleri her yere bakmasını istiyordu. Saray Muhafızları Komutanı kimse tarafından bulunmak istemeyen en yakın dostunun, bu yerlerden hiçbirine gitmeyeceği konusunda ısrar ediyordu ancak Cannan en mantıklısının önce buralardan başlamak olduğunda kararlıydı.

Arama ekibi yola çıktıktan sonra birinci kattaki kabul salonuna gittim çünkü geri geldiklerini oradan duyabilirdim. Cannan, normal rutine devam edeceğinden emin olmak için benimle konuşmaya gelmişti; şehrimizde Cokyr'i casuslar olabileceğini düşünüyordu ve Kral'ın kayıp olduğu haberinin yayılması halinde arama çalışmalarının bir yarışa dönmesinden korkuyordu. Ayrıca Halias'a da benimle kalması gerektiğini hatırlattı, özel muhafızın arama çalışmalarına katılmak istediği benim gibi onun da gözünden kaçmamıştı.

Havadissiz geçen bir saatin ardından, çaresizlik içinde herhangi bir haber almayı bekliyordum. Kayın pederimi görme umuduyla, yatak odamdan bir şal alacağım bahanesiyle taht odasının önünden geçtim. Giriş holünde ilerlerken garip bir şekilde sessiz olduğunu fark ettim sonra da inanılmaz derecede yavaş bir şekilde merdivenleri tırmandım. Hatta ben oradayken bir haber gelir diye merdivenin başında ayakkabım ayağımdan fırlamış gibi bile yaptım ve tekrar giymek için bayağı bir vakit harcadım.

O ana kadar ağzını bıçak açmamış olan Halias sonunda sessizliğini bozup gayet sert bir şekilde, "Sanıyorum şalınız burada değildir, Majesteleri," dedi.

İç geçirip suratımı asarak ona sırtımı döndüm çünkü esas niyetimi fark etmişti. Mış gibi yapmaktan vazgeçerek korkuluklara abandım. Geç olmuştu ve ben arama ekibi bugün dönecek mi diye merak içerisindeydim. Ancak birlikler dağlarda kalsa da elbet birisi gelip Cannan'a mevcut durum hakkında rapor verecekti.

İşte tam o anda, Saray'ın çift kanatlı kapılarından yüzü gözü kir ve ter içinde kalmış bir asker sendeleyerek içeri girdi ve ana girişi topal-layarak geçerken Kumandan'a seslendi. Kapılardaki saray muhafızları yerlerinden kıpırdamazken ben kaskatı kesildim ve Halias hemen yanıma geldi, hepimiz Cannan'ı bekliyorduk.

“Rapor ver,” dedi Kumandan muhafızların odasından dışarı çıkarken, o bitmiş tükenmiş haline rağmen hazır ola geçen per perişan haldeki askeri gördüğünde.

“Efendim, Cokyri’liler nehirdeler. Destek birliklerine ihtiyacımız var.”

Onun bu sözleri karşısında saray muhafızları fısıldaşmaya başladılar ve mideme sanki bir taş oturdu. Savaş tekrar başlamıştı. Ben bir ölüm yürüyüşü başlamış gibi hissediyordum, bu konudaki tek soru kimin ne zaman öleceği idi.

Cannan kısaca, “Gönderileceklerdir,” diye cevapladı ama sonra elini adamın omzuna teskin edici bir şekilde koydu. “Rahat ol, asker ve bana sen ayrıldığında durum neydi onu anlat.”

“Bize saldırılarını beklemiyorduk, efendim,” diye itiraf etti asker hiç çekinmeden. “Organize değildik...” (Kumandanın hafifçe kaşlarını çatmasından orayı o halde bırakmadığı anlaşıyordu) “... ve Cokyri’liler bütün güçlerini kullanmış olsalardı muhtemelen bizi yenilgiye uğratmış olurlardı. Ancak ben destek kuvvet istemek için yola çıktığımda birliklerimiz onları geri püskürtüyordu. Aslında sanıyorum bizi sınıyorlardı, efendim; ikinci saldırıları çok daha kötü olacaktır.”

“Şüphesiz. Hepsi bu mu?”

“Evet, efendim.”

“O zaman çekilebilirsin. Hastaneye uğra, ayağına baksınlar.”

“Ama efendim, geri dönmeli...”

“Verilen emirleri yerine getir,” diye kestirip atarken Cannan artık günün yarattığı stres belirtilerini göstermeye başlamıştı. “Yorgun ve yaralı bir halde hiçbir işe yaramazsın.” Bir an duraksadıktan sonra her zamanki soğukkanlı tutumunu takındı. “Ben destek olacak askerleri yollayacağım. Git.”

“Peki, efendim.”

Asker belli ki Kumandan’ın emirlerine karşı çıkmaktan pişman olarak, topallaya topallaya sindirildiği açıkça belli bir halde bir kez daha ön kapıdan çıkıp kışlaya yöneldi.

Cannan’ın nehire gönderdiği destek birliklerine gerek kalmadığı anlaşıldı çünkü Cokyri saldırısını haberdar etmek için gelen asker, düşmanın niyeti

konusunda haklı çıkmıştı, bizi sınıyorlar, hatta bizimle oyun oynuyorlardı ve saldırıları tesirsizdi. Hizmetkârlar ve muhafızlar birliklerimizin er meydanında savaşmak ile uyumak arasında kaldıklarını konuşuyorlardı. Bütün bunlar olup biterken bizi bu taktikle küçük düşürerek rahat bırakmamaya çalışanın Narian olup olmadığını düşünüyordum.

Steldor'dansa haber yoktu ve her şeyin yolunda olduğu izlenimini vermeyi sürdürmek gittikçe zorlaşıyordu. Sonunda ertesi gün akşamüzeri Galen yanında kral olmadan ve nerede bulunduğu hakkında hiçbir fikre sahip olmadan döndüğünde, Steldor'un gerçekten de *kayıp* olduğunu düşünmeye başlamıştım. Herkes şimdiye dek çoktan dönmüş olması gerektiğini düşünüyordu ve Cannan'ın kimseye belli etmeden arama yapmaları için her yana gönderdiği ekipler, nerede olabileceğine dair herhangi bir ize rastlamamıştı. Galen'in da işaret ettiği gibi mükemmel bir askerî eğitimden geçmiş olan Steldor'un, kendisi bulunmak isteyene dek izini kaybettirip ortadan kaybolmayı seçmiş olması mümkündü. Ancak Cannan adamlarına her yere tekrar tekrar bakmalarını, ne kadar iyi bir eğitim alırsa alsın herkesin bir iz bırakayacağını söyleyip duruyordu. Oğlu sırta kadem bastığından beri Kumandan'ın gözüne uyku girmedliğini görebiliyordum.

Akşama doğru görüşme salonumda yalnızdım ve bir aşağı bir yukarı yürürken şaşırtıcı bir şekilde keşke kocam yanımda olsa diye düşündüğümü fark ettim. Her ne kadar birçok konuda görüş ayrılığı yaşasak da umarsızca o kapıdan sağ salım içeri girmesini diliyordum. Bir aşağı bir yukarı yürümekten bıktığımda, Miranna'nın kaçırılışının ardından ilk kez şapele gittim. Eşikten geçmek benim için kolay olmadıysa da duvarları arasında daima bulduğum huzura hasret kalmıştım. Mihrap tamir edilmişti ve daha önce yaşanan trajediden artık yeni bir rahibin ailemize hizmet vermesi dışında bir iz kalmamıştı. Sıralara oturup karanlık gece boyunca dışarıda, bir yerde, belki de yaralı bir halde, hem de tehlike içinde yalnız kalacak Steldor'la ilgili korkularımı sonuna kadar hissetmek için kendime izin verdim. *Eve dön*, diye nefes alıp gözlerimi kapadım. *Umarım iyisindir. Lütfen iyi ol ve eve dön.*

Daireme dönmek üzere şapelden ayrıldığımda korumam olarak görevine geri dönmüş olan Destari'yi koridorda beni beklerken buldum.

“Majesteleri,” diye nazik bir şekilde beni karşılarken bana adımla hitap etmemesi hoşuma gitmişti. “Kumandan size hizmet etmek üzere görevime dönebileceğim kadar iyileştiğimi düşünüyor. Ben görevime dönmek istiyorum ancak siz de isterseniz elbette.”

Ben gayet sakin bir şekilde, “Koruma olarak görevlerini yerine getiremediğini hiç düşünmedim,” derken yarasının ciddi olmadığını anladığım için rahatlamıştım. “Asıl mesele arkadaşlığımı hak edip etmediğin.”

Suratı asıldığı sırada yanından hızla geçip giderken Narian’la buluştuğum gece beni oyuna getirdiği için hâlâ ona kin beslemeye devam ediyordum. Ama aslında yaptıkları için onu suçlayabilir miydim? Adamların bir anlamda Narian’ı düşman bellemelerini anlayabiliyordum. Bu düşmanlığı Başrahibe ya da Ulubey’e karşı beslemiş olsaydı da Destari’ye kin tutacak mıydım? Hayır. Ama yine de onu affedemiyordum; bunun tek nedeniyse Narian’ın bana asla zarar vermeyeceğini söyleyen o genç adam olduğuna dair umutlarımı yitirmem anlamına gelmesiydi. Bunu yapmaya hazır değildim.

Ertesi sabah uyanıp birinci kata gittiğimde, kafam karmakarışık, sinirlerim gergin olduğundan uykumu tam alamamıştım. Herhangi bir haber olup olmadığını öğrenme ihtiyacıyla Kumandan’ın makam odasının kapısını tıklattım.

“Girin,” diye seslendi camı sıkkn bir ses.

Steldor’un hışmına maruz kalan oda tekrardan derlenip toparlanmıştı, silahların durduğu kabinin yerine yenisi yerleştirilmiş ve kitap rafları da tekrar düzenlenmişti. Steldor’un kırdığı sandalyenin yerine yenisi konmuştu. Masasının arkasında her zamanki yerini almış olan Kumandan bana oturmamı işaret etti.

“Bir haber yok,” dedi hemen ve o normalde hiç de alışık olmadığım bir şekilde asık olan çehresinde çenesini ovalarken ben de bana işaret ettiği sandalyeye oturdum.

“Onu bulabilecek miyiz?” diye sordum çekinerek çünkü duymak istediğimden başka bir cevabın verilmesini kaldıramayacaktım.

“Evet.”

“Emin misiniz?”

“Olmak zorundayım.”

Bu söylediğinden ne çıkarmam gerektiğini bilemiyordum, bu yüzden de gergin ve sessiz bir şekilde öylece durdum. Bunu yanından ayrılmam için söyleyip söylemediğini düşünürken, Cannan sandalyesine iyice yaslanıp daha detaylı bir açıklama yapmaya başladı.

“Steldor büyürken de zaman zaman zor biri olurdu ve çoğu kez böyle alıp başını giderdi. Memleketini iyi tanır ve iyi eğitilmiş bir askerdir, bu açıdan bakıldığında onun hakkında endişelenmiyorum. Farkında olmadığı şeyse, çekip gitmesi gereken bir erkek çocuk ile Hytanica Kralı olmak arasındaki fark; şimdi mevki nedeniyle böyle başına buyruk davranmak daha fazla tehlike yaratıyor. Düşmanın eline geçmezse, ya onu buluruz ya da kendi isteğiyle geri döner. Ancak yakayı ele vermişse ya da bu çoktan olmuş olsa bile....” Cannan ne kadar uykusuz kalmış olduğu belli olmasa normalde umursamaz bir tavır olarak algılanabilecek bir şekilde omuz silkti. “O zaman diyecek bir şey bulamıyorum.” Sonra gayet açık yüreklilikle bitirmeden önce duraksadı. “İlkine inanarak hayatıma devam etmek daha kolay.”

Girişte bir hareketlilik olunca ona cevap veremedim ve Cannan hemen ayağa fırladı. Birbirimizin gözlerinin içine baktık, sonra neler olup bittiğini anlamak için muhafızların odasına yöneldi ve ben de peşine takıldım. Galen ve adamlardan birkaçı toplanmış, hepsi de sanki deli gibi at sürmüş gibi nefes nefeseydiler.

“Neler oluyor?” diye soran Cannan, Saray Muhafızları Komutanı’na yöneldi.

“Bir şaşırtmaca, efendim,” diye soluk soluğa yanıtlarken, Galen umarsız ve yorgun bir şekilde alnındaki teri siliyordu.

“Ne oldu?”

Kumandan sabırsızlık içinde Saray Muhafızları Komuta’nının kendini toplamasını beklerken hiç de alışık olunmayan bir şekilde elini saçlarının arasından geçiriyordu.

“Cokyri’liler’in bize saldırdığı yerde, köprüde. Meğer dikkatimizi dağıtmaya çalışıyorlarmış. Steldor’u aramak için nehir boyunca dağlara çıktığımızda topraklarımızdan geçmekte olan Cokyri birlikleri gördük.

Dağlardan aşağı inip ormanın içinde saklandıktan sonra bize saldırmak için askerlerini dağlara topluyorlar.”

Cannan hemen, “Muharebe komutanlarıyla görüşmek istiyorum,” diye emir verdi. “Kuzeyde savunma yapmaya hazırlanmalıyız.” Bitkin haldeki askerlerine baktıktan sonra ekledi: “Adamların dinlensin.”

“Dikkat,” diye homurdanan Galen, yorgun askerlerini hazır ola geçirdi. “Hemen kışlanıza dönün. Altı saatiniz var.”

Ondan sonra Galen muharebe komutanlarına haber salmak üzere muhafızların odasına girdi. Ben kralımızın Cokyri’lilerin eline düşmesinin artık uzak bir ihtimal olmadığını farkında olarak Cannan’a baktım.

Askerlerin bir kısmı kışladaki barakalarına dönerken bir kısmı da doğu kanadındaki odalarına çekildiler, içlerinden birkaç tanesi de Galen’in çok özel emirlerini yerine getirdiler. Salon boşaldığında Cannan bir kez daha Saray Muhafızları Komutanı’na döndü.

“İhtiyatın camı cehenneme,” derken küfrediyor olması bile tehlikenin ne boyuta tırmanmış olduğu konusunda çok şey anlatıyordu. “Steldor’un bulunması gerekiyor, *derhal*. Birliklerin acil bir şekilde görev yerlerine atanmaları şart.”

“Majesteleri!”

Sesi duyar duymaz gayriihtiyari arkamı döndüm ama benimle kimin konuşmak istediğini çıkaramadım. Ancak sarayın kapıları iki yana açıldığında sesin dışarıdan geldiğini ve bana hitap edilmediğini anladım.

Steldor içeri girip yanımdan geçip gitmek üzere büyük merdivenlere yönelirken, onu gördüğümüze inanamayan bakışlarımız karşısında bize başıyla hafif bir işaret yapmakla yetindi. Gelişi o kadar gerçeküstüydü ki bir an onu sadece ben görebiliyormuşum ve o merdivenleri çıkıp gözden kaybolurken Cannan ile Galen onu derhal nasıl bulacaklarını konuşmaya devam edecekler sandım.

Orada öylece donakalmış, Cannan’ın oğlunu durdurmasını bekliyordum ama beni hayretler içinde bırakarak Steldor’a yönelen Kumandan değildi. Galen’di.

“Sen nereye gittiğini sanıyorsun?”

Galen merdivenlerin dibinden birkaç adım ötede durup başını kaldırmış, ateş saçan gözlerle en yakın arkadaşına bakıyordu. Steldor

döndü ve yavaş yavaş merdivenlerden inerken Cannan'ın Galen'in Kral'a çıkışmasını engellemeye çalışacağını düşündüm. Öyle yapacakmış gibi görünmüyordu.

"Her ne cehenneme istersem oraya," diye yanıtlarken Steldor gayet asabi ve bitikti.

"Benimle böyle konuşamazsın," derken Galen aynı derecede perişandı ve bu cevaptan ne kadar alındığı, öfkesini zar zor zapt etmekte olduğunu belli edecek şekilde yumruk halini almış ellerinden ve kasılan çenesinden belli oluyordu. "Başkasıyla nasıl konuştuğuna hiç aldırış etmem ama benimle böyle konuşmazsın, özellikle de bize yaşattıklarından sonra."

"Ah, üzgünüm," diye karşılık verirken Steldor'un sesinde samimi-yetten eser yoktu. "Bu nasıl? Görevine son verdim."

Sözler ağızdan bir kez çıktıktan sonra geri almamıyordu. Steldor'un bunları söylemekten pişman olup olmadığı belli olmuyordu çünkü sinirden kaskatı kesilmiş görüldüğü halde tırnaklarını avuç içlerine geçirmekte olan Galen'in haline rağmen Steldor hâlâ öfkeden köpürüyordu. Ana girişteki gerilim o kadar yüksekti ki âdeta duvarları çatlatacak hale gelmişti, Galen birden patlayıverdi.

"Seni piç kurusu!" diye bağırarak sıkmakta olduğu yumruklarından bir tanesini neredeyse istemsiz bir şekilde Steldor'un çenesine geçirip Kral'ı yere serdi.

Nefesimi tutmuş, bütün olan biteni sadece kaşlarından birini havaya kaldırarak izleyen Cannan'a bakıyordum. Galen içinde kabaran öfkeyi kontrol etmeye çalışmak için sarf ettiği efor yüzünden nefes nefese kalmış, arkadaşının üzerinde dikilirken, Steldor inanmaz gözlerle çenesini ovalıyordu, bu davranışa karşılık veremeyecek kadar şaşkın bir haldeydi.

Galen, "Sen kendinden başkasını düşünemezsin, değil mi?" diye esip gürlerken, Steldor sessiz bir şekilde ağzı bir karış açık arkadaşına bakmaya devam etti. "İşler istediğinden biraz daha karmaşık bir hal aldığımda kaçıp gidiyor ve bütün pisliğini toplama işini bize bırakıyorsun, bu sırada biz, tüm vadinin, Hytanica'nın Kral'ın kayıp olduğundan haberdar olmamasını sağlarken Cokyri'liler kuzeyden topraklarımıza giriyor ve senin onların eline düşmen mümkün hale geliyor. Dışarıda hâlâ seni arayan adamlarımız var, bir hafta sonra senin hâlâ idare edebileceğin bir

krallığın olması için kuzey hududunu güçlendirmeye yardım edebilecek adamlar. Ve sen öylece buraya geri dönüp bir eşek gibi davranma cüretini gösteriyorsun! Sana yemin ederim Steldor, o tahtta birinin oturması gerekmeseydi, seni kendi ellerimle öldürürdüm!”

İki eski can dostu gözlerini dikmiş birbirlerine bakarken Galen, Steldor'a meydan okuyordu ve Steldor bunu yapmak için dikleşti. Sonunda, Saray Muhafızları Komutanı ellerini havaya savurarak makam odasına yöneldi ve kapıyı çarparak kapadı.

Galen'in gidişinin ardından ortaya çıkan sessizlikte acayip kelimesini tam anlamıyla idrak etme fırsatı buldum. Steldor ayağa kalkmadı, gözleri buğulanmıştı. Orada kendimi fazlalık gibi hissediyordum ama uygun bir şekilde çekip gitmem söz konusu değildi. Saray muhafızları, ağızları bir karış açık, öylece Kral'a bakarken yakalanmamak için ilgilerini çekebilecek bir şeyler bulma umuduyla duvarlara, yere, tavana bakıyorlardı. Sonunda Cannan oğluna elini uzatmak için bir adım öne atıp onu ayağa kaldırdı ancak Steldor, Kumandan'ın herhangi bir şey söylemesine fırsat bırakmadı.

“Üzerimi değiştireceğim,” diye beyan ederken Steldor'un ne kadar pişman olduğu belli oluyordu. “Yarım saat sonra taht odasında görüşelim.”

Cannan başıyla onayladı, belli ki oğlunun tavrını değiştirmesi hoşuna gitmişti. Steldor'un gözleri bana kaydı ama bir şey demedi, sadece merdivenleri tırmandı. Peşinden gitmemeye karar verdim, konuşmak isteyeceği son kişinin ben olduğumdan emin bir şekilde kabul salonuna yöneldim.

17. BÖLÜM

SAVAŞ VE ÇAY

Kral'ın dönüşünün ardından ve düşmanın askeri stratejisi hakkındaki bilgimiz ışığında saraydaki hareketlilik gözle görülür bir şekilde arttı. Askerler sahadan sık sık haber getiriyor, gözcü birlikleri gelişmeler hakkında rapor veriyordu ve Cannan'ın muharebe komutanları da hızla alışıldık yüzler haline gelmeye başlamışlardı. Şehir muhafızlarından sorumlu Şehir Muhafızları Komutanı Marcail de sık sık gelip gidiyordu çünkü kendisine bir kuşatma olması halinde erzak ve mühimmat yığma görevi verilmişti.

Ana girişe uzanan koridorun sonunda, doğu kanadındaki kabul salonum olan biteni takip etmek için idealdi, ne de olsa taht odasına, muhafızların kumandanının ve komutanının makam odasına açılan giriş son zamanlarda tüm aktivitenin merkezi haline gelmişti. Kapımı açık bırakırsam, önemli biri haber getirdiğinde konuşulanları genelde rahatlıkla duyabiliyordum. Cannan veya Galen askeri personeli alelacele kendi makam odalarına ya da Steldor'la görüştürmek için bekleme odasına alsalar da konuşulanların en azından neler olup bitmekte olduğuna dair bir fikir edinebilecek kadarını duyabiliyordum. Bu sayede nehirdeki saldırının tam yüklenilmeden, sadece Cokyrı'liler kuzeyden bize tam manasıyla bir taarruzda bulunmaya hazırlanırken bizi oyalamak adına ara ara gerçekleştirildiğini öğrenmiştim. Kral'ın ortadan kaybolmasının bizi düşmanın planlarını şans eseri de olsa anlamana neden olması ironikti. böylece esaslı bir savunmaya hazırlanmak için bize fazlasıyla ihtiyacımız olan vakti vermişti.

Destari, halen korumamı olarak görevini sürdürüyordu ancak başka bir görevde daha yararlı olabileceğini düşündüğüne emindim. Cannan'ın da onunla hemfikir olduğunu ancak Steldor'un komutan vekilinin görevinde kalmasında ısrarcı olduğunu sanıyordum. Bunu kocamdan gelen olumlu bir işaret olarak mı algılamalıydım, bilemiyordum çünkü London'ın yokluğunda yanında kendimi güvende hissettiğim tek muhafızın Destari olduğunu kesinlikle biliyordu ama aynı zamanda bu bana güvenmediğini de gösterebilirdi, ne de olsa beni en iyi tanıyan kişilerden biri olduğundan beni hizaya sokabilecek tek muhafız da oydu. Kral'ın bu sonuca nasıl vardığını bilmesem de bu düzenlemeden memnun sayılırdım çünkü vekil uzun bir süre önce krallığın ilişkilerinin beni alakadar etmeyeceği fikrini bir kenara bırakmıştı ve beni askerî hazırlıklarımız konusunda sık sık aydınlatıyordu.

Cannan'ın savunma olarak Recorah Nehri'nin batı kıyısından başlayıp ormanın eteklerine kadar birliklerimizi kuzey sınırına yığdığını Destari'den öğrendim. Kumandan hâlâ bizi şaşırtabileceklerini sanan Cokyri'lilerin nehrin vadi oluşturduğu yerde dağdan aşağı ineceklerini, bunun onlara en kolay ve en emin mevkiyi sağlayacak yaklaşım olacağını düşünüyordu. En iyi gözcülerimiz düşmanı izliyorlardı ve Cokyri'lilerin harekete geçtiği haberi geldiğinde okçularımız akınlarını ellerinden geldikince yavaşlatmak adına nehir yatağına yerleştirileceklerdi. Buna ek olarak, Cannan adamlarımızın ormanın bu tarafını herkesten daha iyi biliyor olmasını avantaj olarak kullanıyordu ve ağaçların arasından ilerleyen doğal patikaya tuzaklar kuruluyordu. Bu taktikler düşmanı zayıflatacak olsa da bunların asıl amacı asıl savunma hattımızı hazırlamamız için bize zaman kazandırmaktı. Hytanica'lı askerler ve köylüler düşmanın ortaya çıkacağı, söz konusu bölgede ağaçları keserek yolun üzerinde doğal engeller oluşturmaya başlamışlardı. Plan Cokyri birliklerini ve bu anlamda savaşı belli bir alanla sınırlı tutmak, onları kapana kısırtıp topraklarımızda daha fazla ilerlemelerine mani olmaktı. Ancak onları bu mevzide ne kadar süre tutabileceğimiz belli değildi.

Destari'ye nehirdeki çatışmayı sorduğumda, doğu ve güneydeki mevzilerimizin takviye edildiğini ve doğanın bu hudutların savunulmasını kolaylaştırdığını anlattı. Debili Recorah Nehri sudan bir mezar

teşkil ederken, düşmanın tarafındaki çoğunlukla açık arazide saklanmak zordu. Doğudaki topraklar özellikle barınması zor alanlardı, sıradağların eteklerine doğru uzanan Cokyri Çölü'ne yakınlardı. Güneydeyse Recorah Nehri'nin üzerinden geçen tek köprüyü koruyan birliklerin sayısı artırılmış, Cokyri'lilerin hızla üzerinden geçip gitmesini engelleyecek şekilde barikatlar kurulmuştu. Adamlarımız sivriltilmiş uçları düşmana yönelmiş ağaç kütüklerini birbirlerine bağlayarak köprü boyunca aralıklarla yerleştirmişlerdi. Destari, köprünün ele geçirilmesi söz konusu olursa Cannan'ın köprüyü yakacağı konusunda beni temin etmişti. Bir gün havada duman kokusu alınca, bana Kumandan'ın düşmanın kendisine salları yapmasını engellemek adına nehrin yatağının ucundaki ağaçların okçularımız tarafından yakılmasını emrettiğini açıkladı.

Cannan'ın aldığı önlemler hakkında bilgi sahibi olabildiğim için müteşekkirdim ancak bunların kesin bir zafer getireceğini düşünecek kadar da saf değildim. Efsanede gerçeklik payı varsa, o zaman Hytanica, Narian tarafından başı çekilen bir saldırıda düşecekti ve Miranna düşmanın elinde olduğu sürece, saldırıyı Narian gerçekleştirecekti. Bu nedenle de Hytanica'yı bariyerler kurarak değil de kız kardeşimi ellerinden alarak kurtarabileceğimizi düşünüyordum. Bu teorimi tereddütle de olsa Destari'yle paylaştığımda oldukça şaşırdı... Askerî strateji konusunda kafamın çalıştığını söyledikten sonra bana Cannan, Steldor ve gözcü birliklerinin komutanının çoktan bir kurtarma planı yaptıklarını ancak şehrin planını öğrenecek kadar uzun bir süre Cokyri topraklarında kalmış... Ve eve bilgi getirmek için hayatta kalmayı da başaran tek Hytanica'lı olan London'ın yokluğunun feci şekilde hissedildiğini anlattı.

Ancak üç gün sonra nehirdeki çatışma ciddi bir boyuta ulaştı ve kuzeyden akın başladı. Destari yine bilgi kaynağımdı ve beni Cannan'ın yeni cephedeki stratejisinin işe yaradığı konusunda teskin ediyordu çünkü Cokyri'liler nehir yatağında ilerlemekte zorlanıyorlardı. Aynı zamanda gururla okçularımızın nehir boyunca hudutlarımızın keşiştiği noktalarda çok etkili olduğunu, bizim kıyılarımızda ağaçların arasına inşa edilen ahşap platformların yanı sıra mukabele edilmesi halinde korunma amaçlı olarak hazırlanmış fazla derin kazılmamış siperlerden ve toprak kümbetlerin ardından, yerden de düşmana ok yağdırdıklarını

anlattı. İlk kez savunmamızı hazırlayanların dehasını takdir ettim ve bir önceki savaşta daha yirmi dört yaşındayken muhafız alaylarının kumandanı olarak yeni atanmış olan Cannan'a düşmanı yenme konusunda neden paye verildiğini daha iyi anladım. Taktik odasında sıkça Kumandan, Kral, Kumandan Vekilleri, Saray Muhafızları Komutanı, Gözcü Birlikleri Komutanı ve Muharebe Komutanlarının katılımlarıyla toplantılar düzenleniyordu.

Döndüğünden beri Steldor'la konuşmamıştım, bu yüzden savaşla ilgili kaygılarımın yanı sıra Narian'la görüşmeye gitmiş olmam konusundaki endişelerimle ilgili herhangi bir şey yapılmamıştı. Ben her ne kadar kendimi de başkalarını da tehlikeye atmış ve büyük bir pişmanlık yaşıyor olsam da konuyu ona açmaya korkuyordum. Ayrıca konuyu tekrardan mevzu bahis etmemenin benden çok onun için mi önemli olduğunu kafamda evirip çeviriyordum. ne de olsa çok daha acil konularla uğraşması gerekiyordu... Ki bunlardan bir tanesi Galen'la arasını düzeltmekti.

Cokyri yaklaşık bir yıl kadar önce Narian'ı tekrar ele geçirmek için ilk akınlarını yaptığında savaş halindeki bir krallıkta yaşamının ne demek olduğunu kısa bir süre de olsa tecrübe etmiştim fakat o zamanlarda herkesle aynı acıyı çekmiş olsam bile tecrübe ettiklerim ancak şu anda yaşananların bir provası olarak değerlendirilebilirdi. Bugünlerde kimsenin suratı gülmüyordu, her geçen gün kadınlar kocalarını, ağabeylerini ve oğullarını kaybediyorlardı ve kimse bana böyle bir şey söylememiş olsa da çarpışmaların daha vahşi geçmeye başladığını anlamıştım. Ancak elbette nüfusun çoğu biz saraydakilerin, olayların merkezindekilerin bildiklerini bilmiyordu. Her ne kadar kimse bu düşünceye kendini kaptırmak istemese de, efsanenin gerçek olabileceği... Bütün bunların Hytanica için sonun başlangıcı olabileceğine dair kuşkular artıyordu.

İşte kaygıların tırmandığı bu noktada annem bir öneriyle çıkageldi. Yaklaşık otuz yıl kadar onun olan ancak artık benim makam odam olarak kullanmakta olduğum kabul salonuma geldi. Cumbalı penceresimin önünde, kanepede yanına oturdum, henden ne istediğinden emin olmasam da içimi burkan bir şekilde, o bal rengi, ipeksi saçlarının parlaklığını ve mavi gözlerinin içindeki ışıltının kaybolduğunu fark etmiştim.

“Seni görmek ne güzel, anne,” dedim ama bana değil de boş gözlerle doğudaki avluya bakıyordu ve ben ufukta uzanan bunaltıcı gökle, meyvesiz ağaçlar ve solmuş çiçeklerden başka bir şeyler göreceğinden şüphelendim.

“Krallıktaki genç hanımları bir araya getirme rolünü her zaman Kraliçe üstlenmiştir,” dedi annem kaygılı bir sesle en sonunda yüzüme bakarak. “Bu türden bir davet en son sizin düğününüzden önce verilmişti, sanırım artık senin de böyle bir davet vermenin sırasıdır. Bir çay partisinin uygun olacağını düşündüm.”

Annem geçmişte bakmakta olduğu arazide, sarayın en geniş üç avlusunun bulunduğu alanda sosyalleşilen davetlere ev sahipliği yapmıştı. Çeşitli renklerden taşlarla döşenmiş olan orta alan iki katlı iki fiskiyenin etrafında eş merkezli daireler çiziyordu ve bu amaç için tasarlanmış ve birçok bahçe partisine, nişan törenine, pikniğe ve baloya şahitlik etmişti. Yine de savaşta olduğumuz şu günlerde çay partisi vermenin manasızlığı dikkatimden kaçmamıştı ve bir an üzüntüden aklını kaçırmakta olup olmadığını düşünmeden edemedim. Belki de Miranna’nın Cokyri’de insani muamele görüyor olduğuyla ilgili bir nebze de olsa yüreklerimize su serpen haber böyle normal bir aktivitenin uygun olabileceğini düşünecek kadar keyfini yerine getirmişti. Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi bana bir açıklama yapmak zorunda hissetti.

“Biz kadınların topraklarımızın savunması için yapabileceğimiz bir şey yok ama başka açılardan avuntu sağlayabiliriz. Böyle günlerde herkes dostları ve sevdikleriyle bir araya gelmek ister.”

Aslında kız kardeşim kaçırıldığı günden beri arkadaşlarımı görmemişim ve böyle bir davet için zamanlama uygun görünüyordu, ne de olsa Steldor’un bekârlık günleri bittikten sonra hepsi sırayla nişanlanmışlardı.

“Bunu değerlendireceğim, anne,” diye onu teskin ettim.

Bir dakika daha oturduktan sonra gitmek üzere ayağa kalktı.

“Bütün savaşlar silahlarla verilmez, hayatım,” diye bitirirken çok uzun zamandır sesinde duymaya hasret kaldığım o melodik tınıyı yakalamıştım.

Annemin önerisini düşündükçe böyle bir davetin gittikçe kabarmakta olan yazışma yığınıyla etkin bir şekilde başa çıkmamı sağlayacağını fark etmeye başladım. Kız kardeşimin ortadan kaybolmasının ardından ta-

nıdıklarım kelimelerin arkasına gizlenmiş kaygılarıyla bana mektuplar yazmışlardı ancak ben onlarla yüz yüze gelerek iletişim kurmayı reddetmiştim. Hâlâ da sosyal etkileşimde bulunmaya çok hevesli olmasam da bütün bu mevzuğu ele almak açısından bir çay partisi gayet uygun bir çözüm olacak gibi görünüyordu.

Zamanlama bir açıdan daha çok uygundu. Geçen ekim ayı zarfında krallıkta neşe içinde hasat şenliği ve turnuvalar düzenleniyor oluyordu. Ancak savaş çıktığı için hiçbir kutlama yapılmamıştı ve halkımız arasında çok popüler olan bu kutlamalar yapılmadan geçirdiğim ilk sonbahardı.

Söz konusu parti için davetiyeler hazırlatırken, sessizliğim için de kısa bir özür mesajı ekledim ve kâtime bu notu her parşömenin altına ilıştırmasını söyledim. Hazırlıklar için bir hafta gibi bir süre tanıdım ve bu süre zarfında kendimi, bu sosyal aktivitenin hem hepimizin biraz olsun havasını değiştirecek hem de kederini paylaşma fırsatı sağlayacağından yola çıkararak hem bana hem de tüm katılımcılara iyi geleceği konusunda ikna etmeye çalıştım.

Vakit gelip çatığında, misafirlerimi birkaç masanın üzerine serilmiş beyaz örtülerle bu davet için hazır edilen batı kanadındaki çay salonunda karşıladım. Güneşli ancak serin bir gündü, misafirlerin çoğu şöminede yanmakta olan ateşin etrafında toplanmışlardı. Kız kardeşim olmadan ve annemin yerine ev sahibeliği görevini üstlenerek böyle bir davete katılmak bana garip geliyordu. Lanek geldiğimi duyurdu ve kızlar (ya da kadınlar demeliyim sanırım, ne de olsa artık hepimiz birer kadındık), benim girişim üzerine yerlere kadar eğilerek reverans yaptılar. Onların o hevesli yüzlerine bakarken bana ne kadar farklı göründüklerine şaşırdım. En yakın arkadaşlarımdan, Kalem ve Reveina da oradalardı, biraz boy atmış ve gençliğin o fazla kilolarından kurtulmuş iki esmer kadındılar. Özellikle Reveina inanılmaz derecede güzel bir genç hanım olmuştu ancak çenesinde ve sol gözünün kenarında morluğu andıran bir takım izler olduğunu fark ettim. Üç ay kadar önce evlenmişti, Kalem'in parmağında ise nişan yüzüğü vardı ama kiminle sözlendiğini bilmiyordum.

Tiersia, Galen'la nişanlıydı; küçük kız kardeşi Fiara ise Steldor'un kuzeni Warrick'le evlenmişti ve karnı burnundaydı; onların yanı sıra daha yeni nişanlanmış veya evlenmiş birkaç soylu genç hanım daha

vardı. Fiara'nın şişmiş olan karnına bakmadan edemedim, o anda bir bebek taşımanın nasıl bir his olabileceğini hayal etmeye çalışıyordum. Bütün krallığın Steldor'un ve benim tahtın yeni bir vârisi olacağını duyuracağımız günü beklediğini biliyordum. Aslında sanırım, bundan da öte herkes Steldor'un çocuğunun nasıl bir şey olacağını görmeye can atıyordu. Büyük ihtimalle tıpkı babasına ve büyükbabasına benzeyen bir oğlan çocuğu beklentisinde olurlardı. Sinirlerimin gerginliği mideme vurdu, etrafımdaki insanların bakışlarını üzerinde hissetmenin verdiği baskının yanı sıra aklıma Steldor'un gerdek gecemizde söylediği sözler geldi: *İstesen de istemesen de bir eş ve bir kraliçe olarak tahta bir vâris vermekle yükümlüsün*. Beni huzursuz eden bu düşünceleri zihnimden hemen uzaklaştırdım, hayatımı günbegün yaşamaya kararlıyım, ileride Steldor'un benimle yatmasından bu kadar rahatsız olmayacağım ya da bunu yapmasına izin vereceğim bir günün gelip gelmeyeceğini düşünüyordum.

Misafirlerimi gayet nazik bir şekilde selamladıktan sonra, sonunda masalardan birinde yerimi aldım. Diğer genç hanımlar da beni takip ettiler ancak ben bana ayrılan oymalı sandalyede yerimi aldıktan sonra yerlerine oturdular. Reveina, Kalem ve Tiersia'yı Kraliçe'nin masasına yerleştirmiştim ve kibar bir şekilde çaylarımızı yudumlayıp kurabiyelelerimizden ısırıklar alırken ilk ikisinin düğünümünden sonra epey değiştiklerini fark ettim.

İnanılmaz derecede canlı bir karakter olup eskiden krallıktaki bekâr (ya da olmayan) tüm erkekler hakkında bıkp usanmadan konuşan Kalem şimdi sadece evleneceği kişiden bahsediyordu. Kim olduğunu öğrendikten sonra, yüzümde beliren hain gülümsemeyi saklamaya çalışmakta zorlanırmıştım çünkü Tadark gibi birisine insanın nasıl olup da âşık olabileceğini anlayamıyordum.

Öte yandan Reveina insanın sinirlerini bozacak derecede sessizleşmişti. Her zaman grubun içindeki en cüretkâr kişi olarak sohbetlere yön vermiş ve mevzuyu diğerlerimizin cesaret edemeyeceği noktalara götürmüştü. Skandal niteliği taşıyan konuları ele almayı kabul edilir bir şey haline getiren o olmuştu ve kendisinden gerdek gecesinin hiç de uygun kaçmayacak bir versiyonunu dinlemeyi bekliyordum. Ama ağzını

bıçak açmıyor, çok itaatkâr görünüyordu ve bu da yüzündeki mor-yeşil izlerin sebebini merak etmeme neden oldu.

Kalem, "Evet ve Tadark'ın evlilik hayatımızla ilgili çok güzel planları var," derken yanakları kızarıyordu ve gri gözleri buğulanmıştı. "Biliyorsunuz, artık o bir özel muhafız, maddi durumu da yerinde, bizim için, ailemiz için çok güzel bir ev seçmiş. Bir sürü çocuğumuz olsun istiyor, anlıyorsunuz ya. Geniş bir aileden geliyormuş... Sekiz tane ağabeyi varmış, inanabiliyor musunuz?"

"Onları en iyi şekilde yetiştirebilmek konusunda sana şans dilerim," diye güldü Tiersia. "Ve umarım kendi iyiliğin için ikiz doğurmazsın! Galen'in kız kardeşlerini bir türlü birbirinden ayırt edemiyorum... Hep beni düzeltiyor ve ben kendimi aptal gibi hissediyorum!"

"Peki, senin evlilik hayatın nasıl gidiyor, Reveina?" diye sorarken arkadaşım bu kadar garip davrandığı için sohbete yön verme ihtiyacı hissetmiştim.

"Ah, iyi, teşekkür ederim."

"Peki, kocan ne iş yapıyor?"

"Lord Marcail bir komutan."

"Marcail? Şehir Muhafızları Komutanı mı?"

"Evet, şehirde çalışıyor ve genellikle akşamları eve geliyor. Bu büyük şans."

Reveina'nın yanıtı nezaket kurallarına uygunduysa da ses tonundan bir şeyler sakladığını anlayabiliyordum ve gözlerimin içine bakmaktan imtina ediyordu. Evliliğinden bahsetmeye pek de gönüllü olmadığı gün gibi aşikâr olduğundan, konuyu daha fazla deşmemeye karar verdim ama etrafa yansıtmaya çalıştığı gibi mutlu olduğunu hiç sanmıyordum. Bir erkek benim birlikte büyüdüğüm bu hayat dolu, kendini beğenmişliği insanı cezbeden kızı böyle ürkek bir gölgeye çevirmeyi nasıl başarmış olabilirdi?

Sohbet devam ederken, Galen ve Tiersia'nın düğünü için kasımda bir gün belirlendiğini öğrendim. Gri gözlü, kahverengi saçlı kız gayet halinden memnun bir şekilde hazırlıklardan ve tıpkı Galen'in kendisi için yaptığı gibi Steldor'un Galen'in sağdıcı olacağından bahsediyordu. Hali tavrı iki dostun arasında geçenleri bilmiyormuş gibiydi ve ben ikisinin

son tartışmasından haberdar olup olmadığını ya da ikisinin ilişkilerini bu kadar kısa sürede tamir etmiş olup olamayacaklarını veya aralarındaki gerilimi Tiersia'nın hiçbir şekilde fark etmemiş olup olamayacağını merak ettim. Birbirlerine uzun süre küs kalamayacaklarına emindim, hatta Steldor'un başka bir yerde rahatlamak üzere halen geç saatlerde dairemizden çıktığını işitiyordum. Görünüşe göre Kral ve Kraliçe'nin tekrar konuşmaya başlaması gerekiyordu.

"Sen herhalde bulutlarda uçuyorsundur, Alera," dedi Kalem ama sonra hemen atılıp bana hitap şeklini düzeltmeye çalıştı. "Özür dilerim! Majesteleri. Herhalde çok mutlusunuzdur, *Majesteleri. Haşmetmahabım.* Artık kraliçesiniz! Ve Lord Steldor da kral elbette."

Gözlerinde bir şeyler ima eden, zevzeklikle karışık bir pırıltı vardı, bu da beni huzursuz olmaktan alıkoyuyordu.

"Majesteleriyle aramda geçenler onunla benim aramda kalır," diye yanıtlayarak bu küçük oyununa katıldım. Birkaç dakikalığına da olsa normal bir evliliğim varmış gibi davranmaktan acayip keyif almıştım ve cevabım başını döndürmüştü gibi görünüyordu.

"Bütün olan biteni kendine saklaman ve bizimle ufak tefek birkaç sırrını paylaşmaman hiç de adil değil," diye yanıtladı hınzır bir çocuk gibi.

Meydan okuyarak bana böyle şeyler söylemeye cüret etmesi karşısında gülümsedim ve kendimi tekrardan flört etme çağında bir genç kız gibi hissettim.

"Pekâlâ, o zaman bir sır vereyim," dedim ona doğru eğilip kısık sesle konuşarak. "Majestelerinin ne kadar konuşkan ve çekici olduğunu hepimiz biliyoruz ama o güzel ağzı *tam olarak* nasıl kapatabileceğimi bir tek ben biliyorum."

Kalem nefesini tuttu, bu kadar cüretkâr bir şey söylemiş olmam hoşuna gitmişti besbelli. Kendime içten içe bu konuda yalan söylemediğimi teskin ettim... Steldor genellikle yalnız kaldığımızda odadan öfkeyle ayrılıyordu ve ardından da benimle günlerce konuşmayı reddediyordu. Bu ağzı kapatmak anlamına gelmiyorsa, ne gelecekti ki?

Her zaman olduğu gibi uygunsuz davranışlar sergilememe konusunda titiz davranan Tiersia, sohbetimizin aldığı yönden rahatsız olmuş gibiydi ama yine de dudaklarının uçları hafifçe yukarı kaydı. Reveina

çekingen bir şekilde kıkırdadı. Yeni oyunumuzun tadını çıkararak Kalem kendisinin vereceği bir sırra karşılık masamızdaki diğer arkadaşların da sırlarını paylaşmalarını isterken, herkesi buna değeceğini inandırmaya çalışıyordu. Reveina bu fıkirden hiç hoşlanmamış gibiydi ama Tiersia oyuna katılacak kadar meraklanmıştı.

“Size vereceğim sırrı hiç kimseye söyleyeceğinize yemin etmelisiniz,” diye mırıldandığında hepimiz başımızla onayladık. “Pekâlâ, o zaman, Galen inanılmaz derecede gıdıklanıyor.”

İnanılmaz derecede derken bunu aslında başka özelliklerini de aklına getirerek söylediğini görebiliyordum. Hepiniz kıkırdayıp ona iğneleyici şakalar yaptıktan sonra Reveina’ya döndük ama o hemen havlu attı.

“Bunu yapmamalıyım, yapamam. Lordum kendisinden bahsetmemden hoşlanmayacaktır.”

Bir an garip bir sessizlik oldu, bu sırada Reveina masadakilere tek tek bakıp sıkıntısını açığa vuran kahverengi gözlerini masa örtüsüne indirdi.

“Pekâlâ,” dedi Kalem havamızı bozmamıza engel olmaya çalışarak, muzip bir şekilde. “Benim sırrıma gelelim.” Müstehcen bir şekilde sırttı ve bize ona doğru yaklaşmamızı işaret etti. “Tadark’ın bir dövmesi var, sol köprücük kemiğinin üzerinde,” diye sırrını bizimle paylaşırken çıplak sırtını görmüş olmasının bile kaşların havaya kalkmasına neden olacağını farkındaydı. “Ama asıl mesele başka. Tahmin edin bakalım, o dövmeyi yaptırmaya onu kim ikna etmiş?” diye durdu ve gerilimin tırmanmasını bekledikten sonra hınzır bir fısıltıyla, “Kral ve Saray Muhafızları Komutanı!” dedi.

Aklım karışmış bir şekilde suratımı asıp Steldor ve Galen’in Tadark’la ne zaman vakit geçirmiş olabileceklerini düşünürken, flört ettiğimiz sırada Steldor’un neler yaptığından nasıl haberdar olduğu konusunda birden kafamın içinde bir şimşek çaktı. Bir zamanlar korumam olan Tadark belli ki benim hakkımda kendisine bilgi sızdırıyordu, büyük ihtimalle Hytanica’nın en çok takdir edilen iki genç erkeğiyle iyi geçinebilmek için umarsız bir çaba sergiliyordu.

“Bir gece birlikte batakhaneye gitmişler,” diye devam ederken Kalem’in bu cümlelerin nişanlısına kattığı erkeksi havadan utanmazca zevk aldığı belli oluyordu. “Ve sonunda, Steldor ve Galen *dövmelerinden*

bahsetmeye başlamışlar. Tadark'ın da aynısından yaptırmasını istemişler... Aynı şekil, aynı yerde, her şeyi tıpatıp aynı."

Tiersia bana soru soran bir bakış attı ve onun da erkeğinin üzerinde bir dövme olup olmadığından haberdar olmadığını anladım. Galen'in ondan habersiz böyle bir işaret taşıyor olması mümkündü elbette, ne de olsa onun çıplak sırtını görmüş olamazdı. Ancak ben Steldor'un vücudunu hiç görmemiş değildim, her ne kadar henüz aynı yatağı paylaşmamış olsak da birçok kez onu üzerinde gömleği olmadan görmüştüm. Bir leke, bir dövme ya da herhangi bir şey fark etmemiştim. Tadark'ın bahsi geçen dövmeyi görmediğini tahmin ederek ve haylazlıklarıyla bilinen, Tiersia ile benim birlikte olduğumuz bu iki adamın saf arkadaşlarını oyuna getirmediklerini umarak olduğum yerde kıvrandım. Her ne kadar Tadark'a tahammül etmekte zorlansam da Steldor ve Galen tarafından alaya alınması ve kurban pozisyonuna getirilmesi beni de rahatsız ederdi. Asıl komik olan Kalem'in bahsettiği dönemde Tadark her ikisinden de daha üst bir rütbedeydi.

"Peki, dövme ne dövmesiymiş?" diye sordu Tiersia çekinerek.

"Latince bir kelime... *Virgo*."

Ne Steldor'un ne de Galen'in *bu* kelimeyi vücutlarına dövme yaptırmayacaklarından emindim. Tadark bir soylu olarak büyümediğinden, büyük ihtimalle Latince eğitimi almamıştı, Kalem ise derslerine kafa veremeyecek kadar akıllı havadaydı. Sevgilisinin sırtına ne yazdırıldığı konusunda kandırıldığını anlamış olma ihtimali yoktu.

Kalem, "Sanırım erkek ya da erkeksi demek," diye sözlerini gururla bitirdi.

Reveina renk vermese de Tiersia ve ben güldüğümüzü gizlemek için elimizle ağızımızı kapamak zorunda kaldık. Kalem'in yaptığı basit ama talihsiz bir hataydı. *Viro* erkek anlamına geliyordu; *Virgo* ise bakir. Steldor ve Galen bunu gayet iyi bilirlerdi, tıpkı Tiersia ve benim gibi.

Aramızda kendini en kısa sürede toplayabilen kişi olarak Tiersia, "Ne harika," derken Kalem'in hatasını düzeltmenin üzerine vazife olmadığını düşündüğü belliydi. Ben de dilimi tuttum.

Ayağa kalkmamla birlikte misafirlerime de ayağa kalkarak etrafta dolaşma hakkını tanımış oldum. Onlar sohbet ederlerken aralarında

dolaştım, evlilikleri ve nişanları için onları tebrik ettim ve ailelerinin halini hatırlı sordum. Artık yorulduğumda Destari'ye davete son vermek istediğimi belli eden bir işaret verdim. Lanek'i çağırdı ve Lanek de içeri girip misafirlere birazdan ayrılacağımı duyurdu.

"Soylu hanımlar, Majesteleri Kraliçe Alera sağlığınıza dua ederek aranızdan ayrılıyor."

Kadınlar reverans ederken çekildim ve doğu kanadındaki kabul salonuma gitmeden önce koridorda Destari'ye bazı talimatlar verdim. Bir on dakika sonra Reveina kapıda belirdi.

"Benimle mi görüşmek istemiştiniz, Majesteleri?" diye sordu tereddütle.

"Evet, daha mahrem bir şekilde görüşmemiz gerektiğini düşündüm."

Masamın başından kalkıp yanına yaklaştım ve cumbalı pencerenin önündeki oturma köşesini işaret ettim ve ikimiz de kanepede yan yana oturduk.

"Değişmişsin," diye yorum yaparken en iyi ne şekilde ilerleyebilirim diye düşünüyordum.

"Halim tavrım sizi hoşnutsuz ettiyse özür dilerim, Majesteleri," diye yanıtlarken gözleri kucağında kavuşturduğu ellerine kaydı.

"Özür dileme," dedim onun için cidden endişelenerek. "Buna hiç gerek yok. Sadece nedenini anlamak istiyorum."

"Artık evliyim," dedi sanki bu gerçek her şeyi açıklıyormuş gibi. "Artık küçük bir kız gibi davranmayı bırakmam gerekiyor."

"Elbette ama evli olman mutsuz olman anlamına gelmez."

Bu kadar açık bir şekilde hislerimi dile getirmeme şaşırmıştı ve gözleri bir an pencerenin dışında uzanan avluya kayınca o anda kaçıp gitmek istediğini eleverdi.

"Size mutsuz olduğumu düşündüren nedir?" diye kekeleyebildi sonunda.

"Haksız mıyım?"

Eteğinin kumaşıyla oynamaya başladı, bu da benim gayet aşına olduğum stres belirtisiydi. İçimi öyle bir hüznün kapladı ki çünkü yüzünde sadece birkaç ay önce tanıdığım o kızdaki bir iz bulamıyordum.

"Ben... ben evliyim," diye yineleyince, hali hatırı sorulduğunda hiç düşünmeden bu yanıtı verdiğini anladım. "Artık ben böyle biriyim."

“Kocan mı?” diye baskı yaparken ellerini avuçlarımla içine aldım.

Ben ona dokununca hızla nefes almaya başladı, duygularını zapt etmeye çalışıyordu. Gayet nazik bir şekilde ona sarıldım ve vermekte olduğu savaşı kaybedip gözyaşlarına boğuldu. Yüzünü elleriyle kapadı ve ben o kendine gelinceye dek saçlarını okşayıp bekledim. Sakinleştiğinde her ne kadar onu böyle sorgulamamın özel hayatına müdahale etmek anlamına geldiğini bilsem de tekrar denedim.

“Kocan sana kötü mü davranıyor?”

“Beni disipline ediyor,” diyebildi dik oturmaya çalışıp nefesindeki hırıltıyı bastırmaya çalışarak. “Ben çabalıyorum... İtaatkâr olmaya ama hatırlayabileceğimden fazla kural var. Bu kadarı çok fazla, yapamıyorum. Asla yapamayacağım. Alera... Üzgünüm.”

“Üzgün müsün?”

Aklım karışmıştı, korkmuştum, sinirlenmiştim. Nasıl olur da soylu bir adam, bir asker her şey bir yana bir erkek karısına böyle kötü davranabilirdi? Birçok erkek karılarının arada bir bir tokat yemeyi hak ettiğini düşünürlerdi, ama bu? Birden zaman zaman hak ettiği saygıyı göstermekte kusur etsem de bana henüz el kaldırmamış olan kocamı takdir etmeye başlamıştım.

“Reveina, üzgün olduğunu söyleme. Bu disipline etmek değil. Bu zalimlik.”

“Onu nasıl memnun edeceğimi bilmiyorum. Eve geldiğinde dehşete kapılıyorum, oysa neşe içinde onu karşılamam gerekir. Kötü bir adam değil; gayet itibarlı bir asker ve bizi geçindiriyor. Daha iyi bir eş olsaydım bana böyle davranmayacağına eminim.”

Söyledikleri karşısında midem düğüm düğüm olmuştu, böyle bir davranışı hak ettiğini düşünmek bile insanın içini kaldırıyordu. Bana öyle bir çaresizlikle bakıyordu ki, işte o anda arkadaşımı kocasından uzakta emniyette tutmak istedim.

“Affedersiniz, Majesteleri ama artık gitmeliyim. Lord Marcail gün sonunda eve dönmeden orada olmalıyım.”

Başımla onayladım, ona daha fazla sorun çıkarmak istemiyordum. Ayağa kalktım ve onun da kalkmasına yardımcı oldum.

“Ne yapabilirim, bilmiyorum ancak sana yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalışacağım, Reveina. Böyle yaşamak zorunda kalmamalısın.”

Ben kapıya yönelirken koluma yapışıp, “Ah, lütfen bir şey yapmayın,” diye bana yalvardı. “Onu size şikâyet ettiğimi öğrenir sadece.”

Parmaklarını nazik bir şekilde kolumdan ayırdım. “Seni tehlikeye atacak bir şey yapmayacağıma söz veriyorum.”

Reveina gittikten sonra uzun bir süre kabul salonunda kaldım ve bana açıklamak zorunda kaldığı dehşet verici şeyleri düşündüm. Onun için elimden geleni yapacağımı söylemiştim ama elimden ne gelirdi ki? Ağlayacağı bir omuz sağlamak mı? Arada bir kaçıp sığınacağı bir liman olmak mı? Bu türden bir yardım yetersiz olmanın yanı sıra kocasından ayrılmayacağı gerçeğini de değiştirmezdi; ayrılırsa itibarı yerle bir olurdu. Ona boş bir vaat vermiş olduğum için kendimden nefret ediyordum.

Bana kimin yardım edebileceğini düşünmeye çalıştım. Geçmişte kime danışırdım? London? Ama o yoktu, Cokyri’de bir zindandaydı, bu Narian’ın verdiği güvencelere rağmen içimi bulandıran bir düşünceydi. Anneme mi? Ama o da Miranna kaçırıldığından beri kendine gelememişti ve zaten her halükârda böyle bir konuda çok fazla yardımcı olamazdı. Babama mı? Hâlâ aramız iyi değildi ve kadınlar hakkındaki görüşleri göz önüne alındığında herhangi bir tartışma söz konusu olduğunda hep erkeklerin tarafını tutardı. Sonra birden aklıma geldi ve koridora yöneldim.

Bekleme odasından kralların salonuna geçtim ve sonra da sağa dönüp Kumandan’ın odasının kapısını tıklattım ve içeri girmemi söylediğinde içim rahatladı. Elinde tüy kalemı masasının arkasında oturmuş, önündeki bir parşömene hızla notlar alıyordu ve onu yalnız yakaladığım için ne kadar şanslı olduğumu biliyordum. Kafasını kaldırıp bana şöyle bir baktıktan sonra tekrar işine koyuldu.

“Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, Majesteleri?”

Tüy kalemini bir kenara bırakıp sandalyesinde geriye yaslandı ve gözlerini bana dikti.

“Evet,” dedim masasının tam karşısına dikilerek. “Tavsiyenize... Ve hatta belki de yardımınıza ihtiyacım var.”

“Elbette.” Ayağa fırladı ve bana bir sandalyeyi işaret etti ve ben de Kumandan tekrar masasının arkasındaki yerini alırken sandalyeye iliştim.

Krallık için böyle zorlu bir zamanda Kumandan'ın tüm dikkatini bana verebileceği böyle bir anın ne kadar nadir olduğunun farkında olarak, “Şehir Muhafızları Komutanı, Lord Marcail,” diyerek doğrudan konuya girdim. “Katı bir insan.”

“Çok iyi bir askerdir. Kendisiyle tartıştınız mı?”

Hemen, “Hayır,” diye atıldım ama sonra hemen ekledim: “Şey, evet. Bizzat değil ama... Evet.”

Lafıma nasıl devam edeceğimi bilmediğimden ellerime baktım. Cannan'ın da ileri sürdüğü gibi, Marcail askerî gücünün değerli bir elemanıydı. Söyleyeceklerimle Kumandan'ın canını sıkmak istemiyordum ama bunun böyle olmayacağını da bir garantisi yoktu. Yine de Reveina'nın içinde bulunduğu durumu anlayabileceğini ummaktan başka çarem yoktu; ne de olsa Baelic bana babalarının bu yöntemi uygulamakta bir beis görmediğini anlatmıştı.

Kumandan beni konuşmaya zorlamadan sabırla kafamı toplamamı bekledi ama yapacak daha iyi işleri olduğundan emindim.

“Lord Marcail bu yazın başında evlendi, arkadaşım, Leydi Reveina ile,” diyebildim sonunda çünkü doğrudan konuya girmemi tercih edeceğimi biliyordum. “Ona karşı davranışları konusunda endişelerim var. Sanırım ona fazla yükleniyor.”

“Anlıyorum. Ne açıdan?”

“Onu birkaç saat önce gördüm. Yüzünde morluklar vardı ve halini hatırlı sorduğumda çok huzursuzlandı. Kocası hakkında kötü bir şey söylemek istemedi ama bana onu korkuttuğunu ve akşam eve geldiğinde dehşete kapıldığını söyledi. Ona normal karşılanabilecek olandan daha sık vurduğunu biliyorum. Ona yardım etmek istiyorum ama bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum.” Bir an duraksadıktan sonra lafa girdim. “Siz...”

“İçinde bulunduğu durumu anlıyorum,” dedi Cannan dirseğini masasına yaslayarak talebimi reddetti. “Ancak başka bir erkeğin evinde olup bitenlere karışamam.”

Cevabı bir ok gibi beni delip geçti ve ben durumun vahametini, Reveina'nın yardımına neden koşulması gerektiğini ona anlatmaya çalışırken gözyaşlarım hâkim olmaya çabalıyordum.

“Hiç eskisi gibi değil; onu yakında tamamen yok edecek. Tek başıma hiçbir şey yapamam ama başkasından da yardım isteyemez. Eminim yapabileceğiniz bir şey vardır.”

Cannan başını hafifçe iki yana sallarken bile gözlerini yüzümden ayırmadı.

“Üzgünüm ama onlar evliler; onun ailesi ve evinde ne olup bittiği yalnızca ona kalmıştır. Bu konuya müdahil olmak ne bana, ne de size düşer.”

“Onun ailesi ve onun evi olduğunun farkındayım ama benim arkadaşımın da evi. Neden korku içinde yaşamak zorunda kalsın ki? Biz burada öylece oturup, işlerine karışamayız dediğimiz her gün yumruklarını yiyecek, *her gün* acı çekecek. Lord Marcail evinin *efendisidir*; karısını cezalandırmak *hakkıdır*. Ama mükemmel ve itaatkâr olduğunda bile yine onu döverse, o zaman ne olacak? Onu tutuklamanızı ya da görevden almanızı istemiyorum. Sizden tek ricam, durumunu rahatlatmak için elinizden geleni yapmanız. Lütfen. Size yalvarıyorum.”

Bu içten konuşmamın ardından bir tepki vermesini sessizce bekledim ve yüzünde bir an bir anlayış kırıntısı gördüğümü sandım ama elbette bunu benim için mi, Reveina için mi hissettiğini söylemek mümkün değildi.

“Alera,” derken sesindeki yumuşaklık niyetini ortaya koyuyordu. “Mevzu bahis ettiğin davranışı onaylamıyorum ama bu konuda yapabileceklerimi gözünde büyütüyorsun. Ben hiçbir şey yapamam.”

Onunla tartışmak istedim. Ona muhafızların kumandanı olduğu için Marcail'in üssü olduğunu ve böyle bir durumda çaresiz olmadığını söylemeyi arzu ettim. Ancak halinden tavrından konuşmamıza son verme niyetinde olduğunu anladım ve bunu kabul etmekten başka şansım yoktu. Ayağa kalıp kalbim yenilgiyle ağırlaşmış bir şekilde kapıya yöneldiğimde, benim tatlı arkadaşımı böyle bir adamın eline düşüren adaletten yoksun dünyaya içimden sövüyordum.

18. BÖLÜM

MANTIK EVLİLİĞİ

Kumandanın odasından çıkarken gözlerimi sildim, kesinlikle ağlamayacaktım. Gözyaşlarının bir faydası yoktu ve ciddiye alınmama engel oluyordu. Destari her ne kadar bana soran gözlerle baksa da Cannan'la ne görüşmeye gittiğimi sormamış ve kapıyı arkamdan kapatmak için bir adım öne atmıştı.

Taht odasında etrafıma bakındım, içeride herhangi bir aktivite olmaması garibime gitmişti ama sanırım savaş herkesin rutinini değiştirmişti. Seçeneklerimi kütüphanenin huzurlu ve mahrem ortamında değerlendirmeye karar verip Kral'ın kabul odasına yöneldim, ardından oradan geçip döner merdivenlerden ikinci kata inmeyi düşündüm. Ben platforma yaklaştığımda kapının açıldığını duydum ve Steldor çalışma odasından hemen ardı sıra gelen Casimir'le dışarı çıktı. Aynı anda beni fark etti ve korumasını gönderdi. Casimir her ne kadar Kral'a bir nebze kuşkuyla baksa da Kumandan'ın ofisine doğru yoluna devam etti. Sonra Steldor, Destari'yi de gönderdi ve Destari, kabul odasından koridora çıkarak kocamla beni yalnız bıraktı.

Steldor ilerleyerek platformun kenarına yaslanıp dalgın bir halde kolundaki deri bantları düzeltmeye çalışırken ben de benimle konuşacak mı diye kendi halimi düşünerek bekledim. Zaten üzgündüm ve kendimi daha da kötü hissetmek istemiyordum, bu yüzden de onunla konuşmaya hiç de hevesli değildim. Kafamın içinde kalp atışlarımı saymaya başladım ve ona geldiğimde hâlâ benimle konuşmamış olursa çekip gitmeyi planlıyordum.

Yedi... Sekiz... Dokuz... On! Onu nazik bir şekilde reverans yaparak selamladıktan sonra karşılaşmamızın bu kadarla kalacağını umarak hızla kapiya yöneldim.

"Biliyor musun, artık ürknüş bir tavşan gibi davranmayı bırakmalısın," diyerek beni durup ona doğru dönmeye zorladı. "Sana zarar vermem."

Bu söylediğinden ne anlam çıkarmam gerektiğini, nasıl karşılık vereceğimi bilemedim, bu yüzden de belli belirsiz bir şekilde tekrar kapiya yöneldim.

"Buna emin olabilirsiniz," diye sözlerini vurguladı ve benim hâlâ kaçacağımı gibi duruyor olmamın onu rahatsız ettiğini anladım.

"Teşekkür ederim, Lordum," diye mırıldandım. "Eminim bundan sonra daha rahat uyuyacağım."

Bakışlarını benden kaçırıp tavana çevirdikten sonra Cannan'ın makam odasına baktı ve ardından artık düzeltilmesi gerekmeyeceği halde kolundaki bantiara odaklandı. Aslında onu etkisiz hale getirmeye çalışırken söylediğim sözlerle damarına basmış olmalıydım.

"Seninle konuşmam gerekiyor," dedi babasınıninkine benzer hükmeden siyah gözlerini bana çevirerek. "Ve bana karşı dürüst olmana ihtiyacım var."

"Kumandanla görüşmen gerekmiyor mu?" diye sorarken hem Casimir'in gitmeleri gereken yere çoktan vardığını farz ediyor hem de ağzından çıkanları söyleyiş tarzı hoşuma gitmiyordu.

"Bekleyebilir."

Kaçınılmaz olanla yüzleşmeye boğun eğerek başımla onayladım ve çekinerek yanına ilerledim.

Bir kez daha yüzünü bana çevirdi, sonra kınından bir hançer çekti ve sanki yeni bir şey keşfetmiş gibi avucunun içinde çevirmeye başladı, zihnini kurcalayan konuyu bana açabilmek için başka bir yere odaklanmak arzusundaydı.

"Ona gittin," dedi gayet açık bir şekilde, elbette Narian'ı kastediyordu.

"Evet."

Sesimin ne kadar cılız çıktığına ben bile şaşırmıştım... Böyle bir durumda o bir tek kelimeyi sarf etmek bile tahmin edebileceğinden daha

zor olmuştu. Suratını buruşturunca her ne kadar bunu yapmamız gerekse de bu konuşmanın ikimize de aynı derecede acı vereceğini anladım.

“Neden?” diye üsteledi.

Bu sorunun birden çok cevabı vardı ve hepsini tahmin ettiğine emindim. Eteğimin kumaşıyla oynarken aramızda bir husumete en az yol açacak olanı seçtim.

“Narian, Miranna’yla ilgili benim başka bir yoldan elde edemeyeceğim bilgiye sahipti. Güvende olduğunu bilmem gerekiyordu.”

“Miranna’nın hayatı tehlikede olmasa yine de ona gider miydin?”

Gergin bir şekilde dudağımı ısırdım, vermesi muhtemel tepkiden korkuyordum ama yine de doğruyu söyledim.

“Evet. Evet, kime dönüştüğünü görmek isterdim.”

“Peki, seni *bugün* çağırırsa yine de ona gider miydin?”

Hemen bir şeyler söyleyemediğimde yanıtım almış oldu ama nedense sinirlenmedi. Onun yerine içimde verdiğim savaşın gayet farkında beni izliyordu, gözlerinin içinde kalbimi parça parça eden bir duygu vardı.

“Sana kızmayacağım,” diye söz verdi. “Sadece söyle.”

Derin bir nefes alıp cesaretimi topladım ve gözlerinin içine baktım.

“Evet, ona giderdim. Gitmezdim diyemem. Ben... onu seviyorum. Üzgünüm.”

“Birini sevdiğin için üzgün olamazsın,” dedi kaba bir şekilde kınına sokmadan kamasını elinde bir kez daha çevirirken ve ben odadan çıkıp gideceğini sandım. Sonra hızlı adımlarla bana yaklaştı, sonra geriye döndü ve benden sadece birkaç adım ötede durdu. “Elinden bir şey gelmez, hatta bu artık senin için iyi olmasa bile. Bunu en iyi ben bilmeliyim.”

Sözleri kalbimi yaralamıştı, ashında niyetinin beni incitmek olmadığını biliyordum ama yine de olduğum yerde huzursuzca kıpırdanarak bu konuşmanın artık bitmesini diledim. Sonra Steldor iç geçirip platformun ucuna oturdu.

“Artık bunu böyle sürdüremem, Alera. Ona karşı hisler beslemeyi bırakıp kendini bana adayacağını düşünerek aptallık edemem ve benimle isteyerek aynı yatağı paylaşacağını ummaya da devam edemem.”

Bir kez daha ayağa kalktı, bu kendini oyalayacak hiçbir şey yapmadan dile getiremeyeceği hassas bir konuydu. Olaylara hiç onun açısından

bakmamıştım ama şu anda beni buna zorladığından evlilik hayatı istediği ya da umduğu gibi gitmeyen tek kişinin ben olmadığımı fark ediyordum.

Sözlerine, “Bundan böyle,” diyerek devam ederken sesi boğuklaşmıştı ve hislerini bastırmaya çalıştığı belliydi. “Bizimkisinin bir mantık evliliği olduğunu düşünerek davranacağım, yani sırf ben kral olayım diye yapılmış bir birliktelik olduğunu. Seni bana yarenlik etmeye zorlamayacağım ve ihtiyaçlarımı karşılamayı beklemeyeceğim. İlişkimizin ileri gitmesi kararını sana bırakacağım. Senden tek ricam halkın nezdinde eşim ve Kraliçe rolünü oynamaya devam etmen.” Beni büyük bir dikkatle söyledikten sonra, “Sanırım ikimiz de böyle daha mutlu olacağız,” diye ekledi.

Gözlerim hayretle fal taşı gibi açılmıştı. Önerisi, yaptığı fedakârlık beni şaşırtmıştı. Sözüünü tutarsa, bu şartlar altında özgür olacaktım. Ama bu rahatlama hissi kısa bir süre içinde yerini suçluluğa bıraktı çünkü yüzündeki ifadeyi görmeye dayanamıyordum: Uzaklaşmıştı ve kendine hâkim olmaya çalışıyordu, yine de içten içe acı hissettiğini görebiliyordum.

Usulca, “Teşekkürler,” derken her kararın bir bedeli olduğundan kalbim hep hüznü mü bilecek diye düşünüyordum.

“Yapma,” diye itiraz etti ama öfkeyle değil. “Bana teşekkür etme.”

Gözlerini yüzümden çekip hızlı adımlarla koridora çıktı sonra da bekleme odasının kapısından geçip aslında buluşması gerektiği babasına bir not bile bırakmadan ve korumasını da yanına almadan çekip gitti. Belli ki kimseyle uğraşacak hali yoktu.

Sonraki birkaç gün boyunca, Steldor’la ilişkim umulmadık şekilde düzeldi. Her ne kadar istediği gibi olmasa da sonunda ilişkimizi bir temele oturtmayı başardığımızdan aramızdaki gerilim kaybolmuştu. Birbirimizin yanında hiç uzun zamandır olmadığı kadar medeni ve sakin davranıyorduk.

Özel hayatımdaki stres azalırken savaşın yarattığı baskı azalmamıştı. Cokyri’liler henüz Recorah’ı geçmeye çalışmamışlardı ama böyle bir ihtimali yabana atamayacağımız kadar çok birliği bu mevziye yığmışlardı; nehir yatağının boyu göz önüne alındığında, bu konuda devamlı beklemede kalmamız ve o bölgeye düşmandan çok daha fazla birlik sevk etmemiz gerekiyordu çünkü nehri nereden geçecekleri konusunda ya-

nılmayı göze alamazdık. Bu yüzden de birliklerimizi iki cepheye bölmek zorunda kalmıştık.

Kuzeyde, her ne kadar düşman bizim okçularımızı etkisiz hale getirmek için askerlerini yerleştirmiş olsa da birliklerimiz hâlâ avantajlı konumdalardı. Cokyri'liler adamlarımızı vadiden çıkarmayı başarabilirlerse kendi birlikleri vadide sıkışıp kalmayacaktı. Cannan'ın gözcüleri yine kendilerine verilen görevi başarmışlardı, bu nedenle de düşmanın ne yapmaya kalkışacağını daha onlar harekete geçmeden kestirebiliyorduk. Yaya askerlerimiz ve süvarilerimiz düşmanla ormanda kapışmışlardı ve adamlarımızın düşmanların içine düşmesi için kazdıkları çukurların üzerini ağaç dallarıyla kapatmak suretiyle düşmanın içlerine düşmeleri ya da ayaklarının veya boyunlarının kırılmasına sebep olacak şekilde gerilmiş iplerle veyahut yukarıdan üzerlerine ağır taşlar veya mızraklar düşecek şekilde kurdukları tuzaklarla... Cokyri'lilerin arasında bir karmaşa yaşanmasını da sağlıyorduk. Bu bahsi geçen son önlemler, hepsi bir atakta bulunurlarsa ya da kötürüm kalırlarsa etkin olabilecek şeylerdi, bu nedenle de sonunda adamlarımız okçularımızı korumak için yine de adam adama çarpışmak zorunda kalacaklardı. Cokyri'li savaşçıların ne kadar iyi eğitim aldıkları ve üzerlerinde ne kadar farklı ve ölümcül silahlar taşıdıkları düşünüldüğünde düşman birliklerinin vadiden çıkmasının an meselesi olduğunu biliyordum.

Başarımızın bir kısmı Narian'ın bir sefere komuta edemeyecek kadar tecrübesiz olmasına bağlansa da herkes bu üstünlüğümüzün uzun sürmeyeceğinin farkındaydı. Cannan istemeye istemeye de olsa Cokyri'lilerin nehirdeki taktiklerinin çok zekice olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştı çünkü bizimkinden çok daha az sayıda adamla bizim sayıca üstün birliklerimizi zapt etmeyi başarmışlardı. Savaşın genel gidişatını etkilemek üzere pek de yapabileceğimiz bir şey kalmamış gibi hissetmeye başlamıştık, sanki kadere meydan okuyorduk.

Savaş aynı zamanda hiç ummadığım bir konuyu da gündeme getirmişti ve bu buruk ama güzel bir şeydi. Hytanica'da düğünlerin sayısı inanılmaz derecede artmıştı çünkü genç kadınlar erkeklerini savaşta kaybetmekten korkuyordu ve genç erkeklerse zamansız bir ölümden önce geride bir vâris bırakabilmek adına evlenmek istiyorlardı. Bu

çiftlerin arasında, kasımda yapılması planlanan düğünlerinin aciliyet gerektirdiğini düşünen Galen ve Tiersia'da vardı. Tören Hytanica'nın kiliselerinden birinde yapılacaktı ama düğün, sadece birkaç kişiye nail olan bir şerefle, Saray'ın Balo Salonunda yapılacaktı ancak Galen Saray Muhafızları Komutanı ve Muhafız Alaylarının Kumandanı'nın resmi olmayan oğlu ve Kral'ın en yakın dostuydu. Ancak bir kuşatmanın devam etmekte olduğu göz önüne alındığında Saray'a ayrılan erzakla bir düğün şöleni verilemeyecek balo salonunda basit atıştırmalıklar sunulabilecekti.

Sabırsızlıkla beklenen düğünün yapılacağı akşamüzeri gayet sert rüzgârlı ve soğuktu, gökyüzündeki kara bulutlara bakılırsa yağmur yağacaktı. Ancak bu durumun kutlamalara gölge düşüreceği hakkındaki endişem yersiz çıktı; şimdiye dek hiç bu kadar mutlu bir çift görmemiştim. Tiersia, fildişi rengi gelinliğinin içinde kilisedeki sıraların arasındaki koridorda yürürken kendisine ebeveynleri eşlik ediyordu ama damadın koluna büyük bir hevesle girdi. Galen, üzeri altın sırma işlemeli siyah bir cepken ve yine siyah bir pantolon giymiş, yanında annesi ve kendisine üç yaşından beridir babalık yapan Cannan'la bekliyordu. Saray Muhafızları Komutanı'nın bir askere yakışır şekilde sakın ve vakur görünme çabalarına rağmen, yüzünde zaman zaman otuz iki dişini birden gösteren bir sırtış belirliyordu. Sağdıç olan Steldor kırmızı ve siyah renkler içinde muhteşem görünüyordu ama melankolik bir hali vardı sanki bizim düğünümüzü ve pek de o kadar gül bahçesine benzeyemeyen evliliğimizi düşünüyor gibiydi.

Çift, rahip tarafından sorulan tüm soruları cevapladıktan sonra mihrabın önünde duldular ve her an doğum yapacakmış gibi görünen Fiara, Tiersia'mın yanına gitti. Fiara'nın kocasının protokolü hiçe sayarak ona bir sandalye götürmesi uzun sürmedi çünkü ayakta duramayacakmış gibi görünüyordu. Warrick onların evliliğinden sadece dört gün sonra sevk edildiği askerî bir görevden henüz dönmüştü ve tekrardan bir araya gelen çiftin bakışlarından onların da birbirlerine ne kadar âşık oldukları anlaşıyordu.

Rahip yemin törenine başladığında törendeki atmosferin değişmeye başladığını hissettim, sanki olayın ciddiyetinin yanı sıra neşesi de düğün davetlilerinin ruhuna sirayet etmeye başlamıştı. Benim kilisede durduğum

noktadan yaşlı rahibin Tiersia'nın sağ elini Galen'inkiyle birleştirdiğini görebiliyordum, sonra da çift birbirlerine dönüp orada onlardan başka kimse yokmuş gibi birbirlerine bakmaya başladı.

Rahip, Galen'a, "Bu kadını eşin olarak kabul ediyor musun?" diye sordu.

"Seni eşim olarak kabul ediyorum, böylece karım olacaksın, ben de senin kocan," derken Galen'ın coşkusu sesinden taşıyordu. "Ve ben sana bedenimle sadık kalmaya; hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde, ömrümüzün sonuna dek..."

İşte tam o sırada sanki erken ölebileceği ihtimalinin gerçekleşebileceğini anlamış gibi sesi yitip gitti. Korkunç bir an boyunca sözünü bitiremeyeceğini düşündüm ama Steldor öne doğru bir adım atıp omzunu ona cesaret verecek bir şekilde sıktı ve bitirmesine yardımcı oldu.

"... iyi günde, kötü günde, ömrümüzün sonuna kadar seninle birlikte olmaya söz veriyorum."

Galen'ın beklenmedik bir şekilde kendisiyle savaşması bana savaşın gerçekliğini ve meydana çıkarabileceği sonuçları net bir şekilde göstermişti, büyük ihtimalle kilisedeki diğerleri üzerinde de aynı etkiyi bırakmıştı.

Sonra rahip Tiersia'ya döndü. "Onu kocan olarak kabul ediyor musun?"

"Seni kocam olarak kabul ediyorum," derken yüzü feci şekilde kızarmıştı. "Böylece sen benim kocam ben de senin karın olacağım. Sana bedenimle sadık kalmaya, hastalıkta ve sağlıkta, iyi..."

Tıpkı Galen gibi onun da sesi yitip gitti ama gözlerinin kocaman açılmasından söyleyeceklerini unuttuğu belliydi. Yanaklarındaki kızarıklık bütün yüzüne yayıldı ve Galen'ın ona doğru eğilip büyük bir şefkatle, "Sadece beni seveceğine söz ver," dediğini işittim.

Tiersia, "Ve seni öleceğim güne kadar seveceğim," diye bitirdiğinde oradaki herkes bu geleneksel yeminde yaptığı ufak değişiklik için onu affetmişti bile.

Ardından yüzükler geldi. Sağ elini Tiersia'nunkinden ayıran Galen, gelinin sol elini avuç içi yere bakacak şekilde kaldırdı, sonra da yüzünde kocaman, tatlı bir gülümseme belirdi.

"Bu yüzükle, seninle evleniyorum," derken yüzüğü başparmağının yarısına kadar kaydırdı; "Sana verdiğim bu altın halkayla," derken yüzüğü

çıkartıp işaret parmağına geçirdi. "Bedenimle sana tapacağım," derken yüzüğü orta parmağına taktı. "Ve tüm dünyevi varlığım senindir," dedikten sonra yüzüğü son olarak dördüncü parmağında bıraktı.

Çift karı koca olarak ilk kez takdis edildikten sonra düğün töreni bitti ve Galen davetliler tezahürat yaparken gelinini kollarına alıp uzun uzun hiç utanmadan öptü. Sonrasında yeni evliler arkalarında Warrick tarafından eşlik edilen Fiara, Steldor ve benimle birlikte koridordan geçtiler. Kocamın normalde candan olan tavrında bir gariplik hissediyordum, sanki bana bu kadar yakın durmak kalbini parçalıyor gibiydi.

Kiliseden çıkıp saraya yöneldiğimizde Kraliyet ailesinin üyeleri, özel muhafızlar ve saray muhafızlarının eşliğinde ilerleyen Kraliyet faytonlarına bindi. Şehrin ana caddesinde ilerliyorduk ve içimi garip bir huzur kaplamıştı. Uzun zamandır ilk kez, saraydaki bir daveti iple çekiyordum çünkü benim üzerimde fazla bir yük olmayacaktı. Kocamla aramdaki gerilim azalmıştı ve ben gerçek anlamda bu davetin bir misafiriydim.

Steldor'la birlikte balo salonuna hemen yanındaki ileri gelenler salonundan geçmek üzere girerken Kral ve Kraliçe'nin resmî girişleri öncesinde beklemeleri için hazırlanan küçük sahnede yerimizi aldık. Lanek alışlageldiği üzere gelişimizi duyurduğunda misafirler de bizi her zamanki gibi selamladılar. Hemen Steldor'un yanından ayrıldım ve kalabalığın arasına karıştım. Tiersia'yı kendisine eşlik edenlerle ve diğer birkaç hanımla neşe içinde sohbet ederken gördüm ve özellikle de Reveina da aralarında olduğundan onlara katılmaya karar verdim. Geline yağdırılan tebrikler ve onca kıkırdamanın arasında Marvail'in bahtsız eşiyle iki satır konuşma fırsatı yakaladım

"Nasılsın?"

Kaçamak bir cevap bekliyordum ancak sesindeki neşeyi duyunca şaşırdım.

"Çok daha iyiyim. Kocamın ve benim talihimiz döndü."

"Senin için sevindim," diye yanıtlarken yaşam koşullarının nasıl değiştiği konusunda aklım karışmıştı. "Nasıl oldu bu?"

"Lordum muharebe komutanlığına terfi ettirildi. Aslında rütbesinde bir değişiklik olmadı ama maaşı daha iyi, muhafız alayları kumandanının kendisine güvendiğini bilmek onu çok memnun etti." Bana sırrını

verirken yanakları kıpkırmızı oldu. “Yanlış nedenlerle mutlu oluyor olabilirim ama bu yeni görevi sayesinde evden haftalarca uzak kalıyor.”

Sohbetimiz orada bitti ve Reviena diğerleriyle birlikte sohbeta katıldı ama söyledikleri hâlâ kafamın içinde yankılanıyordu. Tiersia’yı içten bir şekilde tebrik ettikten sonra, izinlerini isteyerek yanlarından ayrıлып salonda gözlerimle Kumandan’ı aramaya başladım ve bir otuz adım kadar ötemde Baelic’le sohbet ettiklerini gördüm. Onlara doğru ilerlemeye başladım ama amacım kayınpederimle konuşmak değildi; onu görmek bile hislerimde yanılmadığımı anlamama yetebilirdi. Cannan, Marcail’in şehir muhafızları komutanı olarak iyi bir iş çıkardığını düşünüyordu ama adamı ona pek de boş vakit bırakmayacak bir göreve tayin etmişti. Belki de ona anlattıklarımı dikkate almıştı.

Cannan’a bakıp dalıp gitmişken ona bakmakta olmamın Baelic’in dikkatini çektiğini fark etmemiştim ve onun da beni izlediğini görünce yüzüm kızardı. Yine de onu, ağırbaşlı bir şekilde kafamı hafifçe eğerek selamlarken bana aynı şekilde karşılık vererek ağabeyiyle sohbetine devam edeceğini düşünmüştüm. Bunun yerine amcam, Cannan’ın omzuna yanından ayrılacağını belirtir bir şekilde dokunduktan sonra yanıma geldi.

“Biliyor musun, hayatım,” dedi yanıma geldiğinde, “gariplere böyle gözlerini dikip bakmak hiç de nazik bir davranış değil.”

“Bu yüzden de size bakmıyordum,” diye yanıtlarken yüzümde bir gülümseme vardı, ne de olsa artık espri anlayışına alışmışım.

Güldükten sonra bana yemeklerin durduğu masalardan birine gitmekte eşlik etti.

“Sizden özür dilemek istedim, Majesteleri. Bir süredir at binme konusunda size verdiğim sözü tutamıyorum.”

“Lütfen gülünç olmayın. Son günlerde daha önemli şeylerle meşgul olduğunuzu biliyorum; savaş gibi mesela.”

“Ah, sevgili Kraliçem, sizin gibi güzel bir hanımefendiyle vakit geçirmenin yerini hiçbir şey tutamaz... Kendi ellerimle kraliyeti kurtarmak bile.”

Şimdi gülme sırası bendeydi ve önümüzdeki masada duran iki şarap kadehini alıp birini bana uzatırken dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrılmıştı.

“Siz beyefendi, iflah olmaz bir flörtözsünüz,” diye onu iğnelerken kadehi kabul ettiğini belli edecek şekilde başını hafifçe öne eğdim. “Ama sanırım karınız biraz ilerimizde ve sizi arıyor gibine geldi.”

“Sinirlenmiş görünüyor mu?” derken eliyle kolumu hafifçe tutup bana sokuldu. “Öyle değilse, muhakkak bir başkasını arıyordur. Ancak yanılma ihtimalim olduğunu düşünerek yine de yanına gitsem iyi olur.”

Elimi avcunun içine aldı ve eğilirken üzerine zarif bir öpücük kondurdu.

“Tekrar karşılaşınca kadar, Leydim.”

Yüzünde erkek çocuklarında olduğu gibi muzip bir gülümsemeye Lania'ya yöneldi.

Yalnız kaldığımı fark edince Tiersia'nın çift kanatlı kapıların arasında eşlerimizle durduğu balkona baktım. Steldor ve Galen birbirleriyle dalga geçiyorlardı. Galen onu daha önce hiç görmediğim kadar mutluydu. Tiersia hemen yanlarında duruyor, arada bir yanaklarını al basıyordu ve onlara katılmak istedim. Ben yanlarına gittiğimde Steldor'un tavrında bir değişiklik olmadı, hatta beni aramızda hiçbir sorun yokmuş gibi karşıladı ve sanırım şu durumda öyleydi de. Yüzünde bir sırtışla içi tamamen dolu olan kadehi elimden aldı.

“Sanırım şarap sevmiyorsunuz. Böyle bir tadı kıymet bilmeyen kadehlerde harcamamak lazım.” Şarabı kadehin içinde tembel tembel döndürdükten sonra tek bir dikişte içti ve boş kadehi yanımızdan geçmekte olan hizmetkârlardan birine uzattı.

Gayet hoş bir sohbete koyulduk ancak hem keyifleri yerinde olduğundan hem de şarap içtiklerinden Steldor ve Galen'in birbirlerine takıldıklarını söylemek daha doğru olurdu. Tiersia ve ben, Steldor'un kuzeni ve Tiersia'nın küçük kız kardeşinin eşi Warrick gelene kadar onların bu oyununa katıldık. Steldor'la konuşmasını bekledim ama bunun yerine benimle görüşmek istediğini söylerken kocam ve Galen'a mağrur bir bakış attı. İçimde bu genç adamların akraba olsalar bile büyürken iyi arkadaş olmadıklarına dair bir his uyandı.

“Majesteleri,” dedi Warrick, “eşimin biraz uzanabileceği bir yer var mı diye merak ettim. Kendini pek de iyi hissetmiyor.”

“Elbette, ben konuyla hemen alakadar olurum. Doktoru da çağır-mamı ister misiniz?”

“Teşekkürler, Majesteleri ama buna gerek yok. Biraz fazla yoruldu ve heyecanlandı.”

Destari’ye yaklaşmasını işaret ettim ve ona kısaca yemek masaların-dan birinin yanına oturmuş olan beti benzi atmış Leydi Fiara’ya kabul salonuma kadar eşlik etmesini söyledim. Hemen yardımına koştu ve ben de Warrick’in eşinin rahatsızlığının aşırı yorulmuş olmaktan öte bir şey olmadığı konusunda haklı olduğunu ummak istedim.

Tiersia, Warrick’e, “Belki ben de onunla gitsem iyi olur,” derken alm endişeyle kıvrılmıştı ama kayınbiraderi başım hayır der gibi iki yana salladı.

“Siz düğünün tadını çıkarın.” Tiersia’nın elini hafifçe avcunun içinde sıkınca karısına kendisinin eşlik edeceği gibi bir izlenimine kapıldım.

İşte tam o sırada Galen ve Steldor birbirlerine muzip bakışlar attılar ve zihnimde hemen bir şimşek çaktı.

“Eşinin hamileliği için tebrikler,” dedi Steldor gayet içten bir şekilde. “Yakında gururlu bir baba olacaksın.”

Warrick başıyla selamladıktan sonra ona kaşlarını çatarak baktı, sanki Kral’ın iyi niyet dileklerini almak sinirine dokunmuş gibiydi. Yine de yanımızdan ayrılmaya kararlıydı, tabii Galen söze girene kadar.

“Kaç aylık oldu?” diye sordu, belli ki eşinin kız kardeşinin ne zaman evlendiğini hatırlayamıyordu.

“Beş,” dedi Warrick biraz çekinerek. “Bildiğiniz gibi düğün hazi-randa olmuştu.”

“Sadece beş mi?” diye gayet masumane sordu Galen.

Tabii Leydi Fiara’nın karnının, düğün tarihleri göz önüne alındı-ğında olması gerekenden daha büyük olduğu hakkında dedikodular almış yürümüşü ancak asilzadelerden hiçkimse böyle uygunsuz bir şeyi açıkça dile getirmeyi düşünmezdi. Elbette şaraptan cesaret alan bizim iki serseri haricinde.

Eşim hiç utanmadan, “Ya ikiz bekliyor ya da sen tarihleri karıştırı-yorsun, kuzen,” diye yorum yaptı.

“Sen ne ima etmeye çalışıyorsun bilmiyorum ama...”

"Ah, ben bir şey ima etmeye çalışmıyorum. Ama aslında siz başta sonbaharda evlenecektiniz, öyle değil mi? Bu yüzden de hangisi daha önce oldu, bilemiyorum, düğün mü yoksa hamilelik mi?"

Tiersia ve ben öylece donakaldık, utanma ve şaşkınlık arasında kalmıştık. Warrick, Steldor'un küstahlığı karşısında duyduklarına inanamıyormuş gibi gülerek sonunda bu yorumu art niyetli bir hamleyle geçiştirdi.

"Haydi ama bunun ardında ne yattığını biliyorum. Ben karımı evlendikten sonra bir iki gün içinde hamile bıraktığım için sinirleniyorsun, sen evleneli ne kadar oldu... Altı ay mı? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Nevri öyle bir döndü ki kimse bunu beklemiyordu, hele ki Warrick. Ama bunu hissetti çünkü Steldor yumruğunu çenesine salladığı gibi Warrick'i yere yığdı. Kral kuzeninin küstahlığının bedelini Saray Muhafızları Komutanı'nın kendisine kısa bir süre önce ödettiği aynı şekilde ödetirken Tiersia nefesini tuttu ve ben Kral'ın gözlerindeki o delice kamaşmayı görünce bir adım geri attım. Galen hemen iki adamın arasında girdi, bir elini Steldor'un göğsüne bastırarak onu durdurmaya çalıştı.

"Bırak," diye mırıldandı Galen. "Bırak gitsin, değmez."

Steldor kendisi ile boğuşmuyordu ama Galen'a da cevap vermedi. Hemen yanımda duran Casimir, gerilmiş ve olaya müdahil olmaya hazırdı. Şükürler olsun ki davetli kalabalığından biraz uzaktaydık ve sadece birkaç kişi başını çevirip bizden tarafa baktı. Kutlamaların berbat olmaması için kocamın öfkesini dışarı atmış ve bu meseleyi kendi içinde halletmiş olmasını umuyordum. Warrick bu darbeden sonra kendini toparlayıp ayağa kalktı. Steldor, Galen'ın kendisine bastırmakta olduğu elini itti ve bana doğru yönelirken en yakın dostu tarafından sırtına bir şaplak indirildi. Ancak Warrick'in yüzündeki o hain sırıtışı görünce bu işin burada bitmeyeceğini anladım.

Baba adayı, "Damarına mı bastım, ha?" diye iğneleyince cezaya doymayan bir obur gibi Steldor'un dikkatini bir kez daha üzerine çekti. Warrick ağzının kenarındaki kanı elinin tersiyle sildi ama pes etmedi. Birazdan kıyamet kopacağını bildiğimden zar zor yutkundum. "Sorun ne peki... Kısır mısın yoksa Kraliyet uçkurunu mu çözemiyorsun?"

Orada azımı bile açamadan öylece kalmış, iki elimi kalbimin üzerine kapatmışım çünkü hayatımda daha önce hiç böyle bir hakarete maruz kalmamışım. Warrick'in tek amacı Steldor'un bım teline dokunmaktı ama ben de afallamış ve hakarete uğramışım ve bir kez de olsa sinirlerine hâkim olamayan kocamın öfkesini ondan çıkarmasını istedim. Steldor beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı ama kuzenin üzerine doğru atıldığında, Galen onu yakaladığı gibi geri çekti. Beni hayretler içinde bırakan bir şekilde, Saray Muhafızları Komutanı bunu kavgı çıkmasını önlemekten çok Kral'ı yolundan çekmek için yapmıştı. Galen dostunu arkasına çekip Warrick'in üzerine, havaya kaldırdığı yumruğuyla atladı ve kısa süre içinde damat ve yeni kayınbiraderi balo salonun zemininde güreşiyorlardı.

Steldor'un da bu pataklamaya karışıp karışmayacağı belli değildi ancak Casimir onu bir kenara çektikten kısa bir süre sonra Cannan, Baelic ve Leydi Fiara'ya eşlik etmekten dönen Destari'den oluşan destek kuvvetleri de geldi. Diğer muhafızlar da etrafımızı sararak ağızları beş karış açık kalmış şekilde bizi izleyen davetlileri uzak tutmaya çalıştılar ama dikkatlerin üzerlerine çevrilmiş olmasına rağmen iki adamın da birbirlerini bırakmaya niyetleri yoktu. Galen sıkı birkaç yumruk yemişti ve yine üste çıkmış ve avantajlı durumda gibiyken Cannan ve korumam onu kollarından yakalayıp ayağına kaldırdılar. Deli gibi onların elinden kurtulmaya çalışırken Baelic ve Tiersia'nın babası Baron Rapheth, Warrick'i geri çekerek bu kavgaya bir son vermeden önce rakibine feci bir tekme daha savurmayı başardı.

Warrick nefes nefese, Galen'in sağ elindeki evlilik yüzüğünün kaşında açtığı yaradan kanlar sızar bir halde, kavgayı bırakacak kadar dövülmüş ve yaralanmış görünüyordu. Ama Saray Muhafızları Komutanı'nı zapt etmek o kadar da kolay değildi.

"Bırakın beni!" diye bağırarak hâlâ Cannan ve Destari'nin elinden kurtulmaya çalışıyordu. "Onu öldüreceğim!"

"Sakin ol, Saray Muhafızları Komutanı!" diye emreden Kumandan'ın sesi odada yankılanıp sanki olayı izleyenlerin kulaklarından geçtikten sonra nihayet Galen'in kulaklarının içine girmeyi başardı. "Onu bugün öldürmeyeceksin."

Muhafızlar bir o yana bir bu yana koşuşturup bir hareketlilik yaratırken Galen kendisini zapt etmeye çalışan elleri çekiştirmeyi bıraktı ama suratında hâlâ ürkütücü bir ifade vardı. Cannan sonunda onu kendi haline bırakıp kapışmış olan iki askerin arasına girmişti, yüzündeki öfkeden köpüren ama yine de kendini kontrol ettiğini belli eden ifade kenarda durduğum halde beni korkudan titretmeye yetiyordu. Destari daha tam olarak sakinleşmediğini düşündüğü Galen'i kolundan tutmaya devam ediyordu.

"Şimdi bana bir açıklama borçlusun," derken Galen'a hitap eden Cannan tehditkardı. "Benim komutanım neden yumruk yumruğa kavgaya ediyor... Umarım buna iyi bir cevabınız vardır."

Galen ateş saçan gözleriyle Warrick'e bir an baktıktan sonra gözlerini Kumandan'a çevirdi.

"Size saygım sonsuz, efendim ama hak etti. Ne yaptığını kendisine sorun."

"Bunun tekrarlanmayacağından hiç şüphem yok ama ben kendisinin davranışlarıyla ilgilenmiyorum. Beni ilgilendiren sizin davranışlarıdır."

Kumandan'ın hemen arkasında, Warrick hain hain sırtarak Galen ve Steldor'u tekrar üzerlerine atılmaya kışkırttı. Casimir ve bir başka muhafız hemen atılarak sonunda kızgın bakışlarla boyun eğip onların teşkil ettiği engelin arkasında öfkeden köpürerek bir aşağı bir yukarı yürümeye başlayan Steldor'u zapt ettiler. Destari kolunu Galen'ın göğsüne sardı ve özel muhafız iri yarı bir insan olmasa bu taktik hiçbir şekilde işe yaramazdı.

Cannan kızgın bakışlarını kavgada en büyük zarara uğrayan Warrick'e çevirdi, sonra da Baelic'e onu oradan götürmesini işaret etti. Baelic yeğenini koridora çıkardığında Kumandan bir kez daha Galen'a odaklandı.

"Kendini küçük düşürdün, evlat," derken sesi kısık ama sertti ve olaya şahit olanların duyması zordu. "Altı ayda ikinci kez kendini ve rütbeni iki paralık ediyorsun. Disiplinsiz bir saray muhafızları komutanım olamaz, Galen bu da her koşulda her daim halkının ve adamlarının sana olan saygısını koruyabilmek adına sorguya mahal bırakmayacak davranışlar sergilemeni gerektiriyor. Bu beklentiye cevap veremeyeceksen belki de bu göreve layık değilsindir."

Galen'in çenesi kasıldı ama tartışmadı.

"Düğünün bu konunun ele alınacağı yer değil, bu yüzden seni şu anda azat ediyorum. Ancak yarın akşamüstü seni odama bekliyor olacağım."

Cannan arkasını dönüp muhtemelen damat olmadığı için kısa bir süreliğine de olsa kendini kurtaracak bahanesi olmayan Warrick'le uğraşmak için balo salonunun kapılarından dışarı çıktı. Destari kan içinde kalmıştı ve yaralı parmak eklemlerini ovmakta olan Galen'i bıraktı. Steldor en yakın arkadaşının yanına gelmek için Casimir'i bir kenara itip yanından geçti. Galen'in kan içinde kalan gömleğine baktıktan sonra, Steldor onu kalabalığın arasından platforma ve oradan Kral ve Kraliçe'nin dairesine gidip kolayca kıyafetlerini değiştirebilecekleri üleri gelenlerin odasına götürdü.

Heyecan yatıştığında, Tiersia'nın o munis bakan gözleri kocaman açılmış, eli ağzında sırtını duvara verip öylece donakaldığını anladım.

"Oturmak ister misin?" diye sordum çünkü sırça bir sarayda yetiştiğinden ve daha önce böyle bir şeye tanıklık etmediğinden hiç şüphem yoktu.

"Ah... ah, hayır," diye kekeledi. "İyiyim. Sadece..." Kısa bir kahkaha attı.

"Evet?"

"Ben... Ben onunla evlendim."

Bana baktı ve sonra da şoktan ve rahatladığından deli gibi kahkahalar atmaya başladı. Ben de ona katıldım, ne de olsa söyledikleri benim de hislerimi özetliyordu.

19. BÖLÜM

NİHAYET SONA VARDIK

Havada yine duman kokusu aldığımızda iki hafta geçmişti ve karanlık bastırıldığında yatak odamın penceresinden içeri kırmızı bir ışık yansıyor. Ülkenin kuzeydoğusunda kırsal alevler sarmıştı, sanki cehennem ağzını açmış bizi yutmaya geliyordu. Askerlerimizin nehirden batıya doğru, sonra kuzeye dönecek şekilde kurduğu barikatlar ateşe verilmişti. Cannan'ın emirlerine göre çatışma şiddetlenirse birliklerimiz düşmanın arkasından dolanarak ormanı ateşe verecek ve mümkün olduğu kadarını burada kapana kıştıracaklardı. Cokyri'lilerin çoğu yanacak, diğerleri boğulacak sadece birkaçı kaçmayı başaracaktı. Düşman askerlerinin kaderlerini düşünmek bile midemi bulandırıyor ve ateşin çıkardığı kamçı şaklamasını andırır sesler yüzünden çığlıkları duymadığıma seviniyordum.

Büyük yangın soğuk rüzgârlarla kuvvetlenerek bütün gece boyunca sürdü ve birliklerimiz kömüre dönmüş alanın arkasına dizilerek Cokyri'lilerin bir sonraki kaçınılmaz akınını beklemeye başladılar. Birliklerimizi toparlamak adına, Cannan güneydeki köprüyü de yakıp adamlarımızı, okçuları şehre, yaya askerleri de kuzeydoğuya kaydırmak suretiyle geri çekmişti. Bir noktada, tüm birlikler şehrin surlarına çekecek ve burada son savaşımızı verecektik.

Cannan Cokyri'li askerlere ne yardımcı olmak ne de onları bir an bile rahat bırakmak niyetinde değildi, bu yüzden de hasadını yapamadığımız ekinlerin hepsi yakıldı, köylerdeki kuyular zehirlendi ve hayvanlar

katledildi. Şehrin surları dışındaki hayat, ölümün ta kendisi gibiydi... Tamamen çorak ve ıssızdı.

Buna karşın şehirde hayat aralık ayının ilk günlerinde bütün canlılığıyla devam ediyordu. Kiliselerde, toplantı salonlarında, ahırlarda, okullarda müdafaa edilebilecek herhangi bir yapıda surların Cokyri'liler tarafından yıkılması halinde yurttaşlarımızı korumaya hazırdık. Sarayın alt katlardaki camlarının ve balkon kapılarının arkasına, içeriye kolayca girilmesine engel olmak açısından eşyalar yığılmıştı. Üst katlardaki camlar vakti geldiğinde kırılarak okçularımıza nişan alabilecekleri yerler sağlanacaktı. Silahlar, tıbbi malzemeler, odunlar ve erzak, müstahkem mevki olarak kullanabilecek her yere yığılıyordu.

İlk birliklerin şehre hemen çekileceğinin ilk göstergesi yaralı sayısındaki artışı. Saraya gelip Kral'dan yardım ve kalacak bir yer isteyen dul kalmış kadınların sayısı her geçen gün artıyordu. Steldor kendisinden bir şeyler talep edildiğinde benim de taht odasında kendisine katılmamı istiyordu ve ben de böylece hayatının nasıl daha stresli bir hale geldiğini anlamış oluyordum; gelenleri avutacak kelime bulamıyorduk, tek yapabildiğimiz dertlerini dinlemek ve ellerine birkaç sikke sıkıştırmaktı. Sanki kocamı yeni baştan tanıyormuşum gibi hissediyordum çünkü gösterdiği şefkat ve sabır inanılmazdı. Sonra tam Noel'den önce, vatandaşlarımızın artık saraya girmesine izin verilmeyeceğini öğrendim.

Kendisinden bir açıklama istemek için yanına gittiğimde Steldor taht odasındaydı çünkü Destari bile bana olup bitenleri anlatmayı reddediyordu. Cannan, Galen ve Casimir, her zamanki özel muhafızlar grubuyla yanındalardı ama içeri girdiğimde tepki göstermediler, sanki yanlarına gitmemi bekliyor gibiydiler. Steldor ayağa kalktı platformdan birkaç adım inip ellerimi avuçlarına aldı ve işte o anda bir şeylerin korkunç bir şekilde yanlış gittiğini anladım.

"Alera," dedi babasına bakarak, "adamlarımızı şehre çektik ve surların içinden şehri korumaya hazırlanıyoruz. Geçen kışın aksine, Cokyri'liler bizi aç bırakmaya çalışmayacaklar; teslim olmamızı istediler ve yakında bütün güçleriyle kuşatma yapıp bize saldıracaklar."

"Teslim olmayı düşündünüz mü?" diye sorarken beynim şakaklarında zonkluyordu. Cevabı veren Kumandan oldu.

“Hayır; açıkçası idam olma riski varken ölürüz daha iyi. Teslim olmamız gerekirse Ulubey’in acımasız olacağını bilerek halkımız için en iyi şartlar üzerinde anlaşmaya varmaya çalışacağız, en iyi koşullarda bile onları kölelikle geçecek bir hayat bekliyor.”

Yüzümdeki dehşet ifadesini gören Steldor, beni platforma götürdü ve ben Kraliçe’nin tahtında yavaş yavaş yerimi aldım ama o oturmadan yanımda ayakta durmaya devam etti.

“Peki ya, sarayın kapılarının kapatılması?” diye sordum.

“Halkımızın arasından bazı gruplar bizim için tehlike teşkil edebilir. Kışlanın binalarından bir tanesi hükümdarları tarafından kaderlerine terk edildiklerini düşünmemeleri için vatandaşlarımızın ihtiyaçlarını karşılamak üzere hazırlandı ama artık Kral’a ulaşmalarına izin veremem.” Cannan’ın kendine hâkim, sakın sesinden yorgunluk akıyordu.

“Aynı nedenden ötürü, Saray’dan dışarıya adımını atmamalısın, ne bahçeye ne de avluya çıkmamalısın,” diye vurguladı Steldor. “Ayrıca annemin ve Tiersia’nın da saraya sığındıklarını bilmelisin. Onları üçüncü kata yerleştirdik.”

Galen’in kül rengine dönmüş yüzüne bakınca sadece karısına böyle bir ayrıcalık tanındığını ve annesi ile kız kardeşinin kendi kaderlerine terk edildiğini fark ettim.

“Peki ya, Lania?” diye fısıldadım ve Steldor’un yüzündeki huzursuz ifade bana cevabımı vermiş oldu ama Cannan yine de sorumu yanıtladı.

“Baelic’le konuştum ama böyle bir zamanda herhangi bir yer değiştirmenin doğru olmayacağını düşünüyoruz. Panik yaşanmasından, bu türden önlemler aldığımızı fark etmeleri halinde kendi halkımızın sarayı basacağından korkuyoruz. Erkek kardeşimin ailesini korumakla görevlendirilmiş muhafızlar var ancak Cokyri’liler şehrin surlarını yıkarlarsa hemen buraya getirilecekler.”

“Ne zaman?” derken sesimi kendim bile duymakta zorlanıyordum, bu kelimelerin çağrıştırdığı son bile içimin titremesine neden oluyordu.

“Şey,” diyen Kumandan bana anlayışlı, şefkatli gözlerle bakıyordu ve Steldor ellerini omzuma koydu. “Her an olabilir. Sana bunları anlatmamın nedeni bunlarla başa çıkabilecek kadar dirayetli olduğuna inanmam ve gerçeği bilmeye hakkın var. Narian komuta ettiği sürece

birliklere yenileceğiz. Surları yıkacak, bunu yapabilecek gücü var. Ayrıca şehri ateşe vermesini de bekliyorum, ateşli oklar olsa da olmasa da bunu yapması mümkün.”

Duraksadı, ya anlamaya ya da açıklamaya çalışarak başını iki yana salladı.

“İnanılmaz bir gücü var, Alera... Büyücülük. Koranis’lerin arazisinde yangın çıkardığında oradaydın; gücünün kudreti ve erişebileceği boyutlar umduğumuzdan çok daha öte ve ona nasıl karşı koyacağımızı bilmiyoruz.”

“Demek efsane gerçekmiş?”

“Öyle görünüyor.”

Odada hiç kimseden çıt çıkmıyordu ve ben kaskatı bir şekilde ayağa kalkıp Steldor’un elini omzumdan ittim. Ne gariptir ki ağlayacak gibi değildim, bunun yerine cesur adamlarımız gibi kaderime boyun eğme niyetindeydim.

“Teşekkür ederim,” dedim gayet kontrollü bir sesle. “Gidip Tiersia’ya bakıp elimden geldiğince destek olmaya çalışacağım. Ayrıca annemin de Faramay’le ilgilenmesini sağlayacağım. Yapabileceğim tek şey, onun da seni bunaltmasını önlemek olabilir.”

Bu söylediklerimin espri olarak algılanmasını beklemiyordusam da herkes gülümsüyordu, ne kadar kısa sürerse sürürsün gittikçe tırmanmakta olan gerilimden bir nebze olsun uzaklaşmaya ihtiyaçları vardı.

Şehrimizin surlarını kuşatmış olan Cokyri birlikleri saldırmaya hazırda ama taarruz başlamadı. Bunun yerine garip bir huzur ortamı hâkimdi. Başta bu hiç mantıklı gelmiyordu ama sonra derinden bir müteşekkirlilik hissederek anladım. Narian Noel’de saldırmayacaktı. Bu kutsal günü kutlamasa da bizim kutladığımızı biliyordu ve bize saygısından ötürü şimdilik böyle bir süre taniyordu. Her ne kadar saraydan ayrılmasam da kadınlarla erkeklerin ana caddeye çıkarak birbirlerinin bayramlarını kutladıklarını görebiliyordum. Günü taçlandırmak için kilise ve şapelleri dolduracaklarını da biliyordum ama şu durumda dua etmenin neye yarayacağından emin değildim. Yine de savaşın seslerinden ve stresinden uzak, anlık bir mola Tanrı’dan bir lütf gibiydi. sanırım uzun bir süre boyunca yaşayabileceğimiz son huzurlu anlar bunlar olacaktı.

Şehre taarruz yeni yılın ilk günü başladı, bu da insana garip geliyordu. Cokyri'liler karanlıkta surlarımızın altından aynı anda farklı noktalardan tüneller kazmaya başlamıştı, büyük ihtimalle askerlerinin içeri girmesi için duvarda delik açmak üzere o patlayıcı tozu kullanmaya niyet ediyorlardı. Cannan kulelerden her birine kazanlarla su yerleştirilmesini emretmişti, suyun üzerinde dalgalanma olduğunda önlem almamızı kolaylaştırmak üzere tünelin nerede kazıldığına dair bir fikir edinebiliyorduk. Cokyri'lilerin üzerine oklar, kaynar su, kayalar yağdırıldı ve sabaha karşı kazıcılar geri çekildiler. Askerlerimiz her geçen geceyle birlikte düşmanın biraz daha ilerleyerek surlarımızı kaçınılmaz olarak yıkacaklarını bildiklerinden, tünelleri kapatmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Kuzeyde, düşman askerleri ağaçları kesiyor ve kütükleri şehrin kapısını zorlamak için kullanıyorlardı; doğudan da yeni inşa ettikleri mancınıklarla tepelerden ve nehirden üzerimize kayalar yağdırıyorlardı. Fırlatılan kayaların çıkardığı ses ritmik gökgürültüsünü andırıyordu.

Cokyri'liler aynı zamanda surlarımıza alevli oklar da fırlatarak adamlarımızı yangın söndürmeye çalışmakla oyalıyorlardı. Okçularımız, daha yüksek ve emniyetli noktalardan düşmanın çabasını boşa çıkarmaya çalışıyordu ama nafile.

Surları yer yer yıkan patlamalar ocağın ortasında gerçekleşti ve yeri sarsıp avizelerin sallanmasına neden olmaya yetti. Tiersia benimle birlikte görüşme salonumdaydı, hissettiği dehşetin yansımaları gözlerinde görebiliyordum. Destari hemen odaya dalıp bize ne olduğunu sordu ama sesindeki endişe, korkularına çare olmasını engelliyordu. Tiersia'nın gerilmiş ve kül rengine dönmüş yüzünden yaşlar süzülürken Kedicik'i kucağıma aldım. Birbirimize yaslanıp kollarımızı kavuşturup sessizce öylece oturduk çünkü onu avutacak bir söz bulamıyordum.

Sesinde bir duygu seli, "Onu kaybetmek istemiyorum," diye bir şeyler geveledi.

"Biliyorum. Ama bu elimizde değil."

Birlikte sessiz bir biçimde oturduk, her ikimiz de kendi hüznümüzde boğuluyorduk. Aklım Steldor'daydı çünkü ona da zarar gelmesini istemiyordum. Ama ben dâhil sevdiklerini korumak için her şeyini feda edeceğini biliyordum. Aslında Galen ve Steldor'la birlikte hayatının baharında bir

sürü genç erkeğin de hayatlarının bir sonraki gününü göremeyeceklerini düşünmek beni hasta ediyordu. Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak titredim, kendimi Narian'ın askerlerini zapt etmeye çalışacağı konusunda verdiği söze inanmaya zorladım.

Surların yer yer çökmesiyle birlikte savaş sokaklara taşındı. Pes etmeyen askerlerimiz Cokyri'lilerin saraya ulaşmasına engel olmaya çalışıyorlardı. Bütün gün kılıç, kalkanların birbirine çarparken çıkardığı sesleri işittim. Hytanica'lılar daha önceden kale gibi hazırlanmış kiliselere, ahırlara ve okullara sığınmaya başlamışlardı. Birçok kişi en sağlam ve sıkı korunan yer olan saraya girmişti. Kalın duvarlar ve adamlarımızın Cokyri'lileri buradan uzak tutma konusunda sergilediği azim sayesinde henüz burayı ele geçirememişlerdi ancak dağların becerikli savaşçıları aynı zamanda bahçeyi koruyan kırk adım yüksekliğindeki duvarı da aşmaya çalışıyorlardı. Benim kıymetli bahçemde kan dökülmüş ve erkekler hayatlarını kaybetmişlerdi.

Daha önce evimin salonlarını bu kadar çok insanın doldurduğunu hiç görmemiştim. Öyle görünüyordu ki şehrin yarısı içeriye sızmayı başarmıştı ve emniyette olmak için resmen birbirlerini ezerlerken sayıları gittikçe artıyordu. İçerideki uğultu dayanılmazdı, ebeveynler çocuklarına sahip çıkmaya çalışırken, erkekler bu karmaşada kaybettikleri dostlarına ve ailelerine seslenerek onları arıyorlardı, askerler emirler yağıyor, herkesi sakinleştirip bir düzen sağlamaya çalışıyorlardı.

Cannan'ın içeri girdiğini, muhafızların düzen sağlama çabalarını, kadınları ve çocukları ikinci kattaki balo salonuna ve ziyafet salonuna yönlendirmeye çalışmalarından; eli silah tutabilen ancak silahsız bütün adamları kendilerine silah ve zırh verilmesi için taht odasına çağırma- larından; yaralıları ve sakatlananları hemşirelik edebilecek herhangi birilerinin ve tüm şifacıların toplandığı kraliyet doktorunun odasının yanındaki toplantı salonuna götürmelerinden anlamıştım.

Nereye gittiğimi bilmeden, her adımda kendimi daha da kaybolmuş hissederek ikinci katın koridorlarında dolanıyordum. Saray dolup taşıyordu ve öyle çok şeye ihtiyaç varken öyle bir çaresizlik söz konusuydu ki. Büyük merdivenlerin başında durabilmek için insan denizini yararak

ilerlerken başımı ağrıtan sesi kesmek için ellerimle kulaklarımı kapatıyor, yeni gelenler için merdivenlerden yukarı tırmanan insanlar tarafından bir kenara itilip ezilmemeye çalışıyordum. Düşünemiyordum, bu tam bir delilikti; kimsenin gözlerinde umuttan eser yoktu.

Hytanica düşüyordu. Bugün, yarın ya da gelecek hafta onları ne kadar oyalayabilirsek oyalayalım sonunda, kaçınılmaz son gelecek ve Hytanica düşman eline geçecekti. Bana, sevdiğim insanlara, şehirdeki herkese ve sinekler gibi etrafımı saran bu insanlara ne olacaktı? Girişten gelen bağırış çağırışları duyduğumda, muhafızların, kılıçlarının kabzalarıyla insanlara vurarak kapı eşiğini açık tutmaya çalıştıklarını gördüm. Cokyri'lilerin bariyerlerimizi de yıktığından emindim ama gözlerimi kısıp iyice bakınca artık koruyamayacağımız ve yer bulunmadığı için vatandaşlarımızı uzaklaştırmaya çalıştığımızı gördüm. Halkımız o panikle düşman haline gelmişti. Sonunda adamlar kapıyı kapatıp ahşap kirişi kapıya dikey olarak yerleştirdiklerinde diğer taraftan bağrışlar geliyordu. Kimse cevap vermiyordu, bunun yerine kapının arkasına mobilyalar ve ellerine geçen her şeyi yığarak ek bir bariyer oluşturmaya çalışıyorlardı.

Yanımdan geçerek oraya buraya koşuşturan sivilleri gördüğümde merdiven korkuluklarına yaslandım, aslında yere yığılmam gerekirdi ama bunu yapacak kadar yer yoktu. Dip dibe duran yüzlerce insanın vücut ısısı içeriye cehenneme çeviriyordu.

Kimse beni duyamayacak olsa da inledim ve Destari'den nasıl olup da ayrı düştüğüme şaşırdım; beni bulmaya mı çalışıyor yoksa bu krizin başka bir yönüyle mi ilgileniyor bilemiyordum. Gözlerimi sıkıca kapayıp alnımdaki teri silmeye çalıştım ama birinin parmakları parmaklarıma geçmişti.

Gözlerimi açtığımda Steldor'u yanımda buldum, beni bu insan selinin içinden çekip çıkarmaya hazırды. Arkasından yalpalaya yalpalaya ilerlerken elini sıkıca tutup boyunu ve iri yapısını kullanarak birinci kata inmemiz için bize yol açmasına izin verdim çünkü artık kimse kim olduğumuzu umursamıyordu.

İkimiz birlikte etrafımızdakileri ite kaka yeni askerlerin ayaküstü eğitimi ve silahlandırılması için kullanılan taht odasına ilerledik. Biz

içeri girerken, hamile bir kadının yere yığıldığını ve kanunları unutmuş bir adamın, evimin değerli eşyalarından birini cebine tıktığını gördük.

Bir başka adam Steldor'un üzerine atlayıp yakasına yapıştı ve onu bir kenara attı ama kocam elimi hiç bırakmadı. Sonunda kralların salonuna girip telaş içinde Kumandan ve yüksek rütbeli özel muhafızların toplandığı Cannan'ın odasına geçtik.

"Onu buldum," diye ilan eden Steldor kapıyı arkamızdan kapatınca hiç durmayan o uğultu biraz olsun boğuklaştı.

"Güzel," dedi Cannan kısaca masasının ardından ve ikimize oturmamızı işaret etti. "Galen?"

"Onu görmedim. Ama buralarda bir yerde. Bizi bulacaktır."

Tam o sırada Saray Muhafızları Komutanı kapıdan içeri daldı, Steldor beni onunla çarpışmaktan kenara çekerek son anda kurtarınca minnettar bir şekilde sandalyeye çöktüm. Galen soluksuz kalmıştı, ter içindeydi, bu etrafımdaki diğer erkekler için de geçerliydi.

"Dışarısı tam bir tımarhane, efendim. Birbirlerini öldürüyorlar; bunu Cokyri'lilerin yapmasına gerek kalmayacak."

"Düzeni sağlamak için elimizden geleni yapıyoruz," diye yanıtladı Cannan kısa ve öz bir şekilde. "Bu arada artık Kral ve Kraliçe de burada olduğuna göre bir karar almamız gerekiyor."

"Savunmamız için yapılabilecek başka bir şey var mı, efendim?" Konuşan kişi odadaki altı komutan vekilinden biri olan Casimir'di.

Cannan ayağa kalkıp açık bir şekilde yanıtladı. "Burada kapana kısıldık, beyler. Düşman şehri ele geçirdi ve kısa bir süre sonra da Saray'ı ele geçirmiş olacaklar..."

"Bahçeye girdiler." Başta aramızda olmayan tek komutan vekili olan korumam, kimse fark etmeden odaya girmiş olmalıydı. Yüzündeki karamsar ifadeye bakıp kimse yorum yapmadı. "Avluya girdiler. Duvarları korumaya çalışan askerler ya öldüler ya da teslim oldular. Bitti."

Cannan'ın çenesi belli belirsiz kasıldı ama tepki vermedi. "Kapıları kırmaya mı çalışıyorlar?"

"Hayır, efendim," diye cevapladı Destari boynunu sanki tutulmuş gibi ovuşturarak. "Kutlama yapıyorlar. Bekliyorlar."

Cannan neler olup bittiğini anlamıştı ama yine de vardığı sonucu yüksek sesle dile getirdi. “Geliyor.”

Destari başıyla onaylayınca, benim dışımda odadaki herkesin yüzünde dehşete düştüklerini anlatan endişeli bir ifade belirdi. Steldor benim sandalyemin yanına geldi ve sanki deliymişim de akıl sağlığımı bir tek o koruyabilirmiş gibi eline yapıştım.

“Narian Cokyri’ye doğru yola çıktı,” dedi Destari sonunda kaderini kabul etmekten başka çaresi olmayan bir adam gibi. “Kuşatma bitti ve Ulubey yenildiğimiz anı kendi gözleriyle görmek istiyor. Narian ona vaktin geldiğini söyleyecek.”

Demek hepsi buydu: Artık sonumuz gelmişti...

Gece huzur verici bir sessizliğe bürünmüştü. İnsanlara neler olup bittiği söylenmemişti, böylesinin daha iyi olduğu düşünülmüştü, Cannan’ın güç bela sağladığı bu kırılgan düzeni paniğin bozmasını önlüyordu. Kumandanın kendisi de dâhil olmak üzere adamlar içeri girip çıkarken Kumandanın odasında kaldım çünkü burası devamlı güvende olup olmadığımdan korkmadığım tek yerdi. Steldor bana babasının odasının arkasındaki gizli bölmeyi gösterdi ve beni biraz olsun uyuyabilmem için oradaki yatağı kullanmaya ikna etti. Odanın içi karanlık ve tıka basa doluydu ama her nasılsa huzurlu bir yerdi çünkü saraydaki uğultu buraya pek ulaşamıyordu ve öyle sessizdi ki sükûnetin ta kendisi gibiydi.

Kulaklarımda seslerle, dışarıdaki odada konuşulan şeylerin anlamak istemediğim kısımlarını dinlerken uyur gibi bir haldeydim ama sonra Kral ve Kraliçe’nin saraydan kaçırılmasıyla ilgili bir şeyi işittiğimi algıladım. Hâlâ kullanılabilecek bir kaçış tüneli vardı, kuzeye şehrin dışına gidiyordu. Emanet yatağımda, zifiri karanlıkta tavana bakarak konuşulanlara kulak kabartmaya çalıştım.

“Önümüzde sadece birkaç saat var,” derken Cannan kısık sesle ama benim kaçırmayacağım kadar heyecanlı bir şekilde konuşuyordu. “İkinizin artık burada kalması söz konusu olamaz.”

“Kuzeydeki surların ötesinde ormanda hâlâ çatışma var, efendim.” Sesin Casimir’e ait olduğunu hemen anladım ve onunla birlikte birkaç kişinin de Kumandan ve Steldor’la birlikte odada olduğunu fark ettim.

"Kraliyet ailesini, Cokyri birliklerinin hâlâ mevzilenmiş olabileceği bir mevkiye götürmek akılcı mı sizce?"

"Gözcüler bölgeyi tarasın," diye yanıtladı Cannan. "Neyle karşılaşacağımızı bilmemiz lazım. Ancak her şeye rağmen bu riski almamız gerekecek."

Kapının açılıp kapandığını işittim ve Casimir'in dışarı çıkmış olması gerektiğini düşündüm.

Destari'nin, "Efendim, yıkım planlarımız..." dediğini duydum ama sözü kocam tarafından kesildi.

Steldor, "Ben bir yere gitmiyorum," diye atıldı.

Cannan, kati ve açık bir şekilde söylediklerine karşı çıktı.

"Krallığımız ele geçirildi, Steldor. Bundan sonra yapabileceğimiz tek şey, seni ve Alera'yı korumak olacaktır."

"Alera'yla kral ve kraliçe seleflerini götürebilirsiniz ama ben gelmiyorum."

Bir sandalyenin ayağı yeri çizince Kumandan'ın ayağa fırladığını anladım.

"Ulubey geldiğinde seni öldürecek. Bunu anlıyor musun? Ve bu kolay ve haysiyetli bir ölüm olmayacak."

"Peki, kaçmanın neresi haysiyetli?" Steldor sesini yükseltmiş, tutkusu sesine yansımaya başlamıştı. "Kral olduğumu ve beni korumanız gerektiğini söylüyorsunuz, peki ya gidersem neyin kralı olacağım? Geri dönebileceğim bir krallık olmayacak ki." Bir an bir sessizlik oldu ve baba ile oğulun birbirlerinin gözünün içine baktığını hissedebiliyordum, sonra Steldor, aynı derecede kararlı bir şekilde son sözünü söyledi. "Halkımla birlikte öleceğim."

Yine bir sessizlik oldu ama Cannan daha fazla tartışmak istemedi. "Gözcüler geri geldiğinde tekrar konuşuruz. Destari, rapor ver."

Steldor'un babasıyla tartıştığı sırada, özel muhafızın bir şeyler söylediğini hatırladım.

"Efendim, kriz stratejimizi değerlendiriyordum da... Birilerinin hedefe ulaşmasının bir yolu varsa vakit bu vakittir."

Cannan'ın, "Haklısın," derken tekrar yerine oturduğunu işittim. "Ancak şu noktada adamları kapıdan dışarı salmak kumar oynamaktan

farksız. Sarayın etrafı çevirili ve düşman askerleri şehirde cirit atıyor. Cokyri'lilerin bu zafer kutlamalarının her ne kadar tadını kaçırmak istesem de adamlarımı ve komutan vekillerimi başka meseleleri halletmek için atamam gerekiyor. Kesinlikle gerekmediği halde askerleri bu kadar tehlikeli bir göreve gönderemem.”

“Evet, efendim.”

Koridorda bir karmaşa oldu ve kapı ikinci kez tekrar açılıp kapanınca iri yarı muhafızın neler olup bittiğine bakmaya gittiğini anladım.

Kimse konuşmuyordu, bu da bana Steldor ve babasının hâlâ içeride olduğunu anlatıyordu. Sükûnet birkaç dakika daha devam edince yataktan kalkıp çıplak ayaklarımla sessizce yöneldiğim kapıyı içeriye bakabilmek için hafifçe araladım.

Steldor köşedeki şilteli koltuğa geçmişti, uykuya çok ihtiyacı olduğu halde gözleri hâlâ açıktı. Tahmin ettiğim gibi, Cannan da masasının arkasında oturuyor ve oğluna bakıyordu. Aklından neler geçiyordu, bilemiyordum, bunca insanın güvende olmasının sorumluluğunu hissedenden bir insanın neler düşünüyor olabileceğini tahmin edemiyordum.

Kumandan sonunda, “Uyumalısın,” dedi ama Steldor ona yanıt vermedi. Cannan ona tekrar hitap etmeden sabırla aklından geçenleri söylemesini bekledi. Sonunda Steldor konuştuğunda sesi çatal çataldı.

“Baba, bize ne olacak?”

Cannan bir an durdu ve çenesinin kasıldığını gördüm; sonra da elinden geldiğince dürüst bir cevap verdi.

“Ulubey geldiğinde teslim olmamızı isteyecek ve şartlarını öne sürerken hiç de merhamet göstermeyecektir. Hytanica'nın liderlerine işkence edecek ve öldürecektir... Kalırsan sen ve eğer burada olursa Alera da. İbret olsun diye Adrik ve Elissia'yı da alabilir. Ama ondan sonrasını... kestiremiyorum.”

Cannan'ın söylediklerini duyunca kalbim küt küt atmaya başladı ve damarlarımda dolaşan dehşetin kalbimi patlatabileceğini ve böylece bana işkence görmekten daha merhametli ve az acılı bir ölüm bahşedebileceğini düşündüm. Steldor'un göğsü babasının söylediklerini düşünürken bir kabarıp bir iniyordu, başını yana devirdi, böylece ne Cannan ne de ben yüzündeki ifadeyi göremez olduk.

“Peki ya, sen?”

Sorunun devamını getirmedi ama Cannan anlamıştı. Oğlunun kendisine bakmasını bekledi ve Steldor yüzünü ona çevirdiği anda, Hytanica'nın genç kralının artık cesur olamayacağını biliyordum.

“Muhtemelen.”

Duyduğum bu sözcük beni de Steldor gibi canevimden vurdu ve bir kez daha gidip yatağa uzanmak istedim, kulaklarımda garip bir çınlama vardı. Yavaş ve acı verici bir şekilde kaç kişi ölecekti? Cannan bana metanetli olduğumu söylemişti ama böyle bir sonu asil bir şekilde karşılayacak kadar metanetli değildim. Peki ya, ebeveynlerim? Doğruyu söylemek gerekirse kim böyle bir durumda metanetli olabilirdi ki? Sonunda Ulubey'le ilgili söylenenlerin nedenini anlamıştım; adı anıldığında bile insanların neden korkup paniklediğini nihayet anlamıştım.

20. BÖLÜM

YALNIZCA BİR ADAM

Ertesi sabah kendimi odada yalnız bulunca bir kez daha Sarayın içine doğru ilerledim. Artık ortama korku hâkim değildiyse de, yerini daha beter bir şeye bırakmıştı... Umutsuzluk. Çocuklar evlerine dönmek için yalvarırlarken, ebeveynleri onlara artık bir evlerinin olup olmadığını bile söyleyemiyorlardı. Aileler birbirlerine kenetleniyor, son saatleri olduğunu düşündükleri anları sevdikleri insanların kollarında geçiriyorlardı.

Babasıyla konuşmalarının ardından sızıp kaldığım için Steldor'u görmemiştim... Kalabalığın arasına karışmış olmalıydı, muhtemelen kafasını toparlamak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Buna fırsat bulabileceğini sanmıyordum.

Cannan'ın kaçış rotamızı araştırmaları için gönderdiği gözcüler, bildiğim kadarıyla geri dönmemişlerdi. Dönebilirlerse... Döndüklerinde kocam gerçekten de buradan ayrılmayı reddeder mi diye düşünüyordum. Geride bırakacağım onca insanı, ailemi ve arkadaşlarımı düşündüm. Onları terk edebilir miydim? İçimdeki korkak kesinlikle evet diyordu. Peki, onlarsız yaşayabilir miydim? İşte bu cevaplama çok daha zor olan bir soruydu.

Büyük merdivenlerden ikinci kata çıktım, sonra da çocukluğum ve Narian'la ilgili anılarımı gözümde canlandıran eski daireme göz attım. Son yıllarda hissettiğim nostaljiyle evimin koridorlarında bir daha yürüyemeyebileceğimi, hatta bu odaya bir daha giremeyebileceğimi düşündüğümde kendimi bıraksam gözyaşlarım sel olup akacak ve durmayacaktı.

Benim âşık olduğum o güçlü, cesur, şefkatli genç adam, Narian'la ilgili düşüncelerimse ülkemi işgal eden o karanlık varlığa tam bir tezat teşkil ettiğinden tamamen aklımı yitirebilirdim.

Hanemize tecavüz eden güruh tarafından yağmalanan süitler, ben kral dairesinden ayrılmadan önceki haliyle aynen duruyordu. Görüşme salonundan eski yatak odama geçtiğimde, yeni daireye götürmeyi ihmal ettiğim kâğıtlar, çocukluk oyuncaklarım, kitaplarım ve eski saç fırçam olduğu gibi yerinde duruyordu, işte o anda içimden kendimi üzeri boş olan yatağa atıp küçücük bir kızmışım ve dünyada her şey yolundaymış gibi farz etmek istedim.

Ama bu hislerime kulak tıkadım ve balkonun üzerine tahtalar çakılmış kapılarına gidip sağ yan taraftaki açıklıktan batıdaki avluya baktım. Ağaçlar ve çimenler mevsim değişikliği nedeniyle solup gitmişlerdi ama kadın ve erkeklerden oluşan gayet canlı bir şekilde gülen, içen, şehrin ana deposuna sakladığımız yiyeceklerle kendilerine ziyafet çekiyor gibi görünen düşman askeri güruhuna dehşet içinde bakakaldım. Destari Cokyrı'lilerin kutlama yaptığını derken doğruyu söylüyordu demek.

Eskiden, daha huzurlu günlerde, şehrin surlarının ötesini ve uzakta uzanan tarlaları görebiliyordum. Ama şimdi havada bir duman ve kirlilik vardı, buna da neredeyse şükrediyordum çünkü düşmanı bozguna uğratmak için kendi birliklerimizin ülkemize verdiği zararı görmek istemiyordum.

Geriye çekilirken birkaç saat önce gelmiş olsam, bazı askerlerimizin cesetlerini de görmüş olabileceğimi düşündüm. Avluda da çatışma olmuştu, ancak görünüşe göre düşman askerleri şimdiye dek ölmüş askerlerimizden kurtulmuştu. Cesetlerini hiçbir zaman yaşlı ailelerine teslim edemeyecektik ve çoğu insan sevdiklerinin sonunun ne olduğunu asla öğrenemeyecekti. Derinden iç çektim ve sonunda kendimi yatağa atma arzusuna yenilip kendi evimde bir tutsak olduğumu unutmak ister gibi gözlerimi sıkı sıkıya kapadım.

Uyandığımda bir an nerede olduğumu çıkaramadım, başım birinin omzuna yaslanmıştı ve her ne kadar hınca hınç olmasa da fazlasıyla kalabalık koridorlardan beni geçiren birinin omzuna başımı yaslayarak taşınmakta olduğumu yavaş yavaş da olsa fark ettim. Kafamı kaldırmadan bile kimin kollarında olduğumu biliyordum çünkü o misk kokusu

ve yürüyüşü tanıdıktı. Steldor büyük merdivenlere doğru yönelirken uyandığını fark etti.

“Sana hiç kimseye haber vermeden ortadan kaybolduğun için kızırdım,” diye beni hafifçe azarladı. “Ama seni sağ salım bulduğum için mutluyum.”

Başımila onayladım, içine kaçtığım bu uyuşukluk kozasını tamamen terk etmek istemiyordum. Başka bir şey söylemeden, beni Kumandan’ın odasına götürdü, oradaki diğer insanların yanından geçirerek beni Cannan’ın kullanmama izin verdiği yatağa bıraktı. Beni bırakıp diğer adamların yanına gidince ben de birkaç dakika daha uzandım. Ama o mahmur halimden sıyrılmaya başlayınca yalnız kalmak istediğim de beni terk etmeye başladı, bu yüzden de odaya girip en yakındaki duvarın dibine çöküp dizlerimi göğsüme çektim.

Cannan’ın odasında pencere olmasa da ana girişten geçtiğim için güneşin tamamen battığını biliyordum ve bizi belirsizliklerle dolu bir gece daha bekliyordu. Yapılacak şeyler tükenmeye başladığından saraydaki hareketlilik gittikçe azalıyordu ancak insanlar endişeli ve kıpır kıpırlardı; nihai planımızın ne olduğunu, bu trajik kaostan nasıl zaferle sıyrılacağımızı öğrenmek istiyorlardı, tabii böyle bir planın olmadığını bilmiyorlardı.

O gece gözcüler Cannan’ın umduğundan çok daha geç bir vakitte döndüklerinde verecek iyi bir haberleri yoktu. Çok iyi eğitim alan gözcü birliklerinden oldukları ve ormanın içinden gizlenerek gidebildikleri halde şehrin kuzeyindeki surların öteki yanında ilerlemekte güçlük çekmişlerdi. Düşman her yerdeydi ve her şeyi görüyorlardı. Bir, hatta iki kadını ormandan geçirip dağın eteklerine ulaştırmak neredeyse imkânsızdı, intihardan farkı olmayacağını ve annem ile benim kılık değiştirip kalabalığın içine karışıp sarayda kalmamızdan daha büyük bir risk teşkil edeceğini söylüyorlardı.

Buna cevap olarak Cannan, “Kahretsin,” dedi. “Sizce onları...”

Gözcülerden biri, “Tünelin girişine adam yerleştirmemişlerdi. sanıyorum gizliliği ifşa edilmemiş, efendim,” dedi. “Biz de Çokyırlileri tünelin varlığından haberdar edecek bir şey yapmadık.”

London'ın da bir gözcü olduğunu anımsayınca acaba rütbece kendilerinden yüksek askerlerin sözünü kesmek ortak bir noktaları mıdır, diye düşündüm. Neyse ki Cannan bunu bir hakaret olarak algılamadı, eli ile üç adama dışarı çıkmalarını işaret etti, içlerinden birine de alaylarının komutan vekilini görmek istediğini bildirmesini emretti.

Steldor babasının planlarının değişmediğini varsayarak, "Birileri yakında onları buradan çıkaracak mı?" diye sorarken yorgunluktan artık odaklanma yeteneğini kaybetmiş gibi görünüyordu. Yine gidip köşedeki koltuğa oturdu, bir kez daha başını geriye attı.

"Evet. Çıkış sorunlu olabilir ama başka şansımız yok. Komutan vekilim gelir gelmez gitmesi *gerek* herkesin gidebilmesiyle ilgili bir plan yapacağız."

Steldor'un bu imayı es geçmeyeceğini biliyordum ama tepki göstermedi. Uyanık kalmaya çalışıyormuş gibi gözlerini ovuşturdu ama elini çektiğinde başı yine yana düştü, bedeni zihninin direncine yenik düşmüş gibiydi. Cannan uzunca bir süre onu izledi ve ben oğluyla geçirebileceği ne kadar vakti kaldığını bilmediğinden hafızasına hatıralar naksetmeye çalıştığını düşündüm.

Gözcülerin kendilerine haber verebilme sırasına göre komutan vekillerinin biri gelip biri gidiyordu, sonunda altı kişi olmuşlardı. Steldor uyanmadı ve Cannan en güvendiği adamlarla görüşürken onu uyandırmaya kalkışmadı.

"Siz ikiniz en kısa süre içerisinde Kraliçe'yi güvenli bir yere götüreceksiniz. Davan, sen onunla gideceksin, eskiden gözcü olan en az bir özel muhafızın onu korumasını ve ona rehberlik etmesini istiyorum. İhtiyacınız olabilecek her türlü şeyi yanınıza alın. Destari nerede?"

"Henüz kendisini bulamadık, efendim," diye yanıtladı Halias.

"O da Kraliçe Alera'ya eşlik etmeli. Zamanında bulunamazsa, Halias onun yerine gideceksin."

"Evet, efendim."

Cannan hâlâ koltukta uymakta olan Steldor'a baktı.

"Onu kendi isteğiyle gitmeye bir kez daha ikna etmeye çalışacağım. Ama reddederse onu zorla götüreceksiniz... Gerekirse bayılırız."

Büyük ihtimalle böyle bir şeyi bekleyen komutan vekilleri bunu onadılar.

“Davan hazırlıklarınız tamamlandığında ofisime gelip rapor verin. Harcanacak zaman yok. Destari’yi gören olursa onu bana...”

Cannan’ın sözlerini yarıda kesen ve Steldor’un olduğu yerde zıplayarak uyanmasına neden olan bir gümbürtüyle saray temellerinden sarsıldı. Sarsıntı sadece birkaç saniye sürdü ama ardından uzunca bir süre odanın dışından bağırış çağrış ve çığlıklar duyuldu.

“Neydi o?” diye sordu Kumandan ama birinin gelip onları haberdar edeceğini bildiğinden odadaki adamları neler olup bittiğini öğrenmeleri için dışarı yollamadı.

Bir kalp atımlık sürede Kumandan’ın odasına gözcülerden biri daldı, çırpınarak bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

“Cephanelik, efendim. Kışladaki. Ha... Havaya uçuruldu!”

“Ne?”

Kumandan şoke olmuştu. Steldor ayağa kalkmıştı ve diğer herkes bezgin bir şekilde olan biteni konuşuyordu. Ben dikkat çekmemeye çalışarak olduğum yerde kaldım çünkü neler olup bittiğini öğrenmek istiyordum. Sonra Cannan birden olan biteni kavradı.

“Destari’yi bulun,” diye emrettikten sonra gözlerini Steldor’a çevirdi. “Kriz stratejisi. Aramızda kriz stratejisini bilen tek kişi oydu.”

Ancak işte tam o sırada aranan külhani muhafız odaya girdi.

“Planı her halükârda yürürlüğe koymaya mı karar verdiniz, efendim?” diye sorduktan sonra diğer komutan vekili dostlarının suratlarındaki şaşkınlık ifadesini fark eden Destari’nin suratı asıldı. “Efendim, neler oluyor?”

Şiddeti daha az ama daha belirgin bir gümbürtüyle olduğumuz yerde sarsıldık. Cannan cephanelik haberini getiren gözcünün yakasına yapıştı ve onu kapıya doğru fırlattı.

“Hastaneyi mi vurdular bakın. Haydi!”

Adam telaş içinde dışarı çıkarken Cannan tekrardan odadakilere döndü.

“Ben bu stratejinin uygulanması için emir vermedim. Böyle bir şeyi ancak biz bilebiliriz. Bunu haberim olmadan biriniz mi organize etti?”

Hepsi bir ağızdan, "Hayır, efendim." diye yanıt verdi.

"Kumandan, hissettiğimiz patlamaların şiddetine bakarsak... Bu tür bir yıkımı yapabilecek güce sadece Cokyri'liler sahip," dedi Halias. "Ama böyle bir şey yapmalarının manası yok."

"Kışlada insanlar var. onlardan biri de Baelic," diye herkese hatırlatmada bulundu. "Bu tür kaynakların düşmanın eline geçmemesi gerektiğini düşünen zeki adamlar. Ve ölü bir düşman askerinin üzerinden Cokyri'lilerin patlayan tozuna ulaşmış olabilirler."

"Ama cephanelik ve hastane, eğer hissettiğimiz onların patlamasıysa, elbette kışlanın içindeler, yani oradaki adamlar bu hedeflere ulaşmayı başarmış olabilirler." Destari onaylarken biraz şüpheliydi. "Ancak Kral'ın teorisi doğruysa diğer hedeflerin hiçbirisi vurulamaz. Bu imkânsız olur."

"Bekleyeceğiz," diye yanıt verdi Cannan kararlılıkla.

Dakikalar derin bir sessizlik içinde geçiyordu sonra gözcü yine içeri dalarak hastanenin gerçekten de havaya uçurulduğunu söyledi. Kimse daha bir şey diyemeden şimdiye dek hiç tecrübe etmediğimiz bir şekilde bütün saray sallanmaya başladı. Eşyalar yere düşüyor, odanın içindeki insanlar dengelerini koruyabilmek için iki yana sallanıyorlardı. Artık koridorlarda gerçek dehşet çığlıkları duyuluyordu.

"Neler oluyor?" diye bağırان Cannan odasından dışarı fırlayınca ben de ayağa kalkıp yanımda Steldor'la ana girişe yönelen kumandanın peşine takıldım. Destari de geldi ama diğer muhafızlar odada kaldılar, herhalde şu anda kumandanlarının ne yapacağından emin değillerdi.

Tam Cannan askerlerini paylamaya hazırlanıyordu ki pencerelerinden dışarı görünen yukarı katlardaki bir adam bize seslendi.

"Değirmen ve ana depomuz! Bir hamlede gitti! Düşman çıldırıyor!"

Destari'nin kafasını çalıştırmaya zorladığını görebiliyordum ve elbette Cannan da aynı durumdaydı.

"Kim?" diye sorarken kara bakışları, gözleri buğulanan komutan vekiline kaydı.

"Bu planı bilen tek bir kişi şu anda aramızda değil, efendim; hem bu kişi Cokyri'lilerin tozunu da kullanmayı bilir ve sadece tek bir kişi düşmanın arasında fark edilmeden ilerlemeyi başarabilir. Bence bu... London, efendim."

Kumandan bunun imkânsız olduğunu ama parçaların yerine oturduğunu düşünerek kaşlarını çatıyordu.

Neredeyse fısıldayarak, “Bu nasıl olur?” derken Destari’nin söylediklerine inanamıyor ama umarsızca haklı olduğunu ümit ediyordum çünkü London’ın dönüşü bana çılgın bir ümit veriyordu. Ama kimse bana cevap vermedi.

“Yanma birini alıp ahırlara git,” diye emretti sonunda Cannan. “Haklıysan London’ı saraya getirmemiz lazım ve sanırım şu anda son hedefe varmak üzeredir.”

Destari başıyla hemen onaylayıp yanımızdan ayrıldı. Cannan bana baktı, sonra da beni kolumdan tutarak tekrar odasına götürürken Steldor arkamızdan geldi.

Diğer kumandan vekilleri durumdan haberdar edildikten sonra, içeridekiler neler olabileceği hakkında konuşurken odanın içini bastırılması zor bir uğultu kapladı. Bazılarının da işaret ettiği gibi belki de bunu hiçbir zaman öğrenemeyecektik. Destari gitse de kimseyi bulamayabilirdi; ayrıca belki de ölümüne gidiyor olduğunu kabullenmek kolaydı. Taştan sağlam bir kale olan sarayımızda tehlike kol geziyordu.

Aramızdan daha önceden belirlenmiş sığınğa gidenlerin Destari’nin dönüşünü bekleyeceği konuşulmamıştı. Eğer London onunla beraberse önemli bilgiler aktarabilirdi. Yanındaysa ikinci bir kez daha Cokyri’den nasıl olup da kaçmayı başardığını herkes bilmek isteyecekti.

Sonra yine yeri sarsan dördüncü patlamayı hissettik. Başımı eğerek içeride mahsur kalmış bir at olmadığını umarak içimden sessizce kraliyet ahırlarına veda ettim ancak kraliyet faytonlarını ve erzakı yok etmenin mantıklı olduğunu biliyordum. Yine orada geçirdiğim acı tatlı anılarıma da veda ettim, ne de olsa Narian bana içini ilk kez ahırlarda dökmüştü ve ona tünelden orada bahsetmiş, bilmeden kız kardeşimin kaçırılmasına zemin hazırlamıştım.

Artık her şey bittiğine göre Ulubey’in Miranna’ya neler yapabileceğini düşününce içim patlamalardan daha şiddetli bir korkuyla sarsılmaya başladı. Sancıyan kalbim onu bir daha göremeyeceğimi söylüyordu; belki de çoktan ölmüştü. Hayatta olsa belki onu daha kötü bir sonun bekle-

yebileceğini düşündüm, ne de olsa artık amacına hizmet ettiğine göre, Ulubey onu savaş ganimeti addedip, ona canı ne istiyorsa yapabiliirdi.

Destari'nin, Kumandan'ın odasından içeri girmesi sadece yarım saat sürdü çünkü patlamalardan sonra düşmanın dikkati epey bir dağılmıştı. London mucizevi bir şekilde hemen Destari'nin ardından içeri girdi, üzerindeki Cokry'li üniformasını saklamak için Destari'nin harmanisine bürünmüştü. Kenara çekilip eşikte elini sıkı sıkıya tutmakta olan genç bir kadını içeriye yönlendirdi. Üzerinde Cokry'li kadınlar gibi siyah bir pantolon ve siyah bir pelerin vardı ama kim olduğuna dair en ufak bir şüphe yoktu.

"Miranna," diye nefes alırken öyle rahatlamıştım ki neredeyse bayılacaktım, her şeyi unutup onu kollarıma aldım. Bana karşılık vermedi ve sarılmadı ama ben yine de onu kucakladım. Sonunda geriye çekildiğimde bana garip bir şekilde boş boş bakan mavi gözler gördüm. Fiziksel anlamda iyi duruyordu, gördüğüm kadarıyla yarası beresi yoktu ve hareket ederken acı çeker gibi değildi; aç değildi, hatta çilek kızılı o güzel saçlarının bukleleri bile gayet sağlıklı görünüyordu. Başka bir travma yüzünden kendisine benzemiyor olmalıydı.

"Şokta," dedi London kapıyı kaparken. "Çok şey atlattı."

Başımınla onaylarken gözlerime yaşlar doldu. Ne mevkime ne uygun olup olmadığına ne de London'ın duygularını belli etmeyen karakterine aldırmaaksızın London'a kocaman sarıldım ve o da beni bir anlığına da olsa kucakladı.

"Teşekkür ederim," derken neredeyse boğuluyordum. "Onu eve getirdiğin için teşekkür ederim."

Kız kardeşime döndüm, onu bir sandalyeye götürdükten sonra hiç bırakmak istemeyerek bir kez daha sarıldım. Halias odanın öteki ucundan bize bakıyor, benim yaptığım gibi kız kardeşime sarılma isteğini bastırmaya çalışıyordu. Miranna'nın da güvenli bir yere gitmek üzere benimle yola koyulması gerekeceğini idrak etmiş olmalıydı. Miranna onun odadaki varlığından haberdar gibi değildi, işleri kendisi için daha zor bir hale getirmemek adına elinden geleni yapıyordu. Nihayetinde hayattaydı.

"London," dedi Cannan kendine has o tavrıyla akla gelebilecek bütün soruları tek bir kelimeye sıkıştırarak. "Rapor."

“Ulubey gelene kadar yaklaşık sekiz saatimiz var.”

Açık seçik söyledikleri karşısında herkes beyninden vurulmuşa dönmüştü ve yüz ifadeleri tek tek değişirken durumun vahametini anladıkları belli oluyordu. Ancak Cannan her zamanki gibi soğukkanlıydı.

“Geleceğini biliyorduk,” dedi kısa ve öz bir şekilde.

“Beni Narian serbest bıraktı,” diye devam etti London. “Buraya dönebilmem ve Alera’yı kalan tünelden geçirebilmem için. Şüphe uyardırmadan birlikleri o alandan elinden geldiğince çekmeye çalışacak... Ancak çok sıkı denetim altında.”

“İkinci tüneli de biliyor mu?” Cannan’ın yüzünde huzursuz bir ifade belirdi ve Narian’ın adının anılmasıyla başlayan mırıldanmalar artmaya başladı.

“Evet ama kimseye söylemedi ve söylemeyecek, buna yemin ederim.” Doğrudan Cannan’ın gözlerinin içine bakarak ekledi: “Ona güveniyorum, Kumandan.”

Ya London’ın sesindeki ikna edici tondan ya da nadir olarak otorite karşısında gösterdiği saygıdan mıdır, bilmem ama herkes London’la hemfikir olmaya başladı, yalnızca Kumandan’ın yanıtını bekliyorlardı. Cannan sonunda başıyla onayladı.

“Ya Miranna?” Bu kez konuşan Halias’tı, gözlerini hâlâ vâsisi olduğu kişiden ayıramıyordu. “Onu yanında getirmeyi nasıl başardın?”

“Narian beni saldıktan sonra onu kaçırdım,” diye cevaplarırken London her kelimeyi üzerine bastıra bastıra telaffuz etti. “Onu arkamda bırakamazdım. Ama o yanımda olduğundan daha yavaş seyahat etmek zorunda kaldım, bu yüzden de umduğumdan daha geç gelebildim. Bunu söylemişken artık yola çıkmamız lazım.”

Kumandan masasının etrafından dolandı, harekete geçmeye hazırды.

“Biz de Kraliyet ailesini tünelden kaçırmayı planlıyorduk zaten,” diyerek London’ı bilgilendirdi. “Planımıza göre iki gruba ayrılacaktık, on dakika arayla yola koyulup saklanma yerine farklı güzergâhlardan gidecektik. Sen Alera, Miranna ve Davan önden gidin; her ikiniz de gözcü eğitimi aldınız, böylece Destari de burada kalıp bize yardımcı olabilir. Galen ve ben Steldor’la gideceğiz ve düşman hattının ötesine geçtiğimizde geri döneceğim.”

Destari, Cannan'ın geri dönmesine itiraz etmeye çalışarak, "Ama efendim..." diyecek oldu.

Cannan, "Birliklerimi terk etmeyeceğim," diye kestirip atarak tartışmaya bir son verdi.

"Senin bir yere gitmene gerek yok. Sana söyledim, ben burada kalıyorum." Steldor'un bakışlarında kararlılık vardı, kavgaya tutuşmaya hazır bir şekilde gergindi.

"Beni dinle, evlat," dedi Cannan, oğlunun yanına giderek ve bunu söylerken sesinden neredeyse çaresizlik akıyordu. Eliyle Steldor'un başının arkasını tutup esmer saçlarını parmaklarına doladı. "Bir kral olduğu sürece bir Hytanica vardır. Sen hayatta olduğun sürece Krallık tekrar tesis edilebilir."

"Ölü bir kral kimsenin işine yaramaz; hayattaki bir kral ise tehlike-lidir. Hayatta kalman Ulubey'in zaferini biraz olsun buruklaştırır," diye ekledi London. "Ama seni ikna edecek vaktimiz yok; bırak da bu kararı tecrübeli olanlar alsın."

Steldor babasına baktı, kararlılığı yitmeye başlamıştı. Cannan kararın alındığını bilerek oğlunun ensesini sıktı.

Steldor'la birlikte üzerimizi değiştirmemiz için dairemize götürüldük. Görüşmeye giderken giydiğim pantolonun üzerine kocamın bana ödünç verdiği kahverengi gömlek ile koyu yeşil harmaniyi giydim, saçımı ensede sıkı bir topuz yaptım. Görüşme salonuna tekrar girdiğimde, kedici saklandığı yerden çıkıp yanıma geldi, onu kucağıma alıp bağrıma bastırdım. Benim gibi koyu renkler giyen Steldor odasından çıkarken onu yanımda götürmeyeceğimi bildiğimden üzülerken kanepeye bıraktım. Kocamın bana ufak bir kama uzattığını görünce şaşırdım. Kocamsa bıçağı artık bir işime yaramadığı halde hâlâ yanımda taşıdığım Narian'ın koluma taktığı pazu bandına iliştirilmiş kına yerleştirmemi hayretle izledi. Ama ikimiz de tek kelime etmedik. Dairemizden büyük ihtimalle bir daha asla geri dönmek üzere çıkarken, son birkaç aydır iyice büyümüş olan kediciğe her nasıl olacaksa yolunu bulma özgürlüğünü tanımak için kapıyı bilerek açık bıraktım.

Galen'in da aralarında bulunduğu muhafızlarımızın bizi beklediği Kumandan'ın ofisinde tekrar bir araya geldik. Artık herkesin üzerinde

gözcülerin giydiği kahverengi deri cepkenler ve sıcak tutacak siyah harmaniler vardı. Cannan daha az dikkat çekmek adına çiftler çiftler lenmesi emrini verdi; ne de olsa şu anda burada tıklıp kalmış vatan-daşlarımızın öğrenmesini isteyeceğimiz son şey, şehrin dışına açılan bir tünel olduğıydı. Böyle bir durumda inanılmaz bir arbeye çıkardı. Ben Davan'la önden gittim, zindanın kapısına varana kadar krallar salonunu hınca hınç dolduran kalabalığı yarararak ilerledik, sonra da kapıdan geçip dar merdivenlerin olduğı boşluğa çıktık. İçeride bizi bekleyen bir özel muhafız vardı, gerekirse kapıyı arkamızdan sürgüleyecekti. Davan'a bir meşale verdi ve biz sükûnetle diğerlerinin de aynı yolu takip edeceklerini bilerek London ve Miranna bize katılana kadar bekledik.

Merdiven boşluğu loş bir şekilde aydınlatılmıştı; soğuk, boğucu ve kasvetliydi. Yerin altına insanların cezalandırılmak, işkence görmek ve ölmek için gönderildiğı bir yere gidiyorduk. Biz aşağı doğru inerken sarayın o bitmek tükenmek bilmeyen uğultusu duyulmaz olmaya başladı ama ben bir mezara iniyormuşuz hissinden kurtulamıyordum. Davan ve ben en aşağı indiğimizde, merdivenlerin genelde gardiyanların toplandığı geniş bir odaya açıldığını görünce biraz olsun rahatladım. Duvarlara hiç şüphesiz Cannan'ın emri üzerine meşaleler yerleştirilmişti ama görevde olan kimse yoktu. Miranna'yla birlikte merdivenlerden inip yanımıza gelen London'a baktım, sonra hızla özel muhafıza yapışmış, yüzünü göğsüne bastırmış olan kız kardeşimin yanına gittim. Ulubey'in zindanlarına kapatılmış olduğı işte o anda aklıma geldi ve kalbim hem onun için hem de aramızda olsa da hâlâ güvende olmadığı için acımaya başladı. Kollarımı ona sararak London'ın serbest kalmasını sağladım, o da birkaç hücreye doğru açılan çift kanath iki ağır kapıya yöneldi.

İkinci ekip de merdivenlerden inerken Cannan meşalelerden birini yerinden çıkardı ve London'a katıldı. Birkaç kelime ettikten sonra iki adam bizi kapının arkasında uzanan koridora yönlendirdi. Koridorun iki yanındaki hücreler yıllardır kullanılmıyor gibi görünüyordu ama Cannan bizi onlardan birinin içine sokarken yine de tüylerim diken diken oldu. London hücrenin ortasına gidip katman katman pisliği tekmeyle kenara savurarak gizli bir kapıyı ortaya çıkardı, belli ki bu yüzden bu hücre hiç kullanılmamıştı. Bir mahkûmun bu sırrı keşfetme riski göze alınamazdı.

London ahşap kapıyı çekti, sonra da elindeki meşaleyi dipte ne olduğunu görebilmemiz için aşağı bıraktı. Davan hemen atladı ve tünelin kapatılmadığını ve ifşa olmadığını tasdik ederken gözden kayboldu.

Birkaç dakika sonra, “Her şey yolunda,” diye seslendi.

“Alera, ellerini bana ver,” dedi London.

Mantıklı olduğunu bildiğim halde içim burkularak her ne kadar bunu istemesem de sıradaki kişinin ben olduğunu kabul ettim. London beni ve kız kardeşimi aşağı sarkıttıktan sonra atlayacaktı çünkü Miranna’nın güvenebileceği birinin yanında olması gerekiyordu, özellikle de bu şartlar altında, bu yüzden önce ben gitmeliydim. Her ne olursa olsun sakın kalması gerekiyordu çünkü histeri krizi geçirmesi halinde düşmana yakayı ele verebilirdik. Bu çukurun başında oturup ayaklarımı boşluğa sarkıtırken tüneli açanlara girişi daha kolay bir hale getirmediği için içimden sövüyordum. Sonra London’ın elimi tutmasına izin verdim.

Beni temkinli bir şekilde aşağı indirirken ayaklarım yere değmeden önce ciğerlerimin küf kokan havaya alışması için bana zaman tanıdı. Donuyordum, burası zindanlardan daha da soğuktu, aldığım her nefes burnumu ve boğazımı yakıp geçirmeme neden oluyordu. Miranna’ya yer açabilmek için dar koridorda biraz aşağı ilerledim, tünelin tamamının bu kadar dar olmayacağını umuyordum çünkü öyleyse tek tek ilerlememiz gerekecekti.

Yukarıda birinin, “Ha... hayır,” dediğini işittiğimde kız kardeşim olduğunu anlamıştım. “Oraya inmem, beni oraya indirme.”

“Mira,” diye seslendim, beni görebileceği bir yere çıkarak. “Emniyetleyiz. Sadece saklanmaya gidiyoruz.”

“Alera,” derken sesi titriyordu, sonra beti benzi atmış yüzüyle aşağı bana baktı. “Ben... Ben korkuyorum. İstemiyorum...”

“Biliyorum,” diye yanıtladım ve gerçekten de biliyordum. Bildiğim her şeyi bırakmaktan korkuyordum, tünelden çıktıktan sonra neyle karşılaşacağımızı bilmediğim için korkuyordum; ne de olsa Cannan’ın gözcüleri öldürülme ihtimalimizin yüksek olduğunu düşünüyorlardı; Hayatta kalmaktan da korkuyordum çünkü gölgelerin arasında saklanarak ne kadar süre yaşamamız gerekeceğini bilmiyordum. Ayrıca geleceğimden

de korkuyordum çünkü sonumuz ne olacak, bilmiyordum, tek bildiğim bizi bağrıma basacak bir Hytanica olmayacağıydı.

“Ben tam burada duracağımı,” dedim ikna edici bir tonla kendi huzursuzluğumu bastırarak. “Yalnızca bana bakmaya devam et, birkaç dakika içinde yanımda olacaksın.”

Sonunda ikna oldu ve London onu zemine bıraktı. Ona sarıldım, o sırada onu takip etmemiz için Davan bize seslendi ve diğer adamların arkamızdan yere iniş seslerini dinlerken Miranna’yı da alarak ilerlemeye başladım.

Tünel bir nebze olsa genişleyince çiftler çiftler ilerleyebildik, ayrıca tavan da aramızdaki en uzun adam olan Cannan’ın bile eğilmeden dimdik yürümesine izin verecek yükseklikteydi. London yolu göstermek için Davan’ın yanına geçmişti ve ben de başını omzuma gömen Miranna’yla hemen arkalarından ilerliyordum. Steldor ve Galen hemen bizim arkamızdalar. Kumandan da en sonda yer alıyordu.

Adım attıkça nefes almakta zorlanır olduk ve başı çeken Davan ve en sondaki Cannan’ın ellerinde meşale olsa da yolumuz karanlık ve ıslaktı hem de hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Temiz hava alma ihtiyacıyla endişem gittikçe artsa da dışarıda dünyanın varlığını devam ettirdiğini biliyordum. Her ne kadar zihnim bana bu karanlık tünele bir an daha katlanamayacağımı söylese de her geçen dakikayla birlikte havayı içime daha sık çeker olmuştum.

“London, biz ne zaman...” diye başladım ama hemen beni susturup tavanı işaret etti.

“Tam yukarımızdalar,” diye fısıldadı. “Neredeyse sonuna geldik.”

Dikkatle dinledim ve uzaktan gerçekten de sanki başımızın üstünden gelen boğuk nal sesleri duyuyordum.

Sonunda London’ın elindeki meşalenin ışığı toprakla kaplı bir duvarı aydınlattı ve büyük ihtimalle öldürülecek olsak bile dışarı çıkma vaktinin geldiğini anladım. Birlikte yola çıktığım adamlara şöyle bir bakınca her birinin beni ve Miranna’yı korumak için hayatını feda etmeye hazır olduklarını gördüm. Sonumuz böyle olacaktıysa Hytanica’nın en iyi ve cesur adamlarıyla birlikte ölecektim, bu da bana cesaret veriyor ve azmini kamçılıyordu.

YAMAN ADAMLAR

Tünel inşa edilirken kaçışa yardımcı olması için ahşap bir merdiven bırakılmıştı. Yıllar boyunca tahtalar çürümüşü ve artık hiç de sağlam görünmüyorlardı. London merdivenin açısını ayarladıktan sonra ilk basamağı kontrol etmek için adımını attığında, daha bütün vücut ağırlığını vermeden basamak kırıldı.

“Bu ilginç olacak,” diye mırıldandı ve yüzünde alaycı bir sırıtişla bize göndü. “Biri şunu sabit tutsun.”

Davan hemen öne atıldı. Çevik eski gözcü London hızlı adımlarla ağırlığını basamaklara vermeden dış taraflara basarak yukarı tırmanırken istediğini yaptı. Şans eseri ahşap kaçış kapısını açmak için üzerinde dengede durması gereken basamak ilkinden daha sağlam durumdaydı. Ne yazık ki kapı yerinden kımıldamıyordu. London ne kadar ittirse ittirsın bir milim bile oynamadı.

“Ya toprak ya çimen ya da köklerle kapanmış olmalı,” diye mırıldanan London aşağı atladı. Kısa bir süre Kumandan’la konuştuktan sonra bir kez daha merdiveni çıktı. Davan ve Steldor, Galen’i London’la beraber kapıya abanmaları için yukarı kaldırdılar ama yine de açılmadı.

“Kapıyı havaya uçurmanız gerekecek,” dedi London ciddi bir şekilde kısık sesle. “Artık geri dönemeyiz.”

“Narian birliklerini buradan çekmiş olsa bile çıkaracağımız ses düşmanın dikkatini çekecektir, bu yüzden elimizden geldiğince hızlı hareket etmeliyiz,” diyen Cannan, London’la hemfikirdi. Sonra da şefkat dolu bir sesle Miranna ve bana hitap etti. “Biz açıncaya kadar siz tünelde, geride

durun. Ama sizi yukarı kaldırıp dışarı çıkarabilmemiz için sonrasında hemen öne geçmelisiniz.”

Steldor, Galen ve Davan arkamızda durmak üzere tünelin içine ilerledikten sonra, London sırt çantasından bir kese çıkardı ve tekrar hızla yukarı çıktı. İki parmağını kaşık gibi kullanarak patlayıcı tozun bir kısmını çıkardı ve ahşabın kenarlarına dikkatlice yerleştirdi. Tekrar yere atladı ve iyice çömelip meşaleyi yukarı doğru tuttu. Kulaklarımı tıkadım ama dar tünelde ses yine de sağır ediciydi. Komutan vekilinin üzerine yağın ahşap ve toprak parçaları, elindeki meşaleyi söndürdü, neredeyse bir tepenin içine gömülüp kalmıştı. Cannan’a döndü, o da elindeki meşaleyi söndürdü, sonra London kendini yukarı çekerek açılan delikten dışarı çıktı.

“Çabuk,” dedi telaş içinde bize bakarken. “Miranna’yı kaldırın.”

Cannan ellerini kız kardeşimin beline koyup onu sanki bir bez bebekmişçesine rahatça havaya kaldırdı. London hızla kollarını yakaladığı gibi onu yukarı çıkardı.

“Şimdi Alera’yı,” dedi eski korumam.

Steldor elimi aldı, bir adım öne attı ama beni London’ın uzanabileceği kadar yukarı kaldırdığında beni bırakmaya isteksiz gibiydi.

London beni yukarı çekerken, “Birazdan görüşürüz,” deme ihtiyacı hissettim.

Benden sonra tırmanan Davan oldu, London son bir kez daha Cannan’la konuştu.

“Atlıların geldiğini duyuyorum. Sanırım artık gitmelisiniz.”

O ve Davan bizi ormana doğru yönlendirdiler ve emniyete giden tehlikeli yolculuğumuza başlamış olduk.

İki saat sonra bitap haldeydim ama yine de devamlı takılıp düşmeme neden olan kalın gövdeli ağaçların ve çalıların arasından hep yokuş yukarı tırmanarak ilerlemeye devam ettik. Bazen o kadar karanlık oluyordu ki yol arkadaşlarımı görmekte bile zorlanıyordum; bazense ay ışığı iskeleti andıran ağaçların arasından süzülüyor, küme küme karların üzerinden yansıyarak insanın tüylerini ürperten bir manzara yaratıyordu. Üzerimdeki harmani kalındı ama buz gibi kış havasının el ve ayak parmaklarımı

dondurmasına mani olacak kadar değil. Sanki kemiklerim zonkliyormuş gibi hissediyordum. Miranna da benden daha iyi bir durumda değildi.

Nereye gidiyoruz bilmiyordum ama Davan arkamızdan gelirken başı çeken London kendinden emin görünüyordu. Öyle icap ettiğinden yavaş yol alıyorduk ve London önümüzdeki alanı kolağan etmek için bu insanın içini karartan ve korkutucu gölgelerle dolu yerde birçok kez yanımızdan ayrıldı.

Birkaç kez at nalları eşliğinde Cokyri'li oldukları aksanlarından belli olan birilerinin konuşmalarını işittiğimizde korumalarımız bizi ormanın zeminine yatırdılar. Her seferinde içimi öyle dehşet bir korku kaphyordu ki üzerimize keskin kılıçlar iniyormuş sanısına kapılıyordum, bir insanın etinin bıçakla kesilmesi nasıl bir histir, diye düşünüyordum; silahın etimden çekildiğini hissedecek halde olursam çabuk olacağı kesindi. Eskiden tasavvur edilemeyecek, böyle kanlı bir ölüm ihtimali artık çok ama çok gerçektir.

Düşman yanımızdan geçip gittiğinde özel muhafızlar beni ve Miranna'yı ayağa kaldırıyordu ama ben arkamıza bakıp aynı Cokyri'lilerin Kral'ın da yanından geçip gitmediklerini ve ikinci ekibin de bizim kadar şanslı olup olmadığını düşünüyordum. London'ın biz oradan ayrılırken Cannan'a söyledikleri aklıma gelince, karşılaştığımızdan daha büyük bir tehlikeyle karşılaşabileceklerini düşünüyordum.

Güneşin ilk ışıkları ufukta görüldüğünde o iç karartıcı, gri ışık kuru ağaç dallarının arasından süzölmeye başladığında, London sonunda mola verebileceğimizi söyledi. Miranna ve ben ormanın içinde bulunduğumuz bu açıklık alanda buz gibi zemine yığıldık ve London bize içinde ekmek ve kurutulmuş et bulunan bir heybeyle susuzluğumuzu gidermek için bir de matara uzattı.

"Fırsat varken yemek yiyip uyuyun," dedi ayakta durup etrafı kolağan ederek. "Bir saatten fazla durmayacağız. Gündüz ilerlemek istemiyorum ama şu durumda ne kadar batıya gidebilirsek tehlikeden o kadar uzaklaşmış oluruz."

Kısa bir süre önce konuşmaktan çok dinlemeyi tercih ettiğini öğrendiğim Davan bir yorum yapmadı ama nöbet tutmak için bizim iğreti kamp alanımızın ucuna geçti.

"Diğerleri bize yetişmez mi?" diye sordum ağzıma yiyecek tıkip üzerine de su içerken. Miranna fazla bir şey yemiyordu, bu da beni endişelendiriyordu çünkü bu şekilde daha fazla dayanabileceğini sanıyordum. Ama o da en az benim kadar çok su içiyordu.

"Hayır," diye yanıtladı London. Davan nöbette olduğu halde dikkatini tamamen bize vermiyordu. "Onlar biraz daha farklı bir rotadan gidecekler. Biz varacağımız yere ulaşmadan onları görmeyeceğiz."

"Peki, güvenli tam olarak..."

"Yakında öğrenirsin," dedi sözümü keserek, beni sinir etmek için değil de daha çok asker içgüdüleri ona sessiz olması gerektiğini söylediğinden. "Biraz uyumaya çalış."

Başım la onayladım ve ekmeği heybeye koymadan önce koca bir parça daha kopardım. Kız kardeşimin titremesine mani olmak için vücut ısımı onunla paylaşmak adına ona içice sokuldum ve sızıp kaldım.

"Alera, uyan."

London kısık sesle ve telaş la konuşuyordu ve ben gözlerimi açarken eliyle ağzımı kapatmış tı. Hemen yanımdaki Miranna da kafası karışık bir şekilde ayılırken aynı muameleyi Davan'dan gördü. Davan, Miranna'yı ayağa kaldırdı ve onu ormanın içine sürükleyerek açıklık alandan çıkardı.

"Onlarla git," diye emretti London. "Şimdi. Birileri var."

Hemen ayağa fırladım, şamatacı sesler ormanın eteklerinden kulaklarım a gelince kalbim yerinden fırlayacakmış çasına atmaya başlamış tı. Yaklaşırlarken atlarının nallarının yerdeki kurumuş yaprakları hışırdatmış tığını duyabiliyordum. Süvariler, Cokyril'iydi ama seslerinin ne kadar gür çıktığına bakılırsa gecenin büyük bir kısmını zaferlerini kutlayarak geçirmişlerdi. Kız kardeşimin ardından ağaçlara doğru koştum, Davan'ın onu nereye götürdüğünü göremiyordum ve birden ayak bileğimden tutup beni yere çekti. Düşman düşmemi fark etmeyebilirdi ama şaşkınlık la attığım ufak cığlık dikkatlerini çekmiş tı.

"Susun," diye emretti bir kadın. "Duydunuz mu?"

"Neyi duyduk mu?" Erkek dostlarının kıkırdadıklarını işittik. "Bence birayı fazla kaçırдын."

"Kes sesini, manka falı, orada biri var," diye ısrar etti kadın ama daha önce konuşan adamı kadının söylediklerine aldır mıyordu.

“Demek ki geride kalıp kutlama yapan bir tek biz değilmışız,” dedi konuyu kapatmaya çalışarak. “Şaşırdın mı? Bizimkisi bu savaşın *bit-tiğini* daha anlayamadı. Artık kazandığımız halde bize başka görevler vermesinin bir manası yok. Bundan sonra kaçmaya kalkışan, sürüden ayrı düşmüş birkaç tane Hytanica’lıyı öldürmekten başka bir şey yapmamıza gerek kalmadı.”

“Kesinlikle.”

Bu konuşulanlar kafalarına dank edince adamlar o yarı sarhoş halleriyle ellerinden geldiğince ciddileştiler. Atlarından inip dağınık bir halde tepeden aşağı inmeye başladılar ve onları gördüğümüz anda Davan’ın kamalarını kınlarından çektiğini duydum.

Peki, London neredeydi? Saklandığım yerden onu göremiyordum ve açıklıktan ormana kaçtığımda nerede olduğunu fark edememiştim. Cokyri’liler artık çok ama çok yakınımızdaydı. İçlerinden dev gibi bir tanesi Miranna’yla birlikte uyuduğumuz yere eğilmiş, vücutlarımızın toprakta bıraktığı izi inceliyordu. İlkinden biraz daha ufak tefek olanı da onunla aynı yere eğilmişti, gözleriyle benim bıraktığım izleri takip etmeye başlamıştı.

“Beni mi arıyorsunuz?”

London nasıl olmuşsa tepenin yarısına kadar çıkıp saklanmayı başarmıştı ve birden ağacın birinin arkasından fırlayıp Cokyri’li kadını saçundan tuttuğu gibi bıçağını boğazına dayamıştı. Adamlar içine düştükleri duruma sinirlenerek yumruklarını sıkıp hemen bize arkalarını dönmek zorunda kaldılar.

Davan temkinli bir şekilde ayağa kalkarken bize, “Başınızı kaldırma-
yın,” diye mırıldandı, biz de hemen yüzümüzü kollarımızın altına gömdük.

Davan gayet sessiz bir şekilde açık alana doğru ilerledi ve ben başımı dikkatli bir şekilde kaldırdım, sağduyum neler olup bittiğini bilme arzuma yenik düşmüştü. Özel muhafız iki adama arkadan yaklaşırken Cokyri’li kadının engebeli arazi ve London’ın onu tuttuğu açığı nedeniyle yoldaşlarını göremediğini fark ettim.

“Bırak onu,” dedi düşman askerlerinden biri ama bu son sözleri oldu. Davan uzun bıçaklarından birini adamın ensesine sapladı, sonra da iki bıçağını dışarı doğru açtı. Bana sırtları dönüktü ama etraflarında

yere kalın koyu kırmızı bir mayi olarak kan döküldüğünü görebiliyordum. Adam öksürdü, boğuluyor gibi sesler çıkarırken yere çöktüğü anda ben insanın midesini bulandıran o çatırtıyı duydum, bu da London'ın o anda kadının boynunu kırdığı anlamına geliyordu, ona çok daha temiz bir ölüm bahşetmişti.

Eski korumam Cokyri'linin bedenini savurunca cesedi açıklık alana inen tepenin eteğinde ağaçların arasına düştü. Ben ayağa fırlamış kusmamaya çalışırken Davan bıçaklarını yere sürerek üzerindeki kanı temizleyip ilerledi ve London'ın yardımıyla adamların bedenlerini gözden uzaklaştırdılar. Miranna hâlâ yere yapışmış duruyordu, bu da hiçbir şey görmediği anlamına geliyordu ama korumalarımızın ne yaptığından tamamen bihaber olmadığından titriyordu. London onu şefkatle ayağa kaldırdı ama sonra gerginleşti.

"Hemen buradan uzaklaşmalıyız," dedi gereksiz yere; zaten kimse burada kalmak istemiyordu.

Davan onları izlememizi işaret etti ve ben ne kadar yorgun olduğumuzu unutup kollarım Miranna'ya dolanmış bir şekilde ardına düştüm. London bir kez daha ortalıktan kaybolmuştu ancak birkaç dakika sonra tekrar görüldü, Cokyri'lilerin atlarını getiriyordu ve ben onun işbilir ellerinde olduğumuz için çok talihli olduğumu düşündüm.

Davan, Miranna'yı kendi süreceği atın eyerinin üzerine oturturken, London benim kendi başıma at binmeme izin verdi. Bu beni biraz huzursuz etmişti, daha önce hiç bu kadar taşlık bir arazide at binmemiştim ama bir şey demedim, ehil olduğumun düşünülmesi hoşuma gitmişti.

London ne kadar uzağa gidersek o kadar az Cokyri'liyle karşılaşacağımız savında haklı çıkmıştı. Kuzeybatıdaki tepelerin eteklerine geldiğimizde bizi daha zor ama daha olaysız bir tırmanış bekliyordu. Cokyri'lilerin ne bizim krallığımızdan ne de kendininkilerinden bu kadar uzakta olması gerekiyordu.

Yapraklarını döken ağaçları ardımızda bırakmış, çam ağaçlarının arasından geçiyorduk, artık taşlık arazide kayalıklar ve yer yer kar kümeleri görülmeye başlamıştı. Her daim yeşil kalan iri gövdeli ağaçların biz tırmanmaya devam ederken gittikçe daha da şiddetlenen soğuk rüzgârı biraz kesiyor olmasına şükreliyordum.

Artık arazi o kadar dikleşmişti ki birkaç yüz adımlık yüksekliği katetmek için bir sağa bir sola dönüp ilerleyerek kilometrelerce yol gittik. Atlarımız için bile zor olan dik bir inişteyken neredeyse akşam olmak üzereydi ki kendimizi dar bir düzlükte üzeri kırmızıyla boyanmış devasa bir kayanın yanında bulduk; kaya o kadar büyüktü ki gölgesi aşağıdaki vadinin çoğunu kaplıyordu. London atından indi ve ben bir yerlerde yolumuzu kaybetmiş olmamız gerektiğini hissettim. Davan da atından inip Miranna'yı eyerden alarak yere indirince ben de kuşkuyla aynı şeyi yaptım.

Devasa çam ağaçları, dev nöbetçiler gibi birkaç yerde bu ıssız kayalığı koruyordu, dalları iyice büyümüş ve yerleri süpürüyordu. London iki ağacın arasından geçtikten birkaç dakika sonra tekrar geri döndü.

"Girebiliriz, güvenli," dedi.

Davan'la birlikte ağaçların ağır dallarını kenara çekip kayanın yüzeyinde dikey bir yarık ortaya çıkardılar. Duvar gibi kaya, yarısından diklemesine başlayıp aşağı doğru inerken genişliyor ve sonunda yere ulaşıyordu.

İki adam tek kelime etmeden bize el salladılar ve ben ağaçların arasından başımı eğerek geçerken Miranna da elimi tutuyordu. Sert kayalığa değerek bu yarıktan içeri girerken kız kardeşimi de peşim sıra çektim. Durup gözlerimin etrafa alışmasını bekledim çünkü o anda etraftaki tek ışık, batmakta olan günün girdiğimiz yarıktan içeri sızan zayıf ışınlarıydı. Çalışmakta zorlanan beynim aynı zamanda hafif bir su şıptısı da algılamıştı.

Arkamızdan gelen London bana çarparak öne geçti ancak ben o elindeki meşaleyi çelik ve çakmaktaşıyla yakana kadar yerimden kıpırdamaya cesaret edemedim. Etrafta dolanarak ışıltılı bir mağaranın taş duvarlarına tuttu, burası en az otuz adım derinliğinde ve yirmi adım enindeydi, tavan yüksekliğiyle boyumun üç katı kadar vardı. Hem toprağın yalıtım özelliği hem de rüzgâr olmaması nedeniyle mağaranın içi dışarısına göre sıcak sayılırdı. Şaşırtıcıydı ama burada hava, tünelde olduğu kadar küf kokmuyordu ve içeriden dışarıya doğru hafif bir esinti varmış gibi hissettim. Davan da atları saklayıp bize katıldığında, London elindeki meşaleyle bir başkasını yakıp Davan'a uzattı. Elinin bileğini

onu takip etmemizi belirtecek şekilde büktükten sonra eski korumam bizi sgnağının en dip tarafına götürdü ve meşalesinin alevinde bir gl oluşturacak şekilde sağ taraftan şarıl şarıl sular aktığını gördük.

“Yeni evinize hoş geldiniz,” dedi London acı bir alaycılıkla. Bir kez daha meşalesini çevrede şöyle bir gezdirerek etrafı aydınlatırken, ben sağ tarafta fiçılar dolusu buğday ve alkol, demet demet kurutulmuş ot ve meyve, yığınla hayvan postu, krk, birkaç farklı battaniye ve ihtiyaçımız olabilecek başka erzak ve malzemeleri gördüm. Sol taraftaki bir nişin içerisinde bir sürü silah vardı, biraz daha ileride neredeyse bir duvarı andırır şekilde odun yığılmıştı. Bu sgnağın muhtemelen yavaş yavaş da olsa son altı aydır bizim için hazırlandığı belliydi.

“Bu gece ateş yakmayacağım,” dedi London karşı cıkılamayacak bir ses tonuyla, “bu yüzden kendinize yatacak bir yer hazırlamak için birkaç tane post ve battaniye alsanız iyi olur. Ekmegiin ve kurutulmuş etin bir kısmını yiyeceğiz; gördüğünüz gibi oldukça çok miktarda içme suyumuz var. Bunun dışında uyumanızı öneririm. Sabah yapılacak bir sürü şey olacak.”

Meşalesini duvardaki yerine taktı, sırt çantasını açıp bahsettiği malzemeleri bana fırlattı. Ben bir kucak dolusu krk aldım ve onları mağaranın sağ tarafına hem bizi ısıtması hem de yatacak rahat bir zemin teşkil etmesi için yere yaydım. Kız kardeşimin etrafına sarmak üzere battaniye almak için geri döndüm, sonra da onu bu üstünkörü yapılmış dşekte yanına iyice yaklaştırıp ona yiyecek bir şeyler nerdim. London, Davan’la konuşmak için yanına gitti.

“İlk nöbeti ben tutarım,” diye önerdi. “Sen de yemek yiyip uyusan iyi olur.”

Yanımdan geçerken, London elime bir tutam kuru et tutuşturdu ve mağaranın ağaç dallarıyla kapanan ağzından dışarı cıkıp gözden kayboldu. Davan yanımda durup bize biraz su verdi, sonra da mağaranın diğer tarafında üst üste yığılmış odunların olduğu tarafta kendine bir döşek hazırlayarak bize biraz olsun bir mahremiyet sağlamış oldu. Ben de kız kardeşimin yanına uzanır uzanmaz sızıp derin bir uykuya daldım.

Sesler duyarak uyanıp olduğum yerde doğrlurken Steldor ve Galen’ın gelmiş olacağını umuyordum. Cannan şimdiye dek çoktan Hytanica’ya

geri dönmüş olmalıydı, hatta çoktan orada olabilirdi. Kumandan'ın kendi muhtemel ölümü hakkında oğluna söyledikleri ve ailemin başına ibret olsun diye gelebilecek şeyler aklıma gelince mideme bir ağrı saplandı. Babamla ilişkimizi tam olarak onarmayı başaramamıştık ve ebeveynlerimin ikisinin de Miranna'nın hayatta olduğundan haberi yoktu. Belki de bütün bunların olabilmesi için artık çok geçti.

Meşalenin loş ışığıyla aydınlanan çevreme hâlâ yorgun olan gözlerimle bakındığımda sadece London'ın Davan'la nöbet değiştirmeye geldiğini gördüm. London mağaranın ağzına doğru bir yatak hazırlarken kendimi mantıklı düşünmeye zorladım. Ne de olsa diğerlerinden önce ayrılmıştık, farklı bir rota izlemeleri yollarını uzatmış olabilirdi ve yolun yarısı boyunca ata binmiştik. Karamsar düşüncelerimi bastırıp tekrar yere uzandım. London çoktan huzurlu bir uykuya dalmıştı, bu da endişe edilecek bir şey olmadığı anlamına geliyordu. Uykunun beni tekrar baştan çıkartması fazla sürmedi.

Güneş doğduğunda, parlak güneş ışınları kavisli mağara duvarındaki çatlaklardan içeri sızıyor, mağaranın içini yer yer aydınlatırken diğer taraflar karanlıkta kalıyordu. Her ne kadar her yanım tutulduysa da kendimi tazelenmiş ve bulunduğum yerle ilgili inanılmaz bir merakla dolu hissediyordum. Kız kardeşim hâlâ uyuyordu ve London da, Davan da mağarada değillerdi, bu yüzden de etrafıma bakınmaya başladım.

Mağarayı daha yaşanabilir bir yer haline getirmek için biraz uğraşmak gerekecekti ama malzemeler oradaydı... Odun, hayvan postları, erzakın yanı sıra geçen gece bandajlar, iğneler, pamuk ve dikiş atmak için bir hayvan siniri gibi tıbbi malzemeler de olduğunu fark etmiştim; tam olarak ne olduğu belli olmayan bazı kıyafetler de vardı. Pantolonlar, gömlekler, birkaç tane etek ve harmaniler, fıçı fıçı bira ve şarap da. Mağarada ateş yakılan bir yer olduğunu görünce sevinmiştim, neredeyse doğal bir şömine gibiydi, mağaranın tavanı dumanı baca gibi yukarı çekiyordu ve yakılan o zayıf ateşin sıcak bir kahvaltının hazırlanacağına dair bir belirti olduğunu umuyordum.

Uyumakta olan kız kardeşime baktım, yakın bir vakitte uyanmayacakmış gibi görünüyordu, sonra çam dallarının arasından geçip bir gün önce tırmandığımız dik yokuşa bakan o dar düzlüğe çıktım.

Davan ve London'ın nerede olduklarını hemen gördüm, Davan at sırtındaydı, London da ona talimatlar veriyordu. Ben yanlarına gidince Davan başını kaldırdı, London da arkasını kontrol etmek için hemen döndü ve beni görünce suratı asıldı.

Sabahın ayazında titreyerek, "Bir haber var mı?" diye sorarken bir sorun olmasa ata binmeleri gerekmeyeceğini biliyordum.

"Steldor ve Galen gelmediler," dedi London hemen. "Daha yavaş ilerlemiş olabilirler ama on iki saat yeterli bir süre. Davan geri dönüp onları bulabilir mi bir bakacak."

"Onlara bir şey olmuş mudur sence?"

Yol boyunca kıl payı atlattığımız tehlikeleri düşündükçe aklıma bir sürü şey geliyordu. Ama elbette Steldor da Galen da, London ve Davan kadar yamanlardı ve Cannan yanlarındaysa daha da avantajlı durumda olurlardı. Hem Kumandan geri dönmeden önce onlara bir zarar gelmesini engelleme niyetindeydi.

London sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Onlar ehil adamlar," dedi. "Kendi başlarının çaresine bakabilirler." Sonra sesindeki o iyimserlik yitmiş bir halde ekledi. "Ama yenilmez değiller."

Davan, "Ne bulabileceğime bir bakacağım," diye söz verdi.

London atın kıcına bir şamar indirdi ve at bu zorlu inişe başladı, ardından komutan vekiliyle birlikte tekrar gizli sığınağımıza döndük.

Miranna biz içeri girdikten kısa bir süre sonra uyandı ama kalkmadı; bunun yerine hayvan postlarının üzerinde dizlerini göğsüne çekerek oturdu. Kısa bir süre sonra, London bana nerede yıkanıp güne hazırlanabileceğimizi gösterdi ve ben de kız kardeşime yıkanması için yardım ettim.

Ateşin sıcak bir kahvaltıya işaret ettiği konusunda haklı çıkmıştım ama bu alışık olduğum gibi bir omlet değildi. Bunun yerine London bana epey bir stokumuz olan yulaftan nasıl lapa yapılacağını gösterdi. Tek yaptığımız su ekleyip karşını ateşin üzerinde pişirmek oldu; sütümüz olsa daha iyi olurdu ama bir süre süt falan göremeyecektik. London bana ayrıca ateşi nasıl beslemem gerektiğini de gösterdi, bizim fark edilmemizi engellemek için gün içerisinde fazla duman çıkarmayacak şekilde ateş

yakmalıydık. Hal böyle olunca yardımcı olabileceğim birkaç konudan biri olduğundan mutfak işlerinden benim sorumlu olacağımı anladım.

Günü neredeyse hiç konuşmadan mağarada geçirdik. Miranna'nın kendisini daha güvende hissedeceğini umarak yatağını daha kuytu bir yere serebilmek için sağ köşedeki malzemelerin bir kısmının yerini değiştirmek epey bir zaman aldı; sonra da üzerinde uyuduğumuz postları, kürkleri ve battaniyeleri oraya yerleştirdim.

Miranna gerçekten de kendini köşede daha güvende hissediyor gibiydi çünkü bütün akşamüzeri döşesinde bir uyudu bir uyandı. London nöbet tutuyor, arada bir bizi kontrol etmeye geliyordu ama düzlükten ileri hiç gitmedi. Onu birkaç kez avlanma için kullandığı yayına bakarken yakaladım çünkü hiç et stokumuz yoktu ama bizi yalnız bırakamazdı. Bunun yerine yulaf lapası, asker kumanyası ve kuru meyvelerle kendimize bir ziyafet verdik.

Miranna'nın bana Cokyri'de başından geçenleri anlatmasını çok istiyordum ama onu konuşturmak için açmaya çalıştığım hiçbir sohbet konusuna ilgi göstermiyordu. Narian bana onun Başrahibe'nin tapınağında tutulduğunu söylemişti ve London onu oradan kurtarmıştı ancak bu medeni muameleye rağmen hiç de kendisi gibi davranmıyordu. Elbette, bırakın diğer yaşadıklarını, yalnızca kaçırılmak bile onun için bir travmaydı. Devam eden sessizliği bana Cokyri'ye vardığı anla Narian'ın Ulubey'le onu korumak için yaptığı anlaşmaya kadar geçen sürede başına neler gelmiş olabileceği konusunda endişelendiriyordu. Peki, nasıl bir muamele görmüş olabilirdi? Benimle konuşmazsa başından neler geçtiğini asla bilemeyecektim ve ona nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum. Onu her ne olursa olsun seveceğimi bilsem de saf ve dışadönük kız kardeşimin tekrardan ortaya çıkıp çıkmayacağından şüpheliydim ve bu düşünce içimi sonsuz bir kederle dolduruyordu.

Akşam olduğunda uyumaya sabırsızlanıyordum, zaten Miranna da uyumaktan başka bir şey yapmak istemiyor gibi görünüyordu. London da huzursuzdu. Eski korumam soğuğu kırmak için zaman zaman ateşi besliyordu. Ortada bir aşağı bir yukarı dolanmaktan sıkıldığında kollarını gergin bir şekilde göğsünde kavuşturup duvarlardan birine yaslanıyordu. Çok uzun zaman geçmişti. London on iki saat içinde bir şeylerin yanlış

gitmiş olabileceğini düşünebilirdi ama yirmi dört saat geçtiğinde bu artık kesinleşmişti. Steldor ve Galen'ın başı dertteydi.

Gözlerimi kırpmadan, kız kardeşimin yanında yatarken London'a manasız sorular yağdırmak istiyordum. Ölmüşler miydi? Cokyri'lilerin eline mi düşmüşlerdi? Davan onların izini bulabilir miydi? London'ın verebileceği yanıtta emin olmadığı soruları ne dinleyebilecek ne de bunlara cevap verebilecek halde olduğunu bildiğimden dilimi tuttum.

Gözlerimi kapayıp kız kardeşime o bilinmezlikte eşlik etmeye çalıştım ama huzurdan yoksun bir uyku uyudum ve neredeyse her saat başı uyandım. Ölüm ve yaralanmayla ilgili kâbuslar görüp durdum: London feci şekilde yaralanmıştı, ağzı açık kalmış Cokyri'li askerler ve kan içindeki Cannan'ı gördüm. Bu gördüklerim arasında hiçbir zaman sevmediğim kocamın yüzü de vardı.

22. BÖLÜM

KAÇIŞLAR

Safak sökmüştü ve güneş ışıkları mağaramıza süzölmeye başlamıştı ve ben London'ın herhalde bir kez daha gözcölük etmek için dışarı çıkmış olduğunu gördüm. Tutulmuş sırtımı gevşetmek için gerindim, sonra duyduğum bazı sesler üzerine yataktan çıkarken bütün sızlamalarımı unutmuştum. Dikkatli bir şekilde dinleyerek telaşla bir yarıktan başka bir şey olmayan girişimize yöneldim.

“Tünel artık kullanılamaz. Kaçmayı başardık ama kan izi yüzünden kilometrelerce takip edildik, sonra Davan bizi buldu ve Cokyrililerin dikkatini farklı bir kan iziyle çekip onları başka yere yönlendirmeyi denedi. Sanırım başarılı oldu; ne de olsa kimse bize tekrar yetişemedi.”

Girişi saklayan dalların arasından geçip insanın gözünü alan günışığına çıkarken konuşanın Kumandan olduğunu biliyordum.

Gözlerim ışığa alıştığında perişan ve bitkin haldeki Galen'ı gördüm, siyah bir atın dizginlerini tutuyordu. Hemen arkasında London ve Cannan atın iki yanında durmuş birinin ayaklarını üzengilerden çözmeye çalışıyorlardı ve daha yüzünü görmeden bu kişinin Steldor olduğunu anlamıştım. Artık bağılı olmadığı için babasına doğru kaykıldığında Cannan onu tam zamanında, arkasından kollarının altından yakaladı ve London da gelip hemen ayaklarını tuttu.

Cannan, “Galen, attan kurtul,” diye emretti ve bayağı sarsılmış görünen Saray Muhafızları Komutanı emri yerine getirdiğinde hayvanın sağrılarındaki kurumuş koyu renk lekeyi gördüm, sağ omzundan aşağı ayağından yere kadar iniyordu.

London ve Cannan, neredeyse kendinden geçmiş haldeki Steldor'u taşıyarak bana yaklaştılar ve ben daha rahat geçebilmeleri için ağaç dallarını iki yana çektim. Onu sığınakta ışığı en iyi alan yer olan mağaranın en dibine kadar taşırlarken ben de hemen arkalarındaydım. Steldor'u tam yere yatıracaklarken birkaç hayvan postu kapıp altına serdim, sonra da Miranna'ya baktım, uyuduğunu görünce içimden şükrettim.

"Kanamayı durdurmaya çalıştık," dedi Kumandan, Steldor'un yanında diz çökerken, London da diğer tarafta diz çöktü. Steldor'un üzerindeki biri ona, diğeri babasına ait iki pelerini de çıkardılar. "Ama yola devam etmemiz gerekiyordu. Ne kadar kan kaybetti, bilmiyorum."

London bir hançeri kınından çıkararak Steldor'un kırmızı gömleğini üstten kesince, Kumandan ve Galen'in, Steldor'un karnına sardığı kan içindeki sargı ortaya çıktı. Sağ tarafından yaralanmıştı ama bu, kıpkırmızı kanın göğsüne, pantolonuna ve kalın gocuğuna yayılmasını engellememişti. Sonra atının üzerindeki kurumuş kanı düşününce hâlâ hayatta olduğuna inanamadım.

London tek bir hareketle sargıyı keserken birkaç adım gerisinde duruyordum. Kafamı başka yana çevirsem de London'ın bedeninin gerilmesinden Steldor'un yarasının ciddi olduğunu anlayabiliyordum.

Cannan'ın meşum, neredeyse öfkeli bir şekilde, "Kanamayı durdurmak için sarmaktan başka çaremiz yoktu; temizlemek ya da dikmek için duracak vaktimiz de," demesi dikkatimi çekti. "Çok yakından takip ediyorlardı."

Söylediklerinden Galen'la birlikte kanamayı durdurmak için yaraya bezler doldurup sardıklarını anlamıştım. Hiçbir şey demeden London onları bir bir çıkarmaya başladı. Steldor derin ve acılı bir şekilde nefes alıp dişlerini gıcırdattı ama haykırmadı ve o anda ona şefkat sözcükleri mi söylemeliyim, kendi haline mi bırakmalıyım, bilemedim. Üzerine eğilmiş iki adam benim yarayı görmemi engelliyordu ama Steldor'un yüzündeki ıstıraptan ve zar zor nefes almasından, London'ın her parçayı çıkarmaya kararlı olduğunu anlayabiliyordum.

"Bıçağın ağzı alt kaburgalarına değmiş, sonra da aşağı kaymış olmalı," diye mırıldandı özel muhafız. "Derin bir yara. Bıçağın ağzı tırtıklı olmalı

yoksa geri çekildiğinde böyle parçalamazdı.” Muayenesini bitirdikten sonra London, Kumandan’a baktı. “Bu kanamayı durdurmamız lazım.”

Cannan ayağa kalktı, etrafına bakındı ve gözleri ateşte yanan közlere takıldı.

“Ateşte kor haline getireceğimiz bir bıçak ağızyla yarasını dağlayabiliriz.”

London başını iki yana salladı. “Kanayan yerlerin tam üzerine denk getirmekte zorlanırsınız, ayrıca başka bir delik açılmasına da sebep olabilir. Ama ben neyin işe yarayacağını biliyorum.”

Sesinin tonunu duyunca bir an duraksadım, sanki kendisi bile aklına gelen fıkirden hoşlanmamış gibiydi. Ayağa kalktı ve henüz geri dönmüş olan Galen’a bazı emirler verdi.

“Yaralanmalar için elimizde ne varsa getir. Çok fazla alkole ihtiyacımız olacak; sargılar ve dikiş atma malzemeleri; su ve daha fazla alkol.”

Galen başarıyla onaylarken şaşkınlık içinde mağarada etrafına bakınıyordu. Malzemelerin olduğu yere doğru ilerlerken ona beni izlemesini işaret ettim ve London kanlı ellerini yıkamaya gitti.

Cannan’a doğru şarap dolu bir matara fırlatırken, “Ona iyice içirin,” dedi.

Kumandan çömelerek Steldor’un omzuna dokundu ve oğlunun ıstırap içindeki yüzüne baktı.

“Yutabilmen için seni biraz olsun kaldırmam lazım.”

Steldor başarıyla onayladı ve Cannan omuzlarının altına ellerini yerleştirirken acı içinde irkildikten sonra çok dikkatli bir şekilde oğlunu göğsüne yaslanacak hale getirdi. Kumandan elinden kayıp gitmekte olan oğluna içki içirirken Galen ve ben malzemeleri getirip taşlı zeminde Steldor’un yanına bıraktık.

“Şarabın etkisini göstermesi için yirmi dakika bekleyeceğiz,” dedi London yanımıza gelince. “Ayrıca bu vakti deneyim kazanmak için kullanacağım. Bunu çok isabetli bir şekilde yapmak lazım.”

Çantasını bıraktığı yere doğru ilerledi ve içinde patlayıcı toz olduğunu bildiğimiz keseyi çıkardı. Steldor’un onu görebileceği bir yere gelmedi ama ateşin önünde Kumandan’dan birkaç adım ötede, zeminde bir yeri temizledi. Keseyi açıp parmaklarıyla bu gri tozdan çok az bir miktar aldı

ve hemen önündeki düz kaya parçasının üzerine çok dikkatli bir şekilde yerleştirdi. Ona baktığını görünce açıklama yapma ihtiyacı hissetti.

“Başka çarem yok ama bu o yarayı dağlamak için yeter de artar bile. Sadece kullanmam gereken miktarı belirlemem gerekecek. Yarayı kapatacak ama onu parçalamayacak miktarı bulmam lazım.”

Bu sözleri üzerine Cannan arkasına döndü. Ne yapacağını anladığından matarayı ağzına dokundurduğu Steldor’un boğazından aşağı akıtılabileceği kadar çok şarap akıttı.

Artık kocama odaklı değildim, London’ın yaptığı şey çok daha fazla ilgimi çekmişti. Tıbbi malzemeleri organize etmeyi bitiren Galen, daha iyi görebilmek için ayağa kalktı, sonra her ne kadar beti benzi atmış olsa da vekilin aklından neler geçtiğini anladı.

London ateşten kızıl kor bir parça odun aldı ve kayanın üzerindeki toza değirdi. Toz minik minik patlamalar yapıp neredeyse hemen söndü, bu yüzden bir sonraki sefer London bu patlayıcı maddeden biraz daha fazla aldı ve bu daha fazla tahribata neden olmadan amacını yerine getirebilecek miktarı tespit edene kadar böylece sürdü gitti. Sonra Steldor’un yanına geldi.

“Onu tutman gerekiyor,” dediği Kumandan oğlunu yavaşça tutup tekrar yere bıraktı.

“Alkol,” dedi London, Galen’a elini uzatarak. “Başlamadan önce bu yarayı dezenfekte etmem gerekiyor.”

Galen bir matara verince özel muhafız içindeki şarabı bol bol yaranın üzerine döküp Steldor’un gerilmesine ve acı içinde kıvranmasına sebep oldu. Çocukken bir yerlerimi kestiğimde ya da sıyrıldığımda yaramın bu şekilde temizlendiğini hatırlayınca içim titredi, insanın dizi sıyrıldığında bile alkolün ne kadar can yakıcı olduğunu biliyordum.

London bir parça kumaş alıp Galen’ın getirdiği kovanın içindeki suya batırdı ve ne yaptığını daha iyi görebilmek için kurumuş ve taze kanı sildi. İş bittiğinde kıpkırmızı olan bez parçasını Galen’a uzattı ve kesesini eline aldı.

Kral’ın nefes alışverişinin sıklaştığını fark eden London, “Bunu çok dikkatli yapacağım,” diye Steldor’u teskin etti. “Ve henüz ateşe vermiyorum. Sadece yerleştiriyorum.”

London tozu parçalanmış karnına serperken Steldor'un yüzü acı içinde gerildi. Sonunda ayağa kalktı, ateşe doğru yürüdü ve ucu yanan kıymık gibi ince bir odun parçası aldı. Sonra yaralı adamın yanında diz çöküp başıyla Cannan ve Galen'a işaret verdi.

"Tutun onu."

Daha önce Steldor'a şefkatli davranma konusundaki çekincemi bir kenara bırakmıştım. Yanına oturup başını kucağıma aldım. Cannan, Steldor'un sol tarafında Galen ise ayakucundaydı ve ben ellerimi kocamın saçları arasında gezdirmeye başladım. Kumandan deri kemerini çıkarıp oğlunun dişleri arasına sıkıştırdı, sonra da omuzlarını yere bastırmak için oğlunun üzerine eğildi, Galen da aynı şekilde bacaklarına bastırıyordu.

"Yap şunu," diye homurdandı Steldor. Bu cesaretlendirmeye özel muhafızın elindeki kor gibi sopayı hafifçe toza değirmesiyle tıslama ve çat pat sesleriyle kıvılcımlar çıkardıktan sonra tozdan geriye duman ve cızlama kaldı.

Steldor'un haykırmamak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. İnsanın midesini bulandıran yanık et kokusu burun deliklerimden içeri dolarken kocam babasına ve Galen'a deli gibi karşı koyuyor ve öyle çığlıklar atıyordu ki Cokyri'liğin duyup bizi bulabileceklerini düşündüm. Aslında Steldor'un bu kadar kan kaybetmiş olması iyi bir şeydi... Güçten kesilmemiş olsa onu zapt etmek için iki adam yeterli olmazdı.

Cannan da oğlu kadar ıstırap içinde görünüyordu ve ben Steldor'un iki yanağını tutan ellerime gözyaşlarının değdiğini hissettim ama bunlar benim gözyaşlarımdı. Sonra Kral'ın çığlıkları dindi ve ona biraz olsun huzur verecek bir bilinçsizlik haline kaydı.

Steldor artık hareket etnese de ne Kumandan ne de Saray Muhafızları Komutanı toz tamamen yanıp gidene kadar yerlerinden kıpırdadılar. London ateş görevini yerine getirdikten sonra birkaç dakika daha bekledi ve yaranın hâlâ kanamakta olup olmadığını kontrol etti. Kanamadığını görünce artık dağlanmış olan yarayı bir kez daha dezenfekte etmek için şarabı istedi.

Nasıl bir tepki vereceğimden korktuğumdan hâlâ Steldor'un yarasına dikkatle bakmamıştım. Bunu hisseden London bana gayet nazik bir şekilde oradan uzaklaşma izni verdi.

“Alera, artık onun bilinci yerinde değil. Miranna’nın şu anda sana ondan daha çok ihtiyacı var.”

Cannan’a kararsız bir bakış attıktan sonra bana başıyla onay vermesi ile Steldor’un başını hayvan postlarından döşəğinin üzerine gayet nazik bir şekilde bıraktım. Ben öyle yaparken, gözlerim her zaman taktığı kurt kafası uğuruna kaydı. Göğsünde biraz yana kaymış bir şekilde duruyordu, kan içindeydi. Onun için ne kadar önemli olduğunu bildiğimden birden onu emniyete almak istedim.

Cannan’a zinciri işaret ederek, “Bunu alabilir miyim?” dedim.

“O senin kocan, yani senindir, alabilirsin.”

Başımla onaylayıp uğurunu boynundan çıkardım. Steldor’un yakışıklı yüzüne son bir kez daha baktıktan sonra ayağa kalktım ve onu boynuma takmadan önce yıkayıp temizledim.

Miranna biz Steldor ile ilgilenirken uyanmıştı çığlıklar bittiği halde, elleriyle kulaklarını tıkamış bir halde duruyordu. Yanına gidip London yarayı dikerken onunla elimden geldiğince ilgilendim çünkü hâlâ konuşmak istemiyordu. Galen ayağa kalkıp temiz bir gömlek ve yeni hayvan postları getirirken diğer iki adam Steldor’un üzerindeki kan ve pisliği ellerinden geldiğince temizleyip onu mümkün olduğunca rahatlatmaya çalışıyorlardı. Karnını sardıklarında gayet ihtiyatlı bir şekilde Kral’ı yerinden kaldırıp, ateşin sol tarafında yeni hayvan postlarına yatırıp üzerine bir battaniye örttüler.

London, Cannan ve Galen kan ve kir içindeki giysilerini yıkayıp yenilerini giyerken hemen biraz yulaf lapası hazırladım. Bu iştah kapayıcı karışımdan hepsine birer çanak verirken bir araya toplanıp tek bir kelime etmeden aç kurtlar gibi hepsini yediler. Ne var ki, Galen’in ayakta sallandığını görünce yemek pişirme becerimin onu hasta edecek kadar kötü olduğundan endişe ettim.

Düşmemesi için kolunu yakalayan Cannan, “Biraz uyu, Saray Muhafızları Komutanı,” diye emrettiğinde rahatsızlığının yorgunluktan kaynaklandığını da açıkça belli etmiş oldu.

Galen başıyla onayladı ve hayvan postları ile battaniyeyi mağaranın sol tarafında bir süre önce Davan’ın yattığı, Steldor’dan ancak on adım ötedeki yere serene kadar ayık kalmaya kendini zorladı. Boylu boyunca

uzanmadan uyumaya başlamıştı ve çok uzun bir süre uyanmayacağını biliyordum.

Nihayet bir parça bir huzur ortamı oluşunca, London Cannan'a kendisine girişe kadar eşlik etmesini işaret etti. Elinde bir çanak yulaf lapası ile yatağına geri dönüp orada öylece oturan kız kardeşime baktıktan sonra peşleri sıra gittim. Geldiğimi fark etmişlerdi ama şükürler olsun ki beni yanlarından uzaklaştırmaya kalkışmadılar. London mağaranın duvarına yaslandı ve benim de içimi kemiren soruyu sorarken kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Neler oldu?"

"Cokyri'liler saldırdığında tam da tünelden çıkmak üzereydik. Sayıca bire karşı üç gibi bizden üstünlerdi ama Steldor'la Galen yirmi kişi gibi dövüştüler. Son Cokyri'liyi de katlettiklerinde, Galen düşman bizi takip etmeye başlamadan önce kaçabilmemiz için onların atlarından üçünü aldı. İşte sadece Steldor'un bildiği şeyi o anda fark ettik... Feci şekilde yaralanmıştı."

Cannan bir an ufka baktı, hâlâ olanlara inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Bu yarayı aldıktan sonra nasıl dövüştüme devam etti bilmiyorum ama öyle yapmamış olsaydı hiç birimiz oradan sağ çıkamazdık. Alelacele yarayı tamponlayıp sardım, sonra ata binmeye başladık, düşmanla aramıza biraz mesafe koyduğumuzda durup yaraya doğru düzgün pansuman yapmayı planlıyorduk. Ama izimizi hemen buldular."

Yaşadıklarını sanki bir ölüm kahmı meselesi değilmiş de bir askeri tatbikatmış gibi rahat rahat anlatan Kumandana hayretler içinde bakıyordum. Herhalde içinde fırtınalar kopuyordu ama bunu dışarı hiç yansıtmıyordu. Ancak görünen o ki, Steldor sayesinde kurtulmuşlardı. London ve Cannan'ın onun için aynı şeyi yapabilmiş olmaları için dua ediyordum.

"Galen ve ben Cokyri'lileri sırayla şaşırtmaya çalıştık ama iz sürme konusunda çok iyi eğitilmişler. İnatla peşimize düştüler ve her saat bize daha da yaklaşıyorlardı. Bu yüzden doğrudan buraya gelemedik ve Davan bizi bulduğunda iki kola ayrılmak üzereydik. Bir kumar oynayıp ona atlarımızdan ikisini verdik, ne de olsa Cokyri'liler üç atlı arıyorlardı; kendi

kolunu kesti ve kan izi ile kafa karıştırıp düşmanı şaşırtmaya çalıştı.” Kumandan sözünü bitirmeden önce uzun bir süre durdu. “Davan bize katılmadığına göre, planı fazla işe yaramış olabilir diye endişe ediyorum. Bizim hayatlarımızı kurtarıırken kendininkini kaybetmiş olabilir.”

Hikâyenin sonunda ağır bir sessizlik çöktü çünkü vermek zorunda kaldığımız ve verebileceğimiz kayıplar ıstırap vericiydi. Cannan bir an dönüp oğluna baktı sonra da dikkatini tekrar London’a verdi.

“Peki, sen Hytanica’ya nasıl döndün?” diye sordu o benzersiz tavrıyla.

“Beni Narian serbest bıraktı... Kaçmamı sağladı. Başrahibenin Tapınağında tutuluyordum çünkü benim onlara ancak nazik davranıldığında yardımcı olabileceğimi düşünüyor gibi görünüyordu; en azından, önceki tecrübeden işkencenin bir işe yaramayacağını biliyordu. Varlığımı Ulubey’den saklamış olmalı yoksa beni kesinlikle öldürürdü. On yedi yıl önce pek hoş bir şekilde ayrılmamıştık.”

Narian’ın adının geçmesi ve London’ın serbest kalması için gösterdiği yardım, hiçbir zaman tam olarak şüphe etmediğim şeyi doğruluyordu... Ulubey adına açmak zorunda kaldığı savaşa rağmen... Narian’ın sevgisi sorgulanmamalıydı ve Hytanica’ya sadıktı. Bir an gözlerimi kapatıp sakinleşmek için derin bir nefes alırken, komutan vekilinin bir önceki savaş sırasında Hytanica’da esir tutulduğu zaman hakkında bundan daha fazla bir şey söylemediğini fark ettim.

“Miranna’yı ve nerede tutulduğunu görmüştüm,” diye devam etti London. “Oradan onsuz ayrılmak gibi bir seçeneğim yoktu, bu yüzden de gardiyanlarının icabına bakıp onu yanımda getirdim. Tapınağın surlarından dışarı çıktığımızda, bir at çaldım ve neredeyse hiç durmadan Hytanica’ya at sürdük.”

Bundan sonra gelen sessizliği kafamı kurcalayan bir soruyu sormak için bir fırsat olarak değerlendirdim.

“Sence Cokyri’de ona ne olmuş olabilir?”

London beni birkaç dakika boyunca dikkatle süzerken, ne kadarını kaldırabileceğimi tartmaya çalıştığını anladım, sonra duvardan kendini çekip önümde durdu.

“Gözlemlediğim şeyleri anlatayım. Miranna, Başrahibe’nin ellerindeydi. Nantilam ona düzgün bir oda, yeterli yiyecek ve bakım sağlıyordu. Tapınağın duvarları arasında hiçbir şekilde zarar görmedi.”

“Gözlemlediğin bu, tamam. Ama sence ne oldu?” London’ın cevabını beklerken kalbim kaburgalarımın çarpar gibi atıyordu.

London istemeye istemeye de olsa devam etmeden önce derinden iç geçirdi.

“Pekâlâ, benim vardığım sonucu sana açıklayayım. Ben onu almaya gittiğimde, geceydi ve üzerimde siyah bir harmani vardı ve beni görünce dehşete kapıldı. Biz Hytanica’ya dönerken çok az konuştu ve hemen hemen hiç uyumadı ve karanlıktan çok korkuyordu. Bütün bunlar da bana başta Ulubey’in karşısına çıkarıldığını düşündürüyor. Narian’a baskı yapmak için kullanılmadan önce Ulubey’in esiri olduğunu düşünüyorum, bu durumda onun zindanlarında vakit geçirmiş olabilir. Ondan ötesini tahmin edemem.”

Nefes almaya çalıştım çünkü ciğerlerim genişlemek istemiyordu.

“Zaman içinde düzelecektir,” diye beni umutlandırdı ve o inanaçlım tek kişiydi.

İki adam konuşmaya devam ederlerken ben kız kardeşime bakmak üzere tekrar mağaraya girdim. Çok geçmeden London sırt çantasını almaya geldi ve Cannan da bana katıldı.

“Steldor uyanırsa yemek yemesi gerekecek. Galen’ı uyandır. Ben nöbet tutmak için dışarı çıkıyorum.”

Kumandan bunu mümkün olduğunca normal bir şekilde söylemişti ama bakışları hiç kıpırdamadan yatan oğluna kayıyordu. Onun da ayakta durmakta zorlanan Saray Muhafızları Komutanı kadar yorgun olduğundan emindim ve nasıl olup da kendini bırakmadığını merak ediyordum.

Başımınla onayladım ve Canan ile London birlikte dışarı çıktılar, London bıçaklarını ve okunu almıştı. Bir anda, erkeklerin orada bulunmaması, meşgul olması ve bir şey yapacak halde olmamaları nedeniyle bir süreliğine her şeyi benim kontrol altında tutmam gerektiğini idrak ettim.

Bu sorumluluğu memnuniyetle üstlendim, bir işe yarayabildiğime seviniyordum. Daha önce saray görevlilerinin idaresi dışında hiçbir sorumluluk üstlenmemiştim ve yeni bir his tadıyordum: güçlü olmak.

Odunlar hâlâ duvarın yanına yığılı duruyordu ama diğer her şey oraya buraya dağılmıştı. Steldor'a müdahale ederken ortalığa saçılan tıbbi malzemeleri topladım, hatta London'ın yaraya müdahale ettiği yerde duranları bile toplamaya gittim. Bandajları tekrar sardım, şarap şişelerine mantarlarını taktım ve yarayı dikmek için kullanılan, birbirine dolanmış iğne ile ipi de çözdüm. Bütün bunları kaldırdıktan sonra, kanlı giysileri alıp ateşe attım. Harmaniler yıkanabilir mi bilmiyordum, bu yüzden onları şimdilik bir kenara ayırdım. Hayvan postları da kan içinde kalmıştı ama herhalde temizlenebilirlerdi, bu yüzden onları da harmanilerin yanına bıraktım. Ortalığı toplamakla uğraşırken kız kardeşimle konuşuyor, bir an gelip de ilgisini çekip sohbet ettirebilirim diye ona neler yaptığımı anlatıyordum.

İlk uyandığında fazla bir şey yemediğini fark ettiğimden, "Aç mısın?" diye sordum. "Steldor uyanınca yer diye biraz daha yulaf lapası yapsam iyi olur herhalde."

Ateşin yanında yatan kocama bakarken bilincinin yerinde olup olmadığından emin değildim.

Miranna, "Hayır," diye mırıldandı başını öne eğerek. "Aç değilim."

Ona baktım ve bir damla yaşın taş zemine düştüğünü gördüm.

"Mira, ne oldu?" diyerek onu daha fazla konuşturabileceğimi umarak tatlı tatlı sordum.

Birkaç kez burnunu çekti ve her daim neşeli kız kardeşimi ağlarken görmek öyle garip bir histi ki onu nasıl avutacağımı bilemedim. Yanına diz çöktüm ve parmaklarımı saçlarının lülelerinden geçirmeye başladım.

"Kafam o kadar karışık ki, Alera. Ben... Ben nerede olduğumuzu bilmiyorum. Hatta şeyi bile bilmiyorum... Neler olduğunu bile hatırlamıyorum."

Tam bir cümle kurnasıyla yürekenerek, "Şehrin kuzeyinde, gizli bir mağaradayız," diye açıkladım. "Emniyette olmak için buraya gelmemiz gerekiyordu. Yuvamız... Hytanica'yı Cokyri'liler ele geçirdi."

"Anneciğim, babacığim?"

Boğazım düğümlendi ve dudağımı ısırp onu kollarıma aldım, bu soruya nasıl cevap vermem gerektiğinden, hatta verip veremeyeceğim-

den emin değildim. Bir süre sonra, aynı soruyu daha kaygılı bir şekilde tekrar sordu.

“Annem... babam?”

“Onlar geride kalmak zorundaydı,” derken boğazım düğümleniyordu, onu korkutmamak için kendimi kontrol etmeye çalışıyordum.

“Peki ya... Bana ne oldu?” dedi hüzün dolu bir sesle kucağında küçük bir çocuk gibi. “Her şey birbirine girdi. Şapele gittiğimi hatırlıyorum. Sanıyordum ki... Sanıyordum ki Temerson’la buluşacağım. Ama her yer karanlıktı... Sonra biri beni yakaladı... Ve boğuluyordum.” Titremeye başladı ve gözyaşları sel gibi yanaklarında boşanmaya başladı. “Öyle korkmuştum ki. Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum, yani Başrahibe’nin yanına götürüldüğümü biliyorum. Sonra da London geldi.”

Sesinden bir histeri krizi geçirmek üzere olduğunu anlayabiliyordum, onu iyice bağırma bastırdım, onunla birlikte ağlamayı o kadar çok istiyordum ki. Sonra kendimi tuttum, duygularımı kucaklaşmamıza aktardım. Sakinleştğinde onu teskin etmeye çalıştım.

“Şubatın başındayız, yakında bahar gelecek. Biliyorum, şimdi hiçbir anlamı yok gibi geliyor, belki de yoktur. Ama bitti artık, güvendesin. Ben sana yardım etmek için yanındayım.”

Cevap vermedi ama nefes alışı verisi sakinleşene kadar yanında kaldım ve sonunda uykuya daldı. Onun hakkında endişelenmeyi bırakmayı istiyordum ama hep yorgundu ve çok az yemek yiyordu.

O anda mağarada uyumayan bir ben kalmıştım. Galen yatağın üzerine yığıldığından beri kıpırdamamıştı, yarı yan yarı yüzükoyun, ağzı açık bir halde yatıyordu, Steldor’sa göğsü bir inip bir kalkmasa bir cesetten farksız görünecekti.

Çok yavaşça, kız kardeşimi kucağımdan alıp yere bıraktım, sonra da gidip birkaç hayvan kürkü alıp mağaranın taş zemininden biraz daha rahat bir yerde yatması için altına sermek üzere onu hafifçe kaldırdım. Sonra bir tencere alıp suyla doldurup yulaf lapası yapmak üzere ateşin üzerine yerleştirdim. Biraz yulaf almak için erzaklarımızın olduğu yere gittiğimde bu tatsız karışıma biraz lezzet katmak umuduyla kuru meyveleri inceledim. Sonra gözüme kuru üzüm takıldı ve onlardan bolca aldım.

Miranna ile bana ve Steldor kendine gelirse diye ona da yetecek kadar yaptım, sonra da bu ince karışımın az bir kısmını bir çanağa döktüm ve üzerine birkaç tane kuru üzüm attım. Sessiz bir şekilde yerken, lapanın kıvamının biraz koyu olursa daha lezzetli hale geleceğini anladım, meyveler gerçekten karışıma lezzet vermişti. Sonunda Galen'ın yattığı yerin karşısındaki duvara yaslanıp hem Miranna hem de Steldor'a bakmaya başladım ve kendimi kız kardeşime söylediğim şeylerin gerçek olduğuna inandırmaya çalıştım.

PRATİK KARARLAR

Sonunda biri kıpırdandı. Bir inleme duyunca birden dikleştim ve gözlerim yaralı kocama çevrildi. Ben onu izlerken pozisyonunu değiştirmeye çalıştı ama haykırdı ve ben hemen yanına koştum, Galen'i uyandırmadan önce nasıl olduğunu görmek istiyordum. Steldor'a kendi başıma bakabilecek gibiysem, Saray Muhafızları Komutanı'nı uykudan mahrum bırakmak istemiyordum.

Usulca ona seslendim, onu iyice ayıltmaya çalıştım, gözlerini aralayıp sersem gibi bana baktı, avcumu alına koyup ateşi var mı diye kontrol ettim. London yaralandığı zamandan böyle bir durumda en önemli risklerden birinin iltihap olduğunu biliyordum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorarken ateşler içinde olmadığını görünce rahatlamıştım.

Hemen cevap vermedi, kafası karışmış bir halde bana bakıyordu. Sonunda bakışları daha odaklı hale geldi ve soruma bir anlam verebildi.

"Şey gibi..." diyerek duraksadı, belli ki kafasını toplamakta güçlük çekiyordu. Ardından derin ve yavaş bir nefes aldıktan sonra, "Karnım yarılmış ve ateşe verilmiş gibi," dedi.

Gülümsedim, durumunun ciddiyetine rağmen, Miranna'nın aksine hâlâ kendisi gibi olduğunu görünce inanılmaz bir şekilde rahatlamıştım... Ancak gülümsememin yüzümde solması fazla zaman almadı çünkü Steldor'un sancılarını bastırmak için ellerini yumruk yapıp ıstırap içinde gerildiğini gördüm. Yüzünü yine bana çevirdi ama daha derin ve zorlanarak nefes almaya başlamıştı. Ona dokunmak, onu rahatlatmak

istedim ama başının arkasına bakmakta olduğumun farkında olduğum için acı çektiğini görmemi istemediğini biliyordum.

Bir süre sonra sesi çatallaşmış bir halde, "Bir şeye ihtiyacın var," dedi. "Acı için. Bana bir şey getir, ne olursa."

Her şeyin yığıldığı tarafa baktım, bizim için depolanan nebatlar hatırladım. Sonra Cannan'ın Steldor'un yemek yemesi gerektiği konusundaki talimatı aklıma geldi. Kumandan ağrı kesicilere değinmemişti ve yanlış şey almasına neden olarak Kral'a zarar vermek istemiyordum. İşte o anda durumu idare edebileceğim konusunda kendime güvenimi kaybetmeye başladım.

"Baban yemek yemenin önemli olduğunu söyledi." Galen'a baktım, onu uyandırmayı düşündüm ama çok derin uyuyordu. Genç adamı ihtiyacı olan uykudan mahrum bırakmak istemiyordum, bu yüzden onu rahatsız etmemeye karar verdim. "Sana biraz yulaf lapası getirsem daha iyi olur diye düşünüyorum."

Steldor umarsız bir şekilde iç geçirdi, kahverengi gözleri bana yalvarıyordu.

"İnan bana, Alera. Bir şey yemem mümkün değil tabii..." İçine hızla derin bir nefes çekerken boynu ve çenesi inlemesini bastırmaya çalışarak gerildi. "Elimizde ne varsa getir, *hemen*."

Yüzündeki ifade beni kararsızlıktan kurtardı ve ben elimizde ne varsa getirmek için erzakların bulunduğu yere koştum.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordum yanına oturup kucağımdaki bir sürü şeye tek tek bakmaya çalışarak. "Bu olur mu?"

Kabı inceleyip üzerindeki etiketi okudum.

"Güzelavrat otu olur mu?"

"O bir zehir, hayatım, bana onu vermezsen memnun olurum." Korkunç bir şekilde yaralı olsa da mizah yeteneğini kaybetmemişti.

Güzelavrat otunu hemen bir kenara koydum, onu daha fazla elimde tutmak istemiyordum.

"Bunun üzerinde ezilmiş meşe yazıyor," diye devam ettim küçük kesenin üzerine ilıştırılmış etikete bakarak.

Steldor yararlı bir şey bulduğumu belli etmek için bir parmağını havaya kaldırdı.

“Peki, bununla ne yapacağım?”

Bana talimat vermesini beklerken kucığımdaki diğer kapları, keseleri ve bitki demetlerini bir kenara koydum. Benim cehaletim hoşuna gitmiş görünüyordu ama gülmedi, bunun kendisine neye mal olacağını biliyordu.

“Onu şarapla karıştır ve bana getir.”

“Ne kadarını?”

“Bolca.”

“Ama sana gereğinden fazlasını vermek...”

“Alera, bu riski ahyorum.”

Gözleri tekrar kapandı ve hemen ayağa fırladım, bir şey yemeden tekrar kendinden geçmesini istemiyordum.

Şarap matarasını kaptığım gibi, kahverengi maddeden bolca olduğunu düşündüğüm bir miktarı içine ekledim, sonra tıpasını taktım ve bu muhteviyatın karışması için iyice salladım. Aklıma başka bir şey geldiğinde matarayı ona vermek üzereydim.

“Bu seni uyutur mu?”

Homurdandı ve sol eliyle saçlarını çekerek ne kadar bunaldığını gösterdi.

“Uyutabilir. Bence bu iyi olur.”

“Baban uyandıgın zaman yemek yemen gerektiğini söyledi. Sen yemek yiylene kadar uyumana izin veremem.”

“Kahretsin,” diye mırıldandı ve ben bunu yemek yemeye karşı çıkmaktan çok acı içinde kalma süresini uzattığımdan söylediğini biliyordum. “Babam nerede?”

“Nöbet tutuyor. Dışarıda bir yerde.”

Elini daha fazla havada tutamadı ve bir an çok derin bir nefes alarak sakinleşmeye ve düşünmeye çalıştı.

“Bana o şeyi içir, sonra yerim. Zaten beni hemen uyutmaz.”

Matarayı eline tutuşturdum, yardım isteyecek mi merak ediyordum, ihtiyacı olduğunu ima ederek ona hakaret etmek istemedim. Bir şey demedi.

“Ben gidip lapayı getireyim o zaman,” diyerek kendi başına halletmesi için onu yalnız bıraktım.

Tencere ateşin üzerinde pişiyordu ve birkaç kaşığını ona götürmek için ahşap bir çanağa koydum, üzerine de kendim için yaptığım gibi kuru üzüm serpiştirdim. Geriye dönüp baktığımda, sol dirseğinin üzerinde doğrulup şarabı kana kana içtiğini gördüm. hiç şüphesiz büyük bir acıya da tahammül etmek zorunda kaldığı belliydi. Dibine kadar içtikten sonra matarayı bir kenara fırlattı. sonra da sabırsızlıkla bana işaret etti, belli ki yemeğini de yemeden tekrar uzanmak istemiyordu. Vücudunu ne kadar zorladığını görebiliyordum ve böyle sağlam görünmek için bu kadar çaba harcamamasını isterdim ancak gururunu zedelemekten ona nasıl yardım edebileceğim konusunda bir fikrim yoktu.

Ona sunduğum yemeğe şüpheyile baktı ama itiraz edecek takati yoktu. Yemek yemenin eski gücüne kavuşmasına yardımcı olacağını kendisi de bildiğinden en azından birkaç kaşık yemeye çalıştı. Onu yemek yerken izlememek için ateşi beslemeye gittim ama tekrar yere uzandığını duydum ve baktığımda çanağın içindekilerin ancak yarısını yiyip geri kalanını bıraktığını gördüm. Vaziyeti göz önüne alındığında iştahsızlığı için onu suçlayamazdım ama Cannan'ın bunu yeterli bulacağından emin değildim. Öte yandan, en azından midesine şaraptan başka *bir şeyler* de girmişti.

On beş dakika içinde alkol ve ezilmiş meşe etkisini göstermeye başladı ve Steldor bir kez daha derin bir uykuya daldı. Yine yalnız başıma kalmıştım, bu sefer yapacak fazla bir işim de yoktu. Tekrar ateşin başına döndüm, yulaf lapasını karıştırarak iyice erisin diye daha fazla su ekledim. Şükürler olsun ki, çok geç olmadan... En fazla bir yarım saat sonra Cannan mağaraya geri döndü. Galen'in yanında durup çizmeli ayağıyla Saray Muhafızları Komutanı'nın koluna bir tekme atıp onu uyandırdı.

"Bu kadar güzellik uykusu yeter," dedi Cannan, Galen uykulu uykulu gözlerini açarken. "Nöbet değişikliği vakti geldi."

Galen somurtarak ayağa kalkmaya çalıştı, kendi kendine uyanmaya hiç de hazır değildi, o sırada Kumandan yaralı oğluna bakarak benim yanıma geldi.

"Steldor?" Sesi yorgun, boğuk ve endişeliydi.

"Uyandı. Onunla konuştum ve bir şeyler yedi. Pek fazla değil ama biraz yedi."

"Akli başında mıydı?"

“Evet. Bitkindi ve canı yanıyordu, istediklerini tam olarak yapabildim mi, bilmiyorum ama kesinlikle aklı başındaydı.”

Sonra birden aklıma ona verdiğim ağır kesici geldi ve gidip keseyi aldığım gibi Kumandan’a gösterdim.

“Benden bunu istedi, ezilmiş meşe, ben de şaraba kattım. İşe yaradı gibi görünüyor, tekrardan uykuya daldı. Umarım hata etmemişimdir.”

Ben daha lafımı bitirmeden Cannan başı ile onaylıyordu. “Güzel. Sanırım Galen olmadan halledebildin, değil mi?”

Saray Muhafızları Komutanı küçük şelalenin yanında mağaranın diğer ucunda yüzüne soğuk su çarpıyordu, konuştuklarımızın tek kelimesini duymamış gibiydi.

“Onu uyandırmaya kıyamadım,” dedim şefkat dolu bir sesle. “O da sizin kadar yorgundu.”

Kumandan, Steldor’un yanına gitti, tek dizinin üzerine çökerek elinin tersini oğlunun yanağına koyup ateşi var mı diye baktı. Bir sorun var mı diye yüzünü inceledim ama yok gibi görünüyordu; genç adamı kendi halinde dinlenmeye bırakmadan önce eliyle Steldor’un saçlarını hafifçe okşadı.

“Aç mısınız?” diye sordum ama başını iki yana salladı.

Yanımıza yaklaşmakta olan Galen ocakta pişen yemeğe aç kurtlar gibi bakıyordu ve ona aç olup olmadığını sormama gerek olmadığını anladım.

Cannan kendine mağaranın girişinde bir döşek sermek üzere Saray Muhafızları Komutanı’nın yanından geçerken, “Durumu iyi, en azından şimdilik,” dedi.

Galen için bir çanağa lapa koyup üzerine meyve ekledim ve o da hepsini hemen midesine indirdi.

“Hayatımda yediğim en iyi bulamaç,” dedi hafifçe sırıtarak, sonra da elinin tersiyle ağzını sildi. “Teşekkürler.”

Nöbet tutmak için dışarı çıkarken, çok uzun süredir ertelediği ve feci ihtiyaç duyduğu uykuya dalmak üzere yere uzanan Kumandan’ın yanından geçti.

Cannan kendine dinlenme fırsatı vermeden önce, “Steldor kımıldasa bile beni uyandır,” diye seslendi.

Kumandan'ın sözleri bir kez daha uyanık bir halde bekleyerek, nemli ve loş sığınamızda tek başıma vakit geçirmem gerektiği anlamına geliyordu. Tepeden içeri güneş ışınları süzüldüğü için şükreliyordum ancak sadece düştükleri yeri aydınlatıyorlardı ve güneşin hareketiyle yer değiştiriyorlardı. Meşalelerimiz ve ateş, çok uzağı aydınlatamıyordu ve duvarlar ile köşelerde yer yer karanlık alanlar kalıyordu. Ayrıca yerin içindeki sessizlik daha bir farklıydı: kuş sesleri, rüzgâr, ağaç dallarının hisırtısı ya da ayak sesleri olmadığından havaya tam bir sessizlik hâkimdi. Burada soğuk ve kasvetli günler geçirecektik.

Zaman sıkıcı bir şekilde akıp giderken yapabileceğim pek bir şey yoktu. Saniyeler, dakikalara dönüştü ve onu başka saniyeler, dakikalar izledi. Bir şeylerle oyalanma ihtiyacım arttı çünkü odaklanamayan zihnime hiç de hoş olmayan şeyler geliyordu. Düşünmek için böyle bir zaman bulmak hoşuma gitmemiştii çünkü hâlâ bir krallığım var mı diye dertlenip duramazdım; ailemi, dostlarımı, halkımı düşünmeden edemiyordum; London ve kız kardeşimi kurtaran ama belki kendini Ulubey'den koruyamayacak olan Narian'ı da düşünüyordum.

Sonra Galen'in daha birkaç ay önceki düğünü aklıma geldi... Hiç belli etmiyordu ama onun da içi kan ağlıyordu. Şu an şehirde, Tiersia hayatta olsa bile Galen'in nerede olduğu hakkında bir fikri olmayacaktı ve muhtemelen öldüğünü sanacaktı. Boşu boşuna üzülecekti. Ama gerçekten de bütün bunlar yersiz miydi? Burada tıkalıp kalmış haldeyken, ölmüşten beter değil miydik? Bir daha asla geriye dönmeyecektik. Gerçek düşünmek istediğimden çok daha acıydı.

Umutsuzluğumla baş etmek için kendimi oyalamak üzere bir şeyler bulmak adına kararlılıkla ayağa kalktım. Etrafı biraz temizlersem daha iyi hissedeceğime karar verdim ve su ısıttım. Hiç bir şey yapmasam bile, kesinlikle saçlarımı yıkamam gerekiyordu. Elimi başıma götürünce, biz yola çıkmadan önce yaptığım topuzdan dışarı fırlamış saç tutamları olduğunu fark ettim. Saçımdaki diğer tokaları nazik bir şekilde çıkarmaya çalıştım ama bunu yaparken zorlandığım yerlerde onları çekip çıkardım. Bunu yapmaya çabalarken saç tellerimi yolduğum oldu, onları ateşe attım.

Yelem, sanırım böyle demek daha doğrudu, ciddi bir ikilem yaratıyordu. Artık saçımı açtığım için tellerini omuzlarımda ve ensemdede

hissetmek ürpermeme neden oluyordu. Öyle kirliydi ki, arasında dallar ve yapraklar vardı ve birbirine dolanmıştı. Bunu yapmaya kalkışacak-sam birbirine karışmış yerlerini kesmem gerekecekti. Steldor'un bana verdiği bıçağı pazumdaki kınından çıkarırken bana istemeye istemeye verdiği silahı, oynamayı sevdiği saç tutamlarımı kesmek için kullanacak olmamın nasıl bir tezat olduğunu düşündüm.

Sıcak su dolu tası şelalenin dibinde oluşan göletin yanına taşıdım, uygun ısıya gelmesi için üzerine biraz soğuk su ekledim ve bu işi en rahat nasıl halledebilirim diye düşünmeye başladım. Saçımı fırçalayabileceğim bir şey yoktu, ayrıca temizlemek için sıcak sudan başka kullanabileceğim bir şey de. Bunalmış bir şekilde bıçağı aldığım gibi omzuma düşen tutamlardan birini kestim ve hiç umurumda değilmiş gibi ayağımın dibine düşmesi için yere bıraktım. Artık hayattan yoksun olan kahverengi saç tutamını aldım, parlaklığını yitirmişti ve sonra aklıma pratik bir fikir geldi.

O tutamı bir kenara fırlatıp bir tutam daha saçı elime alıp onu da kestim. Böyle devam ettim, saçımın kalan kısmını da tutam tutam ilkinin boyuyla aynı olacak şekilde kestim. Suya yansıyan aksimi inceledikten sonra bıçağı tekrar elime aldım ve saçlarımı omuz hizasından çeneme kadar kestim. Başrahibe'nin saçı da bu boydaydı. Arkama dönünce birinin şaşkınlıktan ağzı açık bir halde bana baktığını gördüm. Miranna kalkmıştı ve bana doğru geliyordu.

"Alera, ne yapıyorsun? Saçın!"

Parmağımı dudağıma götürüp sessiz olmasını işaret ettim.

"Yapmak zorundaydım, Mira. Gel bak, o kadar da kötü değil."

Yanımda dizlerinin üzerine çöktü ve mağaranın zemininden bir saç tutamı aldı.

"Ama kısa saç..." dedi ürkek bir sesle.

"Uzayacak."

Miranna bana krallığımızdaki kısa saçlı kadınları hatırlatmıştı. Saçların omuz hizasında kesilmesi, fahişelik yapanlar ya da suç işleyenlere verilen bir cezaydı ve aşağılanarak uzak durulması gereken kadınları belli ediyordu. Diğerlerinin ne düşüneceğinden endişe etmeye başlasam da doğru olanı yaptığımı biliyordum, böyle olması gerekiyordu. Birkaç hafta

böyle yaşadıkdan sonra saçlarım hiç açılmayacak bir şekilde birbirine dolanacaktı zaten, hem ayrıca... Şimdi beni hangi toplum yargılayacaktı?

“Mira, bence... Makul olan...”

Ona dokunmak için uzandım ve onun birbirine girmiş tutamlarını açmaya çalıştım ama ne önereceğimi bildiğinden saçını hemen geri çekti.

“Hayır,” dedi böyle bir şeyi düşünmek bile onu üzmeye yetmişti.

“Sadece saç,” dedim şefkatle onu ikna etmeye çalışarak. “Hem kısaldı mı çok daha rahat edeceksin. Kestiğim kısmını örüp saklayabilirsin.”

Gözlerine yaşlar dolmuştu ve nedenini biliyordum... Miranna saçlarım hep sevmişti. Hoplayan lüleleriyle güzel saçları ona ayrı bir hava katıyordu, şekil verilmiş ya da verilmemiş olsa da devamlı onlarla oynar, parmaklarına dolardı. O yürürken erkek çocuklar arkasından salınan saçlarına bakarlardı, kız arkadaşları da saçına şekil vermeye bayılırdı ve bu konuda zeki olduğundan bir daha göremeyeceğimizi anlamış olduğu annemden hep övgü dolu sözler duyardı. Yine de ben ona zorlayıcı bir bakış atınca başıyla onayladı ve sırtım bana döndü, gözlerinden yaşlar akarken alt dudağını küçük bir kız gibi öne çıkarmıştı.

Bıçağı bir kez daha elime alıp kesmeye başladım ama kız kardeşimin saçını benimki kadar kısaltmadım. Omuz hizasında olsa bile idare ederdi ve o bayıldığı lülelerinin bir kısmına kıymamaya özen gösterdim. Ben saçlarını tutam tutam işim sonunda bitene kadar keserken sessizce ağlamaya devam etti. Geriye kalan lülelerinin içinden parmaklarımı geçirdim, sonra da onları benim topuzumu sarmak için kullandığım kurdelelerle bağladım. Nasılsa uzunca bir süre ihtiyacı olmayacaktı.

“İşte,” dedim. “Bu haliyle saçma bakman daha kolay olacak, hem o kadar da kısa değil.”

Elini uzatıp ne yaptığıma bakmak istediğinde hâlâ burnunu çekiyordu, bir yandan da sudaki aksini inceliyordu. Fikrini beyan etmesini bekledim ama etmedi. Bunun yerine onun için bir araya topladığım çilek sarısı saçlarını alıp köşedeki döşegine geri dönüp kıvrıldı ve kıymetli lülelerine sarılıp orada öylece uzandı.

Bir süre onu izledim, hem pişmanlık duyuyordum hem de onu anlıyordum, sonra da saçlarımı ılık suyla yıkadım. Parmaklarımı saçlarımdan geçirdikten sonra şöyle bir savurdum. Her ne kadar ensem

açıkta kaldıysa da daha taze ve heyecan verici bir görünüm almıştım, en azından şu anki yaşam koşullarımız dâhilinde... Saçlarımı kesmenin beni Hytanica'da olduğu gibi o şımartılmış prenses, Kraliçeden farklı bir karaktere dönüşmeye izin verdiğini hissettim. Burada ehil ve saygın biri olabilirdim.

Sonra kestiğim saçlarımı ayıklayıp topladım, örüp en az karışık olanlarını birbirine bağladım ve onları asla kaybetmemek için pantolonumun cebine attım. Şoku atlattığında Miranna'nın da aynısını yapacağından emindim.

Kısa bir süre sonra, kız kardeşimin yanına oturmaya gittim ve sonunda benimle sohbet etmesini sağlamayı başardım. Sanki birisi ölmüş gibi hissederek çocukluk anlarımızdan bahsettik. Kimin ölmüş olabileceğini bilemezdik elbette ama eski hayatımızdan geriye eser kalmamıştı, böylece korkunç bir kayba uğratılmış oluyorduk. Sadece mutlu olduğumuz zamanlardan bahsettik çünkü nasıl bir ruh hali içinde olduğundan emin olamıyordum, hem üzücü zamanları hatırlamaya da değmezdi.

Steldor'un kıpırdandığını hissedince dikkatimi kız kardeşimden ayırmak zorunda kaldım ve başını huzursuz bir şekilde iki yana sallamakta olduğunu gördüm. Hemen yanına koştum, alnına koymak için elimi uzattım ama gözleri açıldı ve birden geri çekildi.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum çünkü bu sefer son kez uyanıldığında beni gördüğünden daha rahatsız olmuşa benziyordu. Üzerine örttüğü battaniyeleri sol koluyla iteklerken onları güçsüz bir şekilde üzerinden atmaya çalışıyordu.

"Steldor?" dedim kendinde olup olmadığını anlamak için.

"Ne?" Böyle sert cevap verdiğini görünce kendinde olduğundan emin oldum. "İyi misin?"

"Çok sıcakladım."

Yaralarının müsaade ettiği kadar yukarı kalktı, rahat bir pozisyon bulamadı ve ben ateşinin çıkmış olabileceğinden endişe etmeye başladım.

"Dur babanı çağırayım," dediğim anda Cannan'ın çoktan ayağa kalktığını gördüm. Hemen yanımıza geldi, Steldor'un yan tarafına geçip elinin tersini oğlunun alnına koydu.

Steldor, Cannan'ın da duyması için, "Çok sıcak oldu," diye yineledi.

Kumandan, "Belki de ateşe fazla yakınsın," diye makul bir açıklama getirmeye çalışırken Steldor'un artık istemediği battaniyeleri üzerinden çekiyordu. "Ama yerini tek başıma değiştiremem."

"Galen nerede?"

Steldor bu soruyu sorarken onu daha yakından inceledim ve terlemediğini gördüm: Cannan ateşe çok yakın olduğu konusunda haklı olabiliyordu.

"Galen iyi," diye cevapladı Cannan ve Steldor'un yüzündeki ifadeden bu soruyu içinde bulunduğu rahatsız durumdan çok endişeyle sorduğu anlaşılıyordu. "Nöbet tutuyor."

Steldor yutkunup başıyla onayladı. "Diğerleri nerede?"

"Herkes burada, güvende, ama Davan bizi aramaya çıkmış. Cokyril'lerin izimizi kaybetmesi için başka bir iz bırakacaktı," dedikten sonra Cannan durdu, sonra sesi çatlayarak lafını bitirdi. "Geriye dönmedi."

Steldor başıyla onayladı ama başka bir şey demedi. Sonra Kumandan bana döndü, kısacık kesilmiş saçlarını görünce yüzünde sorularla dolu bir ifade belirdi.

"Alera, içmesi için ona biraz su getir," dedi Cannan görünüşüm hakkında hiçbir yorumda bulunmadan.

Hemen göletin oraya seğırtip giderken bir maşrapa kaptım, Kumandan'ın emirler yağdırması beni rahatlatmıştı. Ben maşrapayı doldururken tekrar oğluyla konuştu.

"Uyandığında fazla bir şey yememişsin. İyileşmen için yemen şart."

Normalde olduğundan çok daha kırılgan bir sesle, "Biliyorum," diye yanıtladı Steldor. "Ben sadece..."

Sesi yitip gitti, bir bahane uyduramayacak kadar canı yanıyor ve yorgun olmalıydı.

"Anlıyorum," dedi Cannan. "Yine de." Sesinden Steldor'un midesine doğru düzgün bir şeyler girmesi gerektiğini işaret ettiği anlaşılıyordu.

"Yulaf lapasından başka bir şey var mı?"

"Çok fazla seçenek yok. London avlanmaya gitti ama o dönene kadar, ekmeğimiz, lapamız, kuru meyvelerimiz ve etimiz var. Birini seç."

Maşrapanın yanı sıra bir kovaya da su doldurdum ve ikisini de Cannan'a götürdüm. İkinci kez, kolunu oğlunun omuzlarının altından

geçirerek onu dikkatli bir şekilde yarı oturur bir hale getirdi ama Steldor acı içinde haykırdı ve kesik kesik soluk almaya başladı.

Cannan, "Tamam oğlum," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı, sağ kolunu oğlunu dengede tutabilmek için kullanırken, sol eliyle birbirine girmiş koyu renk saçlarını okşadı. "Tamam. İyisin."

Steldor babasının güven verici sesiyle sakinleşti ama yine de kesik kesik soluk alıp veriyordu. Maşrapayı Cannan'a uzattım ve ateş basmış oğluna suyu içmesi için yardım etti, sonra da maşrapayı kovadan tekrar doldurmam için bana uzattı. Benden biraz kuru meyve, lapa ve bir bez getirmemi istedi, sonra tekrar Steldor'un su içmesine yardım etti. Ben geriye döndüğümde, bezi kovaya daldırdı ve oğlunun yüzü ile boynuna soğuk su bastırdı. Steldor'u daha iyi bir şekilde yerleştirmiş olduğundan onu yemek yemeye ikna etti ve bu konuda benden daha başarılı oldu. Yeteri kadar yemek yediğinden emin olduğunda, Kumandan onu bir kez daha uykuya dalması için hayvan postlarının üzerine geri bıraktı.

"Sizce iyi mi?" diye kaygıyla sorarken artık Steldor bizi duyamayacağı için Cannan samimi fikrini benimle paylaşır mı diye merak ediyordum.

"Hasta olsa serinlemesi daha uzun sürerdi," diye yanıtladı Kumandan tekrar ateşi var mı diye bakarken. Yara iyileşiyor mu diye bakmak için Steldor'un gömleğini yukarı sıyrırken ben kafamı başka tarafa çevirdim. "Yarada biraz tahriş var gibi görünüyor ama henüz bizi huzursuz edecek bir durum yok."

Kumandan hem sargıları hem de oğlunun kıyafetini düzeltirken "henüz" demesi üzerinde bir yorumda bulunmadım. Sonra oturduğu yerde boş gözlerle etrafına bakan kız kardeşimi başıyla işaret etti.

"Nasıl?"

"O... farklı. Değişmiş."

"Yani vâsilik etmek durumunda mısın?"

Bunu onamak için bir ses çıkarırken bu garip sorusu karşısında kafam karışmıştı.

"Bir kriz anında yardım almadan her şeyi kim idare edebilir onu belirlemeye çalışıyorum," diye açıkladı yüzümdeki ifadeyi görünce ve birden tüylerim diken diken oldu.

"Bir kriz çıkmasını mı bekliyorsunuz?"

“Evet. Böyle bir duruma hazırlıklı olmanın tek yolu bu. Ama hayır; bizi burada bulacaklarını sanmıyorum.”

Ben daha bir şey diyemeden ayağa kalktı, daha önce kendisi için yapmış olduğu yatağa doğru ilerledi.

“Steldor uzunca bir süre uyuyacak. Ben de aynı şeyi yapmaya çalışacağım.” Bir an bana baktı, yüzünde hiç de alışık olmadığım bir gülümseme belirdi. “Alera, kısa saç her zaman bir utanç işareti değilmiş.”

24. BÖLÜM

KRALLIK İÇİN CANLARINI VERDİLER

Saatler sonra London döndüğünde yalnız değildi. Galen eti, yani geyiği, mağaradan içeri sokmak için nöbet tuttuğu yerden aşağı inmişti ancak eski korumam mağaranın ağzından içeri girdiğinde kolunda genç Lord Temerson vardı. Çocuk feci şekilde yorgun ve pislik içindeydi, vücudunun her tarafından paramparça olmuş giysilerinin parçaları sarkıyordu, bir de üzerinden düşecekmiş gibi duran bir kara pelerine bürünmüştü.

“Onu ormanın derinlerinde bir yerde gezinirken buldum,” dedi London sığınağımızın dibine doğru onu itekleyerek. “Pek kendinde değil,” diye ekledi özel muhafız hafifçe ama şüphe götürmeyecek biçimde belli ederek başını işaret etti.

Doğrusu Temerson da en az Miranna kadar şaşkın görünüyordu ama Miranna’yı gördüğünde hali tavrı değişti. Ansızın London’ı bırakıp benle ayağa kalkıp Temerson’a yaklaşan kız kardeşime doğru birkaç sarsak adım attı.

Tam önünde durduğunda, “Mira,” diye mırıldanarak beni kız kardeşime hitap etmek için kullandığım takma adı kullanarak şaşırttı. Başını eğmesiyle tarçın rengi saçları öne doğru eğildi ama Miranna ona doğru uzanıp saçlarını eliyle geri çekti, başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. Tehlikeli bir şekilde ağlamaya başlamak üzereydi ve London onu bulmadan önce neler yaşadığını tahmin bile edemezdim. Adamlar mağaranın

içine dağılmışlardı, London ortadaydı, Galen erzak yığının başındaydı ve adamlar içeri girdiğinde uyanan Kumandan yatağının yanında duruyordu, hepsi şaşkınlık içinde yeni gelen kişiye bakıyor, Temerson'ın orada ne aradığını anlamaya çalışıyorlardı. Steldor uyuyordu, artık üzeri daha az örtülü olduğu için daha mutlu görünüyordu ve Cannan'ın onun yattığı yeri değiştirmeye kalkmayacağını anladım.

Miranna ve Temerson öylece hiç konuşmadan duruyorlardı. Miranna Temerson'ın saçlarını okşarken, Temerson onun gözlerinin içine bakıyordu. Sanki onları gözetliyormuşum gibi hissettim ama mevcut koşullar altında onlara mahremiyet verme şansımız yoktu. Birkaç dakika sonra, Miranna onun koluna giren genç adamla birlikte köşesine döndü ve Cannan, London'a yaklaştı.

"Ona ne olmuş?" diye mırıldandı.

"Bilmiyorum. Normalde de pek konuşkan biri değildi, son olaylar da karakterine aksi bir etkide bulunmamış. Ona fazla sorgu sual etmedim. Önce onu güvenli bir yere getirmek istedim."

"Şu anda zamandan bol bir şeyimiz yok," diye yanıtladı Cannan. "Ona biraz vakit tanıyabiliriz."

"Peki ya, Steldor?"

"Birkaç saat önce uyandı, çok sıcakladığından şikâyet etti."

London'ın gözleri Cannan'ınkilerle buluştuğunda sıradan bir şeymiş gibi söylenen bu sözün aslında potansiyel bir manası olabileceğini anlamıştı.

"Biraz yemek de yedi ama yeterli değil," diye devam etti Cannan. "Ama şu anda huzurlu bir şekilde dinleniyor. Onun durumunu da zaman gösterecek."

"Bir sonraki nöbeti ben tutayım mı?"

"Hayır, ben tutamam. Bir süreliğine mağaradan dışarı çıkmak iyi gelecek. Yalnız..."

"Steldor'a bak diyorsun, biliyorum."

Cannan başıyla onayladı ve London geyik etini hazırlamak konusunda Galen'a yardım etmek için yanına gitti. Yapacak bir şey arayışında olduğundan ben de ardından gittim, Temerson ve Miranna'yı biraz

yalnız bırakmak istiyordum. Ben onlara yaklaşıırken, iki adam da bana kaşlarını kaldırarak baktılar, saçımın boyunu fark etmişlerdi.

“Pantolon, at binme, kısa saç... Bakalım bundan sonra ne gelecek?” diye sordu London iğneleyerek.

“Sanırım yulaf lapasından daha farklı bir şey pişirme beceresi,” diye cevapladı Galen.

Üçümüz hep birlikte güldük, feci şekilde stres atma ihtiyacı içindeydik. London’a baktım gerçek fikrinin ne olduğunu merak ediyordum ve başıyla onayladığını gördüm.

“Kabul etmek lazım, Galen,” dedi daha ciddi bir şekilde. “İşimize yarayacak tüm savaşçılara ihtiyacımız var. Haydi, artık insanların karınlarına doğru düzgün bir şeyler girsin diye uğraşalım.”

Et mucize gibiydi... Ağzıma atana kadar lapadan ve kuru, sert yiyeceklerden ne kadar iyi olduğunu fark etmemiştim. Ateşin etrafına dizildik, erkeklerin topladığı taşları tabure gibi kullanıp ziyafetin tadını çıkardık. Cannan bize katılmak için nöbeti bırakmıştı, arada bir gözleri hiç kıpırdamadan yatan oğluna kayıyordu ama onu uyandırmadı. Steldor sonra da yiyebilirdi.

Miranna ve Temerson kanadı kırık iki kuş gibi birbirlerine sokulmuş oturuyorlardı, hiç konuşmadan birbirlerine destek oluyorlardı. Yıkanmış ve üzerini değiştirmişti, düzgün görünüyordu ama ruh hali için aynı şey söylenemezdi.

Biz yemeğimizi bitirirken, Temerson tek tek üç cüsseli adamı süzüp durdu, yakında ondan da bir şeyler isteyeceklerini biliyordu. Kaderine boyun eğmeye hazır gibi görünüyordu ancak güvende hissetmek ve cesaret almak için parmaklarını Miranna’nın parmaklarına dolamıştı.

Cannan, “Ormanda nasıl kaybolduğunu anlatmak ister misin?” diye beklentisiz ve ısrarsız bir şekilde sordu. Çocuğu korkutup sinirlerini germek ilerleme kaydetmemizi sağlamazdı.

Temerson uzun bir süre hiç kıpırdamadan durdu, sadece kendi avucundaki Miranna’nın eline bakıyordu, kimse onu sıkıştırmaya kalkmadı. Sonunda başını kaldırdı, yüzünde hayret verecek kadar ciddi bir ifade vardı.

“Ben kaçtım,” dedi Kumandan’a hiç utanmadan ve normalde olduğu gibi kekelemeden. “Ulubey herkesin geleceğini söylediği gibi Hytanica’ya geldi.”

Can düşmanımızın adı anılınca Miranna biraz zırlıdı ama Temerson onun elini avucunun içinde sıkı. Kalbim şakaklarımda atıyordu çünkü Temerson’ın hikâyesini duymaya hevesli olsam da söyleceklerinden korkuyordum.

“Kral ve Kraliçe’nin teslim olma şartlarımızı görüşmek için karşısına çıkmasını istediğinde Narian da yanındaydı. Kral Adrik ve Leydi Elissia, Ulubey’in askerleri kapıyı kırmaya çalışırlarken halkımız adına konuşmak için ana girişe gittiler.

“Korkunç bir şeydi, şeytanın ta kendisi gibiydi. Uzun, gözdağı veren siyahlar içinde biri. Ellerin tek bir hareketiyle görünmez bir büyüyle önüne çıkan herkesi deviriyordu. Kral Adrik onunla konuşmaya çalıştı ama Ulubey çılgına dönmüştü. Bizim ‘oğlandan bozma kralımızı haklamayı beklediğini’ ve majestelerinin yokluğunun, korkaklığının, onu şefkate davet etmediğini söyledi. Sonra da Kral Adrik’e cesaretimizi göstermek için ne kadar fedakâr olabileceğimizi sordu. Kral ona masum insanların ölmemesi için her şeyimizi verebileceğimizi söyledi.

“Ulubey cevap vermeden önce nedense Narian’a baktı, sonra da Kral’ı yanıtladı. ‘Masumları korumaya zaten söz verdim,’ dedi. Sonra da Kral’a askerî kuvvetlerimizdeki tüm subayları çağırmasını söyledi. Ceza olarak onların hayatını alacağını, almazsa birliklerimize hiç acımayacağını söyledi.”

Mağaradaki herkes nefesini tutmuş gibiydi. Bahsi geçen askerî subaylar, tüm özel muhafızlar, her bir muharebe komutanı ve teğmen-den üst rütbedeki bütün askerlerdi. Narian, Ulubey’e masumlara zarar vermemesi konusunda yemin ettirirken teslim olan askerlere nasıl davranabileceğini hesaba katmamış olmalıydı.

Temerson olduğu yerde kaskatı kesilmişti, sanki öfke içine dalga dalga yayılıyordu.

“Tamamen insafına kalmıştık. Kral Adrik’in saray ve kışladaki bütün subayları çağırmaktan başka şansı kalmamıştı ve her biri çıkıp geldi. Ulubey, Kral’ın askerlerle özel bir görüşme yapmasına izin verdi ve

bunu yaparken de saraya sığınan diğer herkesin avluya çıkması gerektiği söylendi. Subaylar taht odasından çıkarken gayet metin ve dirayetliydi. Babam koluma yapıştı ve bana...”

Bir an duraksadı ama yüzündeki ifadede en ufak bir zayıflık belirtisi yoktu. Hislerine gem vurarak devam etmeye kararlıydı.

“Kral Adrik’in, adamların kaçabilirlerse kaçmalarına izin verdiğini, korkak olmakla suçlanmayacaklarını söylediğini anlattı. Babam bana gün gelip bunu kimse hatırlamasa da benim asla unutmamı söyleyerek hiçbirinin kaçmayı seçmediğini belirtti. Bunun yerine halklarını ve adamlarını korumak için canlarını feda etmeyi seçmişlerdi.

“Subaylar askerî eğitim alanına götürüldüler ve biz de koyun gibi peşleri sıra gitmeye zorlandık. Talim alanı Hytanica vatandaşlarıyla dolup taşıyordu. Ulubey subayları hepimizin görebilmesi için sahaya bakan tepenin eteğinde idam edilmek üzere tek sıraya dizdirdi. Eşleri, çocukları, kız ve erkek kardeşleri ve ebeveynlerini izlemeye zorladılar. Ben de izledim. Babam ölenlerin arasında on yedinci kişiydi.”

Konuşmak imkânsızdı; dehşet içindeydik. Ulubey’in zalimliği ef-saneviydi ama hiçbirimiz tam bir zafer kazandığında ve bizim artık ona karşı koyacak gücümüz kalmadığında bile bu kadar kalpsiz olabileceğini düşünmemiştik. Hem Temerson’ın babasının katledilişini böyle sakın bir şekilde anlatması... İnsanda iz bırakıyordu, ifade etmesi zordu. Boğazını temizledikten sonra, genç adam devam etti.

“Başlamadan önce sizi aradı... Hepinizi. Kral ve Kraliçe’nin gittiğini biliyordu ama Kumandan, Saray Muhafızları Komutanı ve London’ı özellikle işkence etmek için arıyordu. Orada olmadığınızı anladığında, Kraliyet ailesinin yanında olduğunuzu anladı. Bu yüzden de sığınağın yerini bilen Kraliyet ailesinin korumalarını çağırdı, gelmezlerse herkesi en yavaş ve en acılı biçimde öldüreceğini söyledi.

“İlk iki subayı acı vererek yavaş yavaş öldürdükten sonra, Halias, Destari ve Casimir diğerlerinin çabuk bir şekilde ölmesi için kendilerini feda ettiler. Onları saraya geri götürdüler.”

Bu kanlı hikâyenin arasında komutan vekillerinin, Narian onların kimliklerini rahatlıkla açığa çıkarabilecekken kendi istekleriyle teslim olduklarını fark ettim. Elinden geldiği kadar çok hayatı kurtarmaya ve

ne kadar merhamet gösterebilirse göstermeye çalışacağını söylemişti ve ben bu sözüne sadık kalacağına kendimi inandırmaya çalışsam da yine de efendisinin böyle zalimlikler yapmasını engellemeye çalışmış olması gerekirdi diye düşünerek hiddetleniyordum.

“Sonra sırayla hepsini katletti,” dedi Temerson duygusuz bir sesle, “her birisini çığlıklar atarak dizleri üzerine çöktürüyor ve onları herhangi bir silah kullanmadan kesiyordu. Çoğunda çabuk davrandı. Birkaç saniye içerisinde öldüler, sadece göstermeliklerdi. Ama bir kişide...”

Temerson’ın kahverengi gözleri Kumandan’a bakıyordu ve Kumandan hislerini belli etmeyen o tavrının ardından sanki çocuğun neler diyeceğini biliyor gibiydi.

“Ağabeyinizi tanıdı, efendim. Bir an Lord Baelic’i siz sandı. Narian ona yanlış kişiyi tarif ettiğini söyledi ama aranızdaki benzerlik yadsınmazdı elbette ve...”

“Ve hiç acele etmedi,” diye bitirirken Cannan’ın yüzü taş kesmişti sanki. Ama gözlerinde garip, şimdiye dek hiç görmediğim nefret alevleri yanıyordu. Ağabeyi Cannan’ın mevkii yüzünden, Cannan bu cezayı çekmek için orada bulunmadığından, talihsiz bir soya çekim benzerliği yüzünden korkunç bir şekilde katledilmişti. Başta Kumandan’ın gözlerinin içinde sadece hiddet vardı ama sonra suçluluk da eklendi, ardından ıstırap ama başka herhangi bir tepki vermedi. Nasıl bu kadar kontrollü olabiliyordu?

Bu dehşet gerçeği sindirmeye çalışırken elimle ağzımı kapatmıştım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

“Baelic olamaz,” diyebilirdim. “Bu çok yanlış, Baelic olmaz, o olamaz... Olamaz ...”

Yalnızca birkaç aydır amcam olan kişi ölmüş olamazdı. Onun bedeninin cansız yattığını düşünmek imkânsızdı; o yüzünden hiç silinmeyecekmiş gibi duran tebessüm, ailesine olan sevgisi ve Lania’nın pek de tahammül edemediği atlarına olan umutsuz aşkı yitmiş olamazdı. Peki, o olmadan Lania ve çocuklar ne yapacaklardı? Bu kadar ihtiyaç duyulan bir insanın öldüğünü düşünmek bile zordu. Ama Ulubey buna hiç ama hiç aldırış etmemiş olmalıydı. Ne mahvettiği aileyi umursardı, ne de haksız yere hayatını aldığı o adamı.

Steldor'la birlikte Baelic'in yeğeni gibi davrandığı Galen kül rengine dönmüş, dişlerini sıkıyordu. Cannan'a bakıp onun o inanılmaz dirayetini sergilemeye çalıştı. İçgüdüsel olarak çemberimizden uzaklaşmak ve yalnız kalmak istediğini ama Cannan'ı timsal alarak hislerine ket vurduğunu görebiliyordum.

"Ben... Bunu gördükten sonra kaçtım," dedi Temerson artık konuşmak istemiyormuş gibi mağaranın dibine bakarak. "Ulubey beni gördü ama güldü ve ben sadece bir çocuk olduğum için askerlerine peşime düşmemelerini söyledi. Ondan sonra hatırladığım tek şey, London'ın beni bulduğu."

Hikâyesini bitiren Temerson ayağa kalktı, zaten kimse de onu durdurmaya çalışmadı, Miranna'nın elini tutuyordu, ikisi birlikte yalpalaya yalpalaya mağaranın köşesine ilerlediler.

Cannan, Galen'a boğuk bir sesle, "Ona bir döşek hazırlayın," dedi, Temerson'ın olduğu tarafa doğru omzunu silkerek. Bir şekilde bunun Saray Muhafızları Komutanı'na içinde bulunduğumuz durumu ve disiplinli olmak gerektiğini hatırlatmak üzere yapıldığını anladım; garip bir teskin etme biçimiydi.

Galen bunu yanımdan uzaklaşmak için bir bahane olarak kullandı ama ben yalnız kalmaktan korkuyordum. Gözümün önüne yüzler geliyordu, yitmiş olan her bir kişi bu kâbusu artık daha da dayanılmaz hale getiriyordu: Başta Baelic, elbette; Tiersia'nın babası Baron Rapheth; Temerson'nın babası Teğmen Garrek; Tadark ve diğer tüm özel muhafızlar. Ve sorgulama için teslim olanlar... Başına buyruk ama kendini adamış Halias; London'ın can dostu sabırlı ve güvenilir Destari; köşeye sıkıştırılsa bile ölümüne sadık Casimir. Hepsi boşu boşuna acı çekiyordu; yerimizi asla söylemezlerdi. Ayrıca bütün bu olanların belki de en korkunç tarafı Ulubey'in idamlarının üzerinden birkaç gün geçmiş olmasıydı, bu süre zarfında aileler tarifi mümkün olmayan kederler içindelerdi ve bu zalimlik devam ediyor da olabilirdi, idam edilmekten kaçıp kurtulduktan sonra yakalananları daha da beter bir kader bekliyor olabilirdi.

Teselliye ihtiyacım vardı. Birinin çıkıp bana Temerson'm anlattıklarının kafası karışık ve korkmuş bir çocuğun uydurduğu hikâyeler olduğunu söylediğini duymak istiyordum. Ebeveynlerimi özlüyordum,

Temerson'ın anlattıklarını doğru anladıysam hâlâ hayattalardı. Aslında annem ve babamdan çok, ateşin yanından sürünerek kendimi London'ın güvenli kollarına atmak istiyordum. O güvenin ta kendisiydi, hep öyle olmuştu. Bütün bunları ortadan kaldırabilirdi. Ama London'ın eli Kumandan'ın omzundaydı. erkeklerin o her zamanki iktidar savaşını bir kenara bırakmış Cannan'a destek olmaya, onu anladığımı belli ederek, kendisini ne kadar takdir ettiğini göstermeye çalışıyordu.

Temerson'ın anlattıklarının ardından etrafıma bakındım, yaşlarla dolu gözlerle bitik bir haldeydim ama biz yemek yemeğe oturduktan sonra ilk kez Steldor'a bakınca birden tenim buz kesti. Huzurlu bir uyku uyuyamıyordu; bir o yana bir bu yana dönüyor ve elinde olduğu kadar pozisyon değiştirmeye çalışıp bir an kıpırdamadan duramıyordu. Bu mesafeden bile, ten renginin kırmızıya çalmaya başladığını ve vücuduna basan ateşi defetmek için üzerinden atacak bir battaniye olmadığından ne kadar büyük sıkıntı yaşadığımı görebiliyordum.

"Hayır," diye mırıldandım yasla kendinden geçmiş halimle. Ona doğru birkaç adım atarken aynı kelimeyi yineledim ve Cannan ile London hemen harekete geçtiler.

Kumandanın ilk yaptığı şey Steldor'u uyandırmak oldu. Oğlunun yanaklarına hafif ama telaş içinde tokatlar atıyor, adını tekrar tekrar her seferinde biraz daha yüksek sesle söylüyordu. Sonunda Steldor bir ses çıkardı ve gözleri aralandı.

"Baba," diye mırıldadı, üzerine eğilen adamın yüzünü tanımuştu.

London ve ben bakmaya devam ederken Galen aynı kaygıyla geride kalıp baba ve oğula hareket etme alanı sağladı. Steldor rahatsız bir şekilde kıpırdanırken gömleği tenine yapışıp teriyle sırsıklam oldu.

"Baba," diye bir kez daha yineledi ama bu sefer gözlerini kapatmıştı ve Cannan'dan bir şeyler *yapmasını*, acıyı yok etmek için ona yardımcı olmasını istiyordu.

"Steldor, sakın uyuma," diye emretti Kumandan. .

Bitkin oğlunun yanaklarını bir kez daha tokatladıktan sonra onu birden iyice ayılttı, Cannan ve London, Kral'ın gömleğini çıkarmakla vakit kaybetmediler. Kumandan'ın daha önce kullandığı kova ve bez olduğu yerde duruyordu ve bir kez daha oğlunun boynunu, göğsünü

serinleterek ölümcül bir hal almadan önce ateşi dindirmeye çalıştı. Bu sırada, London yarayı incelemek üzere sargıları açıyordu. Ben geriye çekilip eski yerime giderken Galen öne çıktı ve yaranın halini görünce yüzünü ekşitti.

London'a, "Size ne getireyim?" diye sordu.

"İltihapla başa çıkmak için civanperçemi. Ayrıca yeni sargılar da... İltihabı akıtmamız gerekecek."

Yaraya müdahale edişlerini izlemedim, ateşin başına geri dönmüştüm ama ne yaptıklarını çok iyi biliyordum. İltihabı akıtmak yarayı tekrardeşmek demekti. İltihabı ellerinden geldiğince akıtılabilmek adına diktikleri yerleri tekrar keseceklerdi.

London'ın işi bittikten çok uzun süre sonra bile Cannan oğlunun yanından ayrılmadı, çektiği acılardan kaçıp kurtulmak ister gibi bir dürtüyle çok fazla kıpırdanmasını önlemeye çalıştı. Onu serin tutmak ateşini düşürmeye yardımcı oluyordu, bu yüzden de ıslak bez ile oğlunun alev alev yanan tenini serinletmeye çalışıyor, devamlı onunla konuşuyordu. Kral çok çabuk uykuya daldıysa da kendisiyle konuşulduğunda uyanıyordu ve hâlâ iletişim kurabiliyordu.

London başka şeylerle uğraşırken sık sık gelip Steldor'un durumunu kontrol ediyordu. Cannan'la birlikte bir noktada Steldor'a geyik etinden yapılmış sulu bir yahni yedirmeye çalıştılar ama kocam başını öteki yana çevirip ağzını açmadı ve söylediğimiz hiçbir şey onu yemeği kabul etmeye ikna edemedi.

Sonunda, London Cannan'ın karşısında diz çöktü, Steldor aralarında uyuyordu. Yatağını ateşin yanından uzaklaştırmışlardı ve her ne kadar Kumandan ara ara ateşini ölçse de çok az bir düşüş vardı ama eskisine göre daha huzurlu uyuyordu. Durumun böyle ağır bir tablo sergilemesini, bunun olmaması için büyük çaba sarf eden Cannan'ın da London'ın da beklediğini ve artık kurtulmasının kesin olmadığını biliyordum.

Cannan ifadeden yoksun bir sesle London'a, "Harekete geçmek istiyorum," derken bana şöyle bir baktı. Ben de hemen başımı ateşteki közlere çevirdim, onları dinlediğimi bilmelerini istemiyordum. Gece tamamen çökmüştü, Miranna ve Temerson yan yana mağaranın dibindeki döşeklerinde uyuyorlardı... Normalde bu hiç de uygun olmazdı ama şu

anda tek niyetlerinin birbirlerini teselli etmek ve sıcak tutmak olduğu biliniyordu. Galen çoktan nöbet tutmaya gitmişti, yalnız kalmak istiyor olmalıydı ve ben ne halde olduğunu merak ediyordum.

Bana bakıp başımı önüme eğdiğimi gören Cannan, onlara dikkat etmediğimi fark ederek, "Onu sakatlamak istiyorum," diye devam etti.

London da, "Ben de aynı şeyi hissediyorum," diye yanıtladı. "Ama şu durumda sakat olanlar bizleriz. Ulubey'in zaferine gölge düşürmenin yolları olsa da yeteri kadar adamımız yok. Kadınları ve Temerson'ı az sayıda korumayla bırakamayız, ayrıca Steldor'un bakıma ihtiyacı var."

Normalde olduğundan çok daha gergin olan Kumandan, bir işe yaramadığını düşünüyor, içi içini kemiriyordu ama yine de söylenenleri kabul etmek zorunda kaldı.

London, "Ama bizim de şansımız dönecek," dedi zar zor duyulan bir sesle ortamı yatıştırmaya çalışarak. "İşte o zaman bütün bunlara pişman olacak. Onu bu yaptıklarına pişman edeceğiz."

Cannan cevap vermedi, bunun yerine oğlunun alınına elini belki bininci kez götürerek ateşini kontrol ettikten sonra uzun bir sessizlik oldu. London dilinin ucunda bir soruyla Kumandan'a bakıyordu.

"Ona Baelic'ten bahsedecek misin?" diye sordu sonunda.

Cannan hiç düşünmeden cevap verdi. "Hayır. Bilmesine gerek yok. Bunu bilmek içini parçalar, zaten Cokyri'liler o konuda epey iyi bir iş çıkardılar."

London, Cannan'ın kararına saygı duyduğunu belirtmek için başıyla onay verirken iki adam derin düşünceler içinde sükûnete gömüldüler. Bir süre sonra gözlerimi açık tutmakta zorlandığımı fark ettim ve göreceğim kâbuslardan korka korka yatağa ilerledim.

Sadece birkaç saat uyuyabildim; sonra Steldor görmezden gelemeyeceğim kadar huzursuzlandı ve ben yattığı yere gittim. Cannan ve London hâlâ yanındalardı, onu serinletmeye çalışsalar da pek başarılı olamıyorlardı. Ateşler içinde yanarak sayıklıyor, Cannan ve London yarasını daha da ciddileştirmesine mani olmak için onu yere bastırırken devamlı kıpırdanıyor, kimsenin elini üzerinde istemiyordu. Onunla konuşmanın bir anlamı yoktu ama Cannan yine de konuşuyordu... Steldor söylenenleri

duymuyor gibiydi ve kesinlikle anlamıyordu. Kurumuş dudaklarından, manasız seslerin arasında acıklı iniltiler dökülüyordu. Bir ara tamamen merakıma yenilip ona dokunmak için uzandım ama dokunmadan birkaç santim ötede elimi çektim, teninin alev alev yandığını vücudundan yükselen ısıdan hissedebiliyordum.

“Bu kısa bir süre sonra geçmezse beynine kalıcı zararlar verir,” dedi London, strese daha fazla dayanacak hali kalmamıştı.

“Biliyorum,” diye homurdandı Cannan. “Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

London birden ayağa fırladı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Kumandan, Steldor uzun uzun, insanın içini burkan bir şekilde inlerken, bu ondan hiç duyacağımı sanmadığım bir sestti.

“Kar,” diye yanıtladı London kısaca, Cannan’ın yanındaki boş kovayı kapıldığı gibi mağaradan dışarı doğru koşarken.

Çaresiz bir şekilde orada öylece dikiliyor, içimden ateşin yanına mı dönsem, diye geçiriyordum ama Steldor için o kadar endişeleniyordum ki bunu yapamadım. Cannan bana baktı ama yorumda bulunmadı ve bana kalmam için sessizce onay vermiş oldu, ben de gözünden irak olmak için mağaranın duvarına doğru gittim.

On dakika sonra London elindeki kovaya ağzına kadar doldurduğu, dışarıda yer yer görülen karla çıkageldi. Cannan, London’ın becerikliliğini başıyla takdir etti, hemen bir avuç dolusu karı alıp oğlunun boynuna ve çıplak bağrına bastırdı. Sudan daha soğuktu ama anında eriyince Steldor’un ateşinin ne kadar yükseldiği belli oldu. Çok geçmeden kova boşalmıştı ve London kovayı doldurmak için bir kez daha mağaranın ağzında gözden kaybolurken ardına bakmadan bir şey dedi:

“Galen’i içeri göndereyim.”

Saray Muhafızları Komutanı, bu süre zarfında hep nöbetteydi ve iki adamın yüz ifadelerinden onun için kaygılandıkları anlaşılıyordu. Genç subayın isteğinin aksine, onu kendi haline bırakmamak en iyisiydi ve artık kesinlikle uyuması gerekiyordu. Bunun mantığını düşünürken Cannan ve London’ın bu yorgunluğa ne zaman yenik düşeceklerini

merak ediyordum... Bizim için kendi ihtiyaçlarından feragat etmeyi ne zaman bırakacaklardı.

London'ın yerine içeri elinde dolu kova ile Galen girdi ve Cannan'ın yanına gidip kendisini evlat edinen adamın yanında diz çöküp can dostunun içinde bulunduğu perişan hale naçar gözlerle baktı. Cannan, Steldor'un durumu konusunda London'ın Galen'a bilgi verdiğini bildiğinden yine kar kullanmaya devam etti.

Saray Muhafızları Komutanı, "Ne yapabilirim?" diye sorarken, yorgunluktan ve üzüntüden titriyordu ama kelimelerinin ardında Cannan'ın hâlâ bir şeyler *yapılabileceğine* inandığına dair bir umut vardı.

"Git uyu," dedi Cannan kısa ve öz bir şekilde başını çevirip ona bakmadan.

Yanıt hemen geldi. "Yapamam."

"Uyumalısın. Başkalarına bakabilmek için önce kendine bakmalısın."

Galen çaresizlik içinde Cannan'a baktı; dostunun hayatı burnunun dibinde tehlikeyken boş durmak istemiyordu.

"Belki de kendi tavsiyene kendin uymalısın," diye lafı çevirdi.

"Galen, yapma. Ne diyorsam onu yap."

Kumandan kontrolünü kaybetmek üzereydi, öyle gergindi ki başını çevirip genç adama bakmadı. Dağılmasına ramak kalmıştı, öyle ki birinin gözünün içine bakması bile yetebilirdi... Hepimiz bu hassas oyunu oynuyor, daha önemli meseleleri çözmeye çalışırken bizi kaçınılmaz olarak darmaduman edebilecek daha ufak tefek şeyleri görmezden geliyorduk.

Galen hüsrânını saklamakta zorlanarak ayağa kalkıp, inleyen ve acı içinde kıvranan Steldor'a sırtını çevirip hayvan postları ve battaniyelerden oluşan döşegine döndü. Birkaç dakika sonra, ben de uyumam gerektiğini bilerek yine ateşin yanına geçtim. Uyumak istemiyordum, bu durumda Cannan'ı yalnız bırakmamam gerektiğini hissediyordum. En sonunda bu duygunun adımı koyabildim... Kumandan iyi bir babayken ben iyi bir eş olamadığım için suçluluk hissediyordum.

25. BÖLÜM

ÖÇ ALMA ZAMANI

Bir an gelip istemeden de olsa uyuyakalmışım. Belki de boşluğa bakarken gözlerimin yanmasını durdurmak için ağırlaşmış göz kapaklarımı bir an kapamış ve sonra da açamamıştım. Her nasıl olduysa, sonunda sönmüş ateşin yanına sere serpe uzanmış bir şekilde uyandığımda sabahın geç bir saati olduğunu belirten ışıklar, mağaranın tavanındaki yarıklarından içeri sızıyordu. Birisi üzerime bir battaniye örtmüştü ama yine de doğrulurken titriyordum, ilk kez bir ateşin yanmasının ne kadar önemli olduğunu anladım.

Cannan mağaranın benim yattığım yerin karşısındaki tarafında uyuyordu ama London ortalıklarda görünmüyordu. Ya bütün gece nöbet tutmuştu ya da ben dünyada neler olup bittiğinden bihaberken gelip birkaç saat dinlenmişti. Sonra gözlerim Steldor'a kaydı, hâlâ ateşi düşmemiş olduğundan artık sakın bir şekilde yatamıyordu. Ancak sayıklamıyordu ve ben de bunun iyileşmeye başladığını gösterdiğine inanmak istiyordum. Onun yanında duvara sırtını vermiş, karnına çektiği dizleri üzerine başı düşmüş olan Galen oturuyordu. Yanında duran kovanın içi boştu... Pes mi etmişlerdi?

Ben iki genç adamı incelerken, Steldor kesik bir nefes aldı, koyu renk gözleri açıldı ve panik içinde etrafına baktı. Galen hemen başını kaldırdı ve arkadaşının bilincinin açık olduğundan emin olmadığından bir elini onu teskin etmek üzere arkadaşının omzuna koydu.

Yaralı adamın hızla soluk alıp verişini dinlerken, "Steldor?" dedi, sesinde korku vardı. Gözleri Kumandan'ın uyuyan bedenine kaydı,

sonra bana baktı ve benim uyanmış olduğumu ve gerekirse Cannan'ı da uyandırabileceğini görünce endişesi biraz azaldı. Ancak buna gerek kalmadı. Steldor'un nerede olduğunu bilmez hali yerini yavaş yavaş farkındalığa bıraktı.

"Galen?" dedi kısık sesle.

"Doğru," diye teyit etti Saray Muhafızları Komutanı biraz daha yakınma giderek. Umutsuzluğunun arasından yüzünde bir belirip bir kaybolan zayıf bir tebessümle Galen'in kolunu çok kısa bir süre sıktı. Umutlarını yıkan onun bu hüznü oldu; ateşi bir süreliğine inmişti ama tamamen bitmemişti.

Steldor'un ölmesini istemiyordum; ölmesini hiçbir zaman *istemmiş* olamazdım. Birkaç ay önce olsa ölümün kaçınılmazlığını çok daha kolay kabul edebilirdim, her şey bittiğinde daha az yas tutabilirdim. Ama kalbim onun hayatta kalması için yanıp tutuşuyordu, tıpkı savaştan önce Hytanica'ya dönmek zorunda olan Narian için olduğu gibi. *Ölemezdi*. Bu fikir Baelic'in artık dünyada olmamasından daha katlanılmaz ve tahayyül edilemezdi. Steldor gençti; hayat doluydu, kendisiyle dolup taşıyordu. Beni bunaltacak kadar sık bir şekilde sinirlendiriyorduyse da cesur, sadık ve özünde iyi bir adamdı ve daha yapacağı bir sürü şey vardı. Onun karısı olmaktan hep memnun olmuşum ama ona hiçbir zaman Narian'a olduğu gibi âşık olamazdım ancak şimdi eğer hayatta kalırsa bu hislerimin değişebileceğine inanıyordum.

"Yanıyorum... Ve susadım," diye inledi Steldor, alnı damla damla ter içindeydi.

Galen'in bana bakmasıyla su getirmeye gittim ve maşrapayı eline tutuşturduğumda Steldor hepsini bir dikişte içince hiç durmadan tekrar bir tane daha getirdim. İkincisini aynı birincisi gibi kafaya dikti ama Galen bana maşrapayı bir daha doldurmamamı işaret etti. Saray Muhafızları Komutanı onun vücut ısını ayarlamaya çalışıyordu... Susuzluktan ölmek üzere olduğu belliydi ama vücuduna bir anda fazla miktarda su girmesi olumsuz bir etki yaratabilirdi ama Steldor'un deli gibi su içmek istemesi durumu zorlaştırıyordu.

Bir sessizlik oldu, ben de iki adama biraz mahremiyet tanımak adına yanlarından uzaklaşıp ateşi yakmak için odun almaya gittim ama yine de Steldor konuştuğunda hırıltıları duyabiliyordum.

“Durumum iyi değil, öyle değil mi?”

Galen’in yanıtı hiç de ikna edici değildi. “Daha kötülerini gördüm.”

“Evet... Ölü bir adamda.”

Galen yanıtlamadan önce gözlerini başka yana çevirdi. “Böyle konuşma.”

“Üzgünüm.”

“Üzgünüm de deme.”

Steldor acı acı güldü. “Bana ne yapmama izin olduğunu söyler misin?”

Galen sırtımdan edemedi ama çok hüznüldü. Birbirleriyle her zamanki atışmalarından birine başlamakta olduğunu anlamıştı.

“Elbette... Kapa çeneni.”

Steldor da sırtıyordu ama sonra beklenmedik bir acı dalgası vücuduna yayılırken ıstırap içinde suratı gerildi ve alnında yeni ter damlaları oluştu.

Galen gülmeyi bırakıp niyeti belli olmayacak bir şekilde öne doğru atılıp, “Steldor...” dedi. Steldor da Galen’in elini ne kadar güç toparlayabildiyse onunla vurdu.

“Hayır,” diye homurdandı dişlerini sıkarak. “Aldırma. Bunu düşünmek istemiyorum.”

Saray Muhafızları Komutanı başıyla onaylıyordu ama tedirgin olmuştu. “Bana ne yapacağımı söyle,” dedi fısıldayarak.

“Bana tekrardan çenemi kapamamı söyle.”

Arkadaşının her şey normalmiş gibi hissetmeye ne kadar ihtiyaç duyduğunu anlayan Galen sözlerini yineledi ve yavaş yavaş o daha az kasvetli ve özlem dolu atmosfer tekrar oluştu. Birbirlerine hikâyeler anlatırlarken araya girmeden dinledim, tıpkı çok da uzak olmayan bir geçmişte Miranna’yla ben nasılsak öyleydiler ancak kız kardeşim ile benim hâlâ yeni sohbetler etme imkânımız vardı. Ateşi tekrar fırladığında, Steldor’un bilinci yeniden kapanacaktı ve bir daha da aramıza dönemeyebileceği bir sır değildi. Birbirine kardeş gibi bağlı bu iki genç adam şimdi yolları kalıcı olarak ayrıldığında Galen’in yaşananları unutmaması için sohbet ediyorlardı.

Galen, "Steldor?" diye atılınca hemen gözlerini onlara çevirdim. Saray Muhafızları Komutanı dizlerinin üzerine çökmüş neredeyse Steldor'un üzerine kapanmıştı, arkadaşının saçının bir tutamına yapışmış, onu hiç de nazik olmayan bir şekilde sarsıyordu. Onların yanına gitmeye çalışırken takılıp düştümse de Steldor'un öyle aniden kayıp gittiğini fark ettim. Galen'in çabaları sayesinde Kral bir daha uyandı ama sayıklıyordu, söylediklerinden bir şey anlaşılmıyordu.

Galen, "Steldor!" diye haykırdı ve kocam odaklanmaya çalışırken ancak iltihabın ateşini bir kez daha çıkarmasıyla arkadaşının bile yanında olmasını istemezken orada öyle çaresizlik içerisinde durdum.

Galen'in haykırışı Kumandan'ı uyandırmıştı, Saray Muhafızları Komutanı'nın çenesi kederli bir yenilgiyle göğsüne düşmüştü. Cannan yanlarına yaklaşırken Galen aniden ayağa fırladı. Birden arkasını dönüp boğuk bir çığlık atarak yumruğunu mağaranın duvarına geçirdi, o çığlıkta o kadar his vardı ki hepsini tanımlayamıyordum bile... Öfke, çaresizlik, umutsuzluk, korku, kahr.

Galen yere yığılırken Cannan onu yakaladı, gözyaşlarına boğulan genç adamı sıkı sıkı bağrına bastırdı. Boğazım düğüm düğümdü, yanaklarımdan sıcak gözyaşlarının aktığını hissedebiliyordum ama nasıl yapabiliyorduydu Cannan yine de kendini bırakmadı, içini paramparça ediyor olması gereken şiddetli ıstıraba kendini kapıp koyuvermedi. Her zamanki gibi dirayetliydi, sadece Galen'a sarıldı; genç adam ağlamayı bıraktıktan sonra bile olduğu yerden ayrılmadı ve tek kelime dahi etmedi, güçlü kollarıyla ikinci oğlunu avutmaya çalıştı. Kendimi orada fazlalık gibi hissederek yemek pişirmekte kullanmak üzere bir tas daha doldurmaya giderek Galen ve Cannan'a bu iç içe yaşam alanımızda elimden geldiğince mahremiyet tanımaya çalıştım.

Ateşin yanında döndüm ve Miranna yemek hazırlamakta bana yardım etmek için yanıma geldi. Ne yaptığımdan çok da emin olmadan bir geyik eti yahnisi hazırlamaya başladım, en azından lapadan daha iyi olacağını biliyordum. Ben yemeğe malzemelerini eklerken, kulağıma fısıldaşmalar çalındı. Yüzünde gözyaşları izleri olan Galen oturuyordu ve iki adam Steldor'un yanında konuşuyorlardı. Dinlemeye çalışmadım. İşim bittiğinde ayağa kalkmışlardı ve Cannan Galen'in omzuna London'la

nöbet değiştirmesi için son bir kez vurdu, yalnız kalarak avunmaya çalışmak istiyordu.

Gün böylece ayağını sürüyerek giderken Steldor'un ateşi iyice çıktı. Ben ateşi beslemek ve yemeği hazırlamakla kendimi oyalarken erkekler nöbet tutma durumlarına göre garip saatlerde yemek yiyorlardı. Temerson Miranna'yla ilgilenmeye devam ediyordu, ikisi birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyor gibi görünüyordu.

London ve Cannan bir kez daha erimiş karın soğuk suyuyla Steldor'un ateşini düşürmeye çalışıyorlardı, saçlarını ve vücudunun açıkta kalan her yerini ıslatıyorlardı ama ateş bana mısın demiyordu. Güvenli olsa London'ın onu dışarı iliklere işleyen soğuğa çıkaracağına emindim ama bu arada tekrardan yaralanma riski çok fazlaydı... Ben de aptal gibi böyle bir şey konusunda endişelenmeye gerek var mı diye kendime kızıyordum.

London ve Cannan devamlı sayıklayan, kendinden geçmiş Steldor'a bir şeyler içirmeye çalıştılar ama genelde başarılı olamadılar. Yine de çabaları çok önemliydi çünkü vücut ısısı tenindeki nemi hemen kurutuyordu; böyle terlemeye devam ederse ne kadar çok su içirirlerse o kadar iyiydi. Gece ağır bir yük gibi omuzlarımıza çöktü ve beni ezip bitirmeye niyetli olan uykuyu hiç de iyi karşılamadım.

"Biri geliyor!"

Galen mağaranın ağzından içeri dalarken soluk soluğaydı, söyledikleriyle uykulu halimden anında sıyrıldım. Hâlâ zifirî karanlıktı ve ben etrafıma bakındığımda, Temerson'ın da benim gibi olduğu yerde dimdik oturduğunu gördüm; London hemen ayağa fırlamıştı ve silahlarını kuşanıyordu ve Cannan, Steldor'un yanından ayrılp Saray Muhafızları Komutanı'nın yanına gitmişti. Miranna kıpırdandı ama Temerson elini omzuna koyarak tekrar uykuya dalmasını sağladı.

"Cokyri'li mi?" diye sordu Cannan ben ayağa kalkmaya çalışırken.

"Emin değilim," diye yanıtladı Galen. "Çok karanlık; sadece hareket ettiğini gördüm."

"Sen görüldün mü?" Bu kez konuşan London'dı.

Galen başımı iki yana salladı. "Hayır, ama her kimse buraya geliyor nereye gittiğini bilir gibi bir hali var."

“Siz ikiniz burada kalın,” diye talimat verdi London, Galen’in söylediklerine yorum yapmadan. “Birisi geliyorsa onu hoş bir şekilde karşılamak istersiniz.”

London sırt çantasının durduğu yerden birkaç silah daha almaya gidiyordu, bu kez Cannan onun buyurgan tavırları karşısında dikleşmemişti. Sonra Kumandan’ın Steldor’un kıpırdamayan bedenine baktığını gördüm ve özel muhafızın kararına karşı çıkmamasının nedenini anladım.

“Ne bulabileceğime bir bakacağım,” diye bitiren London, elinde okuyla diğer adamların yanına yürürken sırtına da bir ok kılıfı geçirdi.

Potansiyel düşmanı bulmak için dışarı çıkarken meşaleyi mağaranın girişinde söndürünce bize biraz olsun bir rahat sağlamak için ocakta yanan ateşten geriye kalanlar ve Steldor’un başucunda yanmaya devam eden meşalenin ışığına kaldık. Kaçmamız gerekirse ne yapacağız diye kara kara düşünüyordum. Steldor’un taşınması icap edecekti, bunun için de iki adam lazımdı; Miranna’yla Temerson’ın da muhtemelen benim tarafımdan yönlendirilmeleri gerekecekti. Peki ya, London geri dönmezse? Yolda bizi kim koruyacaktı? Hem nereye gidecektik?

Cannan ve Galen’in tavırlarından kaçmamız gerekirse her şeyi ardımızda bırakacağımızı anladım. Yolculuk için hiçbir şey hazırlamıyorlardı, sadece kısık sesle birbirlerine bir şeyler söylüyorlardı ama birkaç kez Galen’in umut dolu bir sesle sadece bir kişi gördüğünü söylediğini işittim. Bir kişiyle başa çıkmak problem değildi, hem durumumuzu da tehlikeye sokmazdı. Ancak bu söz konusu kişinin daha büyük bir ekibin gözcüsü olma ihtimali de vardı.

Bütün bunlara rağmen Cannan, Temerson’ı ayağa kaldırmak için yanına gidip tam da Miranna uyanırken Temerson’ın eline bir kılıç tutuşturduğunda panikleyemezdim. Bana kız kardeşimin sessiz kalmasını sağlamamı da söyledi. Sonra da Kumandan mağaranın ağzına yönelip Galen’i Steldor’a göz kulak olması için ardında bıraktı.

Biz beklerken kimseden çıt çıkmıyordu. Duyulan sesler, suyun gölete düşerken çıkardığı şarılta, bizim kesik kesik soluk alıp verişimiz ve kocamın arada bir çıkardığı iniltilerdi ve sanırım Galen gerekirse ağzına bastırarak ses çıkarmasına mani olacaktı. Miranna benim koltuğumun altına sığınmıştı, arada bir sızlanıyordu ve her defasında Galen benden

tarafa bir uyarı işareti yapıyordu ama Miranna'ya engel olmak için yapabileceğim çok da bir şey yoktu.

Dakikalar geçiyordu, sonra bir ses işittik, kuş sesi gibiydi ama daha yüksek perdedendi ancak bu daha önce hiç duymadığım bir kuş sesiydi. Cannan tekrar ortaya çıktı ve Galen'a şaşkın bir bakış attı, Galen'in da cevaben omzunu silkmesiyle garip bir şeyler döndüğünü anlamıştım.

Galen ayağa kalkıp Cannan'ın yanına gitti ve ben bilmediğim neyi bildiklerini merak ediyordum. Neden şüphe ediyorlardı? Bir yaratıktan mı? Cokyri'lilerin birbirleriyle sinyalleşmesinden mi? Yoksa bu sesi çıkaran London'dı da cevap versek mi vermesek mi diye düşünüyorlardı? Ama hiçbir şey yapmadılar. Dinlemeye devam ettiler ve ses, bu sefer biraz daha farklı bir şekilde de olsa tekrar yinelendi.

"Bu London," diye mırıldandı Cannan kesin bir şekilde. Tam cevap verecekken, "Dur," deyip sözünü kesince Galen'in ağzı açık kaldı.

Kumandan'ın geçen saniyeleri saydığı hissine kapılmıştım, sonra ilk baştaki ses tekrar duyuldu, belli ki tam da duymayı beklediği anda.

"Bu bizden biri," diye ilan etti.

"Olamaz!" dedi Galen duyduklarına inanamayarak. "Temerson hepsi öldü demişti, tabii biri hariç..."

"Bu bizimkilerden biri. Kim bilmiyorum ama bizden biri olduğunu biliyorum."

Galen bu duyduğuna pek memnun olmadı, daha tatminkâr bir yanıt bekliyordu. Aslında, çok da uzun beklemesi gerekmedi. Bir on dakika geçmeden dışarıdan gelen seslerden London'ın geldiğini anladık, ayak seslerinden yanında biri daha olduğu anlaşılıyordu ve onunla birlikte biri daha mağaranın içine girdi. Mağaranın bizim durduğumuz tarafını loş bir şekilde aydınlatan gün ışığı bize doğru yaklaşırken London'ın ürperici bir görüntü sergilemesine neden oluyordu, sonra Halias arkasında belirdi, sanki cehennemden çıkmış gibi görünüyordu.

Ansızın ortaya çıkmasının dışında görüntüsü yüzünden de ağzımız bir karış açık kalmıştı çünkü bir deri bir kemik kalmıştı ve masmavi gözleri garip bir şekilde boş bakıyordu. Üzerindekiler korkunç görünüyordu, üstü başı yırtık pırtık ve kirliydi, gömleğinin sol kol eviyse kan içindeydi. Hep geriye tarayıp atkuyruğu yaptığı sarı saçlarını kesmişti,

çenesi hizasında farklı uzunluklarla aşağı sarkıyordu. Bunu benimkine benzer bir zihniyetle kendisi mi yaptı, yoksa bir nedenle Cokyri'li mi kesti merak ettim. Aslında bir önemi yoktu... Asıl önemli olan Ulubey'in ellerinde geçen birkaç günün sonunda bir insanın ne kadar değişebildiğinin canlı göstergesi olmasıydı.

Miranna titriyordu ama başını kaldırmamıştı. Böylesi daha iyiydi çünkü korumasını şu haliyle tanır mıydı, bilemiyordum. Kıpırdamamaya ve koltuğumun altından çıkmasının güvenli olduğunu işaret edecek bir şey yapmamaya çalıştım ama sonra Temerson benimle göz teması kurdu ve çömeliş benim yerime geçti ve kollarını ona sardı.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı Halias bizim o aptallaşmış bakışlarımız karşısında. "Buraya benden başka gelebilen oldu mu?"

"Davan'ı kaybettik," diye cevaplarırken Cannan bu konuyla ilgili bir belirsizlik olduğunu söylemekten kaçındı ancak sesinde normalde bir ölüye gösterilen saygı yoktu. "Steldor yaralandı ama diğerlerimiz sağ salım kurtulduk."

Ateşin yanından kalkıp Halias'ın alnının kırıştığını ve Kral'a kaygılı bakışlar attığını görecektik kadar onlara yaklaştım. Uzaktan baktığında bile Steldor'un ciddi bir yaralanma geçirdiğini anlayabilecek tecrübeye sahipti.

"İyileşecek mi?"

Cannan bir an durdu, başını başka yöne çevirirken çenesi kasılmıştı.

Sonunda elinden geldiğince samimi bir şekilde, "Sanmıyorum," dedi ancak sesi boğuktu ve sanki dokunsan ağlayacakmış gibiydi.

Halias başıyla onayladı, Kumandan'la birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, sonra da adamların hepsi ateşin etrafına toplandılar ve tabure gibi kullandığımız kayaların üzerine çöktüler. Sıcak tuttuğumuz geyik eti yahnisini karıştırdım çünkü aramıza yeni katılan kişinin yiyecek de dâhil olmak üzere belli ki bir sürü şeye ihtiyacı vardı. Halias, London'a işaret vererek gömleğini çıkarırken omzunda berbat bir yara olduğunu gösterdi. London tıbbi malzemeleri almaya gidip gelir gelmez işe koyuldu, yarayı alkolle temizledikten sonra dikiş atmaya hazırlandı. London'ın ne yapmakta olduğuna fazla dikkat sarf etmemeye çalışarak bir çanağın içine yahni koyup Halias'a getirdim, o da aç kurtlar gibi yedi. Ardından o kaçınılmaz soru geldi.

"Temerson'ı ormanda bulduk," diye başladı Cannan sesi çelik gibi sert ve soğuktu. "Bize Hytanica'da olanları anlattı; Ulubey'in seni, Destari ve Casimir'i alıkoyarak subaylarımızın geri kalanını öldürdüğünü söyledi. Sen nasıl kaçtın?"

"Anlatacağımı," dedi Halias, sesi gergindi ve gözlerini yere dikmişti, ben London'ın yanına oturdum, bilmek istiyordum ama duyacaklarımdan da korkuyordum.

"Başta bize tek tek işkence etti," dedi Halias başını kaldırıp o ürkütücü sessizliği insanın içini rahatlatmaktan uzak bir cümle ile bölerek. "Ne kadar sürdü bilmiyorum. Bize işkence ederken diğerlerinin de..." Boğazını temizledi. "Kraliyet ailesinin nerede olduğunu öğrenmek istiyordu ama seçtiği yöntem bir işe yaramıyordu, bu yüzden bizi bir araya getirdi. Destari ve benim önümde işkence etmek için Casimir'i seçti."

Halias hatırladıklarının vücudunda yarattığı öfke ve dehşet dalgasıyla titriyordu ve London'ın elleri yaranın üzerinde donakaldı, iğneyi parmaklarının ucunda gereğinden fazla sıkıyordu. Cannan, Halias'ı izledi, sessizce devam etmesini emretti ve ben tıpkı benim midemin bulanmasına mani olmaya çalışmam gibi onun da benzer bir savaş verip vermediğini düşündüm.

"Ona bir şey söylemedik," diye devam eden Halias, London ne yapmakta olduğunu hatırlayıp iğneyi etine batırınca irkilmişti. "Casimir de söylemedi. Hayatını kurtarmamız için sizi ele vermemizi istemezdi. Hepimiz Kral ve Kraliçe'yi korurken ölmeye ant içmiştik ve Casimir... Bu andını yerine getirdi." Gözleri Canan'ın kilerle buluşunca ekledi: "Onunla gurur duyardınız, efendim."

Kesik kesik soluyarak devam etti. "Ulubey tekrar ilk taktiğine döndü ama zindana döndüğümde benim hücremin kapısını doğru düzgün kapatmamışlardı ve kaçmayı başardım. Kaçmama müsaade ettiğini fark etmeyeceğimi ve hemen bu sığınağa koşacağımı sanmış olmalıydı. Ama ben yemi yutmuşum gibi, kafamı kullandım ve beni takip edenlere daireler çizdirip durdum, ta ki arkalarından dolanıp onları öldürünceye kadar. Zaten sadece iki kişiydiler... O kadar zor olmadı. İşte ondan sonra buraya geldim."

"Destari?" diye sordu London kaygıyla.

Halias özür diler gibi yüzünde üzgün bir ifadeyle omuz silkip hareketin omzunu acıtmasıyla yüzünü buruşturdu.

“Onu dışarı çıkarmam mümkün değildi... Ulubey bundan emin oldu. Hâlâ zindanda işkence görüyor olabilir. Tanrı’nın biraz olsun acıması varsa ölmüştür. Ama hiçbir surette burayı ifşa etmedi.”

Öyle kesif bir sessizlik çöktü ki... London işini bitirmiş, yumruk haline getirdiği ellerini öyle bir sıkırmıştı ki parmak eklemleri beyaza dönmüştü. Cannan’ın kararmış gözleri tekrar har har yanmaya başlamıştı ve yerinde duramayan Galen sonunda ayağa kalktı ve nöbet tutacağını söyledi ancak bu işe gönüllü olmasının nedeninin bir önceki sefer olduğu gibi, yalnız kalma ihtiyacından kaynaklandığından şüpheleniyordum.

“Galen, bekle.” Bu sefer konuşan London’dı, çenesi kararlılıkla gerilmişti. “İhtiyacın olacak her şeyi al. Hemen gidiyoruz.”

“Ne?” dedi Galen, duyduklarına inanamayarak olduğu yerde donaldı. “Sen ne diyorsun?”

Cannan’a doğru dönerken herkes gümüş rengi saçlı komutan vekiline şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Bütün bunlardan iyi bir tek sonuç çıktı... Halias aramızda, bize bir adam daha kazandırmış oluyor. Artık eskisi kadar sakat değiliz.”

“Aklımdan neler geçiyor?” diye sordu Kumandan, kaşlarını çatıp alnını odaklandığını belirtircesine kırıştırarak.

“Dün düşündüm ama harekete geçecek yeterli sayıda adamımız olmadığını biliyordum,” diye açıkladı London coşkusu hararetlenirken. “Ulubey ve Narian diğer tüm Cokyri’li birliklerle Hytanica’dalar, şehirlerini normalde olduğundan daha savunmasız bırakmış durumdalar... Tahmin ettiklerinden çok daha rahat bir şekilde fark edilmeden içeri sızabileceğimize bahse girerim.”

“Bir fetihtе bulunmayı önermiyorsun, değil mi?” diye araya giren Galen’in sesindeki ağır alaycılık, eski korumamın suratını buruşturmasına sebep oldu.

“Elbette hayır. Ben sadece...” London bir an durdu, sonra kaşlarını havaya kaldırarak ekledi. “Adam kaçırmaya kalkışmaktan bahsediyorum.”

Cannan biz daha ne olduğunu çözmeden aklımdan geçenleri okumuştı, komutan vekilinin sözlerini tamamladı.

“Başrahibe.”

Bu gerçekten de çok zekiceydi. Galen ve London hızlı bir şekilde Cokryi'ye giderken Halias ve Cannan bizi koruyabilirlerdi. Halias, Başrahibe'nin bizim topraklarımızda olmadığından emindi. London, Cokryi şehrini biliyordu; orada esir olarak tutulduğu zamanda da Başrahibe'nin tapınağının planı hakkında bir şeyler öğrenmişti.

London vakit kaybedilmemesi gerektiğinde ısrar ederken Galen'la birlikte yola koyulmaya hazırlanıyorlardı. Bu beni en azından huzursuz etti. Halias'ın bir gece olsun kendini toparlamasını beklemek daha iyi olmaz mıydı? Gündüz yolculuk etmek daha kolay olmaz mıydı? Ancak London elbette bunları biliyor olmalıydı. Belki de yeteri kadar hızlı hareket ederse Destari'nin Ulubey'den istenecek fidye karşılığında serbest bırakılabileceği gibi boş bir hayale kapılmıştı.

Cannan, Halias'ın dinlenmeye ihtiyacı olduğunu ve belki de oğlunun yanından ayrılmak istemeyeceği bir anın gelebileceğini düşünerek nöbet tutmaya gitti. Halias'ı Steldor'a bakarken yakaladım, hiç şüphesiz o da aynı şeyi düşünüyordu, sonra London yanına gidip ona temiz bir gömlek uzattı.

“Seninle bir dakika konuşmam lazım.”

Yola çıkmaya çoktan hazırды, omzunda hafif bir heybe vardı ve üzerinde bir sürü silah taşıyordu. Halias durdu, gömleği hemen üzerine geçirdi, London'ın çivit mavisi gözlerine bakınca bunun özel bir konuşma olacağını anlamış olmalıydı. İkisi birlikte Galen'dan uzaklaştılar, bu durumda bana daha yaklaşmış oldular. Pek fazla bir şey konuşmadılar ama içlerinden biri bana ağır bir darbe vurdu.

“Steldor öldüğünde Kumandan'ı kaybedeceğiz.”

Halias buna cevap vermedi, sessizliği durumu kabul ettiğini zaten belli ediyordu.

“O zamana kadar dönmeye çalışacağım ama dönemezsem... Ona göz kulak olmalısın. Kendi hayatından geçebileceğini düşünüyorum.”

“Çocuğu kullanabilir miyim?” diye sordu Halias başıyla Temerson'ı işaret ederek.

“Sanırım,” dedi London, son söylediklerinin yükünü omzundan biraz olsun atmaya çalışarak omuz silkti. “Bir süredir burada; bence

göründüğünden daha güçlü biri. Alera'da bazı konularda işe yarayabilir." diye ekledi biraz düşündükten sonra, "Umulduğundan çok daha becerikli çıktı."

Bu konuşmadan kısa bir süre sonra Galen ve London gittiler, bu sıkıntılı bekleyiş esnasında kaçırma olayının bize getireceği başarı his-sine odaklanıldığında karşı karşıya kalabilecekleri tehlikeleri unutmak kolaydı. Gerçekte bu planın hiç de elle tutulur bir yanı yoktu. Başarılı olabilirdik ya da Galen ile London hayatlarını kaybedebilirlerdi. Bunu düşündükçe panikliyordum ama risklere rağmen bu göreve çıkılmahydı çünkü saklanmaktan sıkılmıştık. İntikam zamanıydı.

KRALLIĞIN GÜCÜ

Steldor son bir kez uyandı. Sabah olmuştu, ağır bir hava vardı ve soğuktu. Ateş için odun getirmeye gitmişim, hem yemek yapmak hem de ortamı ısıtmak için ateşi harlamak istiyordum.

Galen ile olduğundan daha sakin bir şekilde kendine geldi, belki de babası yanında olduğu için öyle oldu. Onlara yalnız geçirebilecekleri bir zaman verebilme isteğime rağmen başka bir şeye odaklanamıyordum. Cannan yanında oturuyordu, artık Halias nöbetteydi ve Steldor gözlerini açar açmaz, bakışları her ne kadar boş ve bilinci kapalı gibi olsa da Cannan elini hemen oğlunun omzuna attı. Uzunca bir süre konuşmadılar ancak Steldor babasına bakarken daha sakin bir şekilde soluk alıp vermeye başladı ama eskisi kadar derin nefesler alamıyordu. Babası her zamanki gibi güçlüydü; acısı sadece gözlerinden okunuyordu. Ama Steldor o acıyı gördü.

“Ölecek miyim?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Buna mani olmak için elimden geleni yapıyorum,” diye cevapladı Cannan oğlunun elini avcunun içine alıp sonra bir an tereddüt etti, dürüst olup olmama konusunda içi içini yiyordu belli ki. “Muhtemelen.”

Steldor sanki bunu biliyormuş gibi başıyla onayladı ama yine de göz temasını kesti, hayatının sona ereceği fikrini kabullenmeye çalışıyor olmalıydı. Korkuyor mu, kabullenmek mi istemiyor yoksa hayatı bu kadar çabuk sona erecek diye öfkeli mi, bilemiyordum çünkü hislerini belli etmiyordu. Bunun yerine bir kez daha Cannan'ın gözlerinin içine baktı.

“Baba, beni bırakma.”

Kumandan'ın çelik gibi sinirleri duygularını hâlâ dışa vurmuyordu ama oğlunun üzerine eğilip diğer eliyle ıslak saçlarını alından çekti.

"Bırakmam."

Steldor'un yüzü gerildi. aklından geçen diğer şeyleri söyleyebilmek için hastalıkla savaşmaya kararlıydı.

"Anneme ne diyeceksin?"

Cannan'ın karısını bir daha görüp göremeyeceği belli değildi, bu, iki adamın da farkında olduğu bir şeydi ama bu ihtimal olduğu sürece Kumandan ona bir mesaj ulaştırırdı.

"Ona ne söylemek isterdin?"

"Benim... benim hayatta olduğumu."

Ölümüne dakikalar, saatler, günler olan Steldor kendisini utandıran annesini korumak istiyordu çünkü gerçeğin onu yıkacağını biliyordu. Ateşin yanında durduğum yerde gözlerime yaşlar doldu ve kendimi koyvermemek için nefesimi tuttum.

Sonra Steldor, "Alera burada mı?" diye sordu. Ateşi yükseliyordu ve bu kelimeler ağzından zar zor dökülmüştü ama henüz kendisini ele geçirmesine izin vermek istemiyordu. "Onunla konuşmam lazım."

Cannan başıyla onaylayıp bana bakınca yüzüme ateşin yanında olduğum için değil de beni onlara bakarken yakaladığı için albastı. Bir şey demedi ama ayağa kalktı ve beni Steldor'un yanına çağırdı. İsteğini yerine getirmek üzere alelacele gözlerimdeki yaşları sildim ve ben yanlarına gidince olduğu yere çökmem için bir adım geri atarak bana yer açtı ama verdiği sözü tutup yanımızdan ayrılmadı.

"Alera, ben... Ben sanırım... öleceğim," derken Steldor irkildi ama bunu yarısı yüzünden mi yoksa aklından geçenler yüzünden mi yaptığını bilemedim.

Elim ona doğru uzandı ama sonunda kucağıma düşmesine izin verdim.

"Steldor, zorunda değilsin..." diye başladım ama gözlerimden yaşlar süzölmeye başlayınca sözümü kesti.

"Bana durmamı söyleme," diye homurdandı göğsü hınçla inip kalkarak. "Çok fazla zamanım kalmadı ve bunu söylemek istiyorum."

Başımınla onayladım, dağılmamak için dudaklarımı ısırıyordum, bütün bunların adaletsizliği karşısında içim parçalanıyordu. Kader ona aklının başında olduğu bu son anlarda biraz huzur veremez miydi?

“Seni pek çok kez incittiğimi biliyorum,” dedi dişlerini sıkarak ve ben ona hayır diyemedim, hem şüphesiz ben de onu incitmiştim. “Böyle olmasını istemediğimi söyleyebilmek isterdim ama... yapamam.” Avcı bir hayvan gibi üzerine çullanmaya hazırlanan hastalığı, başını iki yana sallayarak bir süre daha kendinden uzak tutmaya çalıştı.

“Sana söylemeye çalıştığım...”

Odaklanmakta zorlanmaya başlamıştı. Gözleri kapandı ve ben onun hızla kayıp gitmekte olduğunu anladım. Sonra gözlerini tekrar açtı, bakışları karanlık ve tutkuluydu, hiç ummadığım bir irade pırıltısı vardı. “En iyi halimi de en kötü halimi de gördün, Alera ama en kötü halimde bile, ben hep...”

Sesi gitti, gururu cümleyi tamamlamasına mani oldu. “Sadece bilmeni istedim,” diye tekrar denedi, “Şim... Şimdi pişmanım. Sana daha iyi davranabilirdim... *Davranmalıydım.*”

Karnım pişmanlık ve hüznle buruluyordu, aklımdan büyük sözler geçiyordu ama hiçbirisi yeterli olmazdı; daha fazla yalan söyleyemeyip haklıydın diyemeyeceğim gibi öleceğini düşündüğümde de boğazıma neden bir yumruk oturduğunu kendime izah edemiyordum, bu inkâr bedenimi kasıp kavuruyordu. Tuzlu gözyaşları yanaklarımdan süzülürken kendimi zavallı gibi hissediyordum ama hislerinin yoğunluğuna rağmen o ağlamıyordu. İşte o anda ne yapmam gerektiğini anladım. Eğildim ve gözlerimi kapayıp dudaklarımı dudaklarına değdirerek şefkatli bir öpücük verdim, sanki kalbimden merhamet, minnet ve sevgi onun kine akıyordu, bir an dudakları bana karşılık verdi. Sonra tekrar o merhametsiz ateşe yenik düştü.

Her geçen saat onu bizden alıp götürüyordu. Cannan sözünü tutup yanından hiç ayrılmadı, yemek yemedi ve sadece zaman zaman Steldor'un kuruyan dudaklarına serptiği suyu kabul etti. Hal böyle olunca her ne kadar sarsak ve kendinden şüpheli olsa da askerî eğitimi olduğundan Temerson Halias mola verebilsin diye onun yerine birkaç saat nöbet tuttu. London'ın Cannan'ı “kaybetmekle” ilgili o muğlak sözlerinin özel

muhafızın aklından da benim olduğu kadar acı verici ve sık bir şekilde geçip geçmediğini merak ettim.

Ertesi gün zamanımın çoğunu Miranna'yla geçirdim. baba ile oğlunun yanına yaklaşmaya daha fazla çalışmıyordum çünkü Cannan, Steldor'un başını ve omuzlarını kucığına almıştı ve çabaladığında bana kötü kötü bakıyordu, sanki yanına yaklaşan biri savunmasız genç adama zarar vereceğini gibi. Bu aslında çok feci bir şeydi ve yüzündeki o ifade, sanki beni tanııyormuş gibi bakıyordu ama o vahşi oğlunu koruma içgüdüğü beni sevindiriyordu... Steldor onun kollarında öleceği için sevinliyordum.

Akşam olduğunda aklıma gelmesini istemediğim fikirler kafamı kurcalayarak bana işkence etmeye başlamıştı. Kocamın bedenini ne yapacaktık. arazi yer yer çok kayalıktı ve donmuş durumdaydı. Onu yakacak mıydık? İçeride yakabilir miydik? Yoksa bir cenaze ateşi düşmana yerimizi mi belli ederdi? Aslında Hytanica'nın kral mezarlarına defnedilmesi gerektiği halde ona bu onuru veremeyecek olmamız beni kahrediyordu. Hytanica'nın en genç kralı olarak taç giymişti ve şimdi bu şubat ayının kalpsiz soğuşunda daha yirmi ikinci doğum gününü yeni görmüş, en genç ölen hükümdarı olacaktı.

İçimde Cokyri'ye karşı öyle bir nefret büyüyordu ki bastırmakta zorlanıyordum... Steldor'un yaralanmasına bir Cokyri kılıcı sebep olmuştu; tıbbi yardım görmesini Cokyri'li askerler engellemişti, zaten başta yuvamızdan kaçmamıza da Cokyri'nin hükümdarları sebep olmuştu. Hem benim yuvamı elimden almaya ne hakları vardı? Krallığı, şehrimi, toprağı, tebaamı. Öyle çok şeyi yok etmişlerdi ki onlardan nefret etmekten asla vazgeçmeyecektim. *Ondan* hep nefret edecektim. Onu öldürmek, yok etmek, tıpkı benim askerlerimi sevdiklerinin gözleri önünde katlettiği gibi Cokyri'nin Ulubey'ini kendi halkının önünde yerlerde sürüklemek istiyordum.

Ama hiçbir şey, bunların hiçbirisi Steldor'u geri getiremezdi.

Artık nefes alıp verdiği bile neredeyse belli olmuyordu ve her geçen saniyede kalbim parçalanıyordu çünkü an gelip göğsünün bir daha kalkmayacağını biliyordum.

London ve Galen gecenin geç bir saatinde döndüler, iki günden daha uzun bir süre önce yola çıkmışlardı. Görünen o ki atları almışlardı; yoksa bu hızla yolculuk etmiş olamazlardı. Bu konuya fazla kafa yormamıştım ama sanırım buraya ilk geldiğimizde bindiğimiz atlarla gitmişlerdi. Ancak atları bile inanılmaz hızlı sürmüş olmalıydı.

London mağaranın ön tarafındaki meşalenin ışığına adım atan ilk kişiydi, elinde bir ip vardı ve bu ipin diğer ucunun Cokyrî'nin Başrahıbesi, çok korkulan Ulubey'in kız kardeşi Nantilam'm sol bileğine bağlı olduğunu anlamam çok uzun sürmedi. Hemen arkasından Galen geliyor, diğer bileğine bağlı olan ipi çektiştiriyordu. Gözleri bağlıydı ve kıpkırmızı saçları tıpkı üzerindeki kıyafetler gibi kirli ve darmadağındı, bu zor bir yolculuk olduğuna işaret ediyordu. Yine de Hytanica'lı bir kadını alt edecek kadar vakurdu. London yeşil gözlerindeki bağı çözerken ona mağrur bir bakış attı, sonra gözlerini mağarada gezdirdi, azimle bizi ve sığınağımızı inceliyordu. Yutkunup ateşin başında oturduğum yerden ayağa kalktım, şu hali bile içime tarif edilmez bir korku salmaya yetiyordu. Dikkatini bana yöneltti ve huzursuz olduğumu görebildiğine emin olduğum halde başka bir yere bakmadı. Sanki sonsuz kadar bir süre bakiştık, ta ki London'ın sesi sükûneti bozuncaya dek.

"Hâlâ yaşıyor mu?" diye Halias'a telaş içinde sordu, Cannan ve Steldor'a bakarak bu kadar duyarsız olduğuna inanamıyordum.

"Evet, ama güç bela," diye cevapladı Halias, London'ın patavatsızlığını duymazdan gelerek.

Miranna'nın korumasının başarıyla sonuçlanan bu görevleri hakkında daha başka bir şeyler söylemeyi de planladığını biliyordum ama London buna fırsat vermedi, ipi Galen'm elinden kaptığı gibi Başrahıbe'yi ölmekte olan Kral'ın olduğu yere çekti. Kadın karşı koydu ama London ondan çok daha güçlüydü, sonunda hemen arkasından debelenerek ilerlemeye başladı. Galen ve Halias da aynı şekilde öne birer adım attılar, London'ın tepkisi sinirlerini germiştı, bense orada öylece duruyordum, hiçbirimiz ne yapmaya çalıştığını anlayamıyorduk. Nantilam'ı kendisine doğru çektikten sonra, elini kadının omzuna koyup bastırarak Steldor'dan birkaç adım ötede diz çökmeye zorladı.

Bir anda Cannan pozisyon değiştirip hançerini çekmişti ama London belki de, Cannan'ın elinden bir kaza çıkmasına mani olmak için Kumandan ile kadının arasında duruyordu, belli ki aklı üssü olan subayda değildi.

"İyileştir onu." diye kükredi London gözlerini savaşçı başrahibeye dikerek.

Halias, Cannan'ın hemen arkasına geçmişti ve ben de yanlarına yaklaşmıştım. Galen uzakta duruyordu. Miranna ise gölgelerin arasında saklanıyordu, belki de esir tutulduğu günlerden aramıza son katılan kişinin kim olduğunu çıkarmıştı. Kız kardeşimin sakinleştirilmeye ihtiyacı varken Temerson dışarıda nöbetteydi, bense merak içinde olan biteni izlemeye kendimi kaptırdığımdan onun yanına gidecek halde değildim.

Her ne kadar Halias gerekirse kumandanı zapt etmek için pozisyon aldıysa da özel muhafızın gözleri çılgına dönmüş olan London'daydı. Gözleri bana kaydı, benim hâlâ kulaklarda yankılanan bu tuhaf sözlerine ne tepki verdiğimi anlamaya çalışıyordu. Bu yolculuk sırasında London aklını mı kaçırmıştı? Ancak Nantilam ona meydan okuyarak bakıyordu.

"Demek sizin yeniyetme kralınız bu?" diye sordu aşağılayarak ve Cannan'ın bıçağı kavrayan parmak eklemleri beyaza döndü.

"Evet, o bizim kralımız. Onu iyileştir."

Başrahibe birkaç dakika konuşmadı, mağrur bir edası vardı ve London'la birbirlerine dik dik bakmaya devam ediyorlardı.

"Ölecek."

London kadını ayağa kaldırmak için gömleğinin boğazına yapıştı ve onu yukarı çekti, sonra da mağaranın duvarına fırlattı ve Başrahibe zemine çömeldi. Ayağa kalkmadı ama kollarını göğsünde kavuşturup, ayakta hiddetinden köpürerek dimdik duran komutan vekiline ateş saçan hakışlar atmaya devam etti.

"Onu iyileştireceksin," diye yineledi London, her kelimenin üzerine öfkeyle basarak. Sonra ses tonu biraz değişti, daha az tehditkâr ve kendinden emin olmayan bir hal aldı. "Dediğimi yaparsan bu bizim kadar senin de işine gelecek. İşler istediğimiz gibi gitmezse ve ağabeyin bizi bulursa ona canlı ve istediği gibi işkence edebileceği bir kral sunmaktan daha iyi bir armağan olabilir mi? Öte yandan, işler düşündüğümüz gibi giderse merhametime çok ihtiyacın olacak."

Nantilam gözlerini London'dan ayırmadı ama yüzündeki ifade de değişmedi, yine de cevap vermiyordu, herhalde seçeneklerini tartıyordu. Odadaki gerilim artmaya başlamış, nefes bile almak zorlaşmıştı ancak hiçbirimiz komutan vekili ile başrahibe arasında geçen bu konuşmanın ne anlama geldiğini bilmiyorduk. Nantilam'ın Steldor'a yardımcı olabilmek için ne yapabileceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama böyle bir kudreti varsa London'ın söyledikleri kulağa gayet mantıklı geliyordu. O da bu kaniya varmış olacaktı ki ayağa kalktı, mağrur bakışlarını kendisini esir alan adamdan hiç ayırmadan başıyla onayladı, sonra da dönüp kocamın yanına yaklaştı. Beni de onu da afallatan bir şekilde bir anda London elini kadının omzuna koyup onu durdurdu.

"Cannan," dedi London ve neden endişelendiğini anladım. "Bırak Başrahibe yanına gelsin. Ona zarar vermeyecek."

"Zarar vermeyecek, öyle mi?"

Kumandan'ın sesi kısık ve tarazlıydı; tanıdığım Cannan'ı bu yırtıcı adamın gözlerinde göremesem de yine de onun yanında yer almaya hazırdım. London'ın halini anlamak zordu... Steldor vakti geldiğinde yurttaşlarının arasında ölme onurunu hak ediyordu. Ama London öne bir adım atıp Steldor'un yanında diz çöktü, böylece Cannan'ın tam karşısında durarak ona elindeki silahı teslim etmesi için avucunu uzatıyordu.

"Dinle beni," diye ona yakardı. "Çok fazla vakit yok. Bana güvenmezsen Steldor ölür, onu kurtarma şansı var. Beni dinlersen oğlun yaşayabilir. Şimdi o bıçağı bana ver."

London'ın yüzündeki gayretkeş ifade ve sesindeki bir şey Cannan'ın aklını çelmeyi başarmıştı ve Kumandan sonunda silahını teslim edince London da Nantilam'a yaklaşmasını işaret etti. Yere adamların arasına diz çöktü, Steldor'un sargılarını açarken benim midemi bulandıran şişmiş ve tahrip olmuş ete hiç tepki göstermedi. Ellerini yaranın üzerine koyarken Cannan iyice gerildi, sonra Nantilam gözlerini kapadı.

Bir şey oluyormuş gibi gözükmüyordu ama yaklaşık bir yarım saat geçtiğinde zorlanmakta olduğunu yüzünden okuyabiliyordum. Sonunda ellerini geri çekti, yan tarafa savrulurken kollarının üzerinde yere kapandı.

"Sizin için yapabileceklerim bunlar," derken tükendiği konuşmasından belli oluyordu. "Gücü ancak bu kadar muhafaza edebiliyorum. Dinlenmem lazım."

London, "Yaşayacak mı?" diye sordu.

London'ın kendisinden şüphe eden ses tonu karşısında kaşlarını çatmıştı. "İstediyini yaptım, London. Artık ölümcül bir halde değil. Ama hayatım kurtarmak için bundan fazlası lazım ve dinlenmeden devam edemem."

London, Galen'a bir bakış fırlatınca hemen ona bir yatacak yer hazırlama telaşına düştü. Sonra Başrahibe elleri arkasında bağlı bir şekilde uzandı. London bir problem çıkarmadığından emin olmak için başında beklerken Halias da Temerson'a bakmak için dışarı çıktı. Merakla eski korumamı inceliyordum sonunda ona baktığımı fark etti. Tedbiri elden bırakıp ona sorunu sordum.

Ben, "Ona ne yaptı?" diye sorarken hâlâ Steldor'un yanı başında olan Cannan da kafasını kaldırdı. "Hem yapabileceğini nereden biliyordun... Yani ona bu şekilde yardım edebileceğini?"

"Onu iyileştirdi," diye yanıtladı London kısa ve öz bir şekilde. "Tamamen değil, yani henüz değil ama iyileştirecek. Nasıl olduğunu anlatamam."

"Ama... bunu nereden biliyordun?"

"Sadece kabul et, Alera."

Birden sert bir şekilde çıkışınca acaba hayatı ile ilgili yıllardır kendisinin bile hiç aklına getirmek istemediği şeyleri... hiç bahsetmediği o şeyleri mi ona hatırlatıyorum diye düşündüm. Konuyu kapadım ama bir yandan da kıpırdamadan yatan Başrahibe'ye bakıyordum, muhtemelen o London'un geçmişi hakkında benim asla öğrenemeyeceğim şeyler biliyordu.

Gecenin geç bir saati olduğu düşünülürken, bu umudun bize sunduğu rahatlamayla üzerime yorgunluk çöktüğünü hissettim. Bu sükuneti fırsat bilerek Miranna'nın yanına gittim ve yan yana uyuduk.

Ertesi sabah uyandığımda, London ve Halias ateşin başında ciddi bir şeyler konuşuyorlardı; Temerson mağaradaydı, Miranna'nın birkaç adım ötesinde yatıyordu; Galen ortalarda yoktu ve Cannan hâlâ Steldor'un

başucundaydı, ellerini bir kez daha oğlunun üzerinde tutmakta olan Başrahibe'yi kızgın bir şekilde izliyordu. Kumandan hakkında ne hissediyordu, bilmiyordum ama onun yerinde ben olsaydım bana güvenmeyen o kara gözlerini üzerimde hissetsem çok huzursuz olurdum.

Ben kahvaltı hazırlamaya koyuldum ama bir yandan da iki muhafızın konuşuklarına kulak kabartıyordum.

"İkimizden birinin Cokyri'li bir asker bulması gerekecek, onu mesajımızla birlikte Ulubey'e geri göndermeliyiz," diyordu London diğer bir komutan vekili olan dostuna ama gözlerini esirinden ayırmıyordu.

"Peki, mesajda ne diyeceğiz?" diye sordu Halias.

"Bence bir yanlış anlaşılmaya mahal vermemek için yazılı olarak iletmeliyiz. Kız kardeşinin elimizde olduğunu ve serbest bırakılmasıyla ilgili anlaşmaya yanaşmaya hazır olduğumuzu yazmalıyız. Buradan çok uzakta bir görüşme yeri belirleriz ve işin içine bir tuzak katarlarsa, adamlarımızdan biri saldırıya uğrar, izlenir hatta hor gözle bakılırsa bile Başrahibenin idam edileceğini açıkça belirtmeli."

"Peki, onun karşılığında ne elde edebileceğimizi düşünüyorsun?"

"Sanırım topraklarımızı bize geri vermesini bekleyemeyiz ama insanlarımızın salıverilmesini sağlayabiliriz. Onun için sadece köleden ibaretler. Sanırım kız kardeşinin hayatı için onlara özgürlüğünü vermeyi kabul edecektir." Halias başıyla onayladı, sonra da diğer meseleyi sordu.

"Peki, not istediğimiz gibi eline ulaşırsa onunla kim görüşecek?"

"Ben," dedi London hiç tereddüt etmeden. "Neyle karşılaşacağımı biliyorum."

Halias'ın kaşları çatıldı. "Yalnız gidemezsin."

Halias, London'ın cevap vermesini beklerken bir sessizlik oldu ama eski korumamın gözleri bir an bana kaydı.

"Korunacak bu kadar kişi var, nöbet tutmak lazım, bir de Başrahibe'ye göz kulak olmak gerekiyor, sizlerden birini yanıma alamam. Burada sayıca üstün olmamız lazım."

"Ölümüne gidiyor olursun."

"Krallığın gerçek hükümrânını gözden çıkarırsa. Nantilam olmazsa Cokyri bir karışıklığa sürüklenir ve bu temiz zaferlerini kaybetmiş olurlar. Ulubey onların silahı; gerçek hükümrânları ise Nantilam. Ona ihtiyacı

var. Tehlikede olacağımı sanmıyorum... Alera da... Tabii eğer gelmeye karar verirse."

Ben çok içinde geriye çekilirken elimdeki su dolu maşrapa da yere yuvarlandı.

"Gelmek zorunda değilsin, elbette. Ama ne kadar ciddi olduğumuzu göstermek ve hâlâ bir hükümranımız olduğunu ona ispatlamak için senin de yanımda bulunman iyi olurdu. Senin kral değil de kraliçe olmanı önemsemeyecektir."

Ağzım beş karış açık kalmış bir şekilde London'ın ricasını düşünüyordum. İlk önce dehşete kapıldım. Bunca kötülük yapmış bu kişinin, bu canavarın karşısına çıkabilir miydim? Kız kardeşimin kaçırılmasını emretmiş; sevdiğim adamı yuvamı yok etmeye zorlamış; bizi korumak için ellerinden gelen her şeyi yapmış olan askerleri katletmiş; Casimir'e ve muhtemelen öldürünceye kadar da Destari'ye işkence etmemiş miydi? Korkudan sinmeden karşısına dikilebilir miydim? Ancak şimdi iliklerimin her zerresine kadar, karşılıksız bir şekilde nefret ettiğim Ulubey'i bizzat görme şansım vardı, bunu nasıl geri çevirebilirdim?

"Alera?" diye bir kez daha sordu London ona cevap vermediğimi hatırlatarak.

"Geleceğim," dedim ve ayağa kalkarken Ulubey'in nasıl görüldüğü, nasıl konuşacağı, başına neler gelebileceği kafamın içinde dönüp duruyordu.

"Bu şart değil," diye tekrar etti London allak bullak olmuş yüzüme bakarak.

"Korkmuyorum." Sesim umduğumdan daha azimliydi ama içimde kabarmakta olan öfke ve önsezinin kendime güvenimi beslediğini biliyordum. "Bunu bilmesini istiyorum."

Mağaranın içinde bir nefes darlığı sesi geldi ve Cannan'ın ünlemesiyle başlarımız Steldor'a çevrildi.

"Steldor, tamam! Steldor!"

Bu sesi çıkaran genç Kral değil Başrahibe'ydi, Steldor parmaklarıyla onun boğazını sıkıyordu. Nantilam, Steldor'un bileğini tırmalıyor, elinden kurtulmaya çalışıyordu ve Cannan atılıp Steldor'un parmaklarını

Başrahibe'nin boğazından tek tek ayırana kadar da Steldor sıkımayı bırakmadı.

"Steldor, dur, sana zarar vermiyor," diye yineledi Kumandan.

London, Halias ve ben şahit olduklarımıza inanamayarak yanlarına yaklaştık, Steldor'un kendine geldiğini görmek bizi şaşırtmış ancak rahatlatmıştı. Cannan elini bizi durdurmak için uzattı, onlara biraz alan tanınamızı isterken, Başrahibe öksürüyor ve boğazını ovuşturuyordu. Zayıf düşmüş bedenine ve kafa karışıklığına rağmen kendisini düşman olarak algılayan kralımıza inanmayan gözlerle bakıyordu. Cannan oğlunu yatıştırmaya çalışırken gururum kabardı. Steldor sanki günlerdir suyun altındaydı ve hava almak için yüzeye çıkmıştı... Öyle kayıp ve aklı karışık görünüyordu ki birden böyle bir şeyle karşılaşması çok yoğun bir duyu patlamasına sebep olmuştu. Ölümü kabullenmenin, insanın kendini onun kollarına bırakmasının ve sonra birden bu dünyaya tekrar uyanmanın nasıl bir şey olabileceğini tahayyül bile edemiyordum.

Kısa bir süre sonra Steldor'un bilinci tekrar kapandı ama Cannan ve London birbirlerine küçük bir zafer kazanmışlar gibi bakıyorlardı.

London, "Aramıza dönüyor," diye pis pis sırıttı.

Mesajı Cokyri'lilere Halias iletecekti. London mesajı kaleme alıp diğer adamların, hatta benim bile içeriğini okumama ve onaylamama izin verdikten sonra, notu komutan vekili dostuna emanet etmişti. Başrahibe alay eder gibi kendisinin de mesaja katkıda bulunmasını önermişti ama London ona buz gibi bir bakış fırlatmıştı.

Bir şeylerin ters gideceğinden endişe ediyordum elbette ama Halias sadece birkaç saat sonra geri dönüp Cokyri'li bir askeri mesajı iletmeye ikna ettiğini söyledi. London'la birlikte yarın sabahтан önce yola konulmayacağımız için benim oynayacağım rolle ilgili endişelerimi bastırmak genelde kolaydı. Ancak Ulubey'le ilgili zihnimde oluşan o sis perdesinin ardındaki görüntü her aklıma geldiğinde, insanı taşa çeviren devasa bir figür yüzünden içimi dehşet kaplıyordu. Bir yanım önceki gibi intikam ateşiyle tutuşup beni boyunduruğu altına alamayacağımı ona göstermek isterken, diğer yanım kaçıp saklanmak, bir daha asla peşime düşmemesi

için öldüğümü sanmasını ummak istiyordu. Hangi yanının daha ağır bastığını bilemiyordum.

Gece saatler geçiyor ama uyuyamıyordum ve yatağımdan kalkıp ateşin başına geçtim. Beni şaşırtacak şekilde, Cannan günlerdir ilk kez Steldor'un başucundan ayrılmış, gelip yanına oturmuştu, yüzündeki ifadeden bana bir şeyler söylemek istediğini anlıyordum. Başrahibe bir kez daha bağlanmıştı ve oğlundan makul derecede uzak bir mesafede uzanıyordu, bu da Kumandan'a biraz mola verme şansı tanıyordu ama yine de Steldor'un neler olup bittiğini anlamayacak halde bir başına uyanması riskini alamayacağını biliyordum. Bana ne söylemeye geldiyse önemli bir şey olmalıydı.

"Amcanı tanırdım," dedi sanki bu gerçeği ortaya koyarken tereddütlü gibiydi ve sanki etrafımızda uyuyan diğerlerini de rahatsız etmek istemiyordu ama bunu benimle baş başa konuşmayı planladığını tahmin ettim. "O benim en yakın dostumdu, Hytanica'nın veliahtı. Çok kıymetli bir insandı ve çok da iyi bir kral olacaktı, tarihin asla unutmayacağı bir kral. Güçlü, inatçı, zekiymi ve kimseye meydan okumaktan çekinmezdi, hatta babasına bile." Bana hiç anlatılmayacak hikâyeler aklına gelince buruk bir tebessüm dudaklarına yerleşir gibi oldu. "Çok şefkatli biriydi, Alera, cesurdu... Bunlar sonunda ölümüne sebep oldu ama bu özellikleri olmasa o zaten böyle biri olmazdı."

O alevlere bakarken, bunları bana neden anlattığını merak etmeye başlamıştım, sonra gözleri gözlerime değdi ve bir kez daha konuştu.

"Sende onu görüyorum, Alera. Ona çekmişsin. Bu yüzden bunu başarabileceğini biliyorum. Ulubey'in karşısında korkup sinmezsin; ona krallığımızın kanının temelini oluşturan gücü göstereceksin. Bize zaferin kapısını aralayacak o tereddüt anını ona sen yaşatacaksın."

Bir lahza daha gözlerimin içine baktı, sonra ayağa kalktı ve Steldor'un yanına döndü. İçimi kemiren o şüpheler bir anda yok oldu ve yarın sabah görüştüğümüzde Ulubey'in karşısında dirayetle duracağımı anladım. Bu yürekli adamları hayal kırıklığına uğratamazdım.

Cannan'nın sözleri ve bana aşıladığı güveni London'la şafak sökerken Hytanica şehrinin batısında, ormanın içinde bir açıklık araziye geldiğimde

hissediyordum. London burayı çok dikkatle seçmişti, rahat seyahat edebilmemiz için yeteri kadar yakın ancak mağaramızın yerinin keşfedilmesine mahal vermeyecek kadar uzaktı. Ulubey'e hiç güvenmediğinden bu açıklık alanı gözlemleyebileceğimiz bir görüş alanı da olduğundan istemişti. Okçuluk konusunda su götürmez yeteneğiyle tanınan Galen bize ek koruma sağlamak için yerini almakla meşguldü.

Görüşmenin öğleyn yapılması planlanmıştı ve London iki şeyden emindi: Ulubey'in görüşmeye katılacağından ve geç kalmanın akılcı olmayacağından. London gibi ben de pantolon ve deri bir cepken giyip üzerine kısa saçlarımı ve bedenime büyük gelen kıyafetlerimi gizleyecek bir harmani almıştım. Muhtemelen bir kraliçeden çok bir erkek çocuğuna benziyordum.

Yolun yarısını at üzerinde katettikten sonra geri kalanını yürüdük, London tercih ettiğimiz ulaşım şeklinin sığınacağımızın nerede olduğunu ele vermesini istemiyordu. Özel muhafız buluşmanın gerçekleşeceği yaklaşık yüz adımlık, yapraklarla ve yer yer karla kaplı açıklık alanı kolaçan etti. Etrafı çoğu meşe ve karaağaçtan oluşan kalın gövdeli ağaçlarla çevreliydi, çam ağaçlarının sayısı daha azdı ve ormanın zeminindeki çalılar o kadar sıkı ki aralarından geçmekte zorlanılıyordu. Sonra açıklık alana bakarak beklemeye başladık ama nerede olduğumuzu tespit etmeleri zordu.

Harmanilerimizin kukulealarını takmış bir halde yaklaşık bir saat kadar soğuk yüzünden gittikçe daha fazla geriliyorduk, sonra yaprakların arasından ilerleyen atların nal sesleri daha belirgin hale gelmeye başladı. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi ama sakın bir şekilde nefes almaya çalıştım. Ulubey'e krallığımızın gücünü gösterme niyetindeydim.

Düşmanlarımızı göremesem de orman zemininde birden çok atın ilerlemekte olduğunu anlamıştım.

"Yalnız geleceğini sanıyordum!" diye tısladım.

London parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmamı işaret ederken güçlü bir ses ağaçların arasında yankılandı.

"Korkak gibi benden saklanıyorsunuz! Seni görebileceğim bir yere çık, London. Böyle oynamayı sevdiğini biliyorum."

London çömeldiği yerden korkusuzca aylak aylak açıklık alana çıkarken boğazıma kadar yükselen safrayı yutkundum. Ayağımın altındaki

buz gibi toprağa yapışmak istiyordum ama elimden geldiğince onu taklit ettim ve onunla aynı anda kukuletamı geriye attım.

Harmanilere ve siyahlara bürünmüş iki Cokyri'li tam karşımızda atlarından iniyordu. Birinin Narian olduğunu fark ettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı. Diğeriyse pazularında metal bileziklerle tutturulmuş gümüş rengi bir zırhın üzerine siyah bir tunik giymiş olan uzun bir adamdı. omuzları güneşi gölgeleyecek kadar genişti. Hayalimde canlandırıdığım kadar devasa bir görünüşü yoktu; iri yapılı, kara yağız atının yanında dikilirken hareketleri oldukça çevikti ve insanın tüylerini ürpertecek kadar zarifti. Onun da saçları kız kardeşininki gibi kıızıldı ama daha uzundu ve ensesinde atkuyruğu yapmıştı. Yeşil gözleri kız kardeşininkilere o kadar benziyordu ki ancak her ikisi de derinlikleriyle değil haşinlikleri ve zalimlikleriyle insanı etkiliyorlardı. O yürürken ormanın bitki örtüsü bile korkuyla titriyor gibi geliyordu ve ondan yayılan soğuk, havanınkinden çok daha farklıydı... Dokunduğu her şeyin hayatını emen bir soğuk gibiydi. O hayatımda içinde insanlıktan en ufak bir kırıntı kalmamış olduğunu gördüğüm ilk kişiydi.

Narian da tıpkı onun gibi nispeten daha ufak tefek olan kara yağız atının üzerinden inmiş, efendisinin ayak izlerini takip ediyordu. Büyüdüğünden ve cüssesi daha irileştiğinden, o da kudretli bir görünüme kavuşmuştu ancak Ulubey'in boyu posu ve duruşu gibi ürkütücü bir halde tavırda değildi. Ulubey'de etrafındaki her şeyi sindirip titreten bir şeyler vardı.

"Sensin," dedi Ulubey alaycı bir tavrıyla yoldaşıma dudağını bükerek.

London çelik gibi bir sesle, "Evet," diye yanıtladı. "İşte bu yüzden bunların bir blöf olmadığına inanabilirsin."

Ulubey homurdanıp elini London'a doğru savurdu. O anda komutan vekili haykırarak elleriyle dizlerinin üzerine kapandı ama ben yerimden kıpırdamadım, tepki veremeyecek ve yanına gidemeyecek kadar korkmuştum. Yan tarafına düştü, acı içinde kıvranıyordu ve işte o zaman düşmanımız insafa geldi.

Hasmı yerde nefes almaya çalışırken suratına tükürür gibi, "Seni uzun zaman önce öldürmeliydim," dedi ama bu hamlesinin ardından yerinden kıpırdamadı.

Kaçıp kendimi kurtarmak istiyordum, London'ı arkada bırakmak bile umurumda değildi ve sanıyorum Narian'ın mavi gözlerindeki duygu pırlıltısını görmesen muhtemelen böyle yapardım. Gurur mu, aşk mı, hayranlık mı, bilmiyordum ama yerimden kıpırdamamama yetti. Ona bakıp ruhunun bir kısmını içime çektim ve kendime güvenimin geri geldiğini hissettim.

Ulubey hemen önümüzde bir aşağı bir yukarı yürümeye başlamıştı ama bize yaklaşmadı ve bu ufak detay bana üstünlüğün hâlâ bizde olduğunu anlatıyordu. Ulubey öfkeden köpürüyordu ama kız kardeşini şimdikinden daha büyük bir tehlikeye atamazdı.

Birden meydan okuyarak London'ın önüne bir adım atıp can düşmanımıza hitap ettim.

"Sen de kimsin?" diye sordu alay ederek.

"Hytanica'nın kraliçesiyim," diye cevapladım başım dik, kendimden emin bir şekilde. "Başrahibe elimde. Onu kurtarmak için anlaşma yapacak mısın?"

Bir an kuduracakmış gibi oldu, yürümeyi bıraktı, bende bir zayıflık aradı ama tek görebildiği husumet oldu.

"Ne istediğine dikkat et. Bir noktaya kadar anlaşırım."

Beni sindirerek durumu kontrolü altına almaya çalışıyordu. Ama bu söylediklerinin arkasında bir böbürlenme olduğunu görebiliyordum, hiç çekinmeden konuştum.

"Kralığım yenildi ama binlerce insanım hâlâ hayatta. Bırak şehirden özgürce çıksınlar, her biri, işte o zaman kız kardeşini bırakırım."

Dudakları büküldü ve hafifçe hırıldadı.

"Hytanica'nın topraklarını istiyordun, halkını değil. İsteğim makul."

O düşünürken, cüretimle kendimden geçmiş bir şekilde bekledim, yüzünde hâlâ o ürkütücü kaşları çatık ifade vardı. Ayağa kalkan London arkama geçti ve onun varlığından daha da güç aldım.

"Yarın," dedi Ulubey sonunda. "Cevabımı o zaman vereceğim."

Başımla onayladım. "Pekâlâ."

Ulubey ve Narian atlarının yanma gidip onlara binerken, London ve ben olduğumuz yerde kaldık. Arkasında kalan ormanın içine dalıp gözden kaybolmadan önce Ulubey, o hain ve affetmez gözlerini üzerime dikti.

Ulubey, "Bunu ödeyeceksiniz." derken bir anlığına sanki nefesim kesildi.

Düşmanımız gittikten kısa bir süre sonra yola koyulduk. London, Ulubey'e gönderdiğimiz mesajdaki gayet net talimatlara ve Galen'in bizi izlemesine rağmen peşimize düşmeyeceklerinden emin olamıyordum, bu yüzden atların yanına giderken epeyce dolambaçlı bir güzergâh izledikten sonra, sonunda bir gözümüz arkamızda, mağaraya geri döndük. Ancak bir sorunla karşılaşmadık, bu da Ulubey'in bizi ciddiye aldığını gösteriyordu.

Cesaret bedenimi terk ederken titremeye başlamıştım, nasıl bir şeytanla karşı karşıya olduğumu işte o an anladım. Yine de başarılı olabileceğimize inanmak istiyordum. Mağaraya vardığımızda, London neler olduğunu anlatırken adamlar ateşin etrafına toplandılar, Ulubey'in kendisine saldırdığından bahsetmedi ama görüşmede sergilediğim tutumla ilgili benden iftiharla bahsetti.

"Aniden hasta gibi oldum," dediği an gerçeği anlatmaya en yaklaştığı noktaydı. Daha sonra Galen görüşmede tam olarak neler olup bittiğini diğerlerine anlatır mı diye merak ettim.

Grup dağılmaya başlarken, içimden görüşme sırasında doğru olanı mı yaptım diye düşünürken, haftalardır ilk kez London'ın yüzünde kocaman bir gülümseme görünce her şeyin planlandığı gibi gideceğinden neredeyse emin oldum.

VEDA EDEMEDEN

London güneş doğmadan sabahın erken saatlerinde Ulubey'i beklemek üzere yola çıktı. Benim bir kez daha onunla gitmeme gerek olmadığına inanıyordu. Artık Ulubey'in nelere kadir olduğunu bildiğimden, komutan vekilinin tek başına gitmesi fikrinden hoşlanmadım ama bana her şeyin yolunda gideceğini ve akşama belki de daha erken dönmüş olacağını söyledi.

Günün büyük kısmında Başrahibe, Steldor'u iyileştirmek için çabalamaya devam etti. Ben onlardan biraz uzakta oturuyordum, kadına güvenmiyordum ama büyülenmiş gibiydim, yeteneğini inkâr edemezdim. Steldor'un ateşi düşmüştü, iltihap kayboluyordu ve eskisinden çok daha sık kendine geliyordu. Cannan onu arada sırada yiyip içme konusunda cesaretlendiriyordu ve Nantilam'ın ne yapmakta olduğunu da açıklamaya çalışmıştı ama genelde yanıt vermiyordu, herhalde hâlâ hayatta olduğu gerçeğini idrak etmeye çalışıyordu.

Halias, Başrahibe'yi kollamakla görevlendirilmişti, bu yüzden artık nadiren nöbet tutuyordu. Galen ve Temerson bu görevi aralarında paylaşmaya gayet hevesliyidiler, Temerson dirayetiyle herkesi şaşırtıyordu. Gördüğü şeyler, bizzat şahit olmak zorunda kaldığı zulüm onu daha dayanıklı bir adam haline getirmiş ve elinden geldiğince yardım etme şevki vermişti. Onun bu kadar değiştiğini görmek çok garipti; o çekingen kekemeliği bile kaybolmuştu bu da artık hayattan korkmadığını gösteriyordu.

Sevdiği çocuğun aksine Miranna, pek de ilerleme kaydedemiyordu. Genelde hep sessiz, ürkekti ve hem dünyanın nasıl bir yer olduğundan hem de kim olduğundan emin değil gibiydi. Kendini toparlaması için istikrarlı bir ortama ihtiyacı vardı ama mevcut koşullarımız bundan çok uzaktı. Temerson yanımızda olduğu için seviniyordum çünkü onunla zaman geçirmekten hoşnut görünüyordu.

Galen, nöbetlerin arasında, yanımızda getirdiğimiz ve mağaraya yığılan onlarca silahı bileyip duruyordu. Bildiğim kadarıyla dostu beklenmedik bir iyileşme sergilemeye başladığından beri Steldor'la vakit geçirmemişti ancak Cannan ve Başrahibe'nin hep kralın başucunda olduğu düşünülüyordu, buna fırsat bulamayacağını biliyordum. Her hâlükârda Steldor'un gittikçe sağlığına kavuşuyor olmasının Galen'in ruh haline çok iyi etki ettiğini biliyordum. İçinde bulunduğumuz zorlu şartlara rağmen işler yolunda gidiyordu.

London geri döndüğünde hava kararmaya başlamıştı ve ben yanımda oturan Miranna'yla akşam yemeği için yahni pişiriyordum. Temerson dışarıda nöbet tutuyor, Galen'sa Cannan ve Halias'ın konuşmasını sağlamak için Başrahibe'nin başını bekliyordu çünkü bir sorun çıktığından endişe etmeye başlamışlardı. London sapasağlam içeri girdiğinde mağaraya bir sessizlik hâkim oldu, bizi bir anlığına şaşırtan tek şey yüzündeki tatsız ifadeydi. Sığınağımızın ortasında durduğunda bütün gözler ona dönmüştü, elini başına götürüp zapt edilemeyen gümüş rengi saçlarını geriye doğru taradı.

"Anlaşma şartları değişti," dedi ters bir şekilde.

Onun bu bir garip, fena hali bir anlığına dilimizi yutmuş gibi kalmamıza neden olmuştu.

"London, ne var?" diye sordum çekinerek, boğazımı temizlerken sesimin ne kadar çatallı çıktığını fark etmiştim. "Ne oldu?"

"Ummadığımız bir şey." Elleri iki yanında yumruk olmuştu, gözleri kapalıydı ve derin bir soluk aldı. "Ulubey'in şartlarımızı bu kadar kolay kabul etmeyeceğini bilmeliydim."

Başrahibe bile dikkat kesilmişti, alını kırmıştı, Cannan ve Halias London'a doğru bir adım atarlarken Galen ayağa kalktı.

"Ne oldu?" diye benim sorduğum soruyu yinelerken Cannan'ın ses tonu duyacaklarına hazırlıklı gibiydi çünkü haberin kötü olduğunu biliyordu.

"Kral Adrik ve Leydi Elissia... Hayattalarmış. Ulubey onların hayatına karşılık Başrahibe'yi istiyor."

London'a doğru sendeleyerek birkaç adım atarken kan yüzümden çekilmişti. sanki benden çıkmamış gibi gelen ufak bir bunaltı çığlığı atmıştım.

"Onları öldürecek mi?" derken neredeyse boğulacak gibiydim ve London başıyla onayladı.

"Ama bunu yapmasına izin veremeyiz!"

Yüzlerinde ciddi ifadelerle etrafımda duran adamlara baktım ve hallerinde, tavırlarında hiç de içimi rahatlatan bir şey yoktu.

"Onları kurtarmamız gerekiyor!" dedim yüksek ve cırlak bir sesle.

"Onları çoktan saraya geri götürmüştür," dedi Halias üzüntüyle. "Büyük ihtimalle zindandadırlar, onları kaçırmamanın bir yolu yok."

"Onların serbest bırakılmasını sağlamanın tek yolu Başrahibe'yi onlara teslim etmek, hatta bunun bile bir garantisi yok," diyerek konuşulanları pekiştirdi London. "Ulubey kalpsizin biri ve artık onu öfkелendirdiğimiz için bunun adil bir değiş tokuş olup olmayacağını umursamayacaktır."

"Kral ve kraliçe seleflerini kurtarmayı her ne kadar istesek de sadece onların hayatı için Başrahibe'yi onlara teslim edemeyiz. Daha iyi bir anlaşma yapmamız gerekiyor," dedi Cannan kararlı bir şekilde ve ben taktiksel açıdan bakıldığında haklı olduğunu biliyordum.

"Ölmelerine göz yumamazsınız!"

Her ne kadar bu sözcükler dilimin ucuna gelse de dudaklarımdan dökülmemişlerdi. Arkamı dönüp kız kardeşime baktım. ayakta ydı. gözleri iri iri açılmış, dehşet içinde bize bakıyordu. Neredeyse histeri krizi geçirmek üzereydi ama bu çıkışının diğerlerinin de aklını başını getirebileceğini umarak yanına gitmedim.

"Kaybettiğimiz onca şeyden sonra," diye haykırdı, "onların da ölmesine izin veremezsiniz!"

Cannan ve iki komutan vekili anlayışlı gözlerle ona baktılar ama hemen bir yanıt vermediler. Onun yerine Halias bana döndü.

"Başka seçeneğimiz yok, Alera. Üzgünüm, hem de çok ama ben de kumandanla aynı fikirdeyim. Başrahibe'yi teslim edemeyiz, elimizde bir tek o var." Sesi acıydı ve herkesin sinirlerinin yay gibi gerildiği belli oluyordu.

"Ulubey, kız kardeşini bu kadar kolay teslim etmeyeceğimizi biliyor," diye ekledi Cannan. "Bize elinden geldiği kadar işkence etmeye çalışıyor. Bu oyunları oynamaktan zevk alıyordur."

"Ama onlar benim ebeveynlerim!" diye bağırdım elemle, boğazım sanki yırtılmış da kanıyor gibi hissederek. "London, lütfen!"

Yıllarca korumam olarak görev yapmış olan ve ölüm kalmırları söz konusu olan insanları ne kadar sevdiğimi anlayabilecek adama döndüm ve meramımı ona anlatmaya çalıştım.

"Ulubey'in gazabından nasiplerini almamalılar; artık Hytanica'nın hükümlerleri bile değiller! Onları kurtarmalıyız; kurtarmalıyım. Ulubey ona diklenmemi bana böyle ödetmek istiyor. Sana yalvarıyorum, bunun olmasına izin verme!"

"Onları kurtarabiliriz," dedi London uysal bir şekilde ve ben anlık bir huzur dalgasına kendimi kaptırdığımdan Halias ona seslenene kadar bakışlarının garip bir şekilde donuklaştığını görmedim. Özel muhafız dostuna sanki bizlerin orada olduğunu unutmuş gibi baktı ve dilimin ucundaki minnet sözcükleri uçup gitti.

"Nasıl?" diye sordum birden temkinli bir şekilde.

"Bir değiş tokuş yapabiliriz ama Başrahibe ile değil," diye açıkladı, rengi dışarıdaki kar gibi kül beyazı olarak.

Başım dönüyordu. "Peki, ona ne vereceğiz?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu, bir an duraksadıktan sonra kararlı bir şekilde yanıt verdi.

"Yıllar önce Ulubey ve ben birbirimize bir söz vermiştik. Ona ben teslim edilirim ebeveynlerini serbest bırakacaktır. Beni ele geçirmek onu çok daha mutlu edecektir."

"Hayır," diye atıldım hemen ve diğerleri de benimle aynı tepkiyi verdi.

"Bunu yapamazsın," dedi Halias alev alev bir sesle. "Buraya kadar senin sayende gelebildik, bu fedakârlığı yapmana izin veremem."

"Ağabeyim bu pazarlığa yanaşır," dedi Başrahibe hiç beklenmedik bir şekilde, hayret ve geçmişe dayanan bir saygıyla London'ı süzerken. "Hiç şüpheniz olmasın."

London kafasını çevirip, ona bakıp başıyla söylediklerini onayladı ama bakışları buz gibiydi. Sonra da Halias'a döndü.

"Bunu yapmama izin verebilirsiniz ve vereceksiniz de. Bir taşla iki kuş."

"Ama... Seni öldürür." Zaten herkesin bildiği bir şeyi dile getiriyordum, onun açıkça ortaya koyduğu bir gerçeği. "Öleceksin."

"Nihayetinde."

"Hayır," dedim sesim titreyerek ona doğru bir adım atıp. "Hayır, ölmeni istemiyorum, lütfen. Başka bir yolu olmalı."

"Size seçme şansı sunmuyorum, Alera. Tüm hayatım boyunca Kraliyet ailesini korudum; böyle bir fedakârlığı yapmaya uzun yıllardır hazırdım."

Ebeveynlerimin hayatına karşılık London'ın hayatı. Bunu biliyordum ama kabul etmek istemedim. Ona nasıl veda edebilirdim? Gözlerimden yaşlar boşanırken bana açmış olduğu kollarına yürüyüp başımı göğsüne yasladım. Onu hiç bırakmak istemeyerek sarılıyordum, belki de son kez ona sarılıp sıcaklığını hissedeceğimi, o bana aşına kokusunu içime çekebileceğimi ve güçlü kollarında kendimi güvende hissedeceğimi bilerek sarıldım ona. Onu seviyordum, hem de öyle çok ki. Şefkat gösterilerini hiç sevmezdi bilirdim ama yavaş yavaş o da bana sarıldı ve ben bir çocuk gibi ağlarken beni bırakmadı.

Hıçkırıkları dindiğinde beni Miranna'nın yanına götürdü, ona teslim etti ve ikimiz birlikte döşeklerimizin üzerinde oturduk. Ardından birkaç dakika onunla konuşmak için Cannan'ın yanına döndü ve Halias yahniye bakmaya geldi.

Sonunda hep birlikte yemek yedik, Galen nöbet tutmak için dışarı çıktı ve yemek yemesi için Temerson'ı içeri gönderdi. Ondan sonra hepimiz bir köşeye çekildik. Halias, Başrahibe'ye gardiyanlık ediyordu. Cannan, Steldor'a bakmaya gitti, diğerlerimizse en azından uykuda biraz huzur bulmaya çalıştık. İki gecedir gözüme uyku girmiyordu, gözlerimi kaparsam London'la geçirdiğim son saatlerin yok olduğunu görmekten korkuyordum.

An gelip uykuya dalmışım ama kısa bir süre sonra kâbuslar içerisinde yattığım yerden zıplayarak uyandım. Ayıldığımda Halias dışında herkes hâlâ derin uykudaydı, Nantilam'dan çok da uzak olmayan bir yerde sırtını duvara vermiş oturuyordu. Gözlerini üzerimde hissettiğim halde ona bir şey demedim. Bunun yerine London'ın yatağının olduğu yere doğru ilerledim ama orada değildi. Uyumamı istemiş ama kendisi uyuyamamıştı besbelli. Hemen mağaranın geri kalanına göz gezdirdim ama komutan vekili hiçbir yerde yoktu. İşte o anda mideme bir ağrı saplandı. Sabaha kadar ayrılmayacağını söylemişti, peki ama neredeydi?

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi Halias beni, "Dışarıda," diye kısık sesle bilgilendirdi.

Başımla onayladıktan sonra mağaranın ağzından gece ayazına çıktım ve keşke omzuma bir harmani alsaydım diye düşündüm. Ama London'ı görünce içeri girip üzerime bir şey alma fikrinden vazgeçtim. Sol tarafındaki kayalığa sırtını dayamıştı, başı umarsızlık içinde öne eğilmişti ve ben gidip yanına oturduğumda bile beni fark etmedi.

"London?"

Refleksle başını kaldırıp bana baktı ama yalnızca gözyaşlarının bırakmış olabileceği izleri görmemi engelleyecek kadar hızlı davranamamıştı. Onu ağlarken görmek beni şaşırtmamıştı, o da tıpkı Cannan gibi derdini içine atardı. Ama içinde yaşadığımız zorlu koşullar bile en dirayetli insanı yıkacak cinstendi... Cannan bile az kalsın aklını oynatıyordu.

Mırıldanarak, "Üzgünüm," derken ne için özür dilediğimi ben bile bilmiyordum ama bunun kalbimin taa derinliklerinden koptuğunun farkındaydım.

"Senin düşündüğün gibi değil," diye yanıtladı gölgelerin içinde saklanmaya devam ederken sesi garip bir şekilde buruktu.

"Peki nedir?"

Bir kez olsun benimle konuşmasını, birine neyin yolunda gitmediğini anlatmasını istiyordum ama aslında biliyordum. Yarın her şeyi içine atmış bir halde gidemezdi. Uzunca bir süre hiç konuşmadı ama bunu beni yok saydığından yapmadığını biliyordum.

"Alera, sana her şeyi anlatmadım," dedi sonunda.

Söyledikleri beynimde yankılandı, ne demek istediğini anlayamamıştım.

“Şimdi söylemek ister misin?”

“Yapma,” dedi birdenbire ama ne demek istediğini anlayamıyordum.

“Bu... Yapmaz... Yapamaz...”

Aklından her ne geçiyorduysa belli ki söylemesi çok zordu.

“Benim suçumdu, bilseydim, önleyebilir...”

Artık daha fazla dayanacak sabrım kalmayınca, “Sen neden bahsediyorsun?” diye ona sordum, sesinden yayılan ıstırap yüzünden ona yüklenmek istemiyordum ama nefesim daralmaya başlamıştı. Ona yardım etmek istedim ama nasıl edeceğimi bilemedim, ne demeye çalıştığını anlayamıyordum.

“Söyledim ya, bazı şeyleri... Bugün ailenle ilgili olan bazı şeyleri anlatmadım.”

Bilinçaltımda bu konuşmadan uzaklaşmakta olduğumu hissediyordum fakat dudaklarımdan söylemek istediğimden emin olmadığım o kelime döküldü.

“Neleri?”

“Ulubey’le hiç konuşmadım. Dün Galen’in gözcülük ettiği düzlüğün üzerindeki gözlem noktasına gittim ve sonra ebeveynlerinle geldiğini gördüm ama... Yanlarında birisi daha vardı. Orada olacağımı, onları izleyeceğimi biliyordu, bu yüzden de ibretlik bu fırsatı kaçırmadı, yani onunla işbirliği yapmazsak aileni öldürmeyi planladığını hiç kuşku bırakmayacak şekilde bize ifade etti.”

Sözlerinin ardında öyle bir ıstırap vardı ki beni korkutuyordu; onu daha önce hiç böyle görmemiştim ve Ulubey’in onu bu kadar yıkacak ne yapmış olabileceğini tahmin bile edemiyordum.

“O... O Destari’ye gözlerimin önünde işkence edip canına kıydı ve onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Destari’nin çoktan öldüğünü düşünüyordum, hâlâ hayatta olduğunu bilseydim... Bir şeyler yapmalıydım, ne olursa olsun. Ulubey’in bunu yapmasına fırsat vermeden, çok önce onu kurtarmış olmalıydım. Onca zamandır acı çekiyormuş ve Ulubey’in ellerinde acı çekmenin ne demek olduğunu iyi bilirim.”

"London," deyip içime bir nefes çektim, ne diyeceğimi bilmiyordum, Destari'nin ölümü beni hem şoke etmiş hem de üzmüştü. Bunu nasıl kimseyle paylaşmadan durabilmişti, şu kısacık birkaç saatte bile? Destari benim en emin korumalarımından biri olmuştu ama askeri okuldan mezun oldukları günden beri London'ın en yakın arkadaşıydı; rütbeleri birlikte yükselmişti; onun böyle feci bir şekilde öldüğüne tanık olmak... Neler hissettiğini anlamam mümkün değildi. Düşündükçe midem bulanıyordu ve birden ona dokunmak, ona biraz olsun huzur verebilmek istedim ama elimi kenara itti.

"Ben herkesi korurum," dedi basit bir şeymiş gibi. "Benim işim bu, hep bunu yaptım. Ama ona yardım edemedim."

"Destari'yi sen öldürmedin," derken bu söylediklerine inanmadığımı sesime yansıtmadan edemedim. Kendini nasıl suçlardı? "Hâlâ hayatta olduğunu bilmemen daha iyi oldu çünkü onun için geri dönerdin. O da bunu biliyordu, London. Destari sarayda yollarınız ayrıldığında da bunu biliyordu; sorgulanmak için düşmana teslim olduğunda da. Sen onu kadere kurban etmedin, ona ihanet etmedin ve sakın ama sakın Ulubey'in yaptığı bir şeyin sorumluluğunu üstlenmeye çalışma. Destari'nin ölümü onun elinden oldu, senin değil. Bütün bu olanların sebebi onun zalimliği, oysa senin o sevgi dolu yüreğin seni bunun günahını yüklenmeye itiyor. Adalet bunun neresinde?"

Söylediklerimin doğru olduğunu idrak etmesini o kadar istiyordum ki kendine işkence ettiğini görmeye dayanamıyordum. Bir kez daha Ulubey'e karşı içim nefretle doldu... Bizi hem duygusal hem de fiziksel olarak paramparça ediyordu. Çok yakında London'ı bir daha hiç göremeyecektim ve Ulubey birlikte geçirebileceğimiz son saatlerde bile huzur bulmamıza engel oluyordu.

"Cesedini ardında bıraktı," dedi London bir süre sonra. "Onlar gittikten sonra onu gömdüm."

London'ın ona dokunmamı istememesinin artık bir önemi yoktu; kolunu kaldırıp altına sığındım, onun da bana yakın olmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Ertesi sabah erkenden Ulubey'le görüşmeye gittik. Hem Hytanica'nın kraliçesi olduğum için hem de onunla birlikte geçirebileceğim hiçbir anı boşa harcamamak için London'a eşlik ettim. Onu sevdiğimi ve cesaretine hayran olduğumu, takdir ettiğimi bilmesini istiyordum. Cannan da bizimle gelebilmek için oğlunu Galen'ın ehil ellerine teslim etmişti, davamız adına hayatını vermeye gönüllü olan adama saygısını göstermenin bir yoluydu bu.

Yine gayet dolambaçlı bir yol izleyip oraya vardığımızda, London'ın düşmanın nasıl davranacağını bildiğine güvenerek düzlüğe çıktık. Komutan vekili, Cokyri'lilerin açıklık alanı gözleyeceklerinden emindi. Ayrıca kimsenin bize zarar vermeye kalkmayacağından da; Ulubey kız kardeşi güvende olana kadar bizim serbestçe gezmemize izin verecekti.

"Efendinize kral ve kraliçe seleflerini getirmesini söyleyin," diye bağırdı London etrafımızı saran görünmez Cokyri'li askerlere. "Serbest bırakılmalarını sağlamaya geldik."

Yanıt gelmedi ama gelmesi de beklenmiyordu ve biz yaklaşık bir saat boyunca sessizce beklerken üşüdük ve gerildik. Sonra düşmanımızın yaklaşmakta olduğunu işittik. Yanında başkalarını da getirmişti ama düzlüğe bir tek kendisi çıktı ve bizimle konuştu.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Ulubey öfkeyle kız kardeşinin yanımızda olmadığını fark edince.

"Kral Adrik ve Leydi Elissia'yı getirdin mi?" diye sordu London, Ulubey'in sorusunu duymazdan gelerek.

Ulubey arkasına baktı ve ağaçların arasındaki birine işaret verdi, sonra biri erkek biri kadın iki Cokyri'li ebeveynlerimi itekleyerek düzlüğe çıkardılar.

Babam beni görünce, "Alera!" diye atılacak oldu ama boğazına dayanan ve tenini hafif sıyrarak kanının akmasına neden olan bir bıçak yüzünden susmak zorunda kaldı. Annem konuşmuyordu ve ben konuşabiliyor muydu, bilmiyordum çünkü başı önüne eğikti. saçları artık kirli, sarı bir hal almış yüzünü kaplıyordu.

Onlara doğru koşmak, onları Cokyri'lilerin elinden çekip almak istedim ama otoritemizin sarsılmaması için duygulara ket vurulması gerektiğini bildiğimden yerimden kıvıldamadım. London çivit mavisi gözleri buz

gibi öne doğru bir adım atarken gözümlü bir an olsun Ulubey'in gözlelerinden çekmedim. Önce hasmınız konuştu, sesi boğuk ve tehditkârdı.

"Ne söyleyeceğine dikkat et, London çünkü duymak istediklerimi söylemezsen onları şuracıkta gebertirim."

"Kral ve kraliçe seleflerini dostlarıma teslim edip onların yerine beni alacaksın," diye cevapladı London doğrudan.

İki adam birbirlerine dik dik bakarken birkaç dakika geçti, Ulubey bir zayıflık, kararsızlık arıyordu. London da bulması için ona meydan okuyordu.

"Şehit hep sen olmak zorundasın, öyle değil mi?" diye pis pis sırttı Ulubey ve ben pazarlığı kabul ettiğini anlayınca rahatlama ve çöküntüyle bir an gözlerimi kapadım. "Öyle sadık, öyle cesur, öyle fedakârsın ki. Ölmeden önce buna pişman olduğundan emin olacağım."

"Son denediğinde başaramamıştın," diye cevabını verdi London. "Kendini geliştirip geliştirmediğini görmeyi merakla bekliyorum."

Bu cesurca cevap karşısında Ulubey'in dudakları titredi, sonra Cannan ve bana hitap etmek için sesini yükseltti.

"Ve sen! En önemli kozunuzun böyle çekip gitmesine izin mi vereceksiniz? Onun çekeceği azabı bile kendinizle nasıl yaşayacaksınız? Ve sizi bunun korkunç bir azap olacağı konusunda temin ederim. Daha da önemlisi, onsuz ne yapacaksınız? Bütün bu planlarınızın arkasındaki dahi, bu daimi diken benim yanımdayken ne yapacaksınız?"

London'ı çenesinden kavramak için öne adım atmıştı, böylece o iri kıyım cüssesi daha da göz korkutuyordu. London bir gözcü yapısındaydı, kaslı ama zayıftı, gölgelerin arasında gezinip hızlı ilerlemek için idealdi ama Ulubey tam bir savaşıydı. Komutan vekiline yaklaşık bir on santim yukarıdan bakıyordu, kurbanını boğazından kavracağı eldivenli eli, olduğundan daha da iri görünüyordu. Yine de London'ın ne beti benzi attı ne de göz teması kurmayı bıraktı.

Cannan'a baktım ve Ulubey'in kışkırtmalarına karşılık vermenin bir anlamı olmadığını anladım. Bir şeyi değiştirmeyecekti ve can düşmanımız sadece oyundan zevk alıyordu, bunu küçük bir zafer olarak görüyordu.

Ulubey askerlerine dönüp, "Onları serbest bırakın," deyince askerler söylediğini yapmadan önce birbirlerine baktılar. Belli ki Başrahibe'ye

sadıktılar ve onun bu kararını şüpheyile karşılıyorlardı ama yine de sorgulamaya cesaret edemediler. Cokyri'liler ebeveynlerimi öne doğru çekip sonra bizden yana ittiler. Annem Kumandan'a doğru sendelerken babam kollarıma düştü.

"Alera," dedi bir kez daha bana hemen sarılarak. "Tanrı'ya şükür iyisin."

Babamın omzunun üzerinden düşman askerlerinin London'ın ellerini arkasında bağlamakla meşgul oldukları görebiliyordum. Bağlandığı anda Cokyri'liler onu gözümüzün önünden uzaklaştırdılar; vedalaşmaya vaktimiz bile olmamıştı. Hain bir sırıtişla bana bakan Ulubey de aynı şekilde sık ormanın içinde gözden kayboldu.

Miranna'nın London'la birlikte kaçışının ardından sarayda birkaç saat geçirdiğinden ebeveynlerimin haberi yoktu. Onlarla güven verici bir konuşma yaptıktan sonra at sırtında mağaraya geri döndük, Cannan her zamanki metanetiyle önden gidiyordu, atının eyerinde oturan annemi destekliyordu. Onları görmenin Miranna'ya iyi geleceğini söylediğimde, annem bana şoke olmuş bir halde baktı ve ilk kez yara bere içindeki yüzünü anlık da olsa görmeme izin verdi.

"Anne..." diye bir çığlık attım, nelere göğüs gerebileceğini anlayınca dehşete kapılmıştım. Babamın bir yarası yok gibi görünüyordu ama belli ki annem o kadar şanslı olamamıştı. Annemin o mükemmel güzelliğindeki yüz hatları Ulubey'i karşı konulamaz bir şekilde cezbetmiş olmalıydı.

"Miranna bizimle mi?" diye durumu hakkında yöneltebileceğim herhangi bir soruya set çekip sorarken şişmiş dudağı titriyordu.

"Evet, emniyette. London..." diye başladım ama devamını getiremedim. Bir an gözlerimi kapadım, kendimi toparladım ve tekrar denedim. "London, Cokyri'den kaçtığında onu da yanında getirmiş."

"Tanrı'ya en azından bunun için şükredebilirim," diye fısıldadı.

Ebeveynlerimle en küçük çocuklarının tekrar bir araya gelmesi oldukça gecikmeli olmuştu ve babamla kucaklaştıktan sonra Miranna günün ve gecenin büyük bir kısmını annemin kollarında geçirdi. Bir süre sonra, beni de yanına çağırdı ve ateşin öbür yanında kollarına kıvrılıp London hiç aklımdan çıkmasa da kendimi bir nebze olsun güvende

hissetmeye çalıştım. Başından neler geçmekte olduğunu, hâlâ hayatta olup olmadığını ya da ölsem daha iyi diyecek bir halde olup olmadığını düşünüp durmamaya çalıştım.

Cannan babamla konuştu, ona Başrahibe'yi nasıl kaçırdığımızı ve halkımızın salıverilmesini sağlamak için onu kullanma planımızı anlattı. Onlar fikir alış verişini yaparken ben de dalgın dalgın onları izliyordum, babamın saçlarındaki gri tellerin ve yüzündeki çizgilerin fazlalaştığını ve kahkaha yerine endişeyle çizilmiş olduğunu gördüm. Kilo da vermişti. Bu yüzden uzun, geniş omuzlu ve iriyarı muhafız alayı kumandanının yanında dururken neredeyse silik görünüyordu.

Babam ve Cannan mağaranın sol tarafına geçerlerken hakkında konuşmakta oldukları kadın ayağa kalkıp iki kez yüz yüze geldiği Kral'a buz gibi bir bakış attı. Babam da onu görmekten hiç haz etmemişti ama aslında dikkatini her ne kadar huzurlu bir şekilde uyuyor olsa da halen gözle görülebilir derecede zayıf olan Steldor'a vermişti. Arkadaşının yatdığı yerin yanındaki duvara sırtını dayamış bir şekilde başı aşağı düşmüş Galen da uykuya dalmıştı ama Cannan onu uyandırmadı.

"Steldor'un nesi var?" diye sordu babam, artık üzerinde son sargılarını gizleyen bir gömlek olduğundan hastalandığını sanmış olmalıydı.

"Yaralanmıştı," dedi Cannan sakın bir şekilde, bizim yaşadığımız o çileden hiç bahsetmeden, "ama şimdi iyileşiyor."

Başını eğip geriye, elleri bağlı bir şekilde yanında her an tetikte bekleyen Halias'la birlikte arkalarında duran Nantilam'a baktı.

"Bu konuda Başrahibe'ye teşekkür etmemiz gerekiyor."

"Gerçi kendi isteğiyle yardım etmezdi ya," diye mırıldandı Halias ancak Başrahibe takdir edilmekten hoşnut olduğunu belli etmek için başını hafifçe Kumandan'a doğru eğdi.

O gece umduğumdan daha kolay bir şekilde uykuya daldım, herhalde bunun sebebi o ana kadar vücudumun mahrum kaldığı istirahati daha fazla öteleyemeyecek hale gelmesiydi. Ancak uykuyla birlikte kâbuslar da geldi, işkence edilen insanların çığlıkları bana çok aşına bir çift çivit mavisi gözden yansıyan ıstırapın bulanıklaşıp soğuk, zümrüt yeşili bir hal aldığı kâbuslar. Uyandığımda sabah olmuştu ve güneş ışınları buz

gibi mağaranın kasvetini biraz olsun defediyordu... Ancak çığlıklar yine de devam ediyordu.

Yalnızca Temerson, annem ve kız kardeşim uyuyorlardı ve ben zar zor ayağa kalktığımda çığlıkların gerçek olduğunu anladım. Sadece bir yankıydı, o kadar uzaktan geliyordu ki onları kafamın içinde duymuştum ama üzerime çevrilen yüzlerdeki o hazin ifadeyi ve acılı bakışları görünce kapıya doğru koştum.

Kimsenin beni durduramayacağı kadar hızlı davranmıştım ama Cannan arkamdan gelip, koluma yapışıp beni içeri sokmaya çalıştı. Ama çok geçti. Ben mağaranın kapalı duvarları arasından dışarı çıktığımda seslerden yansıyan ıstırap katlanarak arttı.

“Nedir bu?” diye sorarken bile aslında cevabı gayet net biliyordum.

Cannan’a bakakaldım, gözlerimdeki yaşlar birikmeye başlamıştı, bir şeyler söylemesini, zaten bildiğimi tasdik etmesini bekliyordum. Hiçbir zaman olmadığı kadar dürüst davrandı.

“Bu sabah Galen’ı neler olup bittiğine bakması için gönderdik. London. Ulubey sesin her nerede olursak kulaklarımızda çınlaması için onu dağın tepesine çıkarmış. İçeri gir, Alera, duymamaya çalışırsan daha rahat edersin.”

“Duymamak mı?” diye haykırırken ne kadar yüksek bir ses çıkardığımı umurumda değildi. Çıldırarak üzereymişim gibi kollarından sıyrıldım. “Bunu nasıl söyleyebilirsin? Nasıl olup da... Nasıl!”

Hıçkırıklara boğulmuştum , nefes alamıyordum. Cannan yine beni içeri götürmek için koluma girdi ama olduğum yerden kıpırdamadım.

“Bizim için yaptığı bunca şeyden sonra bunu hak etmiyor. Bunu hak etmiyor, bu hiç adil değil.”

Havaya ok gibi bir çığlık daha saplandı, etrafımızda yankılandı ama bu kez Cannan’a boyun eğdim ve beni mağaraya götürmesine itiraz etmedim.

“Savaş halindeyiz, Alera,” dedi elini omzuma hafifçe koyarak beni ateşin etrafında toplanmış diğerlerinin yanına yönlendirirken. “Hiçbir şey adil ve doğru değil, bunu anlamak da kabul etmek de kolay değil. Ama henüz kaybetmedik. London bundan emin oldu.”

BENİM ADIM LONDON

Bu böylece günlerce sürdü, her sabaha biz uyandığımızda başlayıp London'ın çektiği acıya daha fazla dayanacak gücü kalmayıp bayılıncaya kadar sürüyordu, genellikle birkaç saat sonraya kadar. Dayanılmazdı ve kulak vermemek imkânsızdı, herkesi etkiliyordu, Başrahi-beyi bile. Bir kurtarma teşebbüsünün başarısızlıkla sonuçlanacağı kesin olduğundan ve şehirdeki halkımızı tehlikeye atabileceğinden Temerson sonunda karamsar düşüncelerini dile getirdi.

Sabah kahvaltısında lapa çanağını pek de nazik olmayan bir şekilde fırlatıp yerde yuvarlanmasına izin verdikten sonra iki elinin avuçlarını şakaklarına götürdü, parmaklarını iyice uzamış tarçın rengi saçlarının arasına sokarak bir ileri bir geri sallanmaya başladı. Galen dışarıda nöbet tutuyordu ve kısa bir süre sonra yerine Temerson geçecekti.

“Buna artık bir son veremez miyiz? Onu öldüremez miyiz? Bu yeterince uzun zamandır devam ediyor, daha fazla dayanamayacağım.”

Nantilam'ın yanında duran Halias, “Aramızdan kim bunu yapabilir ki?” diye sordu. “Tamam, bir merhamet cinayeti diyelim, bir merhamet cinayeti olacak... Yine de ben London'ın kalbine bir ok atamam.”

Cannan, daha fazla kötücül söz söylenmeden araya girdi.

“Ulubey'in dikkatini başka bir yöne çekmemiz gerekiyor. Tekrar harekete geçmenin ve asıl talebimizi dile getirmenin zamanı geldi. Ona oyun oynamadığımızı göstermemiz lazım.”

Temerson gibi iştahını kaybetmiş, ateşin yanında ellerini ovuşturarak bir aşağı bir yukarı yürüyen babam da, “Ne öneriyorsun?” diye sordu.

“Bunu yapacağımıza inanmıyor.”

Kısık ve pürüzlü de olsa bu sesin kimden çıktığına şüphe yoktu. Steldor uyanmıştı ve dirseklerinin üzerinde doğrularak sohbe katılmıştı. Gözlerinin etrafında hâlâ halkalar vardı ancak bu sefer ateş yüzünden değil, iyileşmeye başladığından gittikçe sabırsızlanıyordu.

“Sakin ol,” dedi Cannan yanına giderek ama Steldor başını iki yana salladı.

“Onu öldürecekimize inanmıyor. Kız kardeşinin başına neler gelebileceğini hiç düşünmeden London’a işkence ederek eğleniyor. Bizim yufka yürekli olduğumuzu düşünüyor.” Gözlerini öfkeli ve kararlı bir şekilde babasına dikmiş olan Steldor’un çenesi kasılmıştı. “Onun için bir el alın. Bakalım o zaman da yufka yürekli olduğumuzu düşünecek mi?”

Başrahibe’nin kaşlarının yay gibi gerildiğini gördüm ve karnım bu-
rulurken babam hızla derin bir nefes aldı. Kumandanın gözleri kısılmıştı, kızgınlıktan değil, belli ki kafasında bir şeyleri çözmeye çalışıyordu, Halias ise ensesini ovuşturuyordu. Bunu gerçekten de düşünüyor olabilirler miydi? *Elini kesmelerine* izin veremezdim.

Steldor’un yüzü acıyla kasıldı ve babası onu uyardı. “Uzanmalısın. Daha gücünü toparlayamadın.”

“Gücü değil kafası yerinde,” dedi Halias, Steldor tekrar uzanmak zorunda kahrken. Doğduğu günden beri Miranna’nın koruması olan, o mavi gözleri her zaman munis bakan, hem ehil, hem cesur hem de iyi huylu olarak tanınan komutan vekiline baktım ve böyle bir öneriyi kabullenmeye yanaşacak noktaya onu neyin getirdiğini düşündüm. Ulubey gerçekten de bizi değiştirmeye, kendisine benzetmeye mi çalışıyordu?

“Hatırlarsanız, kralınızın hayatını kurtardım,” diye araya giren Nantilam önemli bir noktaya parmak basıyordu. “Şimdiye dek sizinle hep işbirliği içinde oldum ama elimi kesmeye çalışırsanız bunun nasıl değişeceğini görürsünüz.”

“İş o noktaya gelirse işbirliğine ihtiyacımız kalmayacak,” diye yanıtladı Kumandan gözleri ateş saçarak.

Doğruyu söylüyor olsa da hâlâ bizim esirimizdi ve bir Cokyri’liydi, bizden biri değildi.

“Lütfen, hayır,” diye mırıldandım, midemin bulanmasına engel olmaya çalışıp derin bir nefes alarak. “Bunu yapamazsınız. Elini kesmeyin. Savaşta olabiliriz ama yine de insaniyetimizi kaybetmemeliyiz.”

“Ulubey insaniyetle dalga geçiyor, Alera.” Steldor, her ne kadar babasının tavsiyesini dinlese de fikirlerini kendine saklamaya yanaşmıyordu. “Dikkatini çekmek istiyorsak onun gibi davranmalıyız.”

Başrahibe, “Belki de yorgunsun,” diye çıkışırken içimde Steldor’a karşı hiddetin kabarmakta olduğunu hissedebiliyordum; hem bu zalim önerisi hem de itiraf etmek istemesem de bunda gerçeklik payı olduğunu bildiğimden.

“Yani onunla savaşmak için onun gibi mi olalım,” deyiverdim sert bir şekilde. “Kötü ve kalpsiz olup onu durdurmak için böyle bir vahşeti işleyecek kadar alçalalım mı? Demek istediğin bu mu?”

“Evet, söyledığım tam da buydu,” diyen Steldor beni paylamak için tekrar dirseklerinin üzerinde doğrulmuştu. “Bunu bir dilmiş gibi düşün, Alera. Onun dilinden konuşmadığımız sürece anlamayacak.”

Ellerimi ovuştururken çırpınıyordum ama Cannan ikimizin arasına girdi.

“Sanırım sana uzanmanı söylemiştim,” dedi oğluna bana dönmenden önce. “Alera, duygusallaşmamaya çalış. Henüz bir karar alınmadı.” Birden mağaranın ağzına doğru yürüdü. “Halias, seninle yalnız konuşmamız lazım.”

Halias başıyla kısaca onaylayıp Temerson, babam ve Başrahibe’ye baktı. Herhalde Nantilam’ın ona göz kulak olması için baktığı insanlardan askerî açıdan çok daha üstün olduğunu düşünerek durdu, geri dönüp Nantilam’ın ellerini önde bağladı.

Hepimize bakarak, “Gözünüz mahkûmda olsun,” diye talimat verdi. “Bir şeye kalkışmaya çalışırsa hemen dışarıda olacağız.” Bu son cümle esirimize bir uyarı niteliğindeydi. Bağlarını bir kez daha kontrol ettikten sonra Halias, Kumandan’ın peşi sıra ilerledi.

Ne konuşmaya gittiklerini bilmiyordum ama sanırım aynı şeyleri biz dahil olmadan değerlendireceklerdi. Hâlâ Steldor’a kızgın olduğum halde ateşin başına döndüğümde Cannan’ın kendisi için bir kap yemek hazırlamış olduğunu gördüm. Yanındaki bir maşrapa suyu kimseye

çaktırmadan döküp yerine içine ezilmiş meşe karıştırılmış olan şaraptan koydum. Belki de yaptığım şey doğru değildi ama biraz nebat katılmış şarap sayesinde uyumak ona zarar vermezdi.

Maşrapayı ona götürüp eline tutuşturdum, ağzına kadar doldurulmuş tabağı da ona götürmek üzere yanından kalkıyordum ki el bileğimi kavradı.

“Saçın...” dedi yavaşça alnımı kırıştırarak. “Çok...”

“Kısa,” diye tamamladım parmaklarımı saçlarımdan geçirerek.

“Ama güzel olmuş,” dedi ve onun böyle bir şey söylemesinin büyük bir iltifat olduğunu biliyordum çünkü uzun lülelerimle oynamayı çok severdi.

“İç,” deyince bir şeyden şüphelenmeden söylediğimi yaptı. Birkaç dakika daha bekledikten sonra yemeği getirdim ama onun yerine tabağı Başrahibe’ye uzattım, o da Steldor gibi henüz bir şey yememişti. Başrahibe, aslında yemeğin kocam için hazırlandığını bildiği için bir an Steldor’a baktı, kafası karışmıştı. Sonra uykuya dalmakta olduğunu anlayıp ne yaptığımı çözdü.

London’ın çığlıkları kesilmişti ama ben dikkatle Nantilam’ı incelerken hâlâ kafamın içinde yankılanıyorlardı. Onun kafasının içinde de yankılandığından emindim çünkü onun da yüzü benimki kadar asıktı.

“Kardeşimin davranışlarını onaylamıyorum, Hytanica Kraliçesi,” dedi dizlerinin üzerinde dengelediği tabağa yemeğini bitirdikten sonra kaşığını bırakırken. Başka bir şeyler diyecek mi diye merak ederken tabağı ondan aldım.

“Ama beni esir alarak, bir yandan üstünlük elde ederken diğer yandan onu denetimimden çıkardınız. Artık onu dizginleyebilecek kimse yok.”

Söyledikleri karşısında bir an nefesim kesildi ve ona karşı içimdeki soğukluğu da aldı götürdü.

“Seni geri istemediğini mi düşünüyorsun?” Paniklemeye başladım çünkü onu geri istemiyorsa elimizde bir koz da kalmıyordu.

“Doğruyu söylemek gerekirse bir yanı istemez. Ama baskın olan yanı, bana nasıl ihtiyacı olduğunu ve Cokyri’nin haklı hükümranı olmadığını bilir. Hem beni sever de yanı birini sevebileceğine inanabiliyorsanız eğer.”

Bunun böyle olduğuna inanmak zordu ama düşünecek fazla vaktim yoktu.

“Sadece sana anlatılması gereken bir hikâye var,” diye devam etti Nantilam. “Buna en çok sen ihtiyaç duyacaksın. Dinlemek istiyorsan yanıma otur.”

Diğerlerine kaçamak bir bakış attım... Steldor uyuyordu; babam ayaktaydı, mağaranın karşı tarafından bize bakıp somurtuyordu, Başrahibe'nin yanında durmam belli ki hoşuna gitmemişti; annem ve kız kardeşim ateşin yanında birbirlerine sarılmışlardı; yanlarında oturan Temerson çatırdayarak yanan odunlara bakıyordu.

“Konuş,” diye razı olup karşısına oturduğumda kalbim küt küt atıyordu ama ne duyacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Nantilam başıyla onayladı ve hiç vakit kaybetmedi, ne de olsa Halias ve Cannan içeri döndüklerinde konuşmamız bitecekti.

“Annem Cokyri'nin lideriydi, gururlu ve katı bir imparatoriçeydi,” dedi bir masal anlatıcı edasıyla. “Hükmetme ve cezalandırma, kutsama ve ödüllendirme armağanları bir tek ona bahşedilmişti; bu büyü nesiller boyunca anadan kıza geçmiş, Cokyri'li halkı arasında kadınların hükümranlık yapabileceği ama erkeklerin yapamayacağına dair doğal bir inancın yayılmasına neden olmuştu.

“Annemin bir vâris doğurma çağı geldiğinde beklenmedik bir şey oldu. Bir değil iki çocuğa hayat verdi... Bir oğlan ve bir kız. Benim olması gereken büyü ikiye bölünmüştü, yarısı bana diğer yarısı ise kardeşime geçmişti. Biz büyürken güçlerimizi nasıl kullanacağımız bize öğretildi ve bu arada büyüün tamamen ikiye ayrılmış olduğu da anlaşıldı, ne benim gücüm onunkine benziyordu ne de onunki bana. Biz karmaşa ve yaratım; yaşam ve ölümdük. O savaş beyiydi, bense merhametli imparatoriçe. Ancak ben Cokyri'yi tek başıma yönetecek güce tam anlamıyla sahip olmadığım için gerçek bir İmparatoriçe olamazdım. Bu yüzden de annem erkek kardeşimin benimle birlikte hükümran olmasına karar verdi. Ben halkımın yönetiminde politik davranışlarım ve adabımla herkes tarafından takdir edilen ve saygı duyulan Başrahibe Nantilam olurken, kardeşim kendisine bahşedilen o amansız silah, ölüm armağanıyla topraklarımızı koruyan ve halkımızı savaşa ve zafere götüren Ulubey Trimion olacaktı.

“Biz doğduktan on yıl sonra, annem hâlâ imparatoriçeyken Cokyri’ye kendini Hytanica Prensi Rélorin olarak tanıtan bir adam geldi, babası kral tarafından Hytanica ve Cokyri arasında bir ticaret anlaşması yapılmasını önermek üzere gönderilmiş bir elçiydi. Bir çocuktan başka bir şey değildi ve toydu, annemin karşısına çıkarıldığında mantığı bağınazlığına yenik düştü. Böyle bir konuyu bir kadınla görüşmeyi reddetti ve bu saygısızlığı anneme onun hayatını almaktan başka bir çare bırakmadı, böylece anlaşmayı da geri çevirmiş oluyordu.

“Doğal olarak, Hytanica Kralı oğlunun öldüğünü duyunca çok sinirlendi ve annemin davranışını acımasız bir cinayet olarak addetti. Ama çok güçlüydük ve Hytanica’lılar saldırdığında onları geri püskürttük.

“Kardeşim ve ben on beşimize geldiğimizde, Ulubey ve Başrahibe olarak görev aldık. Yıllar geçtikçe ağabeyimin öfkesi daha da artıyordu, halkınız bir türlü yenilmiyordu. Neden zafer elde edemediğimizizin mantıklı bir açıklaması yoktu ama biz bir asırdır bu kanlı savaşı yürüttüğümüz halde bir türlü zafere ulaşamadık. Benim yaşam gücüm ve iyileştirme yeteneğim sayesinde ikimiz de genç ve muktedir kaldık, yani aslında yüz yaşında olsak da hâlâ yirmilerimizde görünüyoruz.”

Bir an sustu, anıların içinde kaybolmuş gibiydi ve ben önemli bir konuya temas edeceğini hissediyordum. Bana anlattıklarının bir kısmını zaten biliyordum çünkü yaklaşık bir yıl kadar önce Narian bana savaşın gerçekte neden başladığını anlatmıştı. Bana söylemediği şeyse Başrahibe ve Ulubey’in yüz yaşında olduğuydu, buna asla inanmazdım. Hikâyesine kaldığı yerden devam ederek daldığım düşüncelerden sıyrılmamı sağladı.

“Uzun seneler sonra büyük bir savaş oldu ve bu savaşta Cokyri’liler Hytanica’lılardan sayıca çok üstündüler. Hytanica’lılar ölümlerini geride bırakarak geri çekilmek zorunda kaldılar. Askerlerimiz savaşçı dostlarının cesetlerini toplarken, ağabeyim atını üst rütbeden önemli bir Hytanica’lının geri çekilme emrini veren subayın düştüğü bir yere sürmüş. Hytanica’lı adamın mevzini terk etmeden beklemesi yıllardır aklını kurcaladığı halde üstünde durmadığı bir sorunun zihninde tekrar uyanmasına neden olmuş. Hytanica’lıların gücünün sırrı neydi? Bütün koşullar aleyhlerine olduğu halde neden onları yenemiyordu?

“Genç askerin yan yattığını, karnına aldığı yaradan kanın durmaksızın sızdığını ve garip, gümüş rengi saçlarının solgun yüzüne düştüğünü fark etmiş. Kardeşim adamın yüzünün acıyla gerildiğini görmüş ve savaşçıları bütün bedenleri topladıklarını ve emriyle gitmeye hazır olduklarını bildirdiklerinde kardeşim yaralı adamı kaldırmış, onu Cokry’ye götürmeye kararlıymış.”

Bunu bir masal gibi anlatıyor, sanki her anı etkisini artırmak için abartıyordu. Ama sesinde pişmanlık, sorgulama ve bu anlattıklarının bir masal olmadığına dair izler duyuyordum. Bu genç askerin kim olduğunu anladığım anda bu karşılaşmaya çok fazla kafa yordüğünü da anlamıştım.

“Güçlüydü,” diye devam etti Başrahibe. “Kardeşim onu bana getirir getirmez onu iyileştirdim ve ertesi gün, Trimion onu sorgulamaya başladı, önce adını öğrenmek istiyordu.

“Adamın elleri önden bağlıydı ve taş zemininde dizleri üzerine çökmüştü. Genç subay cevap vermeyince ağabeyim iki kolunu uzattı, tehditkâr bir şekilde parmağıyla kurbanını işaret ediyordu. Adam yere düştü ama düşerken kollarıyla düşüşünü kesti, bütün vücudu titremeye başlamıştı. Çığlıklarının arasında dudaklarından bir fısıltı döküldü. ‘London,’ dedi soluğu kesilerek. ‘Benim adım London.’”

Başrahibe hüüzünlü ve kızgın bakışlarını gözlerime çevirdi. Bundan sonra söyleyeceklerinin aydınlatacağı karanlık köşeleri düşününce dehşete kapıldım. London’ın, kimseye, Destari’ye bile asla anlatmadığı şeyler, Cokry’de yaşadıkları bu kadının zihninde ve dudaklarının ucundaydı. Korumam ve dostumun başına neler geldiğini duymaya dayanabilecek miydim? Bunları anlatmadan önce Nantilam, *Buna en çok sen ihtiyaç duyacaksın*, demişti ve kendime hâkim olup haklı çıkmamasını sağlayacağıma yemin ettim.

“Onu ilk böyle tanıdım,” diye açıkladı. “Kardeşim çabuk cevap vermesi karşısında kahkahalara boğulmuş ve ona hiçbir şeyi, uğruna ketum olacak kadar çok sevmediğini söylemişti, London da Krallığına asla ihanet etmeyeceği cevabını vermişti. Bu Trimion’ın çok hoşuna gitmişti, onun için bir oyundu, mahkûm ne kadar itaatsiz olursa, mahvolmasını izlemekten o kadar zevk alıyordu. Ve kardeşimi çok kişiyi bu şekilde mahvetmişti.

“Fakat haftalar süren işkenceye rağmen, London’ın direnci kırılmadı. Bize söylediği tek şey, ilk sorgulamada verdiği bilgiden ibaretti; adı. Her gece daha fazla cezalandırılabilsin diye zindandaki hücreğine gidip onu iyileştiriyordum ancak vakit geçtikçe ben bile onu tamamen eski haline getiremez oldum. Damarlarında Ulubey’in de gücü akıyordu, bu büyüye maruz kaldığı sürece onu içinden söküp çıkarmak imkânsız hale geliyordu. Bedeni büyülerimiz için bir oyun alanı haline gelmişti, benim iyileştirici gücüne karşı Trimion’ın yok etme gücü.

“Yaklaşık beş ay sonra kardeşim bana, ‘Bir işe yaramaz,’ dedi. ‘O zaman öldür onu.’ diye tavsiye ederken içimden buna evet demesini umuyordum çünkü London daha önce hiçbir mahkûmun dayanmadığı kadar çok şeye dayanmıştı. Trimion andını içerken gözlerinde merhametten eser yoktu. ‘Onun direncini kırıncaya kadar olmaz.’

“Arkasından iki ay boyunca bu kepezelik böyle sürdü: Kardeşim ona saatlerce işkence ettikten sonra ben onu ölürek kurtulmaması için iyileştiriyordum. Her geçen gün, Trimion, ‘Ölmeyi dile, sana istediğini vereyim. Seni öldürmem için yalvar ve bütün bunlar bitsin.’ diye gürlerken bir kenarda durup olanları izliyordum. Çektiği çileye rağmen London cüretinden bir şey kaybetmiyordu. ‘Bana yalvaran senmişsin gibi geliyor,’ diye mırıldanıyordu. Kardeşim, ‘Aptal çocuk!’ diye kükreyerek London’ın daha önce hiçbir hayvanın ya da insanın atmadığından daha da yüksek sesle korkunç çığlıklar atmasına neden oluyordu.

“Bu sekiz hafta daha böyle sürdükten sonra, Trimion beni şoke eden bir karar aldı. ‘Şimdiye dek kimse bana böyle direnmedi,’ derken için için yanıyor gibiydi ama öfkesinin altında ona saygı duyduğu da belli oluyordu. ‘Ona ne yapacağımı bilmiyorum, hayatını almaktan başka.’

‘Peki, onu bir kez daha iyileştirirsem?’ diye atıldım çünkü aklıma London’ı kullanmanın başka bir yolu gelmişti. ‘Böyle iradeli bir adama rastlamak çok zor ve hayatı boşa harcanırsa yazık olur.’

“Ağabeyim meraklanmış ve kuşkullanmıştı. ‘Çocuğu beğendin mi,’ diye benimle dalga geçtiğinde benimle alay eden gözlerine buz gibi bir bakışla karşılık vermiştim. ‘İnanılmaz güçlü bir ruhu var. Onun kanının çocuğumun damarlarında dolanmasından başka bir şey için arzulamıyorum... Böylece direnci *bizim* vârisimize geçmiş olacak.’

“Trimion bir süre bana baktıktan sonra önerimi kabul etti, London’ın onu bile etkilediğini inkâr edemiyordu. Esirimizin Tapınağıma getirilmesini emrettim, ona ikinci katta, şehre bakan bir daire tahsis edildi. Manzaranın farkına varması için epey bir zaman geçmesi gerekti ama zindanda geçirdiği o karanlık aylardan sonra güneş ışığının kendini toparlamasına yardımcı olacağını düşünüyordum. Onu iyileştirmeye başladım, başta günde birkaç kez seans yapıyordum, ona sunabileceğim sakin anlar, içindeki kara büyüünün ani hücumuyla cehennem azabına dönüşebiliyordu.

“Başkası, ondan biraz daha zayıf birisi olsa çoktan ölmüş olurdu ama haftalarca uyanmadığı halde, hayata inanılmaz bir azimle tutunuyordu. Bazen çığlıklar atıp ağlıyordu, ıstırap uykusunda bile yakasını bırakmıyordu ve ben bedenini kurtarmayı başarsam da aklını kurtarmanın bir yolu olmayabileceğini düşünmeye başlamıştım.

“İşte kardeşimin hüsrânı bu sırada tavan yapmaya başladı çünkü London’ın Hytanica’nın mistik yenilmezliği hakkındaki sırrını vereceğini düşünüyordu. Yazmanlarını ona bir ipucu verebilecek her şeyi araştırmaları için görevlendirdi ve onlar da anlaşılması güç, kadim metinler üzerinde sayılamayacak saatler harcayarak bir şey bulmaya çabaladılar. Sonra bir efsane keşfedildi...”

“Narian’la ilgili efsane,” diye araya girdim, benim için detaylara girmesi gerekmediğini bilmesini istiyordum, o da başıyla onayladı.

“Aradan birkaç gün geçtikten sonra, kehanetin bir anlamı kalmadı. Kanayan ay o mevsimin sonunda doğacaktı. Ama ağabeyim zamanlamanın harika olduğunu söyleyerek hemen bu bilgi doğrultusunda harekete geçti ve doğru olanı bulmak için yeni doğmuş bebekleri kaçırmaya başladı. Ve her zamanki gibi savaşa giderken yüzüğünü bana bıraktı, bir eşini de ben takıyorum.”

Elini hafifçe yukarı kaldırıp başparmağına taktığı Kraliyet yüzüğünü gösterdi.

“Onu bir kolyenin ucuna asmıştım ve hiç de aklımda değildi, ta ki ...”

Başını iki yana salladı, hikâyede fazla ilerlediğini anlamıştı.

“Bir süre sonra London iyileşmeye başladı. Tek bir doz iyileştirme, onun uzunca bir süre idare etmesine yetiyordu ve bu gelişmeyle birlikte

bilinci de açılmaya başladı. Tükenmiş durumdaydı, bir noktaya kadar aklı da yerinde değildi ama benim varlığımı fark etmeye başlamıştı ve ben bunu aynı zamanda rahatlamayla da bağdaştırmaya başladığını düşünüyordum. Ben geldiğimde acısı duruyordu; ben gittiğimde tekrardan ortaya çıkması sadece bir süre alıyordu.

“Onun için yaptıklarımı takdir etmesini, belki de bana borçlu kalmasını istiyordum. Onunla gerektiğinden fazla vakit geçirmeye başlamıştım, istersem hizmetkârlarım ona göz kulak olup benim yerime bakabilecekken ben hep yanındaydım. Ama beni büyülüyordu, bildiğim Cokyrî’li adamlara benzemiyordu.”

Onun London’a böyle kapılmış olması, Narian’a beni neyin çektiğini anımsatmıştı ama arada bir fark vardı: Narian’la hislerimiz karşılıklıydı. London’ın Başrahibe’ye bakışından kalbinde ona hiç de yer olmadığını görmüştüm.

“Cokyrî’de on ay geçirdi ve bu süre sona ermek üzereydi,” diye devam etti Başrahibe. “Bir gün uyandı ve ilk kez konuştu ama bana kalsa hâlâ kendinde değildi. Sonunda ona o kadar yakındım ki kendimi tutamadım... Onu öptüm ve o da bir anlığına karşılık verdi; kardeşimin yüzüğünü taşıyan kolyeyi çıkardığını fark etmemişim bile. Tekrar uykuya dalarken arkamı dönüp oradan ayrıldım.

“Sadece birkaç saat sonra onu tekrar görmeye gittiğimde yoktu. Pencere açıktı, bir at çalınmıştı ve ortadan kaybolmuştu. Zekâsım küçümsemiştim, benim ve hizmetkârlarımın tahmin ettiğinden çok daha iyi bir hale gelmiş ve ben ona böyle kolay bir kaçış imkânı sağlamakla büyük bir dikkatsizlik etmiştim. Acının tekrardan vücudunu ne zaman ele geçireceğini gayet iyi biliyordu ve eğer atını yeterince hızlı sürerse tam vaktinde Hytanica’da olacaktı. Kardeşim ve benim halkınıza hiçbir zaman ifşa etmediğimiz bir sürü bilgiyle kaçıp gitmişti.”

“Geri döndüğünde, o... hastaymış,” dedim bunu tarif etmenin en iyi yolunun hastalık demek olduğundan emin olamayarak. “Bunun nedeni o...”

“İkimizin güçleri hâlâ içinde birbirleriyle çatışıyorlardı. Doktorlarınız hayretlere düşmüştür... Belirtilerini hiçbir şekilde tanımlayamamışlardır. London’ın hayatta olduğunu çok sonraları öğrendim; onun için endişelenmiştim, gittiğinde güçlerim kardeşiminkine baskın gelmiş

olmalı. Benim gücümde geriye kalanlar yüzünden Trimion'm elinde ölmesi bu kadar zor bir hale geliyor olmalı... İyileşmemesi gerektiği halde iyileşiyor, normalde onu dakikalar içerisinde öldürecek güçlere günlerce dayanıyordur. Son on sekiz yıldır yaşlanmış gibi görünmüyor, benim sihrim onu koruyor sanırım. Kardeşim onu öldürmezse çok daha uzun bir hayatı olur."

Ona, "Ne kadar zamanı var?" diye sorarken yıllardır topladığım yap-boz parçaları bir araya gelerek anlamlı bir resim oluşturmaya başlamış gibi hissediyordum. London hakkındaki gizem çözülmüştü... Tam da o ölmek üzereyken.

"İki belki de üç gün. Sonrasında gücüm tükenecek ve kardeşimin gücü etkisini göstermeye başlayacak."

"Ve..." diye durdum, bunu sormamın manasız olduğunu bilsem de yine de söylemek istiyordum. "Peki, seni serbest bırakırsak canını bağışlar mı?"

"Kardeşim London'dan intikamını alacaktır," dedi bana usulca. "Ne olursa olsun. Dostun artık anlaşmanın bir parçası değil."

Kafamın içinde bana verdiği bunca bilgiyi hazmetmeye çalışırken ellerimle yüzümü ovaladım ama bana anlattığı bu hikâyenin önemli olduğunu da biliyordum. Ama niye?

"Hytanica Kraliçesi," dedi ve gözlerim bir kez daha güzel yüzüne, o anlamlı ve zeki yeşil gözlere döndü. "Sen kültürünün kadınlarından farklısın, şimdi bile hafife alıyorsun, benim dışımda herkes tarafından."

Bu söyledikleri çılgıncaydı ve kafa karıştırıyordu ama ona yanıt verecek vaktim olmadı. Cannan ve Halias tekrar mağaraya girdiler, beni birbirine girmiş düşüncelerimden ve dikkatimi yanımda oturan kadına vermekten sıyrın sesleri eskisine göre yükselmmişti.

"Temerson, Galen'ın yerine geç," diye emretti Cannan, genç adama dışarı çıkıp nöbet görevini Saray Muhafızları Komutanı'ndan devralmasını işaret ederek.

"Peki, neye karar verdiniz?" diye sordu hâlâ ayakta durup ara ara volta atan babam.

Kumandan kelimelerle cevap vermedi ama benden yana bakması korkularımı tasdik etmeye yetti. Ayağa fırladım, birden tüylerim diken diken olmuştu.

“Şimdi değil,” dedi Cannan gözlerini benden ayırmadan. Başrahibenin elinin kesilmesi fikrinden ne kadar nefret etsem de Cannan ve Halias'ın karşısına dikilemezdim. Belki de Başrahibe'nin de dediği gibi krallığın diğer kadınlarına benzemiyordum ama bu yine de sesimin duyulmasını sağlamıyordu.

ÖLÜLER VE ÖLMEKTE OLANLAR

Nantilam bana bariz olandan başka bir şeyler anlatmak istemişti ama ne? Saatler boyunca buna kafa patlatıp durdum. Bana anlattığı her şeyi tekrar tekrar düşündüm. O akşamüzeri, Galen silahları bilerken havada bir meşumluk vardı ve bu kulaklarımı tırmalıyor, dik-katimi dağıtıyordu. Yatak olarak kullandığım hayvan postlarının üzerine uzanıp sesi kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım. *İmparatoriçe, kızı olmuş, sihir geçmiş, ikizler, Ulubey hırçınlaşmış, London esir düşmüş, işkence görmüş, tekrar tekrar iyileşmiş... London kaçmış, yaşlanmıyor, yani ölümsüz...* Başımı iki yana sallayıp tekrar başladım, bu sefer daha yavaş, anahtar kelimelerin üzerinde durarak. *İmparatoriçe, kızı olmuş, sihir geçmiş, ikizler...*

Hytanica düşmeden önce Başrahibe'yle yapılan görüşmede, London tekrar yakalanmış ve Ulubey'in hiç haberi olmadan Cokyri'ye götürülmüştü. Başrahibe'nin tapınağında saklanmıştı... Şimdi nedenini biliyordum. Ama bunun bana ne yararı dokunacaktı?

İmparatoriçe, kızı olmuş, sihir geçmiş...

Beynimde bir şimşek çakarken olduğum yerde doğruldum. Ayağa kalkıp Halias'ın yüzündeki alarm ifadesine aldırmadan gidip Başrahibe'nin yanına diz çöktüm.

"Bir kızın olursa senin ve kardeşinin gücüne ne olur?"

"Alera, sen ne yapıyo..." diye başladı özel muhafız ama ben sözümü kesmemesi için elimi havaya kaldırdım.

29. BÖLÜM

ÖLÜLER VE ÖLMEKTE OLANLAR

Nantilam bana bariz olandan başka bir şeyler anlatmak istemişti ama ne? Saatler boyunca buna kafa patlatıp durdum. Bana anlattığı her şeyi tekrar tekrar düşündüm. O akşamüzeri, Galen silahları bilerken havada bir meşumluk vardı ve bu kulaklarımı tırmalıyor, dikkatimi dağıtıyordu. Yatak olarak kullandığım hayvan postlarının üzerine uzanıp sesi kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım. *İmparatoriçe, kızı olmuş, sihir geçmiş, ikizler, Ulubey hırçınlaşmış, London esir düşmüş, işkence görmüş, tekrar tekrar iyileşmiş... London kaçmış, yaşlanmıyor, yani ölümsüz...* Başımı iki yana sallayıp tekrar başladım, bu sefer daha yavaş, anahtar kelimelerin üzerinde durarak. *İmparatoriçe, kızı olmuş, sihir geçmiş, ikizler...*

Hytanica düşmeden önce Başrahibe'yle yapılan görüşmede, London tekrar yakalanmış ve Ulubey'in hiç haberi olmadan Cokyri'ye götürülmüştü. Başrahibe'nin tapınağında saklanmıştı... Şimdi nedenini biliyordum. Ama bunun bana ne yararı dokunacaktı?

İmparatoriçe, kızı olmuş, sihir geçmiş...

Beynimde bir şimşek çakarken olduğum yerde doğruldum. Ayağa kalkıp Halias'ın yüzündeki alarm ifadesine aldırmadan gidip Başrahibe'nin yanına diz çöktüm.

"Bir kızın olursa senin ve kardeşinin gücüne ne olur?"

"Alera, sen ne yapıyo..." diye başladı özel muhafız ama ben sözümü kesmemesi için elimi havaya kaldırdım.

“Kimse bilmiyor,” diye cevapladı Nantilam, yeşil gözlerinde belki de çok yaklaştığını gösteren bir pırıltı vardı. “Daha önce bizimkine benzer bir vaka olmamış. Ama büyü nasıl geçerse geçsin kızıma ait olacaktır.”

“Sen... Kardeşin... Bir kızın olursa ikinizin gücünün ona geçeceğine inanıyorsunuz,” diye bitirdiğimde gülümsemeye başlamıştım. Cevap vermesini beklemedim, hemen arkamı dönüp mağaranın dibine bir parşömen ve tüy kalem bulmaya gittim.

“Alera, neler oluyor?”

Bu kez soruyu yöneltten babamdı, bir leydiye hiç de yakışmayan tavrım onu dehşete düşürmüştü.

“Ulubey’e başka bir mesaj daha iletmeliyiz,” diye açıkladım etrafımdaki adamların gözlerinin içine tek tek bakarak; Galen ucunu bilemediği kılıcıyla öylece kalakalmıştı; Cannan bir kez daha dirseklerinin üzerinde doğrularak ağzı bir karış açık bana bakan oğlunun yanındaydı; Halias Başrahibe’yi kolluyordu, babamsa üşüyen annem ve kız kardeşime bir battaniye uzatıyordu. Hızlı bir şekilde fikrimi onlara detaylıca açıkladım ve son kararına geldim.

“Ona kız kardeşinin hamile olduğunu ve eğer London dâhil Hytanicalıları hemen serbest bırakmazsa onunla birlikte ortalıktan kaybolacağımızı söyleyeceğiz.”

“Buna inanacak mı?” diye sordu Halias.

“İnanması gerekmiyor,” dedim tüy kalem elimde, mesajı kendim kaleme almaya başlamıştım. “Sadece bundan korkması gerekiyor.”

Ulubey’e mesajı kimin ileteceği konusu açıldığında Temerson gönüllü olarak hepimizi şaşırttı.

“Yardım etmek istiyorum,” dedi gayet basit bir şekilde.

Diğerleri gibi ben de olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Temerson daha erişkin değildi, ehliyeti şüpheliydi ve hepimiz babasını gözleri önünde öldüren hükümrana yaklaşabileceğinden kuşku duyuyorduk. Ama kimse ona bunu söylemek istemiyordu.

“Evlat, sen yardımcı oluyorsun,” demeyi denedi Halias hepimiz adına konuşarak.

Temerson birden, "Hayır," diye tiz ve tarazlı sesiyle çıktı. "Hâlâ bir çocuk olamayacak kadar çok şeye tanıklık ettim. Hem Kraliçe Alera'nın ona yazdıklarını okurken yüzünün alacağı hali görmek istiyorum."

Bu tepkisi bizi şaşkın bir suskunluğa sürüklemişti çünkü son yaşadıklarımızdan önce Temerson'ın ağzından böyle bir cümlemin döküldüğünü duysak hepimiz gülerdik. Ama şimdi bir kıkırdama bile duymuyordum. Sonunda Kumandan söze girdi, her zamanki gibi aramızda en doğru kararları alabilen kişiydi.

"Galen onunla birlikte git." *Ne olur ne olmaz*, cümlesi kafamın içinde yankılanıyordu ama böyle olması daha da pratik olacaktı, ne de olsa Saray Muhafızları Komutanı gözcülük eğitimi sayesinde Ulubey'in London'ı nereye getirdiğini de keşfedecekti. "Temerson mesajı iletirken o da bekler."

İki genç adam sabahın erken saatinde yola koyuldular, Temerson benim imzaladığım parşömeni sıkı sıkı tutuyordu. London'ı gündelik çilesinden kurtarabilmek adına Ulubey gelmeden önce yerlerini almak istiyorlardı. Onlar geriye dönmeden önce görevlerini başarıyla yerine getirdiklerini biliyorduk çünkü dağlarda çığlıklar yankılanmıyordu. Temerson ve Galen tekrar aramıza katıldıklarında, mesajın Ulubey'i gerçekten de etkilediğini, bu kez London'ı da yanına alarak şehre çekildiğini söylediler. Artık bize bir tek beklemek kalıyordu.

Bu uzun bir bekleyiş oldu. Günler geçtikçe, güvenimiz sarsılıyor, geri-liyorduk ve belirsizlik tekrar çökmüştü. Halias, Ulubey'in taleplerimizi yerine getirip getirmemekte olduğunu gözlemlemek için şehre gitmişti ama ondan da bir haber çıkmamıştı. Hepimiz yenilginin yavaş yavaş içimizi kemirmeye başladığını hissediyorduk; yakında bir şeyler olmazsa tehdit ettiğimiz üzere ortalıktan kaybolmaktan başka şansımız kalmıyordu.

"Beni serbest bırakmanın başka bir yolunu arıyor olmalı," dedi Başrahibe, mağaranın içinde istifini bozmayan tek kişi o gibi görünüyordu. "Bunun bir alternatifi yok elbette. Sonunda, tam olarak sizin istediğinizi yapacaktır."

“Neden içimizi rahatlatmaya *çalışıyorsun?*” diye çıkışan Galen, Steldor’un yanında durmuş, kılıcını başının üzerinde çevirip duruyordu. Tedirgin görünüyordu, son birkaç gündür hep böyle diken üstündeydi.

“Savaşta zalimimdir,” diye onu bilgilendirdi Nantilam tersleyerek. “Zafer kazanmak için yapmam gerekeni yaparım. Ama ister inan ister inanma, merhametin ne demek olduğunu bilirim. Fetih gerçekleştikten sonra insanların bir zarar vermeyecektim. Bu Ulubey’in işi, o acıyla beslenir. Salıverildiğimde beni bekleyen en zorlu sınav onu dizginlemek olacak.”

Ülkesinin ve insanların fethedilmesinden bahsedilmesinden hiç hoşlanmayan Galen ona kızgın bakışlar atıyordu.

“Bir konuda haklısın,” dedi suratına tükürür gibi. “Sana inanmıyorum.”

Sonra hâlâ biraz bitap ama şükürler olsun ki artık ayaklanan Steldor’la birlikte mağaradan çıktı. Tabiatı gereği gergin bir tip olan kocam her gün mağaranın dışına çıkıp temiz hava ve gün ışığı almayı adet haline getirmişti ama her zaman mağaranın yakınlarında oluyordu çünkü henüz silah kullanacak kadar gücünü toparlayamamıştı.

Halias’ın gelişini bize Galen ve Steldor duyurdu.

“Geri döndü!” diye bağırarak öglene doğru mağaraya girdiler. Temerson nöbet tutuyor, Cannan Başrahibe’yi kolluyordu, geri kalanlarımız da ateşin etrafında toplanmıştık. “Halias geliyor!”

Hepimiz ayağa kalkıp mağaranın girişine baktık, nefeslerimizi tutmuş Halias’ın getireceği haberi bekliyorduk. Ufak da olsa bir zafer kazandık mı öğrenme vaktiydi. Harcadığı çabadan soluk soluğa kalan komutan vekili içeri girdi.

“Şehrin kapılarını açtı,” dedi Halias nefes nefese bizlere bakarak. “İstedığımızı yaptı; halkımız serbest kaldı.”

Herkes coşkun çığlıklar atmaya başlamıştı ve huzur bir bahar meltemi gibi aramızda esiyordu. Başımı çevirip kendinden emin bir şekilde olduğu yerde duran Başrahibe’ye baktım, sonra da dikkatimi ellerini dizlerinin üzerine koyup öne eğilmiş bir şekilde nefes almaya çalışırken başını olanlara inanamıyormuş gibi iki yana sallayan Halias’a verdim. Binlerce insanın, halkımızın çoğunun, şehrin kapılarından dışarı çıkıp tek bir grup halinde ilerlemesi nasıl bir manzardır tahmin edemiyordum.

“Bu bir mucize!” diye haykırdı babam diğerlerinin heyecanlı sesleri arasında ama özel muhafızın söyleyeceği başka şeyler de vardı.

“Ulubey’in adamları bizi düzlükte bekliyor ve London da yanlarında. Başrahibe’yle gittiğimizde komutanlarını çağıracaklar.”

“London hâlâ hayatta mı?” diye sordum kalbim kulaklarımda atarak.

“Sanırım.” Halias’ın gözleri bundan sonra söyleyecekleri hakkındaki yorumunu almak için Cannan’a kaymıştı. “Onu kurtarabiliriz.”

Kumandan bu savı, ben gergin bir şekilde kararını beklerken uzun uzun değerlendirdi.

“Bir süre daha dayanabilirse bunu yapabiliriz,” dedi sonunda. “Ancak halkımızın çoğunluğu topraklarımızdan ayrılmadan Ulubey’le buluşmamak en iyisi olacak.” Gözleri bir an Nantilam’a odaklanırken ekledi: “Andını yerine getirmesine mani olmak adına.”

Halias başıyla onayladıktan sonra Cannan şehrin boşaltılmasını izlemesi ve sivilleri batıya götürecek liderleri belirlemesi için Galen’ı gönderdi. Steldor en iyi dostuna eşlik etmek isterdi ama ülkemizin topraklarını boydan boya geçecek kadar sıhhatli olmadığını babasının söylemesine gerek yoktu.

Saatler geçmişti, bu herkesi Ulubey’den uzaklaştırmaya yetecek bir süre değildi ama London’ın hâlâ zalim Ulubey’in pençelerinde olduğunu düşündükçe huzursuzluğumuz artıyordu. Cannan düşmanımızın sabrını cüret edebileceğimiz kadar sınıdığımızı düşünürken Halias, Başrahibe’nin önce ellerini sonra da gözlerini bağladı. Bir şeyler ters giderse Kumandan her zamanki gibi temkinli olduğundan Nantilam’ın onları sığınağımıza getirmesini istemiyordu. Halias onun atının dizginlerini de eline aldı ve o, Cannan ve ben atlarımıza binip tutsağımızı kardeşine götürmek üzere yola çıktık. Steldor, sadece fiziksel kabiliyetinin kısıtlı olduğunu idrak ettiğinden değil, bütün bunları benim başlattığımı ve bitirmesi gerekenin de ben olduğumu bilerek bizi izliyordu. O ve ben umulmadık iyileşmesinin ardından pek konuşmamıştık ama davranışlarından bana yeni keşfedilmiş bir saygıyla yaklaştığını görebiliyordum.

Bu yolculuk bana çok uzun gibi geldi, belki de mağaraya kaçtığımız gecekinden daha da uzundu. Her adımımız kaçınılmaz bir korku ve güvensizlikle ağırlaşmıştı çünkü her şeyden öte Cokyri’liler kandırmada

ustalıklarıyla ünlüydüler. İnancımız ve beklentimiz de vardı, kendi ülkeyimizden uzaklaşsak da insanlarımız özgür kalacaktı ve yeni bir Hytanica'nın kurulması mümkün olabilecekti.

Temkinli bir şekilde düzlüğe vardığımızda Ulubey bizi bekliyordu. Baharın yaklaştığını gösterir bir şekilde karlar eriyordu. Saçlarımı ılık bir esintinin dağıtmakta olduğunu hissediyordum. Ulubey'in varlığı her şeyi sönükleştiriyor, ruhumdan tüm umudu emip alıyordu. Bir anlığına gözlerimi kapayıp bu hissi üzerimden atmaya çalıştım.

Narian bir kez daha efendisinin yanında yer alıyordu ve London'ı kollarının altından tutarak destekliyordu. Genç adamı dikkatle süzerek âşık olduğum o çocuğa benzer yanlarını aradım. O masmavi, anlamlı gözleri benimkine değdiğinde cevabımı bulmuştum çünkü gözlerinden endişe akıyordu. Cannan'ın ya da Ulubey'in yanında durması bir şeyi değiştirmiyordu, yine de benim tarafımdaydı.

London boş bir çuval gibi ayakta duramıyordu, başı göğsüne düşmüştü ve ben Nantilam'ı bir cesetle değişmiyor olduğumuzu düşünmek istedim. Cannan, Başrahibe'yi ön tarafına çekerek onu Ulubey'in gücüne kalkan etmişti ve boğazına bir bıçak dayamıştı. İş oraya gelirse onu öldürecekti ve kardeşine bunu önleme imkânı vermek istemiyordu.

“Ben sözümü tuttum,” dedi Ulubey buz gibi bir sesle. “Kız kardeşimi bana verin.”

“Önce London,” diye cevapladım kati bir sesle. “Bizim Cokyri'lilerden daha şerefli bir tarihimiz var.”

Bana hor gören gözlerle bakıyordu, belli ki bir kez daha tuzağa düşürülmüş olmaktan nefret ediyordu, sonra da istemeye istemeye de olsa Narian'a komutan vekilini öne çıkarmasını işaret etti.

“Bırak onu,” diye emir verdiğinde Narian durduğumuz yere olan mesafeyi ancak yarılammıştı.

Muhtemelen Halias'ın yaklaşmasını ve daha nazik bir teslim yapmayı tercih edecek olan Narian, efendisine tereddütsüz itaat ederek London'ı yere küt diye bırakıp birkaç adım geri çekildi. Halias, özel muhafız dostunun hareketsiz bedenine ulaştığında kollarına girip onu ağaçların arasına doğru sürükledi.

“Şimdi de kız kardeşim,” diye talebimi dile getirdi Ulubey ve Cannan bıçağını kaldırdı. Nantilam’ın ellerini bağlayan ipleri çözdü ve gözbağını çıkararak onu öne doğru itti. Nantilam, hemen dengesini bulup ait olduğu tarafa doğru her zamanki gibi soğukkanlı bir şekilde ilerledi, Narian hemen arkasından geliyordu.

“Burada işimiz bitti,” diye duyurdu Kumandan sert bir şekilde, artık Ulubey’in bize zarar vermemek için bir çekincesi kalmadığından tedirgindi. İkimiz birlikte düşmandan geri geri uzaklaşarak Halias’ın bizi London’la beklediği ağaçların arasına doğru ilerledik.

“Öyle mi?” Ulubey ellerini arkasında kavuşturmuştu, dudaklarında insanı huzursuz edecek pis bir sırıtış belirdi, yüzünde tarifi mümkün olmayan bir tehdit ifadesi vardı. “Bense birbirimizi daha yakından tanıyacağımızı sanıyordum.”

“Alera, git,” diye beni telaşla uyardı Cannan. “Hemen.”

Hemen ardımda duran Kumandanın bir terslik sezerek gerildiğini hissedebiliyordum. Narian’a baktım duruşundaki hafif değişiklikten onun da teyakkuzda olduğunu anlayabiliyordum.

“Evet, Alera, git,” diye alay etti Ulubey. “Bir korkak gibi kaç ve kumandanını ardında bırak, tıpkı onun da kaçıp kardeşini ardında bıraktığı gibi. Ya da bir kraliçe olarak şanını kurtar ve kalıp benimle yüzleş.”

Cannan’ı dinlemem gerektiğini bildiğim halde, açıklanamaz bir şekilde olduğum yerde kaldım, bedenim dışarıdan belli olmayacak şekilde, korkudan tir tir titriyordu ama kalbim öfkeyle yanıp tutuşuyordu. Baelic, Destari ve şehit düşen diğer askerlerimizi düşündüm; Miranna’yı, annemi ve hem ruhlarında hem de bedenlerinde taşıdıkları yaraları düşündüm; Ulubey’in onu sapkınlaştırmaya çalışmasına rağmen içinde taşıdığı ruhu bilerek Narian’ın gözlerinin içine baktım ve London’ın dünyada şeytanın hizmetkârı olarak vücut bulmuş bu adamla yüzleşirken sergilediği cesareti hatırladım. Sonra sırtımı dikleştirip gözlerimi Ulubey’in gözlerinin içine diktim, kaçmak istemiyordum, saklanmaktan da yorulmuşum.

“Benim canımı sıktınız,” dedi Ulubey boğuk ve tehditkâr bir sesle. “Diğerleriyle eğlendim, hepsini cezalandırdım... Askerî gücünüzü yok ettim ve kumandanınızın kardeşine işkence ettim. Bugün size eşlik eden komutan vekili, elimden size hiç anlatamayacağı işkenceler gördü.

Sizinle birlikte saklanan o çocuğun babasını öldürdüm. Ve London hayal edebileceğinizin yüz katı daha fazla acı çekti. Ama sen... ama sen henüz elime düşmedin."

"Tebaamin her bir ferdi için acı hissettim," diye cevap verirken korkumu öfkemin ardına gizlemiştim.

"O zaman ıstırabın dayanılmaz olmalı," dedi gevrek gevrek sırtarak. "Ölümü kollarını açarak karşılarsın."

Cehennem ateşleri beni kasıp kavurmadan, her yanımin su toplanmasına neden olmadan önce bir anlığına Narian'ın yüzündeki korkulu ifadeyi gördüm ama bu öyle bir ateşti ki tenimin altındaydı, ne görebiliyor ne dokunabiliyor ne de söndürebiliyordum. Gözlerim karardı, tek bildiğim yandığım, yandığımdı... Çılgık atmanın bir yararı yoktu ama bastırılamıyordu da; yine de kulağıma sanki başka birinden çıkıyormuş gibi boğuk geliyorlardı. Sanki yer yarılmış da cehennemin dibine düşmüşüm gibi hissediyordum.

Sonra o dayanılmaz acı gitti, beni titrek ve halsiz bıraktı. Toprağın üzerinde kendimden geçmiş bir halde yatıyordum, Cannan yanımdaydı, dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışıyordu ve ben beni korumaya çalıştığının farkındaydım ama yalnızca benimle aynı kaderi paylaşmakla kalmıştı. Doğrularak odaklanıp düşmanımızı bulmaya ve beni neden öldürmediğini ve öldürmeye çalışmadan önce ufak bir mola verip vermediğini anlamaya çalıştım. Ama o anda dikkatimi çeken kişi Ulubey değil Narian oldu, efendisiyle benim arama girmiş saldırıyı önliyordu.

Ulubey'in eli yanma düştü, hayatımı kurtaran genç adama zarar vermek niyetiyle hareket etmemişti. Narian bizden güçlü olduğundan hâlâ ayakta idi, çektiği acı yere kapaklanmasına yetecek kadar değildi. Efendisine meydan okurken omuzlarını dikleştirdi ve ben Ulubey'in yüzünde gözlerine inanmadığımı gösteren bir ifadenin ardından gittikçe artan hiddeti gördüm.

"Çekil," diye emretti Ulubey.

Narian başını iki yana sallarken yumruklarını sıkıyordu. Hiddetinden köpüren Ulubey ayaklarıyla yeri titreterek öne doğru ilerleyip birliklerinin komutanını yakasından tuttuğu gibi korkunç bir homurtuyla bir kenara

savurdu. Narian yere düşmüştü ve Cannan, hasmımız bana bir kez daha çığlıklar attırmaya hazırlanırken bedenini bir kalkan gibi üzerime germiştii.

Ancak bu kez çığlık atan ben değil Ulubey'in ta kendisiydi çünkü Narian ustalikle kullanması öğretilen gücü kullanarak efendisinin büyüsunü Ulubey'in üzerine yönlendirmişti. Bu uzun sürmedi, Ulubey bu büyüyü, koruyucumu bir kenara savurduğu gibi kolayca def etti, haykırışı da acıdan çok şaşkınlıktandı. Her şeye rağmen, bir zamanlar beni hiçbir şekilde incitmeyeceğine söz veren bu genç adam sözünü tutmayı başarmıştı çünkü efendisinin tehditkâr bakışları artık benim değil onun üzerine kilitlenmişti.

Narian onu çıldırtmıştı, bu görölüyordu çünkü Ulubey artık büyüsunü kullanmak yerine kaba kuvvete yüklenmişti. Narian'a doğru ilerleyip yakasına yapıştığı gibi onu ayağa kalkacak şekilde havaya kaldırdı. Kaşlarını çatıp elinin tersiyle bizzat eğittiği genç adamın suratına feci bir tokat atarak onu öyle uzağa fırlattı ki boğazımdan ufak bir dehşet çığlığının dökölmesini engelleyemedim.

"Sana artık ihtiyacım yok, Narian," diye gürledi Ulubey. "Bu seni öldürmem için yeterli bir neden. Bir kez daha araya girersen dediğimi yaparım."

Efendisinin parmağındaki yüzük nedeniyle Narian'ın yanağında açılan yaradan kan sızdığını gördüm, yüzüğü London'dan geri almayı başarmış olmalıydı.

"Haydi, hiç durma çünkü ona saldırmana izin vermeyeceğim!"

Tek bir kelime etmeden Ulubey kılıcını çekti.

"Trimion!"

Başrahibe'nin sesinden gördüklerine inanamadığı ve öfkesi belli oluyordu; bu da yerde yatan adama kardeşi başını çevirirken Ulubey'in elindeki kılıcı elinden bir tekmeyle savurma fırsatını vermiş oldu. Kılıç çalılıkların arasında kayboldu ve Narian hiç vakit kaybetmeden çevik bir hareketle hemen ayağa fırladı.

"İşini bitirmem için kılıca ihtiyacım yok, seni it," diye alay ederek boşta kalan elini yumruk yaptı. Korkunç bir haykırışla görünmez büyüsunü başının belasına yönlendirdi ama Narian yana kaçıp yuvarlanarak efendisinin güçlerine kurban gitmekten bir kez daha kurtulmayı başardı.

“Kılıcım bile yok.” dedi Narian nefes nefese, hızlı hareket etmek için bir dizinin üzerinde dururken, “ama yine de büyüyle beni uzağında tutman gerekiyor.”

Dudakları birbirine yapışıp ince bir çizgi haline gelmişti, gözlerini kusan Ulubey böyle bir korkak olmadığını ispatlamak için kurbanının üzerine yürüyordu. Narian bir kez daha ayağa kalkıp o anda avantajlı ve dezavantajlı olduğu yanları kafasında hızla değerlendirip kılıcını çekti. Kılıcı saldırmak için kullanmak yerine ucunu toprağa sapladığını görünce şaşkırdım, efendisinin silahı olmadığı için Narian da silahını bırakıyordu. Ulubey birliklerinin komutanının feda ettiği avantaja küçümseyen gözlerle bakarken aynı şeyi düşünmüş olmalıydı çünkü Narian kılıcın kabzasını iki eliyle kavrayarak kendini yukarı doğru savurup efendisinin göğsüne iki ayağıyla hızlı bir tekme savurduğunda hazırlıksız yakalanıp yere yığılmıştı.

Narian yere yumuşak bir düşüş yaptıktan sonra kılıcını topraktan çekip çıkardı ama Ulubey aldığı bu darbeden sonra toparlanmıştı bile, dizlerinin üzerindeydi. Yine de Narian kılıcı hasmına savurdu. Azimli hareketlerinden ve feci şekilde odaklanmış halinden üstünlüğü kaybederse olabileceklerden ölesiye korktuğunu görebiliyordum ama sanırım kavgayı daha başlamadan kaybetmişti. Ulubey kılıcı sol kolundaki metal kıskaçla yakalayıp bir haykırışla tutup fırlattıktan sonra Narian’a sağ eliyle bir yumruk atarak yüzüstü yere kapaklanmasına neden oldu.

Artık ayakta dikilen Ulubey, Narian’ın kalkmaya çalışmasını ayaklarından birini adamın sırtına koyarak engelliyordu.

“Bakalım belini kırdığımda da bana kafa tutabilecek misin, evlat,” diye hırlarken ayağının altında kıvranan adamın kendini kurtarma çabalarından zevk aldığı belli oluyordu.

Hiç doğal olmayan bir hızla nefes alıyordum ve çığlık atmamak için elimle ağzımı kapamıştım. *Ah Tanrım, hayır, sırtı olmaz. Ayağa kalk, Narian, ayağa kalk, bir şekilde, lütfen...* Ulubey ayağını hafifçe yukarı kaldırıp bir hamlesiyle Narian’ın belini kırmaya hazırlanırken bu Narian’a sağ elini geriye atıp efendisini Kanayan Ay Efsanesi’nden aldığı sihirle vurma fırsatını sağlamıştı. Ulubey geriye sendelerken Narian ayağa kalktı, kan tükürüyordu ama burnundan aşağı süzülmekte olan kanı silmeye bile yeltenmedi.

Narian gücünü son bir hamle için saklamış olsa da Ulubey kudurmuş durumdaydı. Efendisine korkak diyerek onunla dalga geçen genç adam kendisi de büyüye başvurarak ikiyezlülük sergilemişti. Ulubey'in dudaklarının kenarı yukarı kıvrılırken, Narian'ın başının artık eskisinden çok daha büyük bir belada olduğunu biliyordum. Bunu Narian da biliyordu çünkü başta bu kavganın büyüyle yapılmaması için uğraşmıştı.

Zincirlerinden boşanan Ulubey elini ileri yöneltti ama Narian bir kez daha sıçrayarak görünmez olandan kaçmayı başarmıştı. Yine efendisinin yakınındaydı ve zalim hükümrânın bacaklarına asılıp onu yere indirip pazusuna bağlı duran bıçağını kınından çekip çıkardı ve neresine geldiğine aldırmadan ona saplamaya çalıştı. Ancak cüssesine göre gayet çevik olan Ulubey elini yakaladığı anda Narian'ın bileğinin kırıldığını anlatan çatırdama sesiyle birlikte çığlığını duydum ve sonra Ulubey onu bir kenara fırlattı.

Yuvarlanan Narian kırılan bileğini diğer eliyle kucaklar gibi tutarak perişan bir şekilde ayağa kalktı. Bunun böyle ne kadar devam edeceğini, sevdiğim adamın dayak yemeye daha ne kadar dayanabileceğini düşünürken, Ulubey hasmına bir kez daha saldırmaya hazırlandığı sırada Başrahibe kardeşine ikinci kez seslendi.

"Trimion... Bırak onu. Seninle dövüşemez, bitti."

"Hayır!" diye gürleyerek kız kardeşine dönen Ulubey'in gözlerinden ateş çıkıyordu ve bir an kız kardeşine zarar vereceğini düşündüm. "Öldüğünde biter." Sonra insanın tüylerini ürperten o bakışlarını bir kez daha Narian'ın üzerine çevirdi. "Bana son kez kafa tutacak; kendisine ihtiyaç duyulmasıyla yeterince böbürlendi ama artık müsaade etmeyeceğim. O Hytanica'lı kanının kendisine ne kadar zayıf bir şekilde hizmet ettiğini görebilmesi için toprağa dökeceğim."

Narian'ı bu kadar çaresiz halde görmek bana işkence gibi geliyordu, bir zavallı gibi kenarda durmuş olan biteni izliyordum; içimde bir yerde yanımda Kumandan gibi güçlü bir adam olduğu halde bile araya girmenin boşuna olacağını biliyordum. Ancak bütün bitkinliğine ve ıstırabına rağmen genç adam pes etmeyi reddediyordu. Ulubey ona tehlikeli bir şekilde yaklaşırken Narian öne doğru eğildi ve yan tarafından çarpmasıyla Ulubey dengesini kaybetti ve birliklerinin komutanın sırtından geriye küt

diye yere düştü. Narian elinden geldiğince hızlı bir şekilde toparlanmaya çalıştı ama Ulubey ondan çok daha atikti. Hemen ayağa kalkan Ulubey elini kurbanına doğru uzattı.

Bu kez Narian tuzağa düşmüştü, bu büyüden kaçacak takati kalmamıştı. Ulubey hedefi vurmuştu, hasmı çığlıklar atarak ve çırpınarak yere düştüğünde acımasızca zulmünü sürdürdü. Ben sadece birkaç saniyelğine aynı güce dayanmak zorunda kalmış ve ölmeyi dilemişim ama Narian'ın ölmesini istemeyeceğim gibi onun acı çektiğini görmeye de katlanamazdım. Gerekirse yalvaracaktım. Cannan beni zapt ediyordu, artık gitmemi engellemeye çalışmayı bırakmışsa da o da kendini olan biteni izlemeye kaptırmıştı. Narian öldüğünde kaçma şansımızı elimizden kaçırdığımız için kendimizi aptal gibi hissedecektik ama o anda kaçmamız imkânsızdı.

Ulubey eli hâlâ hasmının üzerine çevrilmiş bir şekilde ona yaklaştı ve Narian'ın tam üzerinde durarak ayaklarının dibinde acılar içinde kıvranan genç adamla eğlenip zevkle onunla alay ediyordu. Ağlıyordum ama o anda aklımdan kendimle ilgili hiçbir şey geçmiyordu. Boğazımdan bir merhamet yakarışı koparken, Cannan'ın eli ağzımı kapatarak benim düşüncesiz ve manasız davranışma bir son verdi.

Efendisi elini indirirken Narian dizlerini karnına çekip öylece kalakalmıştı.

Ulubey parmağının ucuyla kurbanım sırtüstü çevirirken, "Bana meydan okumayacaktın, çocuk," dedi alaycı bir tavırla. Bir hançer çekip eğildi ve Narian'ın başını saçlarından çekerek kaldırdı. Cannan'ın kollarında durduğum yerde bana baktı ve son bir kez Narian'a hitap etti.

"Ne yazık ki ölümün, onun öldüğünü görmene mani olacak."

Kendimi bıçağın çıplak ensesine saplanacağı ana hazırlamıştım, başka bir yere bakamıyordum ama Ulubey donakalmış gibiydi. Bir şey olmuştu, bir şey onun tereddüt etmesine neden oluyordu ama ne olduğunu uzak mesafeden anlayamayacağımız kadar birbirlerine yakındılar. Sonra Ulubey'in Narian'ın saçlarını tutan eli gevşemeye başladı ve ezeli düşmanımız dizlerinin üzerine çöktü, elleri Narian'm karnına sapladığı bıçağın kabzasını tutuyordu. Görünüşe göre Ulubey boş bulunmuştu.

Sevdiğim adam bir kez daha iki büküm olarak efendisi ile kendisi arasına mesafe koymaya çalıştı. Ama yere yığılmadan önce sadece birkaç adım atmayı başarabildi. Ulubey arkasından gitmek yerine bıçağı bir haykırıyla karnından çektiğinde ılık kan giysilerine ve ellerine bulaşmıştı.

“Kız kardeşim,” diye seslendi zihnini zorlayan baş dönmesiyle baş etmeye çalışarak. “İyileştir beni.”

Nantilam ağır ve kararlı adımlarla ona doğru yaklaştı, sonra da kardeşini yaralayan kanlı bıçağı eline aldı. Omzuna onu rahatlatacak şekilde elini koyarken, Ulubey gözlerini kapayarak yarasının onu elden ayaktan düşüren etkisine karşı koymaya çalışıyordu. Başrahibe'nin arkasına geçtiğini fark etmedi ya da neye kalkışabileceğini hiç düşünmedi.

“Ardından gözyaşı dökeceğim, kardeşim,” dedi usulca ama sesinde özürden eser yoktu. Sonra ona doğru uzanıp bıçakla boğazını kesti.

Ellerini boğazına götürürken gözleri şoke olmuş halde iri iri açıldı, parmaklarının arasından kan fişkırıyordu. Konuşmaya çalıştı ama çıkardığı ses daha çok genizden gelen bir öksürüğe benziyordu; boğuluyordu. Yavaşça yana doğru kaykıldı ve sırtüstü yere yığıldı; bilincini kaybetmeden önce bedeni istemsiz bir şekilde kasılıp çırpınıyordu. Yaralarından kan fişkırmaya devam ediyor, etrafındaki toprağı kana bularken hayatı ondan çalıyordu.

30. BÖLÜM

BİR KEZ KRAL OLAN...

Cannan ve ben şoke olmuş halde Başrahibe'ye bakıyorduk. Düz-
lüğün ortasında gözleri kapalı, elinde bıçağıyla duruyordu ve
kendini toplamaya çalışırken derin derin nefes alıyordu. Halias yüzünde
bizimkine eş değer bir şok ifadesiyle, London'ın yanında, ağaçların
arasında duruyordu. Kendimi Miranna'nın hayatını alırken hayal dahi
edemiyordum; zaten kız kardeşimi krallığı kurtarmak pahasına bile olsa
feda edemeyeceğimi ortaya koymuştum. Ama bir şekilde, çelişkili de olsa
bu gaddar davranışı Nantilam'ın Ulubey'in asla olamayacağı kadar iyi
niyetli bir lider olduğunu ortaya koyuyordu. Hedeflediği şeyi en gaddar
biçimde yerine getirmişti, sonra da kontrolünü kaybetmişti. Onun kim
olduğunu kendi gözleriyle görmüş, bir tek nefreti ve yok etmeyi bildiğini
anlamış ve hayatına son vermişti çünkü yapacak daha fazla kötülük
kalmamıştı. Ulubey'in Narian'ın hayatını almaya çalışması onu buna
ikna etmişti; onu durdurmaya çalışmış ama Ulubey onun otoritesine
boyun eğmeyi reddetmişti.

Cannan'ın kollarında, "Narian," diye çırpınırken soluksuz kalıyordum.
"Narian!" Boğuk çığlığım karşısında Kumandan beni bıraktı ve ben düşe
kalka az önce hayatımı kurtaran genç adamın yanına yöneldim. Oraya
vardığımda Başrahibe de yanında diz çökmüştü.

Yanlamasına uzanıyor, kıpırdamıyordu. Gür sarı saçları alnından
dökülüyordu, efendisi kadar ölü gözüküyordu. Nantilam başını ellerinin
arasına alıp onu kaldırmaya çalıştı ama kendine gelmedi. Sonunda gözle-
rini kapadı, hiç ses çıkarmadan odaklandı ve ben ne yapmaya çalıştığımı

biliyordum. Birkaç dakika sonra Narian bu çabasının karşılığını verdi. Nantilam onu bırakıp parlayan yeşil gözlerinde kararlılıkla bana döndü.

“Hayatta kalmalarını istiyorsak onu da, London’ı da şehre geri götürmeliyiz. İkisinin de hayatı pamuk ipliğine bağlı ve ikisini de iyileştirmek çok zaman ve enerji sarf etmemi gerektirecek.” Ben bunu düşünürken sözlerine devam etti: “Kardeşimin verdiği sözü ondan daha iyi tutabilirim ve vakti geldiğinde London’la birlikte geri dönmenize izin veririm.”

Yalvaran gözlerle Kumandan’a baktım. “Cannan, bize yardım et.”

Öne doğru bir adım attı, Başrahibe’yi süzerken yüzünden aklından neler geçtiği hiç anlaşılmıyordu ama ona zerre kadar güvenmediğini görebiliyordum.

Nantilam, “Harcanacak vakit yok,” derken Cannan’ın gözlerinin içine baktı. “Vaktinde geriye dönmezsek kardeşimin askerleri kendilerine verilen emirleri yerine getirirler. Sizi temin ederim, halkınız hâlâ tehlikede.”

Nantilam’ın sözlerine rağmen, Kumandan onay vermiyordu; sanki kafasında seçeneklerimizi tartıyormuş gibi bir hali vardı.

Sabrı tükenmekteymiş gibi üsteleyerek, “Beni anlıyor musunuz, Kumandan?” dedi sanki Cannan bizim değil de onun askerî lideriymiş gibi.

“Alera, şimdi buradan uzaklaşıp London’a kendimiz yardım etmeye çalışabiliriz,” dedi Cannan Başrahibe’ye aldırış etmeden. “Onunla beraber şehre dönersek oradan ayrılmamıza izin vermeyebilirler.”

“Yanımda olduğunuz sürece güvende olursunuz,” diye yanıtladı Başrahibe, sonra da Narian’ın alnına dokundu. “Bu çocuk yaşamalı ve London’ı da kurtarabilirim. Bana yardım ederseniz sizi serbest bırakacağıma yemin ederim.”

Bir şey demese de Cannan, Halias’a dönüp London’ı yanımıza getirmesini işaret etti, sonra da ağaçların olduğu yere gidip atlarımızı aldı. Bunun Kumandan için ne kadar zor olduğunu görebiliyordum çünkü bir Cokyri’liye birine güvenmek tabiatında yoktu; düşman bizi bir asırdır süren savaşımızda o kadar çok kez oyuna getirmişti ki düşman hükümrana zerre kadar güven duymadığı için onu suçlayamazdım. Benim içinse ona güvenmek daha kolaydı; bana halkımızı özgür bırakmanın yolunu göstermiş ve Ulubey’in zulmüne bir son vermişti.

Cannan atlarımızı alıp geri dönmüştü, sonra kısa bir süre Halias'la konuşup ona bazı emirler vermişti. Sonra da birlikte Narian'ı Başrahibe'nin bindiği atın eyerinde, Nantilam'ın önüne yerleştirdiler. Cannan ve ben de eyerlerimize bindik. Sonra Halias, London'ı Kumandan'ın atında eyere yerleştirdi. Halias bizimle gelmeyecek, mağaraya dönüp geride kalanlara neler olup bittiğini haber verecekti.

Atlarımızı şehre doğru sürdüğümüzde Cokyri'li askerler ormandan çıktığımız anda biz karşılayıp etrafımızı sardılar. Siyahlar giymiş düşman askerlerini bu kadar yakınımda görmek beni dehşete düşürüyordu ve ben Başrahibe'ye güvenerek hata etmediğimizi umuyordum. Komutuyla askerler yanımızda ve arkamızda eşlikçi olarak yerlerini aldılar ve birlikte bir zamanlar halkımı koruyan, yıkılmış surlara doğru ilerledik. Parke taşlı ana caddede atlarımızı eşkin sürerken sağımda solumda gördüğüm tahribatla kalbim sancıyordu ve sarayı ne durumda bulacağımızı düşündükçe ürküyordum. Sonunda saray karşımıza çıktığında eski halinin kötü bir kopyası gibi duruyordu. Tıpkı şehrin surları gibi avlunun duvarları da yıkılmıştı ve bir zamanlar bir güzellik timsali olan bahçeler Cokyri'li askerlerin ayakları altında eziliyordu.

Atlarımızı, artık mahvolup gitmiş bir zamanlarsa leylaklarla kaplı yoldan doğrudan Saray'ın kapılarına doğru sürdük. Eskiden atların üzerinden hiç geçmediği beyaz taşla kaplı yol, kan ve pislik içindeydi ve atlarımızın nalları zaten mahvolmuş bir şeye daha fazla zarar veremezdi. Avludaki askerler hükümlerini gördükleri anda uğraştıkları şeyleri bırakıp karşısında eğildiler, onun geri dönmüş olması gözlerini korkutmuş görünüyordu. Sonra Ulubey'in yokluğunu ve bizim varlığımızı fark ettiklerinde bakışmaya başladılar.

Sarayın içinde de Cokyri'lilerin kutlamalarının izleri vardı; pencerelere çivilenmiş tahtalar özensiz, eğlence olsun diye yerlerinden sökülürken birçok pencere pervazı kırılmıştı; ana giriş ve birinci kat yağmalanmış gibi duruyordu ancak buna kısmen saraya sığınan kendi halkımızdan insanların çokluğu sebep olmuştu; duvar halıları duvardan sökülmüş, mobilyalar kırılmış, etrafa fırlatılmıştı ve yerlerde kan izleri vardı. Zararın büyük çoğunluğu sırf baskınlık sergileyerek gövde gösterisi yapmak

adına verilmişti. Gözlerimi kapadım ve bazı odaların ne halde olduğunu hayal bile etmek istemediğimi düşündüm, özellikle de Taht Odasının.

London ve Narian'ı taşıyan adamları üçüncü kata çıkardım çünkü en az zararı bu kadın görmüş olacağını düşünüyordum, Başrahibe ve Kumandan arkamızdan geliyorlardı. Biz ilerlerken duygularımı bastırmaya çalıştım çünkü canlarını vermiş insanların görüntüleri hâlâ hayalet gibi buralarda dolanıyormuş gibime geliyordu. Cannan'ın burada, düşman topraklarının tam kalbinde, kardeşi dâhil bir sürü subayının gereksiz yere canlarının alındığı bu yerde, neler hissediyor olabileceğini tahmin bile edemiyordum.

Yaralı adamların bedenlerinin misafir odalarında ayrı yataklara yatırılması emrini verdikten sonra, Nantilam askerlerini gönderdi. Sonra Narian'ın odasına gitti ben de Narian'ı iyileştirmeye çalışacağını bildiğim için peşinden gittim. Cannan itiraz etmedi, belli ki onun yanında güvende olacağıma karar vermişti. Ancak bizimle de gelmedi, hırpalanmış askerinin yanında kalmayı tercih etti.

"Gücümü hem London'a hem ona ayırmam gerekecek," dedi Nantilam bana, Narian'ın yatağının yanına bir sandalye çekerek. Oturup iki parmağını boğazına bastırıp nabzına baktı.

"Hâlâ yaşıyor," diye mırıldanırken sesinde bariz bir rahatlama vardı. Narian'la nasıl bir ilişkisi vardı, bilmiyordum ama ona şefkat beslediği belliydi.

Tek bir kelime etmeden, ellerini birbirinin üzerine koyarak Narian'ın göğsünün üzerine koyup neredeyse düzlükte başladığı işe devam etti. On beş dakika sonra yanından ayrılmaya çabaladı, görünen bir gelişme göstermemiş olsa da enerjisinin bir kısmını London'a saklaması gerektiğini biliyordu.

İkimiz birlikte koridorda ilerleyip Cannan'ın neredeyse hayattan kopmuş olan komutan vekilinin başında beklediği odaya girdik. Tıpkı Narian'ın odasında olduğu gibi yaralı adamın başucuna bir sandalye çekti, sonra da şifa veren ellerini üzerine koydu. Cannan bir şey demedi ama hemen başında dikiliyordu. Hali bana Steldor neredeyse o korkunç yaralarına yenilirken takındığı tavrı hatırlattı. Krallığı ve sevdiklerini

korumak için her şeyini riske atan bu özel muhafıza beslediği o muazzam saygıyı gösteriyordu.

Ben de üçüncü kattaki bir odaya yerleştim ama Cannan, London'ın odasında battaniyelere sarnarak yerde yatmayı tercih etti. Ulubey'in ellerinde saatlerce günlerce süren işkencelerin ardından London iyileşmekte Narian'a göre daha fazla zorlanıyordu ve iyileşip iyileşmeyeceği belli değildi. Başrahibe'nin güvende olacağımıza dair verdiği sözlere rağmen sarayın başka bir yerine gitmiyorduk, düşmana bizi canımızdan etmek için fırsat vermek için bir neden göremiyorduk.

Başrahibe iyileştirmeye başladığı adamların kapılarına muhafızlar dikmişti ve ihtiyaçlarının karşılanması için de hizmetkârlar göndermişti. Ayrıca kardeşinin bedenini Cokyri'ye geri götürmeleri için de muhafızlarından birilerini göndermiş ancak birliklerine ölüm nedeni hakkında bir açıklama yapmamıştı. Gerçek hikâyenin gün gelip de anlatılacağından şüpheliydim ama Hytanica'yı fethetmiş adam olarak göklere çıkarılacaktı. Ne Cannan ne de ben Nantilam Cokyri'nin artık tek hükümranı olduğu için geleceğin ne getireceğini biliyorduk ama ona güvenmekten başka seçeneğimiz yoktu. London'la birlikte buraya gelmeye karar verdiğimiz an hayatımızı ellerine teslim etmiştik.

Sonraki günler boyunca, Nantilam ve ben odaların arasında mekik dokuyarak ikimizin de şefkat beslediği adamların durumunu kontrol ettik. Hizmetkârlar onlara banyo yaptırıp pis kıyafetlerinin yerine temiz gece giysileri giydirmişlerdi ve temiz çarşafların üzerinde zaman zaman neredeyse meleksi denilebilecek bir ifadeyle, bazen de acı içinde kıvranarak yatıyorlardı. Özellikle London çok acı çekiyordu ve aklıma annemin, on sekiz yıl önce buna benzer bir işkenceden sonra ne kadar uzun bir süre hasta yattığını anlattığı geliyordu. Her zamanki gibi hayata inanılmaz bir şekilde bağlıydı ancak bu kez sadece iradenin yeterli olmayacağından korkuyordum. Hayatımda en çok değer verdiğim iki adamın böyle eziyet çektiğini görmek yüreğimi parçalıyordu. O çok iyi bildiğim çivit mavisî gözlerin içinde esprili bir pırlı ve kalbimi çalan o buz mavisî gözlerde bir sevgi kırıntısı görmeye o kadar ihtiyacım vardı ki.

Kendini ilk toparlamaya başlayan Narian oldu, ıstırabı biraz olsun dinmişti ve uykuları daha huzurluydu. Ancak London, hiç de kendine

gelecekmiş gibi görünmüyordu. Sanki buzun altında kalmıştı, onu bırakmayan bu yüzeyin altında kalbi boşu boşuna atıyor gibiydi.

Cannan her geçen gün daha da huzursuzlanıyordu, geride mağarada bıraktığımız insanlar ve yaklaşık bir hafta kadar önce şehirden çıkarılan Hytanica halkı için endişelenmeye başlamıştı. Düşmanın konukseverliği bir kenara bırakabileceğinden korktuğundan gitmek istiyordu ama bensiz de yola çıkmazdı, London olmadan oradan ayrılmak da istemiyordu. Başrahibe elbette bu düşüncelerinin farkındaydı ama benimle konuşuyordu. Bana öneri getirdiğinde Narian'ın odasındaydım.

"Hytanica Kraliçesi," dedi birden ellerini Narian'ın göğsünden çekip kolunu yatağa tekrar yerleştirerek. "Bu krallığı nasıl idare edeceğimi çok düşündüm ve size bir anlaşma önermeye karar verdim, bir düzenleme. Hytanica artık Cokyri toprağı; annemin intikamını aldık ve uzun zamandır istediğimiz şeye artık sahibiz... Ülkenizin zenginliklerine. Ama ben burayı dağlardan idare edemem."

Daha fazlasını söylemesini beklerken nabzım hızlanmıştı.

"İnsanlarınızın buraya, topraklarına geri dönmesine, köleleştirilme tehdidine maruz kalmadan izin vereceğim. Halkınızın zulüm görmesi kardeşimin hırsıydı, benim değil. Ben her zaman topraklarınızla ilgilendim, halkınızla değil. Bana kalırsa seçeneklerimiz şöyle: Burayı idare etmesi, mahsulün sizin ve benim halkım arasında dağılımını sağlaması için buraya Cokyri'li vali atayabilirim ya da halkınıza tanıdıkları ve güvendikleri bir hükümler verebilirim."

Gözlerini benden hiç ayırmadan bakıyordu ve yavaş yavaş ne kastettiğini anladım.

"Ben mi?" dedim boğulur gibi.

Başıyla onayladı. "Vatandaşlarınız bu topraklara tekrar yerleştiğinde elbette isyanlar çıkacak. Ama sizi lider olarak benimseyeceklerdir. Cokyri'nin elbette Hytanica'da bir mevcudiyeti olacak ama bu vilayetin kendilerinden biri tarafından yönetildiğini görürlerse bu değişimi daha çabuk kabulleneceklerine inanıyorum."

"Beni lider olarak benimsemezler," diye ısrar ettim, kendimi böyle bir pozisyonda hayal bile etmeye hevesli değildim. "Kral Steldor."

“Steldor kral değil,” diye beni buz gibi bir sesle bilgilendirdi hiç tereddüt etmeden. “Burayı bir kadının yönetimine vermek istiyorum. Eğer reddederseniz buraya komutanlarımdan birini atarım, isyanlarınızı gayet rahatlıkla bastırır ve Hytanica’yı demir bir yumrukla idare eder. Halkınızın şartlara nasıl uyum sağlayacağına karar vermek tamamen size kalmış.”

Krallığının artık onun olduğunu bilsem de nasıl yönetileceğine dair yapmakta olduğu öneri yeni ve şaşırtıcıydı, ben böyle bir şeyi enine boyuna değerlendiremezdim bile. Hytanica’da kadın bir lider kolay kabul görmezdi ancak Hytanica’nın başına bir kral ya da erkek hükümrân da geçmeyecekti.

“Başka kimse yok mu?” diye sordum böyle bir görevi üstlenmeye hiç de hazır olmadığımı hissederek.

“Size bu teklifi laf olsun diye yapmıyorum. Ben sizi sınadım. Bu göreve layık olduğunuzu ispat eden de siz oldunuz. Bu nedenle hükümrânlık seçimini size bırakıyorum: Siz ya da Cokyri’li bir vali.”

“Ben... Bunu düşünmem lazım,” diye kekelerken bile ne cevap vereceğimi biliyordum. Beni her ne kadar korkutuyor olsa da halkım için en doğru olanı yapmam gerekiyordu.

Başrahibe odadan ayrılıp London’a bakmaya gitti ve ben yatağın yanına çektiği sandalyeye çöküp başımı ellerimin arasına dayayıp bu noktaya nasıl geldiğimizi anlamaya çalıştım.

“Alera?”

Zayıf ama tanıdık bir sesle düşüncelerimden sıyrıldım. Başımı kaldırdığımda Narian bana bakıyordu, gözlerinin ona oyun oynayıp oynamadığından emin değil gibiydi.

“Buradayım,” dedim alnına düşen o gür sarı saçlarını geriye çekmek için elimi uzatırken boğazıma bir taş gelip oturdu sanki. Onun bilincinin açıldığını görmek beni anlatılamayacak bir şekilde mutlu etse de bütün bu olanlar ve omuzlarıma yüklenmek istenen sorumluluk beni ağlamanın eşiğine getirmişti.

“Ne oldu?” diye sordu ve ben neleri kaçırdığımı düşündüm. “Ulubey nerede? Biz... neredeyiz?”

“Hytanica Sarayı’ndayız,” dedim daha kolay sorusunu önce cevaplayarak. “Bizi buraya Başrahibe getirdi...” İçime bir nefes çektim ona söyleyeceklerimi tamamen anlayabileceğinden endişe ederek devam ettim. “Sen onu bıçakladıktan sonra Ulubey, kız kardeşini kendisini iyileştirmesi için yanına çağırdı ama o... iyileştirmek yerine... canını aldı.”

Ne söylediğimi idrak etmeye çalışırken odağımı kaybetmeye başlamış gibiydi ve ben bir kez daha kendinden geçeceğinden korkuyordum.

“Narian,” diye atılırken keşke ona bu kadar çok şey anlatmasıydım diye içimden geçirdim ama saçlarını okşamak için elimi uzattığımda parmaklarımı parmaklarımın arasından geçirdi.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı gözleri yarı açık ancak sesi ıstırap içindeydi. “Öyle üzgünüm ki, Alera. Yaptığım onca şeyden sonra benden nefret etsen seni suçlamazdım.”

“Dur da sana neler yaptığımı anlatayım,” dedim usulca sesimin titremesine mani olmaya çalışarak. “Kız kardeşimi kurtardın. Halkımı korumak için elinden geleni yaptın. London’ın Başrahibe’nin tapınağından kaçmasına yardım ettin. Hayatımı kurtardın. En sonunda da Ulubey’e meydan okudun. İşte sen bunları yaptın.”

“Beni gereğinden fazla onurlandırırıyorsun,” dedi o duygulu gözleriyle bir an gözlerimin içine bakarak. “Yapmam gereken, önlemem gereken şeyler vardı ama yapamadım.”

Ona cevap veremedim, gözlerime dolan yaşlar yüzünden artık etrafımı net göremiyordum çünkü o başka bir ıstırap çekiyordu... Başrahibe’nin bile dindiremeyeceği bir azap. Ancak gözlerimi kırptığımda yaşlar yanaklarımdan süzülürken bir kez daha ellerimden kayıp gitmişti.

Ertesi gün Başrahibe’nin anlaşmasına imza attım. Nantilam bu anlaşmayı yüksek rütbeli bir Cokyri’li subaya zorla kaleme aldirtmişti ve hem Canan hem de ben çok dikkatli okuduk, parşömene adımlı yazdığım anda, Hytanica’nın ellerimde olacağını biliyorduk. Sonra da en alt kısma imzamı attım.

Kumandan mağaraya döndü çünkü kaçakların diğer kısmı uzun bir süredir ne olup bittiğini bilmeden yaşıyordu ve artık saklandıkları yerden çıkmaları güvenliydi. Ben onların geri dönmesini beklerken,

uzun zamandır ilk kez taht odasına girmiş, başka kimse görmeden ne kadar zarar verildiğini öğrenmek istemiştım. Salonun ortasına geldim, sonra yere yığıldım ve ağlamaya başladım, geleceğe kucak açmadan önce geçmişte kaybettiklerimizin yasını tutmam gerekiyordu.

Cokyri'liler tahtları platformdan indirmiş, ahşabın içine kakılmış mücevherlerin çoğunu çıkarmışlardı; eskiden platformun arkasında duvarda asılı duran hanedan armasını taş zeminin üzerinde parçalanmış bir halde duruyordu, duvarlarda asılı olan bayraklar ise yakılmıştı. Ama en kötüsü bu görkemli salona eskiden ihtişam katan atalarımızın, önceki kralların portrelerinin hepsi tahrip edilmişti, bazılarının artık kim olduğunu çıkarmak bile mümkün değildi.

Bu Hytanica'nın tarihiydi, benim tarihim; hazine gibi koruduğumuz ama düşmanın talan ettiği. Halkımın kalplerini ve zihinlerini tamir edebilecek miydim gerçekten de? Cokyri hükmü altında özgürce yaşayabilecek miydik? Başrahibe'nin bize sunduğu teklifin, beklemeye hakkımız olandan çok daha iyi olduğunu biliyordum; ne de olsa bize bir nebze de olsa bir özerklik tanıyordu, yine de bunca şeyi kaybetmiş insanların bunu olumlu karşılaması hiç de kolay olmayacaktı.

Cannan'ın kapıdan içeri girdiğini duymadım ama boğazını temizleyerek dikkatimi çekmeyi başardı.

"Herkes burada, Alera. Seni toplantı salonunda bekliyorlar."

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm ve yanma yaklaşırken başını hafifçe eğerek beni selamladı.

"Her şey onarılabilir," dedi odaya göz gezdirirken. "Ulubey'in zalimliğini asla unutmayacağım, unutamayacağım. Hayatımın geri kalanını bana bunu hatırlatacak şeylerle yaşayacağım. Yine de Başrahibe'nin bize verdiği şans için müteşekkirim ve doğru olanı yaptığina inanıyorum. Çok şey kaybettik, Alera, çok da yas tutacağız ama her şeyi tekrar inşa edeceğiz. Bunu hayatlarını verenleri onurlandırmak için yapacağız."

O gece, hepimiz Başrahibe'nin bize sunduğu akşam yemeğimizi yedikten sonra, Steldor'la konuşmam gerekiyordu. Onu son gördüğümünden beri kendini iyice toparladığına tanık olunca mutlu olmuştum ve o koyu renk gözlerinde yaşam sevinci vardı. Birlikte kabul salonuna doğru ilerledik, burası bize biraz olsun mahremiyet sağlayabilecek ve

birinci kattaki diğer odalar kadar tahrip edilmemiş bir yerdi, böylece dostlarımızı ve ailemizi kutlamada bıraktık.

Doğu tarafındaki avluya ve altı üstüne getirilmiş topraktaki binlerce bot izine rağmen nasıl olmuşsa mucize eseri hiç zarar görmemiş olan çeşmeye bakarken ülkenin yönetimini entrikayla ele geçirdiğimi düşünmemesini umarak ona Başrahibenin sunduğu anlaşmayı açıkladım. Pencerenin kenarında, yanımda durup sözlerimi dikkatle dinledi ama ben bitirdikten birkaç dakika sonrasına kadar bir tepki göstermedi.

“Ben buraya kral olmayı umarak dönmedim, Alera,” dedi sonunda ve gülmüyor olsa da kızgın da değildi.

“Sen daima kral olacaksın,” diye ona Hytanica geleneklerini hatırlattım. *Bir kez kral olan daima kraldır.*

“Sözüme inan: Taç sana her zaman bana olduğundan daha çok yakıştı.” Yüzümdeki endişeli ifadeyi görünce devam etti. “Ben bir askerim, Alera. Ben korunan değil koruyan olarak yaratılmışım. Öyle olmak beni daha mutlu ediyor.”

Gözleriyle gözlerimin ta içine baktı, birden duygusallaşmıştı ve söylemek istediği başka şeyler olduğunu biliyordum.

“Halias düzlükte olanları bize anlattı. Yaşamak zorunda kaldıkların için üzgünüm; aslında bunları ben göğüslemeliydim. Ve Narian... Bazı şeyler hiç unutulmayacak olsa da sonunda yaptığı şey için ona teşekkür edeceğim.”

Daha önce de defalarca yaptığı gibi sevgisini belli etmek için kısa saçlarımın lülelerinden birini parmağına dolamak için elini uzattı ama sonra durup eline baktı.

Bir an dalıp gittikten sonra, “Sanırım sana bunu iade etmem lazım,” diye parmağındaki Kraliyet yüzüğünü çıkarıp bana uzattı.

“Bende de sana ait bir şey var,” diyerek elindeki yüzüğü aldıktan sonra boynumdaki kurt kafası uğurunu çıkarıp ona verdim.

“Ona ne olduğunu merak ediyordum,” dedi, bu çok hoşuna gitmişti. “Teşekkürler.”

Kolyeyi bir süre inceledikten sonra sol elindeki alyansı çıkarıp avucumun içine bastırdı. Şaşırmıştım, bir şeyler geveledim ama parmağını dudağıma bastırıp kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine engel oldu.

“Bizimkisi bir mantık evliliği idi,” diye bana hatırlatırken bile sesinde hüüzün vardı. “Artık pek de mantıklı değil, öyle değil mi?”

Yanağını okşadı, bu anı kalbine kazdıktan sonra arkasını döndü ve çekip gitti.

Şaşkın bir halde, “Ama... Nasıl?” diye kekeliyorum.

Aslında odanın yarısını geçmişti ama son bir kez karşıma geçerken eli kılıcının kabzasındaydı.

“Aslında çok komik. Evliliğimizde asla geçmediğim çizgi, sana her daim saygı gösterdiğim konu, bitmesinin de anahtarı. Biz hiç aynı yastıkta uyumadık, gerçek anlamda bir birleşme yaşamadık. Çiftlerin birleşmesi kilisenin geçerli bir evlilik için gerek koştuğu şartlardandır. Rahip şehre döner dönmez evliliğimizi geçersiz saymasını isteyeceğim.”

O yakışıklı yüzüne bakarken içimde şaşkınlık, ferahlama, sevinçten havalara uçma ve pişmanlığın birbirine karıştığı bir duygu seli vardı ama hepsinin altında müteşekkirlilik vardı. Bunu yapmasına gerek yoktu; hiç birlikte olmadığımızı itiraf etmesine gerek yoktu; istese bana şimdi bile sahip olabilirdi. Ama bunun yerine beni azlediyordu. Beni seviyordu, belki de en büyük ispatı buydu işte ve beni azlediyordu. Ben ona teşekkür edip iyi dilekler dileyemeden koridorda gözden kaybolmadan önce kapıyı usulca ardından kapadı.

SULAR DURULDUĞUNDA

Insanlarımızın geri döndürülmesi gerekiyordu. Ertesi sabah Cannan ve Steldor, Muhafız Alayı Kumandanı ve halkımızın erkeklerinin kral olarak addettiği kişi bu işe koyuldular. Buna hiç kimsenin bir itirazı olmadı çünkü halkımızı şehre dönmenin güvenli olduğuna bir tek onlar ikna edebilirdi ve Halias artık sarayda olduğuna göre Cannan, London'ı ona emanet edebilirdi.

Onların yanımızda olmadıkları süre boyunca Başrahibe'nin emri altındaki Cokyri'li askerler şehrin onarımı ve tekrardan inşaatı için yıkıntıları kaldırmaya başladılar.

Mart ayının ortasındaydık ve sert geçen kışın ardından topraklarımız tekrardan dirilmeye çalışırken herkesin kalbine ve zihnine sirayet eden acıdan bir umut doğmaya başladı.

Sarayda da çalışmalar başlamıştı ve bir zamanlar güzel bir yer olan evimin eski haline tekrar kavuştuğunu görebiliyordum. Bana geçmişte olduğundan daha fazla saygı gösteren babam da bir şeylerin ucundan tutmak istiyordu ve ben yardım önerisini Başrahibe'ye büyük bir memnuniyetle ilettim. Buna karşılık Başrahibe de babamın kendisine bağlı olarak çalışan bir kadınla birlikte çalışmasını sağladı. Hytanica'nın saçları ağarmakta olan geleneklerine bağlı kral sefinin, genç Cokyri'li bir kadın subayla mütalaa ettiğini görmek geleceğe dair umudumu perçinleyip imkânsızın başarılabilceğine inanmamı sağlıyordu.

Temerson ailesinin dönmesini beklerken yardımcı olmaya çok hevesliydi. Babasının, Ulubey'in ellerinde can vermesini izlemişti ana

annesi Leydi Tanda'yla birlikte erkek ve kız kardeşlerinin hayatta olduğuna inanıyordu. Babam kendisine yardım edecek birinin olmasına çok memnun olmuştu ve böylece Temerson da sarayın tamirat işlerine dâhil olmuş oldu. Genç adam annemin şefkatli ilgisi karşısında yavaş yavaş kendine gelmeye başlayan Miranna'yla çokça vakit geçirmeye devam ediyordu. Ulubey'in ellerinde yaşadıkları tecrübeler nedeniyle iki kadının arasında özel bir bağ kurulmuş gibiydi. Onların başından neler geçmiş olduğunu bir gün anlayıp anlayamayacağımdan şüphe ederken, anıları ve sonrasında olanlarla başa çıkmak için birbirlerine yardım edebilmelerine seviniyordum.

İşte tam bu sıralarda sanki başka bir hayatta Steldor'la paylaşmışım gibi hissettiğim dairemize girmiştım. Cokyrililer bu odalarda da sarayın diğer önemli kısımlarında olduğu gibi izlerini bırakmışlardı, bu yüzden ilk önce buralar tamir edilmmişti. Nesillerdir Hytanica'nın kral ve kraliçeleri tarafından kullanılan yaşam alanına artık monarşi olmadığını bilerek geri dönmek garip bir duyguydu. Burada da tıpkı taht odasında olduğu gibi anılar duvarlardan yankılanıyordu ve çok kasvetli bir hava vardı.

Bu odalara yerleşmek bana çok zor gelebilirdi ama öyle bir şey oldu ki... Beni hayretlere düşüren bir şekilde, orada bulunduğum ilk gece uzun bacaklı, karnı ve patileri beyaz, zarif bir tekir kedi bana katılmaya karar verdi. Uzakta durup odanın ucundan beni izlese de renkleri ve meraklı gri gözleri bana onun Kedicik olduğunu anlatmaya yetmişti. Bütün bu ölüm ve yıkıma rağmen bir kedinin hayatta kalması ufak bir şeydi belki ama bana sıradışı bir armağan gibi gelmiş, geçmişim ile şimdiki anı buluşturmama yardımcı olmuştu. Uzunca bir süre sessiz bir şekilde kanepede oturup bilerek misafirimi görmezden gelince hayvan yavaş yavaş bana yaklaşmaya başladı. Kedicik hemen yanımdaki yastığa atladığında, elimden geldiğince sakın durdum, neredeyse nefes bile almadım ve ona beni inceleyip hatırlama fırsatı verdim. Ama çekingen bir şekilde dizlerime basıp kucığıma çıkarken gülümsemeden edemedim, sonra da mutlu mesut kucığıma kıvrıldı. Birkaç dakika sonra, kendime onun o yumuşacık tüylerini şefkatle okşama iznini verdim ve mırıltısı içimi inanılmaz bir huzurla kapladı. Demek yalnız yaşamayacaktım.

Günler sürdü ama vatandaşlarımız yavaş yavaş evlerine ya da yuvalarından geriye her ne kaldıysa ona dönmeye başladılar. Cannan tarafından şehrin boşaltılmasını organize etmek üzere gönderilmiş olan Galen, Tiersia ile çıkageldi, ikisi de bir arada oldukları için mutlulardı. Annesi ve ikizi olan kız kardeşini de bulmuştu, neyse ki fazla tahribata uğramamış evlerine ailesini yerleştirmek için biraz izin aldı. Cannan bir süre burada yaşaması için Faramay'ı saraya getirmişti, muhtemelen şehrin içinde bulunduğu karmaşa nedeniyle aklını kaçırmamasından korkuyordu. Ancak Steldor hâlâ aileden birini arıyordu. İnsanların şehre girmesini sağ-larlarken Cannan'dan habersiz oğlu akrabalarından belirli birini arıyordu.

Saraya girerken ana girişte benimle karşılaşınca, "Baelic'i gördünüz mü?" diye sordu.

Amcasının öldüğünü bilmediğini anlayınca ağzım açık ona bakakaldım; bütün bu olan bitenin arasında bu korkunç gerçekten ona henüz bahsedilmemişti. Ben daha bir yanıt veremeden Cannan bekleme odasından çıkınca Steldor sorusunu bu kez ona yöneltti.

"Baelic'i bulamadım," diye yinelerken kaşlarını çattığı için alını kıışmıştı. Sesinde bir tedirginlik vardı, savaşta birilerinin ölmüş olabileceğini o da biliyordu ama Cannan'ın kendisine söyleyeceklerine hazırlıklı olması mümkün değildi.

"Steldor, biraz benimle gelir misin?" dedi Kumandan oğlunun koluna uzanarak ama sesi çok şefkatli ve anlayışlı olunca Steldor birden ne duyacağını anlayıp kolunu geri çekti.

"Ne oldu?" diye sordu genç adam nefesi hızlanarak. "O nerede? Söyle!"

Korkusu ve endişesi kızgınlığa dönüşüyordu ama Cannan durumu gayet sakin bir şekilde idare etti.

"Benimle gel, sana her şeyi anlatacağım." Oğlu ona bakmayınca ekledi: "Steldor, bunu dinlemen gerekiyor."

"Bana öldüğünü söyleme," dedi Steldor ama bu daha çok bir yakarış gibiydi. "Bunu bana söyleme, bana öldüğünü söyleme."

Cannan cevap vermedi ama elini oğlunun omzuna koyup bir zamanlar ofisi olan odaya yönlendirdi. Steldor'un birazdan duyacağı şeyin gerçek olduğundan nefret ederek, ilk duyduğumda nasıl hissettiğimi

annesini Leydi Tanda'yla birlikte erkek ve kız kardeşlerinin hayatta olduğuna inanıyordu. Babam kendisine yardım edecek birinin olmasına çok memnun olmuştu ve böylece Temerson da sarayın tamirat işlerine dâhil olmuş oldu. Genç adam annemin şefkatli ilgisi karşısında yavaş yavaş kendine gelmeye başlayan Miranna'yla çokça vakit geçirmeye devam ediyordu. Ulubey'in ellerinde yaşadıkları tecrübeler nedeniyle iki kadının arasında özel bir bağ kurulmuş gibiydi. Onların başından neler geçmiş olduğunu bir gün anlayıp anlayamayacağımdan şüphe ederken, anıları ve sonrasında olanlarla başa çıkmak için birbirlerine yardım edebilmelerine seviniyordum.

İşte tam bu sıralarda sanki başka bir hayatta Steldor'la paylaşmışım gibi hissettiğim dairemize girmiştim. Cokyrililer bu odalarda da sarayın diğer önemli kısımlarında olduğu gibi izlerini bırakmışlardı, bu yüzden ilk önce buralar tamir edilmmişti. Nesillerdir Hytanica'nın kral ve kraliçeleri tarafından kullanılan yaşam alanına artık monarşi olmadığını bilerek geri dönmek garip bir duyguydu. Burada da tıpkı taht odasında olduğu gibi anılar duvarlardan yankılanıyordu ve çok kasvetli bir hava vardı.

Bu odalara yerleşmek bana çok zor gelebilirdi ama öyle bir şey oldu ki... Beni hayretlere düşüren bir şekilde, orada bulunduğum ilk gece uzun bacaklı, karnı ve patileri beyaz, zarif bir tekir kedi bana katılmaya karar verdi. Uzakta durup odanın ucundan beni izlese de renkleri ve meraklı gri gözleri bana onun Kedicik olduğunu anlatmaya yetmişti. Bütün bu ölüm ve yıkıma rağmen bir kedinin hayatta kalması ufak bir şeydi belki ama bana sıradışı bir armağan gibi gelmiş, geçmişim ile şimdiki anı buluşturmama yardımcı olmuştu. Uzunca bir süre sessiz bir şekilde kanepede oturup bilerek misafirimi görmezden gelince hayvan yavaş yavaş bana yaklaşmaya başladı. Kedicik hemen yanımdaki yastığa atladığında, elimden geldiğince sakın durdum, neredeyse nefes bile almadım ve ona beni inceleyip hatırlama fırsatı verdim. Ama çekingen bir şekilde dizlerime basıp kucağıma çıkarken gülümsemeden edemedim, sonra da mutlu mesut kucağıma kıvrıldı. Birkaç dakika sonra, kendime onun o yumuşacık tüylerini şefkatle okşama iznini verdim ve mırıltısı içimi inanılmaz bir huzurla kapladı. Demek yalnız yaşamayacaktım.

Günler sürdü ama vatandaşlarımız yavaş yavaş evlerine ya da yuvalarından geriye her ne kaldıysa ona dönmeye başladılar. Cannan tarafından şehrin boşaltılmasını organize etmek üzere gönderilmiş olan Galen, Tiersia ile çıkageldi, ikisi de bir arada oldukları için mutlulardı. Annesi ve ikizi olan kız kardeşini de bulmuştu, neyse ki fazla tahribata uğramamış evlerine ailesini yerleştirmek için biraz izin aldı. Cannan bir süre burada yaşaması için Faramay'ı saraya getirmişti, muhtemelen şehrin içinde bulunduğu karmaşa nedeniyle aklını kaçırmamasından korkuyordu. Ancak Steldor hâlâ aileden birini arıyordu. İnsanların şehre girmesini sağ-larlarken Cannan'dan habersiz oğlu akrabalarından belirli birini arıyordu.

Saraya girerken ana girişte benimle karşılaşınca, "Baelic'i gördünüz mü?" diye sordu.

Ancasının öldüğünü bilmediğini anlayınca ağzım açık ona bakakaldım; bütün bu olan bitenin arasında bu korkunç gerçekten ona henüz bahsedilmemişti. Ben daha bir yanıt veremeden Cannan bekleme odasından çıkınca Steldor sorusunu bu kez ona yöneltti.

"Baelic'i bulamadım," diye yinelerken kaşlarını çattığı için alnı kıvrılmıştı. Sesinde bir tedirginlik vardı, savaşta birilerinin ölmüş olabile-ceğini o da biliyordu ama Cannan'ın kendisine söyleyeceklerine hazırlıklı olması mümkün değildi.

"Steldor, biraz benimle gelir misin?" dedi Kumandan oğlunun ko-luna uzanarak ama sesi çok şefkatli ve anlayışlı olunca Steldor birden ne duyacağını anlayıp kolunu geri çekti.

"Ne oldu?" diye sordu genç adam nefesi hızlanarak. "O nerede? Söyle!"

Korkusu ve endişesi kızgınlığa dönüşüyordu ama Cannan durumu gayet sakin bir şekilde idare etti.

"Benimle gel, sana her şeyi anlatacağım." Oğlu ona bakmayınca ekledi: "Steldor, bunu dinlemen gerekiyor."

"Bana öldüğünü söyleme," dedi Steldor ama bu daha çok bir yakarış gibiydi. "Bunu bana söyleme, bana öldüğünü söyleme."

Cannan cevap vermedi ama elini oğlunun omzuna koyup bir za-manlar ofisi olan odaya yönlendirdi. Steldor'un birazdan duyacağı şeyin gerçek olduğundan nefret ederek, ilk duyduğumda nasıl hissettiğimi

anımsayarak ve bunun onu beni üzdüğünden kat be kat fazla üzeceğini bilerek daha fazla girişte duramadım ve büyük merdivenleri tırmanmaya başladım. Üçüncü kata kadar çıkıp London'ın odasına girdim ve gidip başucuna oturdum.

London'ın yanında oturmak, yalnız olmak gibiydi ama orada olup sadece bedenlen yanında olmadığını hayal edebilirdim. Artık ıstırapları ona azap vermiyordu ve eskisine göre çok daha rahat uyuyordu ama hâlâ kendine gelmemiştir. Başrahibe onu her gün ziyaret ediyordu ama onun için yapabileceği daha fazla bir şey kalmamıştı. Fiziksel anlamda iyileşmiş görünse de bilinci hâlâ zaman zaman gidiyordu. Her gün onunla vakit geçirmeye çalışıyor, genellikle ona yüksek sesle bir şeyler okuyor, bunun bilincinin açılmasını sağlamasını umuyordum.

Birkaç saat sonra kapının tıklatılmasıyla oturduğum yerde zıpladım. Cevap vermedim, böyle bir durumda sessizliğin davet anlamına geleceğini biliyordum. Kapının açıldığını duydum, London'ın başucunda misafirin yanıma gelmesini bekliyordum ama içeri her kim girdiyse odanın ortasına gelmeyince arkamı dönüp baktım. Ve orada görmeyi aklıma en son getireceğim kişiyle karşılaştım. Destari, annem ve London'ın bizzat bana anlattıklarından sonra belki de buna şaşırمامam gerekirdi, yine de ağızım açık olduğu halde bir şey diyemeden ayağa fırladım.

“Be... Ben iyi olmadığımı işittim, Majesteleri,” dedi Leydi Tanda zarif bir şekilde reverans yaparak.

Başını kaldırıp tekrar yüzüme baktığında aklımdan geçenleri gözle-rinden okuyabiliyordum: *Bir önceki sefer gelememiştin. Kocas Uhubey'in ellerinde can vermişti, bu bir trajediydi elbette ama öte yandan da onu azat etmişti, tıpkı Steldor ölmüş olsa bana olacağı gibi.*

“Beni bağışlayın,” diye garip bir şeyler geveleyip dışarı çıkmak üzere arkasını döndü, herhalde London'la geçmiş hakkında hiçbir şey bilmediğini sanıyordu.

“Leydi Tanda, bekleyin lütfen.” Durdu ve kahverengi gözleri benim-kilerle buluştu. “Onun yanında siz kalmalısınız. Ben uzunca bir süredir buradayım... Gerçekten gitmem lazım, yalnız kalmaması gerekiyor.”

“Hayır,” diye yanıtlarken sesinde biraz melankolik bir hava vardı. “Ben yalnızca durumunun nasıl olduğunu öğrenmek istemiştin.” Gözlerini

benden kaçırarak sözlerini bitirdi. "Oğlumun hayatını kurtardı, ondan daha fazlasını bekleyemem. Kalmamı isteyeceğini hiç sanmıyorum."

"Henüz uyanmadı." Ayağa kalkıp ona yaklaştım ve elimi koluna götürdüm. "Bunca zamandır, uyanmadı. Birine ihtiyacı var, Tanda. Belki de o kişi sensindir."

Tereddüt ve pişmanlıkla gözlerimin içine bakıyordu ama o gözlerin içinde London'a duyduğu aşk da vardı, hem de bunca yıldan sonra. Başıyla onayladı. Ben koridora çıkarken London'ın başucundaki sandalyeye geçti.

London gözlerini sonunda onun için açtı.

Narian artık ayağa kalkmıştı ve Başrahibe onu Cokyri ile yeni vilayeti Hytanica arasındaki resmî temsilci ilan etmişti. Bu da arada bir yetiştirildiği topraklara yapacağı ziyaretler dışında sürekli Hytanica'da kalacağı anlamına geliyordu. Doğruyu söylemek gerekirse bu pozisyon için en iyi seçim de oydu çünkü her iki krallığa da sadakatle bağlıydı ama bazı çekinceleri olduğunu biliyordum, özellikle de bu konu hakkında benim görüşlerimi alma fırsatı olmadığı için. Henüz Başrahibe, Cokyri'ye gitmek üzere ayrılmadığı ve Narian'ın benimle olan geçmişi hakkında bir şey bilmediği için böyle bir şeye kalkışması da garip olurdu.

Narian'ın genellikle saray dışında olduğunu fark etmiştim. Yine Ulubey'in ellerinde can veren bir başka subay, Şehir Muhafızları Komutanı, Marcail'in karargâhına yerleşmeyi seçmişti. Görevlerinin sarayda bulunmasına imkân vermiyor olması mümkündü elbette; belki de şu aşamada buradaki varlığının hoş karşılanmayacağını düşünüyordu.

Şehrimizin onarımına ve tekrar inşasına başlanılmıştı. Cannan yanımda olduğu için şükreliyordum. Duygularım ve hislerim bu kadar karmakarışıkken, ülke idaresi hakkında da hiçbir şey bilmediğimden o olmasa çok korkunç bir başarısızlık örneği sergileyebilirdim. İşleri onun üstlenmesinden memnundum ama lider olma yolunda bana rehberlik ederken yavaş yavaş kararları benim almamı isteyeceğini biliyordum.

Aynın sonu geldiğinde, Narian Cokyri'li birliklerin başına geçerek Başrahibenin topraklarına dönmesine imkân verecek hale gelmişti. İşgalci askerlerin bir kısmını şehirden çıkarmaya başlamıştı ve sonunda sayılarını gücü aştığı yukarı şehir muhafızlarının ve devamlı askerlerin

sayısına denk getirecek kadar azaltacaktı. Her bir asker şehirden çıkarken omzumdan bir yük kalktığını hissediyordum aynı şey Kumandan için de geçerliydi. Cannan birliklerin şehirden ayrılmasından çok memnundu ancak hâlâ Narian'la arası çok iyi değildi. Cokyri'li kumandanın gözlerinin içine o çok sevdiği ve aklının bir köşesinde hep Narian tarafından kurtarılabilecek küçük kardeşini görmeden, onu anımsamadan bakabileceğini sanmıyordum.

London da ayaklanmıştı. Bir süre dışarıda olup fiziksel olarak kendini oyalamaya ihtiyacı vardı ve korumam rolünü Halias üstlenmişti. London'ın o alışık olduğumuz esprili kişiliği, enerjisiyle birlikte geri döndüyse de duygusal açıdan iyileşmesi epey bir zaman alacaktı. Zaman zaman onu Leydi Tanda'yla görüyordum ve London'a en büyük desteği veren kişinin o olduğunu biliyordum.

Sonunda gerçekten iyi bir haber aldığımızda nisan ayı gelmişti: Miranna ve Temerson evlendiler. Babam tüm kalbiyle on yedi yaşındaki kızının daha yeni on sekiz yaşına basan ve babasının malını ve ünvanını miras alabilecek yaşa gelen bu genç adamla evlenmesine izin vermişti.

Bu değişikliğin Miranna üzerindeki etkisi insanı yüreklendiriyordu. Artık odaklanacak bir şeyi olduğu için kendisi gibi davranıyordu ancak bir zamanlarki o saf ve neşeli kıza dönüşemeyecek kadar çok şey atlatmıştı. Artık daha itidalli bir karakteri vardı ama eski haline dönmeye yaklaştığı anlar, Temerson'ın gözlerinin içine baktığı ya da elini tuttuğu zamanlarda ortaya çıkıyordu. Düğün hazırlıklarını yapmak annem, Miranna ve bana da aramızda tekrar bir bağ kurma şansı verdi. Hayatım o kadar yoğun bir hal almaya başlamıştı ki dostlarımı, hatta ailemi bile görmek gittikçe daha da zorlaşıyordu, bu yüzden onlarla böyle vakit geçirebilmenin tadını çıkardım.

Başrahibe, Miranna'nın düğününden iki hafta önce Cokyri'ye dönmüştü. O gitmeden hemen önce, sarayda Narian ve benimle vilayetin durumu hakkında bir toplantı yaptı. Halinden tavrından Narian'la aramdaki ilişkinin arkadaşlıktan öteye geçtiğini hissettiğini görebiliyordum; Narian'ın tavrındansa ne raddeye kadar olduğunu öğrenmesini istemediğini çıkarıyordum.

Görüşmemiz sırasında, Nantilam bana yeni unvanımı verdi, Başamir Alera; ayrıca saraya da Bastian denmesini istediğini belirtti. Sonunda London'ın tekrar korumam olmasını ve bu görev değişikliğini kız kardeşimin düğününün ardından en kısa sürede Narian'ın gerçekleştirmesini tebliğ etti. London'ın istirahat edip kendini toparlaması için bu sürenin gerektiği gibi, onu başı boş bırakmak istemediğini de anlamıştım. Her halükârda bu durumda Narian'ın gözetimi altında olacaktı.

Miranna ve Temerson, on dokuzuncu doğum günümün akabinde, güzel bir mayıs akşamı, hava hâlâ serinken ve çok ısınmamışken evlendiler. Davet restore edilen sarayın bahçesinde verildi ancak eski günlerdeki ihtişamdıan eser yoktu. Yine de bir zamanlar üstüne titrediğim mabedim ve düğüne katılan herkes ruhuma gıda oluyordu.

Ben nedimesi olarak beklerken Miranna'yı ebeveynlerim damada teslim ettiler. Damadın yanındaysa Leydi Tanda ve Temerson'ın amcalarından biri duruyordu, küçük erkek kardeşi de sağdııcı oldu. Sade ama güzel bir törendi ve hayatın devam ettiğini bize göstermişti.

Kral'ın Yemek Salonunda yediğimiz akşam yemeğinden sonra, birbirlerine delicesine âşık yeni evliler ve misafirleri eğlenmeye devam etmek için Balo Salonuna geçtiler. Parti gece boyunca sürecekti, bir sürü eğlence vardı, şarap akıyordu ve misafirlerin dansları kutlamadan öte bir şeydi. Bu Cokyril'i kuşatmasının ardından ilk kutlamaydı ve hâlâ birçok kişi paramparça olmuş hayatlarını toparlamaya çalışıyor olsalar da parçaları toplamak için bize bir şans verildiğini bilmek herkesi umutlandırıyordu.

Ben balo salonunda dolaşırken Galen ve Tiersia'yı kol kola girmiş dans ederken gördüm; ebeveynlerim Narian'ın tekrar bir ilişki kurmaya çalıştığı öz anne ve babası, Baron Koranis ve Barones Alantonya'yla sohbet ediyorlardı; Cannan ve Faramay Baelic'in karısı Lania ve yaşça büyük kızlarının yanındalardı; aralarında savaşın ardından dul kalmış olan Reveina ve Kalem'in de bulunduğu bir grup arkadaşım ve Galen'in ikiz kız kardeşleri, Niani ve Nadeja'nın yanındalardı. Ancak bir kişinin yokluğu hemen göze çarpıyordu; London misafirlerin arasında değildi. Bu bana garip gelmiş ve davete katılmamasının nedeni kendisini Temerson'ın ailesinden biri olarak görmemesi mi yoksa Leydi Tanda'yı zor durumda bırakmamak mı, bilemiyordum.

Sanki bir refleksmiş gibi Steldor'u aramaya koyulduğumda onu yalnız bulmayı bekliyordum. Etrafının babalar ve kızlarıyla çevirili olacağını tahmin etmeliydim, evliliğimizin geçersiz sayıldığı haberi hızla etrafa yayılmıştı. Steldor bir kez daha en münasip damat adayı haline gelmişti. Önceki yıllarda, iflah olmaz bir şekilde flört ederken şimdi gözlerinin üzerimde olduğunu görünce şaşırđım. Zoraki gülümseyip başını salladığını fark edince bir kahkaha attım ama etrafımdaki insanlar neyi komik bulduğunu tahmin edemezlerdi. Birçok açıdan, hayat o arzu edilen normal halini almaya başlamıştı ama ben hâlâ bir şeyin eksik olduğunu hissediyordum.

Bir süre sonra salonun içi sıcak olmaya başladı ve ardına kadar açık olan balkon kapılarından içeri hafif meltem serinliği sızıyordu. Salonu boydan boya geçerek batmakta olan güneşin son ışıklarına bakmak için dışarı çıktığımda yalnız olmadığımı fark edince eskisi gibi irkilmedim. Narian arkasını manzaraya verip elleriyle tırabzanlara yaslanmıştı; insanı kendinden geçiren o masmavi gözlerini bana dikmişti.

"İyi geceler, Lord Narian," dedim kibar bir şekilde şehre bakmak için ona doğru ilerlerken kalbim küt küt çarpmaya başlamıştı.

"İyi geceler, Başamir Alera," diye yanıtlarken dudaklarında muzip bir tebessüm dolaşıyordu ve başını saygıyla eğdi. Bir kolunu tırabzanlara yaslamaya devam ederek bana döndü.

"Kalabalıktan mı kaçıyorsunuz?" diye sorarken tam da bu balkonda yaptığımız ilk gerçek sohbeti açtığı cümleyi yineliyordu.

"Belki de," diye yanıtlarken gülümsüyordum, o geceyi benim kadar iyi hatırladığını gördüğüme sevinmiştim. "Ya siz?"

"Elime geçtiğinde kız kardeşinizin davetini geri çeviremedim," dedi gayet rahat bir tavırla ama gözleri beni delip geçiyordu. "Kendisi çok cömert davranmış. Ancak Hytanica'lıların beni aralarına kabul etmeye henüz hazır olduklarını sanmıyorum, bunu onlardan bekleyemem."

"Halk adına konuşamam," diye umursamazca cevaplayıp tepkisini beklerken kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Sadece kendi adıma konuşabilirim."

O muzip sırıtış bir kez daha dudaklarında kaçamak bir şekilde belirdi, sonra başını benden çevirip şehrin ışıklarının yaydığı ıgne ucu gibi ışıklara baktı.

“Evliliğinin geçersiz ilan edildiğini duydum,” dedi sesi sabit ve hislerini gizlemeye gayret eder bir tonda.

“Evlenmek istediğim adam Steldor değildi,” diye mırıldanırken kalbimin onun için çarptığını bilmesini istiyordum.

Kıpırdamadan karanlığa bakmaya devam etti, aklından ne geçtiğini tahmin etmek zordu. Derin bir soluk verdikten sonra gözlerini bana çevirdi.

“Ben artık aynı adam değilim.”

“Ben de artık aynı kadın değilim.”

“Bundan nasıl bir sonuç çıkarmamız gerekiyor.”

Uzanıp elimi elinin üzerine koydum ve parmaklarımı parmaklarına doladım; bana sunmaktan emin olmadığı dokunuşa onu davet ettim.

“Belki de her şeye sil baştan başlamak için bir şansır,” dedim usulca sesimde duygularımı ele veren bir titremeyle.

“Bunu çok isterim, Alera,” diyerek elimi tutmaya devam ettiyse de sesinde hüznün ve pişmanlık vardı. Sonra sırtını dikleştirdi, sanki gitmeye hazırlanır gibi dimdik durdu. Yüzümdeki kafamın karışık olduğunu belli eden ifadeyi görünce belli ki açıklama yapmak zorunda hissetti. “Ne istediğinden emin olmak için zamana ihtiyacın var. Benimle olmak istersen veya istediğinde ben burada olacağım.”

“Ben çok uzun zamandır ne istediğimi biliyorum,” diye nefesim kesilerek onu temin ettim.

Elini uzatıp şefkatle yanağıma dokundu ve gözlerinin derin maviliklerine dalınca her zaman orada olduğunu bildiğim sevgiyi gördüm. Ondan daha başka bir davet beklemeden, bağrına yaslanıp o adaleli göğsünde, deri, çam ve dağ selvisi karışımı kokusunun beni sarıp sarmalamasına izin verdim. Beni bağrına sıkı sıkıya bastırdıktan sonra, çok nazik bir şekilde öpmek için çenemi tutup hafifçe yukarı kaldırdı ve aylardır ilk kez içime bir huzurun yayılmasını sağlayarak uzun zamandır öyle olduğunu düşündüğüm bir şeyi teyit etmiş oldu: Nihayet kollarında yuvamı bulmuştum.

DEVAMI SERİNİN SON KİTABINDA...